C:\Users\Plazma\Desktop\307\King_Stephen- Rose_Madder.pdb

PDB Name: Stephen King - Rose Madder
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Stephen King
Rose Madder

Tato kniha je věnována Johnu Marksovi.

Já jsem ta pravá Rosie,
A jsem Rosie Pravá,
Radši mi věř,
Se mnou je to ta pravá…
MAURICE SENDAK

Krvavý žloutek ve vejci.
Zvětšující se propálená díra na prostěradle.
Rozzuřená růže, hrozící rozkvětem.
MAY SWENSONOVÁ

ZLOVĚSTNÉ POLIBKY

Sedí v koutě a lapá po dechu, připadají, že v pokoji se najednou nedá dýchat, i když před několika minutami byl plný vzduchu. Zdá se jí nejdřív, jako by z velké dálky slyšela slabé sípání, ale pak si uvědomí, že to je vzduch procházející jejím vlastním hrtanem v sérii horečných pokusů o nadechnutí. Nemůže se ubránit pocitu, že se tady v koutě svého obývacího pokoje topí a přitom se dívá na roztrhané zbytky brožovaného románu, který si četla, když její manžel přišel domů.

Ne, že by na tom tolik záleželo. Ta bolest je příliš silná, aby se zabývala takovými maličkostmi jako dýchání, a zdá se jí, že ve vzduchu, který dýchá, není žádný vzduch. Bolest ji pohltila, stejně jako údajně velryba pohltila Jonáše, toho svatého odpůrce vojenské služby. Rezavě se do ní zarývá jako spalující slunce, pronikající přímo do jejího nitra, kde ještě do dnešního večera cítila jen uklidňující pocit rostoucího nového života.

Nepamatovala si, že by někdy zažila takovou bolest – ani tenkrát, když ve třinácti letech strhla kolo, aby se vyhnula výmolu a spadla a narazila hlavou na asfalt a udělala si tržnou ránu, která potřebovala přesně jedenáct stehů. Pamatovala si, jak jí tehdy projel stříbrný záblesk bolesti, následovaný překvapivou hvězdnou temnotou, která ve skutečnosti byla krátkou mdlobou… ale ta tehdejší bolest neměla nic společného s nynější agónií, touto strašlivou agónií. Její ruka položená na břichu cítí něco, co už není vůbec živé; jako by jí její živé dítě někdo vyndal a na jeho místo dal rozžhavený kámen.

Ach, Bože, prosím, myslí si. Prosím, ať je děťátko v pořádku.

Ale teď, jak se její dech pomalu začíná uklidňovat, uvědomuje si, že děťátko není v pořádku, že on se o to v každém případě postaral. Když jste ve čtvrtém měsíci těhotenství, dítě je ještě více součástí vašeho těla, než aby bylo samo sebou, a když sedíte v koutě a pramínky vlasu se vám lepí na zpocené tváře a cítíte se, jako byste spolkla horký kámen –

Cítí zlověstnou předtuchu, cítí, jak vnitřní strana jejích stehen vlhne.

„Ne," šeptá, „ne. Ach můj drahý, milý Bože, ne. Dobrý Bože, milý Bože, drahý Bože, ne…"

Ať je to jen pot, myslí si. Ať je to jen pot… nebo jsem se možná jen počůrala. Ano, to bude asi ono. Tolik to bolelo, když mě potřetí uhodil, že jsem se počůrala a ani jsem si to neuvědomila. Tak je to.

Až na to, že to není pot ani moč. Je to krev. Sedí tady v rohu obývacího pokoje, dívá se na roztrhanou knížku, jejíž jedna půlka leží na gauči a druhá pod konferenčním stolkem a její lůno se připravuje vyvrhnout děťátko, které až do dneška bez sebemenšího problému nosila.

„Ne," sténá, „ne, Bože, prosím, řekni ne."

Vidí stín svého manžela, zkroucený a protáhlý jako strašák v poli nebo stín oběšence, jak tancuje a poskakuje po zdi výklenku dveří z obývacího pokoje do kuchyně. Vidí stín telefonního sluchátka přitisknutého ke stínu ucha a zkroucený stín telefonní šňůry. Dokonce vidí i stíny jeho prstů rozplétajících smyčku šňůry, jak ji chvilku mimoděk drží rozpletenou a pak ji zase pouští a nechává ji opět se zaplést, jako by to byl nějaký zaběhaný zlozvyk, kterého se nemůže zbavit.

Její první myšlenka byla, že volá policii. Směšné, ovšemže – vždyť on je policie.

„Ano, je to naléhavé," říká. „To si teda pište, zatraceně, vždyť je těhotná." Poslouchá, probírá se prsty šňůrou, a když opět promluví, jeho hlas zní nedůtklivě. Jen toto slabé podráždění v jeho hlase stačí k tomu, že se jí opět zmocní hrůza a její ústa se naplní kovovou pachutí. Kdo by se mu mohl postavit na odpor? Kdo by byl tak bláhový? Jen někdo, kdo ho nezná, samozřejmě – někdo, kdo ho nezná tak, jak ho zná ona. „Samozřejmě, že s ní nebudu hýbat, myslíte si, že jsem idiot?"

Její prsty se sunou pod šaty nahoru po stehně až k provlhlé bavlně kalhotek. Prosím, myslí si. Kolikrát jí toto slovo prošlo myslí od chvíle, kdy jí vytrhl knížku z rukou? Neví, ale je tady zas. Prosím, ať ta tekutina na mých prstech je světlá. Prosím, Bože. Prosím, ať je světlá.

Ale když vytáhne ruku zpod šatů, konečky jejích prstů jsou krvavé. Jak se tak na ně dívá, projede jí příšerná křeč, která ji přímo trhá nitro. Musí zatnout zuby, aby zadusila výkřik. Ví, že v tomto domě je lepší nekřičet.

„Nechtě těch keců a rychle přijeďte! Rychle!" Praští s telefonem.

Jeho stín ve výklenku se chvilku natahuje a kymácí a pak stojí ve dveřích a jeho zrudlý hezký obličej se na ni dívá. Oči jsou v tomto obličeji stejně matné jako třpyt skleněných střepů povalujících se vedle polní cesty.

„Tak se na to podívej," říká a pozdvihne ruce a spráskne je. „Podívej se na ten nepořádek."

Ona natáhne ruku a ukazuje mu zakrvácené konečky prstů – nic víc si jako obvinění nedovolí.

„Já vím," řekne on, jako by to, že ví, mohlo celou věc logicky, racionálně vysvětlit. Otočí se a upřeně zírá na roztrhanou knížku. Sebere kus ležící na gauči a shýbne se pro druhý pod konferenčním stolkem. Jak se narovnává, její oči zahlédnou obálku, na které je žena v bílé venkovské blůze stojící na přídi lodi. Vítr rozevlál její vlasy a odhalil tak hebká ramena. Její titul, Svéhlavička na výletě, je vyvedený v jasně červené barvě.

„Tohle je problém," říká a pohrozí jí zbytky knihy, jako by složenými novinami hrozil štěněti, jež se právě vyčůralo na podlahu. „Kolikrát jsem ti říkal, co si o podobném škváru myslím?"

Odpověď je ve skutečnosti nikdy. Ona dobře ví, že by tu stejně seděla a měla samovolný potrat, i kdyby ji po návratu domů našel, jak se dívá v televizi na zprávy nebo jak mu přišívá knoflík k jeho košili nebo jen, jak si dává na gauči šlofíka. Procházel teď těžkým obdobím, jedna ženská jménem Wendy Yarrowová mu dělá potíže, a když má Norman potíže, rád se o ně podělí. Kolikrát jsem ti říkal, co si o podobném škváru myslím? by křičel, bez ohledu na to, jakého škváru by se to týkalo. A pak, těsně předtím, než se do ní pustí pěstmi: Chci si s tebou promluvit, zlato. Pěkně zblízka.

„Ty to nechápeš?" šeptá ona. „Ztrácím děťátko!"

Neuvěřitelně, on se zasměje. „Můžeš mít další," řekne. Jako kdyby utěšoval dítě, kterému upadl kornout se zmrzlinou na zem. Pak odnese roztrhanou knížku do kuchyně, kde ji nepochybně vyhodí do odpadků.

Ty parchante, myslí si ona, aniž by věděla, že si to myslí. Zase začíná mít křeče, už ne jen jednu, ale mnoho dalších, které se v ní rojí jako nějaký hrůzostrašný hmyz a schoulí se ještě hlouběji do kouta a sténá. Ty parchante, jak tě nenávidím.

On vejde zpátky do pokoje a kráčí k ní. Ona pod sebou zoufale hrabe nohama, jak se snaží opřít o zeď a upřeně na něj zírá s šíleným pohledem v očích. Na chvíli si je jistá, že ji tentokrát určitě zabije, nejen zraní nebo připraví o její děťátko, po kterém tak dlouho toužila, ale opravdu zabije.

V tom, jak vypadá, když se k ní blíží se skloněnou hlavou, rukama svěšenýma podél boků a napínajícími se svaly na stehnech, je něco nelidského. Předtím, než se lidem jako její manžel začalo říkat chlupatej, říkalo se jim jinak, a to slovo ji teď, když ho pozorovala, napadlo. Přecházel po pokoji se skloněnou hlavou, tlustými pažemi komíhal jako kyvadly. To slovo bylo býk a on tak vypadal. Sténá, vrtí hlavou, hrabe nohama. Jedna bačkora se jí vyzula a leží na podlaze. Cítí novou bolest, křeče, které se jí zahryzávají do břicha jako zrezavělá ozubená kola a cítí, že krvácení zesiluje, ale nemůže přestat pohybovat nohama. Když je takový, není v něm nic vidět, je v něm jen tato příšerná nepřítomnost.

Stojí nad ní a unaveně kroutí hlavou. Pak si dřepne a jeho ruce vklouznou pod ni. „Neublížím ti," říká a kleká si, aby ji mohl lépe vzít do náruče, „tak se přestaň chovat jako husa."

„Já krvácím," šeptá a vzpomíná si, že tomu člověku, se kterým mluvil po telefonu, řekl, že s ní nebude hýbat, samozřejmě, že s ní nebude vůbec hýbat.

„Jo, já vím," odvětí, ale bez sebemenšího zájmu. Rozhlédne se po pokoji a snaží se rozhodnout, kde se nehoda stala – ona ví, co si on myslí stejně tak jistě, jako by nahlížela přímo do jeho hlavy. „To je dobrý, to se zastaví. Oni ti to zastaví."

Dokáží zastavit potrat? křičí uvnitř své vlastní hlavy a ani ji nenapadne, že on by do ní mohl vidět stejně jako ona do jeho, a ani si nevšimne, že se na ni pozorně dívá. A opět si nepřipustí slyšet i zbytek toho, co si myslí: Já té nenávidím. Nenávidím tě.

Nese ji přes pokoj ke schodům. Poklekne a usadí ji pod nimi.

„Máš pohodlí?" zeptá se účastně.

Ona zavře oči. Nemůže se už na něj dívat, alespoň ne teď. Má dojem, že by se z toho zbláznila.

„Dobře," řekne, jako by mu odpovídala, a když žena otevře oči, vidí opět ten jeho pohled, jaký občas mívá – pohled, v němž se zrcadlí prázdnota. Jako kdyby jeho mysl někam odplula a zanechala tady jenom jeho tělo..

Kdybych měla nůž, mohla bych ho bodnout, myslí si… ale opět, není to myšlenka, kterou by si připustila, natož vzala vážně. Je to jen nějaká hluboká ozvěna, možná jen odraz šílenství jejího manžela, lehká jako šumění křídel netopýra v jeskyni.

Do jeho obličeje se najednou vrátí život a vstane a praská mu přitom v kolenou. Prohlédne si svou košili, aby se ujistil, že ji nemá od krve. Je v pořádku. Podívá se směrem k rohu, kde se zhroutila. Tam krev je, několik malých perliček a stříkanců. Ještě víc krve vytéká z pod ní, teče teď silněji a rychleji; cítí, jak ji nezdravě a jaksi chtivě zalévá. Pospíchá,

jako by chtěla spláchnout obyvatele toho maličkého bytečku. Je to skoro jako – ach, jaká hrozná myšlenka – by její vlastní krev byla na manželově straně… ať je jakkoliv šílený.

Jde opět do kuchyně a zůstane tam asi pět minut. Slyší, jak se tam pohybuje, zatímco u ní probíhá potrat a cítí, jak se v ní vzpíná bolest a pak střemhlav s bublavými zvuky opadává, což i slyší. Najednou se cítí, jako by seděla v sedací lázni, plné teplé, husté kapaliny, jakéhosi krvavého vývaru.

Jeho dlouhý stín přelétne výklenkem dveří, jak otvírá a zavírá ledničku a pak nějakou skříňku (zavrzání jí naznačí, že to je ta pod výlevkou). Ve výlevce teče voda a pak si začne něco pobroukávat – domnívá se, že by to mohlo být „Když muž miluje ženu“ – zatímco její děťátko ji opouští.

Když se zase objeví ve dveřích, má v jedné ruce sendvič – ještě nedostal nic k večeři, takže musí mít hlad – a mokrý hadr z košíku pod výlevkou v druhé ruce. Sedne si do kouta, kam upadla poté, co jí vyrval z rukou knížku a třikrát jí dal pořádně pěstí do břicha – bum, bum, bum, tak sbohem cizinče – a začne hadrem utírat krvavé šmouhy a skvrny; většina krve bude pod schody, přesně tam, kde on chtěl.

Při uklízení jí svůj sendvič. Zdá se jí, že mezi plátky chleba cítí vůni zbytků grilovaného vepřového, které chtěla udělat s nějakými těstovinami v sobotu večer – něco lehkého, co by si mohli sníst při večerních zprávách u televize.

Podívá se na hadr, zabarvený do růžova, pak do rohu a pak opět na hadr. Přikývne, ukousne si pořádné sousto ze sendviče a vstane. V okamžiku, kdy se tentokrát vrací z kuchyně, žena zaslechne vytí přibližující se sirény. To bude asi sanitka, kterou zavolal.

Přejde pokoj, klekne si vedle ní a vezme ji za ruce. Svraští obočí nad tím, jak jsou studené, a začne jí je jemně třít, zatímco k ní mluví.

„Je mi to líto,“ říká. „To je jen… to, co se teď děje… ta mrcha v tom motelu…“ Zarazí se, chvilku hledí stranou a pak se opět zadívá na ni. Podivně, žalostně se usměje. Jen se podívejte, komu se to snažím vysvětlovat, jako by ten úsměv chtěl říct. Pak není divu, že to došlo tak daleko.

„Děťátko,“ šeptá. „Děťátko.“

Stiskne jí ruce, stiskne je dostatečně silně, aby to zabolelo.

„Nestarej se o dítě, jen mě poslouchej. Budou tady každou chvilku.“ Ano – sanitka je teď velmi blízko, žene se nocí jako splašená. „Šla jsi ze schodů a ujela ti noha. Spadla jsi. Rozumíš?“

Dívá se na něj a nic neříká. Bolest uprostřed jejího těla teď trochu polevuje, a když jí opětovně stiskne ruce – tak to tentokrát cítí a zasykne.

„Rozumíš mi?“

Podívá se do jeho zapadlých, nepřítomných očí a přikývne. Okolo ní stoupá pach slané vody a mědi. Už to není žádný krvavý bujón – teď je to, jako by seděla v rozbitém chemickém nádobíčku.

„Dobře,“ řekne. „Víš, co se stane, když řekneš něco jiného?“

Přikývne.

„Řekni to. Bude lepší, když to uděláš. Bezpečnější.“

„Zabiješ mě,“ zašeptá.

Přikývne a vypadá potěšeně. Vypadá jako učitel, kterému se podařilo z pomalého studenta dostat odpověď na obtížnou otázku.

„Správně. A dal bych si pěkně načas. Proti tomu, co bych udělal, by to, co se stalo dneska večer, vypadalo jako říznutí do prstu.“

Venku na příjezdové cestě se objevila červeně blikající světla.

Rozžvýká poslední sousto svého sendviče a začne se zvedat. Půjde jim otevřít jako znepokojený manžel, jehož těhotná žena měla nešťastnou nehodu. Dřív než se stačí otočit, ona se ho chytí za manžetu rukávu od košile. Podívá se na ni.

„Proč?“ šeptá. „Proč to děťátko, Normane?“

Na okamžik spatří na jeho tváři výraz, kterému může těžko uvěřit – vypadá to jako strach. Ale proč by se jí měl bát? Nebo dítěte?

„Byla to nehoda,“ řekne. „To je vše, jenom nehoda. Já jsem s tím neměl nic společného. A tak bys jim raději měla říct, až s nimi budeš mluvit. V tom ti pomáhej Bůh.“

V tom mi pomáhej Bůh, myslí si ona.

Venku se ozve zabouchnutí dveří, je slyšet zvuky kroků běžících k domu a hluk vytahovaných nosítek, na kterých ji dopraví až pod sirénu. Ještě jednou se k ní otočí, jeho hlava je skloněná v tom býčím postoji, jeho oči jsou matné.

„Budeš mít další dítě a nic takového se už nestane. Příští bude v pořádku. Holka. Nebo možná hezký chlapeček. Na příchuti nezáleží, že ne? Jestli to bude kluk, tak mu koupíme malej baseballovej dres. Jestli to bude holka…“ Neurčitě se rozmáchne. „… tak čepičku nebo něco takovýho. Počkej a uvidíš. Stane se to.“ Pak se na ni usměje a při tom pohledu má chuť začít ječet. Je to, jako by viděla usmívající se mrtvolu v rakvi. „Když mě budeš poslouchat, všechno bude dobrý. Vem si to k srdci, zlatíčko.“

Pak otevře a vpustí dovnitř saniťáky a říká jim. aby si pospíšili, že je tam plno krve. Jakmile se k ní přiblíží, ona zavře oči, protože jim nechce dát příležitost, aby se jí podívali do nitra, a zdá se jí, že jejich hlasy přicházejí zdaleka.

Netrap se, Rosie, nedělej si s tím hlavu, to je jen maličkost, jen děťátko, můžeš si pořídit jiné.

Do paže se jí zabodne jehla a pak ji zvednou. Má zavřené oči, myslí si, tak dobře, ano, řekněme, že si mohu pořídit jiné dítě. Pořídím si ho a vezmu ho z jeho dosahu. Z jeho vražedného dosahu.

Ale čas běží a myšlenka na to, že by ho opustila – navíc nikdy ne naplno vyslovená – se vytrácí jako opravdový, racionální svět, když upadáme do spánku; postupně to není její svět, ale svět snů, které prožívá, takových těch snů, co měla jako mladá dívka, v nichž běží neprostupným lesem nebo stinným bludištěm, za ní je slyšet údery kopyt nějakého

velkého zvířete, strašlivého, šíleného stvoření, které ji dohání a určitě i dohoní, ať se sebevíc snaží kličkovat nebo uhýbat nebo jej jinak mást.

Princip snění je probouzející se mysli zřejmý, ale pro spáče neexistuje žádné probuzení, žádný skutečný svět, žádná zdravá mysl; spáč vnímá jen vřavu spánku. Rose McClendonová Danielsová spala v šílenství svého manžela dalších devět let.

Kapitola I

JEDNA KAPKA KRVE

1.

Bylo to čtrnáct let pekla, stručně řečeno, ale ona si to jen stěží uvědomovala. Většinu těch let chodila jako ve snu tak hlubokém, že připomínal smrt a při více než jedné příležitosti si byla jistá, že její život se ve skutečnosti neděje, že se prostě se zívnutím probudí a bude se stejně tak roztomile protahovat jako hrdinka z kreslených filmů od Disneye. Tyto myšlenky ji nejčastěji napadaly poté, co ji tak zle zbil, že si musela jít na chvíli lehnout, aby se vzpamatovala. V roce 1985 – roce Wendy Yarrowové, roce úřední důtky, roce „samovolného potratu“ – se to stalo asi tucetkrát. V září toho roku už podruhé a naposledy se dostala do nemocnice v důsledku Normanovy péče… naposledy alespoň dosud. Začala vykašlávat krev. Tři dny jí v tom bránil, ale když se to jen zhoršovalo, tak jí řekl, co má říkat (vždycky jí říkal, co má říkat) a odvezl ji do nemocnice Sv. Máří. Odvezl ji tam především z toho důvodu, že po „potratu“ ji saniťáci odvezli do Hlavní městské nemocnice. Ukázalo se, že má zlomené žebro, jenž se zapíchlo do plíce. Již podruhé za poslední tři měsíce vyprávěla svůj příběh o pádu ze schodů a ani si nemyslela, že internista, který měl na starosti její případ, jí tentokrát uvěřil, ale nikdo jí nekladl žádné nepříjemné otázky; jen ji dali do pořádku a poslali domů. Avšak Norman si uvědomoval, že měl štěstí a příště byl opatrnější.

Někdy, když ležela v noci v posteli, v její mysli se rojily představy jako podivné komety. Tou nejobvyklejší byla pěst jejího manžela s klouby pomazanými krví, která pokrývala i jeho zlatý prsten z policejní akademie. Některá rána mohla číst slova z toho prstenu – Služba, Věrnost, Společnost – obtisknutá na kůži na břiše nebo na jednom ňadru. Často jí to připomínalo modrá veterinární razítka na vepřových pečeních nebo roštěné.

Tyto představy k ní přicházely, když byla na pokraji spánku, uvolněná a relaxovaná. Pak viděla tu pěst, jak se k ní blíží a úplně probuzená sebou trhla a celá se chvějíc ležela vedle něj a doufala, že se neotočí a jen tak v rozespalosti jí nevrazí pěst do břicha nebo do stehna za to, že ho vzbudila.

Do tohoto pekla vstoupila, když jí bylo osmnáct a probudila se ze svého snu asi měsíc po svých jedenatřicátých narozeninách, téměř o půl života později. Probudila ji jedna prostá kapka krve, ne větší než pěťák.

2.

Uviděla ji, když stlala postel. Byla na prostěradle, na její straně, kousek od polštáře na ustlané posteli. Vlastně mohla jen lehce posunout polštář doleva a zaschlou, ošklivě červenohnědou skvrnu tak zakryt. Představila si, jak by to bylo lehké, a byla v pokušení to udělat, hlavně proto, že nemohla vyměnit jen prostěradlo; neměla už žádné čisté bílé ložní prádlo, a kdyby jednu postel povlékla květovaným povlečením místo bílého s krvavou skvrnou, musela by ho povléci i na druhou. A kdyby to neudělala, tak by si mohl stěžovat.

Tak se na to podívej, slyšela, jak říká. Ani ty zatracený prostěradla k sobě nepasujou – máš jedno bílý a jedno květovaný. Ježíši, proč jen musíš být tak líná? Pojď sem – chci si s tebou pěkně zblízka promluvit.

Stála na své straně postele v pruhu dopadajícího jarního slunce, ta líná coura, co trávila celé dny úklidem malého domku (prostý rozmazaný otisk prstu v rohu zrcadla v koupelně stačil k tomu, aby přiletěla rána) a lámala si hlavu tím, co mu má uvařit k večeři, tu stála a dívala se na malou skvrnu od krve na prostěradle a její obličej byl tak ochablý a tak prostý výrazu, že kdyby ji někdo viděl, tak by si mohl myslet, že je duševně zaostalá. Myslela jsem, ze ten můj zatracený nos už přestal krvácet, řekla si sama pro sebe. Byla jsem si jistá, ze už přestal.

Nestávalo se často, aby ji udeřil do obličeje, vyznal se. Rány do obličeje byly pro takový druh ožralých hajzlíků, které zatýkal po stovkách, ještě když sloužil v uniformě i později jako detektiv. Když někoho budete bít – například svou ženu – příliš často do obličeje, tak po nějakém čase ta povídání o pádu ze schodů nebo utíkání do koupelny uprostřed noci nebo šlápnutí na hrábě na dvorku už nezaberou. Lidi vědí. Lidi povídají.

A případně se dostanete do průšvihu, i když ženská drží hubu, protože ty časy, kdy se lidi starali jen o sebe, jsou zřejmě už pryč.

Ovšem, nic z toho nepočítalo s jeho povahou. Jeho povaha byla špatná, velmi špatná a občas mu ujela. Jako včera večer, když mu přinesla jeho druhou sklenici ledového čaje a trochu mu ho vylila na ruku. Bum, a z jejího nosu crčela červená dřív, než si vůbec uvědomil, co dělá. Na jeho tváři spatřila znechucený výraz, když jí krev z pusy stékala po bradě, který se pak změnil ve výraz ustaranosti – co když je její nos opravdu zlomený? To by znamenalo další cestu do nemocnice. Na chvilku si myslela, že teď přijde jeden z jeho pořádných výprasků, jeden z těch, po kterých zůstávala schoulená do klubíčka v koutě a lapala po dechu a se slzami v očích se snažila nadechnout alespoň natolik, aby se mohla vyzvracet do své zástěry. Vždycky do své zástěry. V tomto domě se nepláče ani se nehádá s vedením a určitě se nezvrací na podlahu – ne pokud si chcete zachovat hlavu na krku.

Pak ho jeho silně vyvinutý pud sebezáchovy probudil a došel jí pro utěrku, naplněnou ledem a odvedl ji do obývacího pokoje, kde ji položil na gauč s ledovým obkladem přitisknutým mezi slzavé oči. Tam se musí držet, řekl jí, aby se krvácení zastavilo a zabránilo se otoku. Nejvíc se samozřejmě bál, že oteče. Zítra je den nákupů a pod černými brýlemi se oteklý nos nedá tak dobře schovat jako třeba monokl.

Šel zpátky dojíst svou večeři – grilovanou rybu a pečené nové brambory.

Ani to moc neoteklo, jak se ráno ukázalo při rychlém pohledu do zrcadla (předtím, než si vypil svou ranní kávu a

odešel do kanceláře, si ji pořádně prohlédl se souhlasným kývnutím) a krvácení se díky ledovému obkladu zastavilo už asi za čtvrthodinku – nebo tak nějak. Ale někdy během noci, zatímco spala, jedna zrádná kapka jí vystříkla z nosu a způsobila tuto skvrnu, což znamená, že bude muset svléknout postel a znovu ji převléci, i přes tu hroznou bolest v zádech. Poslední dobou ji pořád bolela záda; bolela ji dokonce i při zvedání lehkých věcí nebo při malém shýbnutí. Její záda byla jeho oblíbeným terčem. Na rozdíl od bití do obličeje, byly údery do zad bezpečné… pokud, ovšem, ten nebo ta dotyčná uměla držet hubu. Norman zpracovával její ledviny už čtrnáct let a tak jí už nepřekvapovalo ani netrápilo, když ve své moči stále častěji nacházela stopy krve. Byla to pro ni jen jedna z dalších stinných stránek manželství a pravděpodobně milióny dalších žen jsou na tom ještě hůř. Tisíce, jen v tomto městě. Tak se na to vždycky dívala, alespoň až dosud.

Dívala se na tu krvavou skvrnku a v hlavě se jí začal rodit neobvyklý vztek, začínala mít pocit, jako by jí někdo vpichoval špendlíky do kůže a vůbec netušila, že to je pocit, jaký lidé mívají, když se konečně probudí.

U její strany postele stálo houpací křeslo z ohýbaného dřeva, kterému, sama nevěděla proč, říkala Smradlavé křeslo. K němu teď zacouvala, aniž by přitom spustila krvavou skvrnku z očí a sedla si do něj. Seděla ve Smradlavém křesle skoro pět minut, a když se ozval hlas, tak vyskočila, protože si nejprve neuvědomila, že to je její vlastní hlas.

„Jestli to půjde takhle dál, zabije mě," prohlásila a poté, co se vzpamatovala z překvapení, řekla si, že asi mluví k té kapce krve – té malé částečce jí samé, která již byla mrtvá, která vystříkla z jejího nosu a zemřela na prostěradle.

Odpověď jí přišla z vnitřku hlavy a byla nekonečně strašnější než to, co si přestavovala nahlas:

Jenže by taky nemusel. Pomyslela jsi na to? Taky by nemusel.

3.

Nepomyslela na to. Myšlenka na to, že by ji jednoho dne mohl uhodit příliš silně nebo na špatné místo, jí často procházela hlavou (ačkoliv to nikdy neřekla nahlas, do dnešního dne ani sama sobě), ale možnost, že by mohla dál žít…

Mravenčení ve svalech a kloubech bylo čím dál tím silnější. Obvykle ve Smradlavém křesle sedávala jen tak s rukama složenýma v klíně a dívala se přes postel a skrz dveře do koupelny na svůj obraz v zrcadle, ale tohoto rána se začala trhavými pohyby houpat tam a zpět. Musela se houpat. To mravenčení v jejích svalech ji k tomu nutilo. A to poslední, co by chtěla, by bylo dívat se na svůj vlastní obraz, i když její nos nebyl zas tak moc oteklý.

Pojď sem, zlato, chci si s tebou pěkně zblízka promluvit.

Celých čtrnáct let. Sto šedesát osm měsíců, které začaly tím, že ji zatahal za vlasy a kousl do ramene za to, že bouchla dveřmi během jejich svatební noci. Jeden potrat. Jedna probodnutá plíce. Taky udělal tu hroznou věc s tenisovou raketou. Stopy na jejím těle teď zakrývaly šaty. Většinou to byly jizvy po kousnutí. Norman hrozně rád kousal. Zpočátku si namlouvala, že to jsou milostné kousance. Připadalo jí podivné, že někdy mohla být tak mladá, ale asi tomu tak bylo.

Pojď sem, zlato, chci si s tebou pěkně zblízka promluvit.

Najednou pochopila, od čeho je to mravenčení, které se teď rozšířilo na celé její tělo. Byla rozzlobená, přímo vzteklá, a to, že si to konečně uvědomila, udělalo zázrak.

Vypadni odsud, najednou řekla ta hluboce skrytá část jejího já. Hned teď, hned v této minutě odsud vypadni. Neztrácej čas ani tím, že se půjdeš přičísnout. Jen jdi.

„To je směšné," řekla a houpala se čím dál tím rychleji sem a tam. Krvavá skvrnka oslňovala její zrak. Odsud vypadala jako tečka ve vykřičníku. „To je směšné, kam bych šla?"

Kamkoliv, kde není on, odvětil hlas. Ale musíš to udělat teď hned. Dřív…

Dřív než co?

Tohle bylo lehké. Dřív než zase usne.

Ta rutinní, zkrocená část její mysli, si najednou uvědomila, že se tou myšlenkou vážně zabývá a spustila vyděšený poprask. Opustit místo, které jí bylo již čtrnáct let domovem? Místo, kde je každá věc tam, kde ji očekává? Manžela, který sice je zlostný a snadno náchylný k používání pěstí, ale dobře vydělává? Byl to směšný nápad. Musí na to zapomenout, a to okamžitě.

A určitě by se tak stalo, téměř určitě by to udělala, kdyby nebylo té kapky na prostěradle. Té jedné tmavočervené kapky.

Tak se na ni nekoukej! nervózně na ni křičela ta praktická a rozumná část jejího já. Pro spásu Boží, nedívej se na ni, nebo tě to přivede do maléru!

Jenže zjistila, že už se nemůže dívat mimo. Její oči byly upřené na skvrnku a houpala se rychleji než kdy jindy. Nohy, obuté v nízkých teniskách, dopadaly na podlahu ve stále se zrychlujícím rytmu (mravenčení teď cítila jako bzučení v hlavě, hýbalo jí mozkem a celou ji rozpalovalo) a myslela na Čtrnáct let, co jsi se mnou zblízka promlouval. Potrat. Tenisová raketa. Tři zuby, z nichž jeden jsem spolkla. Zlomené zebro. Údery. Štípání. A samozřejmě kousance. Spousta kousanců. Spousta –

Nech toho! Je to k ničemu, na tohle myslet, protože ty nikam nepůjdeš, protože by tě našel a přivedl zpátky, našel by tě, vždyť je to policajt a hledání lidí je jedna z věcí, které dělá, které umí dělat velice dobře –

„Čtrnáct let," zašeptala a neměla teď na mysli těch čtrnáct uplynulých let, ale ta, která ještě přijdou. Protože ten druhý hlas, ten, co je hluboko uvnitř, měl pravdu. Možná, že by ji nezabil. Možná, že ne. Ale jak by vypadala po dalších čtrnácti letech toho, jak by si s ní pěkně zblízka povídal? Byla by ještě schopná se sehnout? Měla by alespoň hodinu – nebo alespoň čtvrthodinu – denně, kdy by jí její ledviny daly pokoj a necítila by je jako rozpálené kameny, uložené ve svých zádech? Třeba by ji uhodil dostatečně silně na to, aby umrtvil nějaký životně důležitý orgán nebo nerv a ona by pak už nikdy nemohla hýbat rukou nebo nohou anebo možná by měla ochrnutou půlku obličeje jako paní Diamondová, která prodává v obchodě Store 24 pod kopcem?

Najednou vyskočila tak prudce, že opěradlo Smradlavého křesla uhodilo do zdi. Chvíli jen stála a hluboce dýchala s

očima stále upřenýma na červenohnědou skvrnu a pak zamířila ke dveřím do obývacího pokoje.

Kam to jdeš? vykřikla uvnitř její hlavy paní Rozumná Praktická – ta část jejího já, která by se klidně nechala týrat nebo zabít, jen aby si dál mohla být jistá tím, kde jsou ve skříni uložené čajové sáčky a kam se dávají houbičky na mytí nádobí. Kam si myslíš, že –

Zabouchla za tím hlasem dveře, což si nikdy až doteď nemyslela, že by bylo možné. Ze stolku vedle gauče sebrala svou kabelku a šla přes obývací pokoj k hlavním dveřím. Pokoj se najednou zdál velice velký a vzdálenost nesmírně dlouhá.

Musím to dělat postupně. Jestli budu myslet na víc věcí najednou, ztratím k tomu odvahu.

Vlastně si nemyslela, že by s tím byly problémy. Jednak vše, co dělala, se odehrávalo jako ve snu – přece by nemohla jen tak najednou odejít a opustit svůj dům a manželství, ne? To přece musel být sen, ne? A bylo v tom ještě něco jiného; nemyslet dopředu se stalo jejím zvykem již od svatební noci, když ji pokousal jak vzteklý pes za to, že bouchla dveřmi.

Přece takhle to nemůžeš udělat, vždyť by ses dostala nejdál na konec bloku, než by ti došla odvaha, radila Rozumná Praktická. Alespoň si převlékni ty tvoje džíny, ve kterých je vidět, jaký máš velký zadek. A učeš si vlasy.

Na chvíli se zarazila a na okamžik to málem celé vzdala ještě dřív, než se dostala k domovním dveřím. Pak si uvědomila, že všechny ty rady jsou jen zoufalým pokusem o to, aby zůstala doma. Jak prohnané. Převléci se z džín do sukně nebo si dát na vlasy tužidlo a učesat se, by nezabralo příliš času, ale pro ženu v její situaci, by to bylo přespříliš.

K čemu? Aby zase usnula, přece. Zatímco by si zapínala zip na boku sukně, zatímco by se česala, by ji přepadly vážné pochyby a usoudila by, že se stala obětí krátkého záchvatu šílenství, přechodného stavu, který má asi co dělat s jejím menstruačním cyklem.

Pak by se vrátila do ložnice a vyměnila povlečení.

„Ne," zašeptala. „Neudělám to, neudělám."

Ale s rukou na klice se opět zastavila.

Dostala rozum! vykřikla Rozumná Praktická a v jejím hlase se mísila úleva s vítězstvím a – bylo-li to vůbec možné – lehkým zklamáním. Aleluja, ta holka dostala rozum! Lépe pozdě než nikdy!

Jásání se změnilo v hrůzu beze slov, když rychle přešla k plynovému krbu, který si pořídili před dvěma roky. To, co hledala, tam pravděpodobně nebude, většinou to tam nechával jen ke konci měsíce („Tak mě to alespoň nebude pokoušet," říkával), ale jen se o tom přesvědčit přece nemůže ublížit. A znala číslo jeho pin kódu; bylo to číslo jejich telefonu s přehozenou první a poslední číslicí.

To MŮŽE ublížit! vykřikla Rozumná Praktická. Jestli vezmeš něco, co mu patří, bude to pořádně bolet a ty to víš! POŘÁDNĚ!

„Stejně to tam nebude," zašeptala, ale bylo to tam – jasně zelená platební karta Merchant´s Bank s jeho jménem.

Neber si to! Neopovažuj se!

Ale zjistila, že se klidně odváží – stačilo si jen připomenout tu kapku krve. Mimoto, byla to také její karta, byly to také její peníze; nevyplývá to snad z manželského svazku?

Až na to, že tady nešlo vůbec o peníze. Šlo tady o to, umlčet paní Rozumnou Praktičku; šlo o to, aby z tohoto náhlého, neočekávaného výboje za svobodou učinila nutnost místo volby. Část jejího já věděla, že pokud to neudělá, tak konec bloku bude přesně tak daleko, kam až dojde v okamžiku, když se před ní celá nejistota její budoucnosti vztyčí jako mlhavá hradba a ona se otočí, vrátí se domů a bude spěchat, aby co nejrychleji převlékla postel, aby ještě před polednem stihla umýt schody a… i když je to těžko k uvěření, to bylo vše, o čem dnes ráno po probuzení přemýšlela: umýt podlahu.

Aniž by si všímala rozruchu ve své hlavě, sebrala z krbu platební kartu a hodila si ji do kabelky a opět rychle zamířila ke dveřím.

Nedělej to! zakvílel hlas paní Rozumné Praktičky. Ach Rosie, za tohle tě nejenom zbije, ale za tohle se dostaneš do nemocnice, možná tě dokonce i zabije – cožpak to nevíš?

Asi to věděla, ale přesto šla dál se sklopenou hlavou a schoulenými rameny, jako by kráčela proti silnému větru. Asi by jí to všechno udělal… ale to by ji nejdřív musel chytit.

Tentokrát, když položila ruku na kliku, se nezarazila – otočila jí, otevřela dveře a vyšla ven. Byl krásný slunečný den v polovině dubna, kdy se na větvích stromů začínaly nalévat pupeny. Její stín, jako by ostrými nůžkami vystřižený z černého papíru, překryl svah se světlezeleným trávníkem. Stála tam a nadechovala se jarního vzduchu, cítila vůni vlhké (a možná rašící) země po noční přeháňce, kdy spala s nosní dírkou nad tou schnoucí kapkou krve.

Celý svět se probouzí, pomyslela si, nejen já.

Když zavírala dveře, po chodníku kolem ní přeběhl muž v teplákové soupravě. Mávl jí na pozdrav rukou a ona mu zamávala také. Čekala, že se uvnitř zase ozve ten hlas, ale bylo tam ticho. Možná, že byl tak ohromený tím, že ukradla platební kartu, že se na nic nevzmohl, anebo ho jen uklidnila klidná atmosféra míru tohoto dubnového rána.

„Jdu," zašeptala. „Skutečně jdu."

Ale zůstávala dál na místě jako zvíře, které bylo tak dlouho v kleci, že nemůže uvěřit, že je svobodné, když ho pustí. Sáhla dozadu a dotkla se kliky dveří – dveří do její vlastní klece.

„Už nikdy," zašeptala. Zastrčila si kabelku pod paži a udělala první tucet kroků vstříc té mlhavé hradbě, kterou teď byla její budoucnost.

4.

Těch dvanáct kroků ji dovedlo na místo, kde se betonová cestička spojovala s chodníkem – po kterém běžel ten člověk před chvilkou. Chtěla zahnout doleva, ale pak se zarazila. Norman jí jednou řekl, že lidé si sice myslí, že si vybírají směr náhodně – například lidé, kteří se ztratí v lese – ale ve skutečnosti jdou skoro vždycky ve směru své

dominantní ruky. Možná, že to nebylo důležité, ale zjistila, že nechce, aby měl pravdu ani v tom, kterým směrem se vydá po Westmorelandské ulici poté, co opustila dům.

Ani v tom.

Zahnula doprava místo doleva, ve směru své slabší ruky a šla dolů z kopce. Prošla okolo obchodu Store 24 a potlačila chuť zvednout ruku a zakrýt si obličej, když šla kolem. Už se cítila jako uprchlice a její mysl začaly nahlodávat černé myšlenky, jako když krysy ohlodávají kus sýra: co když se vrátil dřív z práce a viděl ji? Co když ji viděl, jak jde po ulici v džínách a teniskách, s kabelkou strčenou v podpaží a neučesanými vlasy? Asi by se divil, co tam po ránu dělá, když v téhle chvíli měla mýt schody, že ano? Ano. Řekl by jí, ať jde k němu, aby si s ní mohl pěkně zblízka promluvit.

To je hloupé. Z jakého důvodu by teď chodil domů? Vždyť teprve před hodinou a půl odešel. To nedává žádný smysl.

Ne… ale někdy lidi dělají věci, které nedávají žádný smysl. Ona, například – podívejte se na to, co dělá teď. A co kdyby měl náhlou předtuchu? Kolikrát jí říkal, že u policajtů se po čase vyvine jakýsi šestý smysl, takže vědí, když se má něco zvláštního stát. Jako by tě nějaká malá jehla píchla do páteře, řekl jí jednou. Nevím, jak to jinak popsat. Já vím, že většina lidí by se tomu zasmála, ale řekni to policajtovi – a ten se smát nebude. Ta malá jehla mi, zlato, už několikrát zachránila život.

Dejme tomu, že tu jehlu teď během posledních dvaceti minut cítil. Dejme tomu, že sedl do auta a rozjel se domů. Napadlo ji, že by se vracel přímo tudy a začala se proklínat za to, že se dala doprava, místo aby šla vlevo, když sešla z cestičky k jejich domu. Pak ji napadla ještě nepříjemnější myšlenka, jež v sobě skrývala odpornou pravděpodobnost… dokonce by se dalo říct, jakýsi druh ironické spravedlnosti. Dejme tomu, že se zastavil u automatu na platební kartu, který je dva bloky od policejního ředitelství, a chtěl si vybrat deset nebo dvacet dolarů na oběd? Dejme tomu, že poté, co zjistil, že kartu nemá v peněžence, se rozhodl si pro ni dojít domů?

Vzpamatuj se. To se nestane. Nic takového se nestane.

O půl bloku níže na Westmorelandskou ulici zahnulo nějaké auto. Bylo červené a jaká to byla shoda okolností, protože oni měli červené auto… nebo on měl; auto nebylo víc její, než byla platební karta nebo peníze, které mohla vyzvednout. Jejich auto byla nová sentra a – jaká to náhoda za náhodou – nebylo to auto, které se teď k ní blížilo, nová sentra?

Ne, je to honda!

Jenže to nebyla honda, jak chtěla věřit. Byla to sentra, úplně nová červená sentra. Jeho červená sentra. Její zlý sen se uskutečňoval přímo ve chvíli, kdy na něj pomyslela.

Na chvíli její ledviny neuvěřitelně ztěžkly, neuvěřitelně rozbolely, byly neuvěřitelně plné a byla si jistá, že se počůrá. Vážně si opravdu myslela, že se ho tak zbaví? Musela být šílená.

Je teď příliš pozdě na takové myšlenky, řekla jí Rozumná Praktická. Její rozechvělá hysterie byla pryč; teď to byla ta jediná část jejího mozku, která se ještě zdála schopná myslet a hovořila k ní chladným, rozvážným tónem bytosti, která se především zajímá o svoje vlastní přežití. Raději teď mysli na to, co mu řekneš, až vedle tebe zastaví a zeptá se tě, co tady děláš. A radši si to dobře promysli. Víš, jak mu to rychle myslí a jak se umí koukat.

„Květiny," zamumlala. „Šla jsem se jen projít a podívat se, komu už kvetou kytky, to je všechno." Zastavila se se stehny pevně stisknutými k sobě a snažila se udržet hráz před protržením. Uvěří tomu? Nevěděla, ale bude to muset stačit. Nemohla přijít na nic jiného. „Jen jsem se šla projít na roh třídy svatého Marka a pak bych se vrátila, abych umyla –"

Zarazila se a nevěřícným pohledem sledovala, jak auto – nakonec to byla přece jen honda a ne nová a spíš oranžová než červená – pomalu projelo okolo ní. Žena za volantem se na ni poněkud zvědavě podívala a žena na chodníku si pomyslela – Kdyby to byl on, nepomohla by žádná historka, ať by byla sebevíc věrohodná – viděl by pravdu napsanou na tvém obličeji, podtrženou a osvícenou neony. Jsi tedy teď připravená se vrátit? Dostat rozum a vrátit se?

Nemohla. Ochromující nutkání k močení přešlo, ale močový měchýř měla stále ještě těžký a k prasknutí, v jejích ledvinách stále škubalo, nohy se jí třásly a srdce jí v hrudi tak prudce bušilo, až ji to vylekalo. Nikdy by nezvládla znovu vyjít ten kopec, i když to byl jen mírný svah.

Ale zvládla bys. Ty víš, ze bys to zvládla. Už jsi ve svém manželství zvládla horší věci a přežila jsi to.

Dobře – možná, že by ten kopec mohla vyjít, ale napadlo ji ještě něco jiného. Někdy jí telefonoval. Obvykle jen pětkrát nebo šestkrát do měsíce, ale někdy i častěji. Jen ahoj, jak se máš, chceš, abych přinesl kartón lehkého piva nebo zmrzlinu, dobře, ahoj. V těch telefonátech nikdy necítila žádný opravdový zájem o to, jak se má. Prověřoval si ji, to bylo vše a pokud by nezvedla sluchátko, telefon by jen dál vyzváněl. Záznamník neměli. Jednou se ho zeptala, jak by se mu líbilo, kdyby si ho opatřil. Uštědřil ji ne zcela nepřátelské rýpnutí do žeber a řekl jí, aby se umoudřila. Ty jsi záznamník, řekl.

Co když volal a ona tam nebyla, aby mu odpověděla?

Bude si myslet, ze jsem dnes šla dřív na nákup, to je vše.

Ale on nebude. Měla to přesně rozvržené. Podlahy dnes ráno; nákupy odpoledne. Tak to bylo vždycky a tak on očekával, že to také vždycky bude. V čísle 908 na Westmorelandské ulici spontánnost nebyla zrovna v módě. Jestli zavolal…

Dala se opět do kroku a věděla, že na příštím rohu musí sejít z Westmorelandské ulice, i když si nebyla docela jistá, kam vede Tremontská ulice. V této chvíli na tom stejně nezáleželo; teď bylo důležité to, že se nacházela přímo na manželově cestě z města, když se jako obvykle vracel po silnici číslo 1-295 a cítila se jako přišpendlená uprostřed lučištnického terče.

Zahnula doleva na Tremontskou a kráčela kolem tichých předměstských domků, oddělených od sebe nízkými živými ploty nebo řadami dekorativních stromků – zvláště se tady zdály být v módě olivovníky. Nějaký muž, který v brýlích s

kostěnou obroučkou, pihami a neforemným modrým kloboučkem vypadal jako Woody Allen, vzhlédl od zalévání a mávnul na ni. Zdálo se, že každý se dnes tváří sousedsky. Předpokládala, že je to počasím, ale raději by se bez toho obešla. Lehce si uměla ho představit, jak se později pustí po její stopě, bude se vyptávat, používat ty svoje triky na osvěžení paměti a na každém rohu ukazovat její fotku.

Zamávej mu taky. Jestli nechceš, aby si tě zapamatoval jako nepřátelskou osobu, ty se totiž snadno zafixují v paměti, tak mu zamávej a jdi si dál po svém.

Odpověděla na jeho mávnutí a šla si dál po svém. Zase se jí chtělo močit, ale bude to muset vydržet. Na dohled nebylo žádné místo, kde by si mohla ulevit – nebylo tam nic jiného než další domy, další živé ploty, další světlezelené trávníky, další olivovníky.

Za sebou zaslechla auto a byla si jistá, že to je on. Otočila se a s rozšířenýma, potemnělýma očima spatřila rezavý chevrolet, vlekoucí se prostředkem ulice jen o trochu rychleji než krokem. Starý muž za volantem měl na hlavě nasazený slaměný klobouk a na obličeji strašlivě odhodlaný výraz. Otočila se zase zpátky, než si vůbec mohl všimnout jejího vlastního vystrašeného pohledu, trochu se zapotácela a pak odhodlaně vykročila se skloněnou hlavou. Do ledvin se jí opět vrátila ta škubavá bolest a v jejím močovém měchýři to také škubalo. Odhadovala, že už to nezadrží na víc než jednu nebo dvě minuty. Jestli k tomu dojde, tak může dát sbohem všem nadějím na to, že by si jí nikdo na jejím útěku nevšiml. Lidé by si možná nezapamatovali bledou brunetku, jdoucí po chodníku za krásného jarního rána, ale určitě by si zapamatovali bledou brunetku s velkou tmavou skvrnou okolo rozkroku džín. Musí tento problém vyřešit, a to hned.

O dva domy dál na její straně ulice stál čokoládově hnědý bungalow. Okenice byly stažené; na verandě ležely troje noviny. Čtvrté ležely na cestičce, asi stopu od schodů. Rosie se rychle rozhlédla, neviděla, že by ji někdo pozoroval a rozběhla se přes trávník za dům. Dvorek byl prázdný. Na hliníkové klice francouzských dveří visel obdélník papíru. Přiblížila se pomalými, strnulými kroky a přečetla si vzkaz: Pozdravy od Ann Corsové, Vaší místní Avon lady! Nezastihla jsem vás tentokrát doma, ale zase přijdu! Díky! A zavolejte mi na 555-1731, jestli si chcete promluvit o některém ze skvělých výrobků Avonu! Pod vzkazem bylo načmárané datum 17/4, což bylo před dvěma dny.

Rosie se opět rozhlédla, a když viděla, že na jedné straně ji chrání živý plot a na druhé olivovníky, rozepnula si džíny a dřepla si ve výklenku mezi schůdky a bombami na plyn. Bylo teď příliš pozdě na to, aby se trápila tím, že by ji někdo mohl vidět z horních pater okolních domů. A mimoto, ta úleva podobné otázky učinila – alespoň prozatím – naprosto triviální.

Jsi šílená, víš.

Ano, ovšemže to věděla… ale jak tlak v jejím močovém měchýři polevoval a mezi dlaždicemi zadního dvorku klikatě protékal proud moči, najednou cítila, že srdce jí naplňuje bláznivá radost. V té chvíli věděla, jaké to asi je, když člověk překročí řeku a ocitne se v cizí zemi a pak za sebou spálí most a stojí na břehu, dívá se a zhluboka dýchá, protože jeho jediná šance na návrat se právě rozplynula v kouři.

5.

Šla skoro dvě hodiny, procházela neznámými okolními čtvrtěmi, až se dostala k promenádě s obchody v západní části města. Naproti obchodu s koberci byla telefonní budka, a když si odtamtud zavolala taxíka, s překvapením zjistila, že se už nenachází ve městě, ale na mapletonském předměstí. Na obou patách měla velké puchýře a ani ji to nepřekvapovalo – musela ujít přes sedm mil.

Taxík přijel asi za patnáct minut po jejím zavolání a ona mezitím zašla do obchůdku na vzdáleném konci promenády, kde si koupila levné sluneční brýle a jasně červený, pruhovaný šátek. Vzpomněla si, že jí jednou Norman řekl, že když chcete odvést pozornost od svého obličeje, nejlepší je navléci si něco jasného, co by upoutalo pozornost jiným směrem.

Taxíkář byl tlustý muž s neučesanými vlasy, krví podlitýma očima a smrdělo mu z pusy. Na jeho vytahaném, vybledlém tričku byla nakreslená mapa Jižního Vietnamu. AŽ UMŘU, PŮJDU DO NEBE, PROTOŽE SVŮJ ČAS V PEKLE JSEM SI JIŽ OBSLOUŽIL, stálo pod mapou. ŽELEZNÝ TROJÚHELNÍK, 1969. Jeho malá červená očka si ji rychle prohlédla od hlavy až k patě, od jejích rtů přes prsa až po její boky a pak ztratila zájem.

„Kampak pojedem, paničko?“ zeptal se.

„Můžete mě vzít na meziměstské autobusové nádraží?“

„Myslíte Portside?“

„Je to autobusové nádraží?“

„Jo.“ Vzhlédl a pokoušel se ve zpátečním zrcátku zachytit její pohled. „Ale je to na druhé straně města. Bude to lehce stát takovejch dvacet dolarů. Můžete si to dovolit?“

„Samozřejmě,“ řekla, zhluboka se nadechla a dodala: „Mohl byste cestou zastavit u nějakého automatu na platební karty Merchant´s Bank?“

„Kdyby všechno v životě bylo takhle jednoduché,“ řekl a zapnul taxametr. $2,50 stálo tam. ZÁKLADNÍ SAZBA.

Začátek svého nového života počítala od toho okamžiku, kdy číslice v okénku taxametru přeskočily z $2,50 na $2,75 a slova ZÁKLADNÍ SAZBA zmizela. Už nikdy, pokud to nebude nutné, nebude Rose Danielsovou – ne proto, že Daniels je jeho jméno, a proto je pro ni nebezpečné, ale proto, že se ho musí zbavit. Bude zas Rosie McClendonovou, dívkou, která v osmnácti zmizela v pekle. Možná, že někdy bude muset použít svoje manželské jméno, ale i tehdy ve svém srdci a ve své mysli bude dál Rosie McClendonovou.

Já jsem pravá Rosie, myslela si, když ji taxík vezl přes Trunkatawnyský most a usmívala se, když se slova Maurice Sendaka a Carole Kingové vznášela v její mysli jako párek duchů. A jsem Rosie Pravá.

Opravdu byla? Byla pravá?

Tady se to můžu dozvědět, pomyslela si. Právě tady a právě teď.

6.

Taxíkář zastavil na Irokézském náměstí a ukázal směrem k řadě automatů na platební karty, stojících na nenápadném náměstí s fontánou a leskle chromovanými plastikami. Krajní automat na levém konci měl jasně zelenou barvu.

„Tyhle ste chtěla?“ zeptal se.

„Ano, děkuji. Budu za minutu zpátky.“

Ale trvalo jí to o chvilku déle než minutu. Nejdřív se jí, i přes velké klávesy automatu, nedařilo správně vyťukat pin kód, a když se jí to nakonec zdařilo, nemohla se rozhodnout, kolik má vybrat. Napsala sedm, pět, desetinnou čárku a dvě nuly, pak se zarazila před zmáčknutím tlačítka, které by transakci odstartovalo a stáhla ruku zpět. Kdyby ji chytil, tak ji strašně zbije – o tom nebyly sebemenší pochyby. Pokud by ji zbil tak zle, že by musela jít do nemocnice, tak (nebo by té zabil, zašeptal slabý hlásek, Rosie, mohl by tě opravdu zabít a pokud na to zapomínáš, tak jsi blázen) by to bylo za to, že si dovolila ukrást jeho platební kartu… a použít ji. Chtěla snad opravdu riskovat podobnou odplatu za pouhých sedmdesát pět dolarů? Stálo to za to?

„Ne,“ zašeptala a znova natáhla ruku. Tentokrát vyťukala tři, pět, nula, desetinnou čárku a dvě nuly… a pak se znova zarazila. Nevěděla přesně, kolik je na účtě, jak to nazývala „k dispozici,“ ale částka, kterou teď napsala, z toho určitě pořádně ují. Bude tak vzteklý…

Natáhla ruku k tlačítku ZRUŠIT a pak si položila otázku, jaký v tom je vlastně rozdíl. Bude vzteklý v každém případě. Teď už se nemůže vrátit.

„Bude vám to ještě trvat dlouho, paní?“ ozvalo se za ní. „Protože já teď mám právě pauzu na svačinu.“

„Ach, promiňte!“ řekla s uleknutím. „Ne, já jsem se jen… no, zamyslela.“ Zmáčkla tlačítko TRANSAKCE. Na obrazovce se objevila slova PROSÍM POČKEJTE. Čekání dlouho netrvalo, ale bylo dostatečně dlouhé na to, aby si živě představila, jak se z přístroje najednou ozve pronikavá siréna a synteticky hlas bude vyvolávat „TATO ŽENA JE ZLODĚJKA, CHYŤTE JI! TATO ŽENA JE ZLODĚJKA!“

Místo, aby ji nazvala zlodějkou, obrazovka na ni zablikala poděkování, popřála jí hezký den a vydala jí sedmnáct dvacetidolarovek a jednu desetidolarovku. Rosie se na mladého muže stojícího za ní nervózně usmála, aniž by se mu podívala do očí, a pak spěchala zpátky ke svému taxíku.

7.

Portside byla nízká, rozlehlá budova s pískovou omítkou bez vzorku. Na nádraží stály autobusy všech možných dopravních firem – nejen Greyhounda, ale i Trailways, American Pathfinders, Eastern Highways a Continental Expressu – jejichž předky byly zabořené do nástupních doků. Rosie připomínaly vykrmená, chromovaná selátka krmící se mlékem nesmírně ošklivé matky.

Stála před hlavním vchodem a dívala se dovnitř. Nádraží nebylo tak plné, jak napůl doufala (bezpečí v davu) a napůl se obávala (za čtrnáct let, kdy nevídala prakticky nikoho jiného než svého manžela a jeho kolegy, které občas přivedl domů, se u ní vyvinulo trochu víc než jen nádech agorafóbie), asi proto, že bylo uprostřed týdne a chýlilo se k prázdninám. Ale přesto odhadovala, že tam jsou stovky lidí, kteří bezcílně chodí sem a tam, posedávají na staromódních lavicích s vysokými opěradly, hrají videohry, popíjejí kávu ve snackbaru nebo stojí ve frontě na lístky. Malé děti se věšely na ruce svým matkám, zakláněly hlavy a s telecími pohledy zíraly na vybledlé fresky na stropě. Z reproduktoru se ozývala hlášení o odjezdech, jako by to mluvil Bůh v Bibli od Cecila B. DeMilla: Erie v Pennsylvánii; Nashvill v Tennessee; Jackson v Mississippi; Miami na Floridě (nelidsky znějící hlas odrážející se v ozvěně to vyslovoval Miamů); Denver v Coloradu.

„Dámo,“ řekl unavený hlas. „Hej, dámo, trochu mi pomozte. Co takhle mi trochu pomoct?“

Otočila hlavu a spatřila mladého muže s bledou tváří a záplavou špinavých černých vlasů, vsedě se opírajícího o zeď ve vchodu do budovy. Na klíně držel lepenkovou tabulku. JSEM BEZDOMOVEC & MÁM AIDS, tam bylo napsané. PROSÍM „POMOZTE“ MI.

„Nemáte nějaké drobné nazbyt? To by mi pomohlo. Budete si jezdit na sportovním člunu po Saranackém jezeře ještě dlouho potom, co už bude po mně. Co vy na to?“

Cítila se najednou podivně slabě, jako by byla na pokraji nějakého duševního a citového zhroucení. Nádraží začalo před jejíma očima růst, až dosáhlo velikosti katedrály, a v neustálém přílivu a odlivu lidí bylo něco strašidelného. Okolo ní prošel muž s vrásčitým voletem visícím pod krkem skloněné hlavy a za sebou na provaze táhl těžkou tašku. Jak se taška třela o dlážděnou podlahu, vydávala zvuk podobný hadímu syčení. Z tašky vykukovala figurka Mickey Mouše a přihlouple se na ni usmívala. Božský vyvolávač oznamoval přítomným cestujícím, že Trailwas Express do Omahy odjede ze 17. nástupiště za dvacet minut.

To nemůžu udělat, napadlo ji náhle. V tomto světě já přece nemohu žít. Tady nejde jen o to vědět, kde mám sáčky s čajem a houbičky na nádobí; ty dveře, které se za mnou zabouchly, byly také dveřmi, které mě chránily před tímto šílenstvím a zmatkem tady venku. A už se za ne nikdy nebudu moct vrátit.

Její mysl na chvilku naplnil živoucí obraz z jejího dětství – Adam a Eva, oba s fíkovými listy a výrazem hanby a zoufalství, bosí kráčejí po kamenité stezce vedoucí do jejich hořké a sterilní budoucnosti. Za nimi je svěží rajská zahrada Edenu plná květin. Okřídlený anděl stojí před zavřenou bránou a v ruce má hrozivě blýskající se meč.

„Neopovažuj se na to takhle myslet!“ zčistajasna zakřičela a muž sedící ve vchodu sebou tak trhnul, že málem upustil svou tabulku. „Neopovažuj se!“

„Ježíši, to je mi líto!“ řekl muž s tabulkou a zakoulel očima. „Jen jděte dál, když to berete takhle!“

„Ne, já… to nebylo na vás… já jen myslela na mé –“

V té chvíli jí došla absurdita toho, o co se právě pokoušela – že se snaží, aby ji pochopil žebrák sedící u vchodu na autobusové nádraží. Pořád ještě držela v ruce dva dolary, které jí vrátil taxíkář. Hodila je do krabice od doutníků ležící vedle mladého muže s tabulkou a vběhla na nádraží.

8.

Jiný mladý muž – s úzkým knírkem jako Errol Flynn a hezkým podvodnickým obličejem – hned u vchodu na nádraží na víku svého kufříku provozoval hazardní karetní hru, kterou znala z televizních pořadů.

„Najdete pikové eso?“ vyzval ji. „Najdete pikové eso, dámo?“

V duchu zahlédla, jak se na ni řítí pěst. Na prostředníku měla prsten s vyrytými slovy Služba, Věrnost a Společnost.

„Ne, děkuji,“ řekla. „Na to já jsem nikdy nebyla.“

Když okolo něj procházela, bylo na jeho výrazu vidět, že si o ní myslí, že jí trochu haraší, ale to bylo v pořádku. Ten pro ni žádný problém nepředstavoval. Ani ten muž u vchodu, který mohl nebo nemusel mít AIDS nebo ten s roztřeseným voletem a figurkou Mickey Mouse čouhající z tašky. Problém měla s Rose Danielsovou – oprav si to, Rosie McClendonovou – a to byl její jediný problém.

Vykročila ke středu haly, ale zastavila se u odpadkového koše. Přes jeho kulaté, zelené břicho bylo výhružně napsáno – NEODHAZUJTE ODPADKY NA ZEM! Otevřela kabelku, vytáhla z ní platební kartu, chvíli se na ni zamyšleně dívala a pak ji přes výkyvné víko strčila do koše. Nerada se jí vzdávala, ale zároveň se jí ulevilo, že ji vidí naposledy. Kdyby si ji nechala, nemusela by odolat pokušení ji použít… a Norman není hloupý. Surový, to ano. Hloupý, ne. Jestli za sebou zanechá nějakou stopu, on po ní půjde. Měla by na to raději pamatovat.

Zhluboka se nadechla, na vteřinu nebo dvě zatajila dech, vydechla a zamířila k tabuli uprostřed budovy s monitory s ODJEZDY/PŘÍJEZDY. Neohlížela se. Kdyby to udělala, uviděla by mladého muže s knírkem jako Errol Flynn, jak se již přehrabává v koši a hledá, co tam ta potrhlá ženská ve slunečních brýlích a jasně červeném šátku zahodila. Mladému muži to připadalo jako kreditní karta. Možná to nebyla, ale člověk si tím nikdy nemůže být jistý, dokud se nepřesvědčí. A někdy má člověk kliku. Někdy. Často, k čertu. Ne nadarmo se tomu tady neříká, Země všech příležitostí.

9.

Nejbližší velké město na západě bylo jen sto osmdesát pět mil daleko, ale to se jí zdálo příliš blízko. Rozhodla se pro jiné, větší, které leželo ještě o pět set padesát mil dál. Leželo na břehu jezera a bylo stejně velké jako toto, i když v jiném časovém pásmu. Za půl hodiny tam odjížděl Continental Express. Došla k řadě pokladen a postavila se do fronty. Její srdce prudce v hrudi bušilo a v ústech měla sucho. Těsně předtím, než osoba před ní byla hotova nebo zakoupila jízdenku, přikryla si ústa rukou a ztlumila škytnutí, které chutnalo po ranní kávě.

Neopovaž se použít jedno nebo druhé z tvých jmen, varovala sama sebe. Jestli budou chtít jméno, musíš si vymyslet nějaké jiné.

„Prosím, madam?“ zeptal se člověk v okénku a díval se na ni přes brýle, které mu nebezpečně balancovaly na špičce nosu.

„Angela Flyteová,“ řekla. To bylo jméno její nejlepší kamarádky ze střední školy a také poslední přítelkyně, co kdy měla. Rosie chodila na Aubreyvillskou střední školu, kde se také seznámila s chlapcem, jehož si vzala týden po maturitě a spolu si vytvořili svůj malý svět… takový ten svět, jehož hranice jsou obvykle turistům uzavřené.

„Prosím, madam?“

Uvědomila si, že řekla jméno místo města a že mu to muselo

(ten chlap se asi kouká na moje zápěstí a krk, jestli tam svěrací kazajka nezanechala nějaké stopy)

připadnout divné. Ze zmatku a rozpaků se začervenala a pokusila se sehnat svoje myšlenky dohromady a uspořádat je.

„Promiňte,“ řekla a jala se jí neblahá předtucha: cokoliv jí budoucnost připraví, tahle prostá, žalostná větička jí bude pronásledovat jako plechovka přivázaná k ocasu toulavého psa. Mezi ní a zbytkem světa byly čtrnáct let zavřené dveře a právě teď se cítila jako vyděšená myška, která zapomněla, kde je v kuchyni díra do jejího úkrytu.

Muž se na ni stále ještě díval a jeho oči nad směšnými brejličkami se teď dívaly poněkud netrpělivě. „Mohu pro vás něco udělat nebo ne, madam?“

„Ano, prosím. Chtěla bych lístek na autobus v jedenáct nula pět. Jsou ještě nějaká sedadla volná?“

„Myslím, že asi čtyřicet. Jednoduchou nebo zpáteční jízdenku?“

„Jednoduchou,“ šeptla a cítila, jak jí znova zahořely tváře, když jí došlo, co vlastně řekla. Pokusila se o úsměv a řekla to ještě jednou, tentokrát silněji: „Jednoduchou, prosím.“

„To dělá padesát devět dolarů a sedmdesát centů,“ řekl a ona pocítila, jak se jí úlevou podlamují kolena. Očekávala, že cesta bude stát daleko víc; dokonce byla připravená na to, že by mohla vydat téměř všechny peníze, co měla.

„Děkuji vám,“ řekla a on v jejím hlase musel určitě slyšet upřímnou vděčnost, protože vzhlédl od formuláře, do kterého něco zapisoval, a usmál se na ni. Jeho netrpělivý, upjatý výraz ho již přešel.

„S radostí,“ řekl. „Zavazadla, madam?“

„Já… já žádná zavazadla nemám,“ řekla a najednou se začala jeho pohledu bát. Pokoušela se přijít na nějaké vysvětlení – určité se mu to bude zdát divné, osamělá žena, která jede do vzdáleného města bez zavazadel mimo kabelky – ale nakonec nic nevysvětlovala. A viděla, že dobře udělala. Nebyl podezíravý, nebyl dokonce ani zvědavý. Jen přikývl a začal vypisovat její lístek. Najednou si s potěšením uvědomila, že na Portsideském nádraží to není nic nového. Tento muž vídá takové ženy jako ona celou dobu, ženy, které se skrývají za černými brýlemi, kupují si lístky do míst v jiných časových pásmech, ženy, které vypadají, jako by někde cestou zapomněly, kdo jsou a co tady chtějí a proč.

10.

Rosie pocítila nesmírnou úlevu, když autobus vyjel z Portsideského nádraží (přesně na minutu), zahnul vlevo, přejel zpátky přes Trunkatawnský most a najel na dálnici 1-78 vedoucí západním směrem. Když míjeli poslední ze tří odboček do města, zahlédla trojúhelníkovou prosklenou budovu nového policejního ředitelství. Napadlo ji, že její manžel by právě teď mohl být za jedním z těch velkých oken a že by se dokonce i mohl dívat na ten velký lesklý autobus plazící se po dálnici. Zavřela oči a počítala do sta. Když je opět otevřela, budova už byla pryč. Navždy pryč, zadoufala.

Seděla vzadu asi v poslední čtvrtině autobusu a naftový motor vytrvale hučel jen kousek za jejími zády. Opět zavřela oči a opřela se tváří o okno. Na spaní byla příliš rozrušená, ale alespoň si tak odpočine. Napadlo ji, že bude potřebovat si co nejvíc odpočinout. Ještě pořád žasla nad tím, jak náhle se to všechno přihodilo – spíš jako infarkt nebo mrtvice než jako životní změna. Změna? To byl slabý výraz. To nebyla jen pouhá změna, to bylo přímo vykořenění, jako kdyby vytrhla azalku z květináče. Životní změna, to opravdu. Ne, nebude spát. O spánku se nedalo ani uvažovat.

A jak takto přemýšlela, sklouzla, ne do spánku, ale do toho podivného stavu, spojujícího jako pupeční šňůra stav bdění a spaní. V něm se pomalu vznášela jako vzduchová bublina a jen slabě si uvědomovala všechny zvuky kolem, vytrvalé hučení naftového motoru, svištění pneumatik po vozovce, slova dítěte sedícího o několik řad před ní, které se ptalo své matky, kdy přijedou k tetě Normě. Ale také si uvědomovala, že se od sebe odpoutala a že se její mysl otevřela jako květina (samozřejmě jako růže), otevřela se, jak to dělá, jen když člověk není ani tady, ani tam.

Já jsem ta pravá Rosie…

Hlas Carole Kingové, zpívající slova Maurice Sendaka. Vznášel se v jakési chodbě, ve které se teď nacházela a přicházel odněkud zdaleka, rozplýval se v ozvěně a doprovázely jej zvonivé, přízračné údery piana.

… a jsem Rosie Pravá…

Nakonec přece jen usnu, pomyslela si. Myslím, ze opravdu ano. Představte si!

Raději mi věřte… jsem pořádně…

Teď už nebyla v šedivé chodbě, ale v nějakém tmavém otevřeném prostoru. Její nos i celá hlava byly naplněny tak silnými vůněmi léta, že ji téměř opájely. Nejvíce byl cítit zimolez. Slyšela cvrčky, a když vzhlédla, spatřila slonovinovou tvář měsíce, vznášejícího se nad její hlavou. Jeho bílá záře byla všude a mlha, zvedající se z vysoké trávy okolo jejích nohou, vypadala jako kouř.

Já jsem ta pravá Rosie… a jsem Rosie Pravá…

Zvedla ruce s roztaženými prsty a palce se jí skoro dotýkaly; zarámovala měsíc jako obrázek, a když noční vítr pohladil její holé paže, cítila, jak se její srdce nejdřív naplnilo štěstím a pak sevřelo hrůzou. Cítila v tomto místě skrytou divokost, jako by se ve vonném podrostu mohla skrývat divoká zvířata s velkými tesáky.

Rose. Pojď sem, zlato, chci si s tebou pěkně zblízka promluvit.

Otočila hlavu a spatřila jeho pěst, jak se na ni řítí ze tmy. V ledových paprscích měsíčního světla se třpytilo heslo na jeho prstenu z policejní akademie. Viděla napjatou grimasu okolo jeho rtů, která se stáhla v něco, co mělo být úsměvem –

– a s trhnutím se probudila, těžko popadala dech a čelo měla pokryté potem. Pěknou chvíli se jí muselo těžce dýchat, protože její okno bylo pokryté zkondenzovanou párou od jejího dechu a skoro neprůhledné. Rukou kus okna vyčistila a podívala se ven. Byli teď už skoro venku z města; okolo se míhaly benzínové pumpy a fast-foody, ale za nimi byly vidět jen lány polí.

Utekla jsem mu, pomyslela si. Ať se teď děje cokoliv, přesto jsem mu utekla. I kdybych měla přespávat ve vchodech do baráků nebo pod mostem, přesto jsem mu utekla. Už mě nikdy znova neuhodí, protože jsem mu utekla.

Ale zjistila, že tomu tak úplně nevěří. Bude na ni mít strašný vztek a pokusí se ji najít. Tím si byla jistá.

Ale jak by mohl? Zametala jsem za sebou stopy; ani jsem nemusela nikam napsat jméno své staré kamarádky ze školy, abych dostala jízdenku. Vyhodila jsem bankovní kartu, to je to hlavní. Tak jak by mě mohl najít?

Nevěděla přesně jak… ale hledání lidí bylo tím, čím se zabýval, a tak bude muset být velmi, velmi opatrná.

Já jsem ta pravá Rosie… a jsem Rosie Pravá…

Ano, dejme tomu, že obojí je pravda, ale nikdy v životě se necítila méně připravená na takový velký úkol. Cítila se jako smítko, zmítané na hladině nevyzpytatelného oceánu. Stále ještě živě cítila tu hrůzu, která ji naplnila ke konci jejího krátkého snu, ale také v ní ještě zůstaly zbytky radosti a štěstí; pocit, i když jen slabý, že je konečně svobodná.

Opřela se o vysoké autobusové sedadlo a dívala se, jak v dálce mizí poslední fast-food a obchod s tlumiči. Teď už viděla jen venkovskou krajinu – nově zoraná pole a ale je stromů, obalené tou pohádkovou nadýchanou zelení, kterou dokáže namalovat jen měsíc duben. Pozorovala je, jak v dálce mizí a s rukama volně složenýma v klíně nechala velký stříbrný autobus, aby ji unášel k čemukoliv, co na ni čekalo.

Kapitola II

LASKAVOSTI NEZNÁMÝCH

1.

Během prvních týdnů svého nového života zažila hodně těžkých chvil, ale ani v té zřejmě nejhorší chvíli – když ve tři hodiny ráno vystoupila z autobusu na nádraží čtyřikrát tak velkém jako Portside – nelitovala svého rozhodnutí.

Byla ale pořádně vyděšená.

Rosie stála ve vchodu 62. nástupiště, oběma rukama pevně svírala kabelku a vyděšeně se kolem rozhlížela po davech lidí, kteří s sebou vlekli kufry nebo nesli na ramenou papírové krabice převázané provázkem, mládenci drželi své dívky okolo ramen a ty zase je kolem pasu. Zatímco se dívala, nějaký muž přiběhl k ženě, která právě vystoupila z Rosiina autobusu, chytil ji do náručí a divoce se s ní zatočil dokolečka. Žena slastně a vyděšeně zavýskla a její pronikavý výkřik rozechvěl celé zaplněné a zmatené nádraží.

Po její pravé ruce byla řada automatů na videohry a přes časnou ranní hodinu se okolo každého z nich tlačily děti – většinou s baseballovými čapkami, otočenými štítkem dozadu, a vyholenou většinou vlasů. „Zkus to znovu, Vesmírný kadete!“ zvolal ten, který byl nejblíž k Rosie, rezavým, nelidským hlasem. „Zkus to znovu, Vesmírný kadete! Zkus to znovu, Vesmírný kadete!“

Pomalu šla kolem videoher dovnitř nádraží a byla si jistá jen jedním: V tuto hodinu se neodváží vyjít na ulici. Cítila, že

kdyby to udělala, pravděpodobně by ji někdo znásilnil, zabil a nacpal do nejbližší popelnice. Pohlédla vlevo a spatřila dvojici uniformovaných policistů přicházejících od eskalátoru do horního patra. Jeden z nich téměř umělecky točil svým obuškem. Obličej toho druhého byl stažen v takovém tvrdém úsměšku bez sebemenší známky humoru, že jí připomněl muže. který byl teď osm set mil daleko. Usmíval se rty, ale jeho neustále se pohybující oči se neusmívaly.

Co když jsou tady od toho, aby to tu každou hodinu prošli a vyhodili každého, kdo nemá lístek? Co budeš dělat pak?

Musela by si s tím prostě poradit. Prozatím přešla od eskalátoru k výklenku, kde byl asi tucet cestujících usazených v lisovaných sedačkách z umělé hmoty. Na opěradle každé sedačky byla připevněná malá televize na mince. Rosie při chůzi koutkem oka pozorovala policisty a ulevilo se jí, když viděla, že odcházejí v opačném směru. Za dvě a půl, nejpozději tři hodiny bude denní světlo. Pak ať si ji chytnou a vyhodí. Do té doby chtěla zůstat tady, kde jsou světla a hodně lidí.

Sedla si do jedné z těch televizních sedaček. Ob dvě sedadla vlevo od ní dřímalo děvče v obnošené džínové bundě a s batůžkem na klíně. Její oči se pod červeně nabarvenými víčky pohybovaly ze stany na stranu a z dolního rtu jí kanula dlouhá, stříbřitá slina. Na hřbetu pravé ruky měla velkými tiskacími písmeny vytetovaná čtyři slova, MÁM RÁDA SVÝHO FRAJERA!. Kdepak je teď ten tvůj frajer, zlatíčko? pomyslela si Rosie. Podívala se na prázdnou obrazovku televize a pak na kachlíkovou zeď po své pravici. Někdo tam silným červeným fixem načmáral slova, VYKUŘ MI MŮJ AIDSEM NAKAŽENEJ VOCAS. Rychle se odvrátila, jako by ta slova mohla spálit její sítnici, kdyby se na ně dívala příliš dlouho, a pozorovala ruch na nádraží. Na protější zdi byly velké, osvětlené hodiny. Bylo 3:16 ráno.

Ještě dvě a půl hodiny a budu moct odejít, pomyslela si a vyzbrojila se trpělivostí.

2.

Nic nejedla od včerejšího večera, když autobus okolo šesté hodiny zastavil a dala si cheesburger a limonádu, a teď už měla pořádný hlad. Seděla v televizním koutku, dokud ručičky na velkých hodinách neukázaly čtyři hodiny ráno, a pak se rozhodla, že by měla něco zakousnout. Přešla k malé kavárně vedle řady pokladen na jízdenky a cestou musela překročit několik spících lidí. Mnozí z nich rukama objímali nacpané, lepenkou vyspravované plastikové pytle na odpadky, a když si Rosie dala kafe, džus a misku kukuřičných lupínků, pochopila, že její obavy, že by ji policajti odsud mohli vyhodit, byly zbytečné. Tito spáči nebyli projíždějící cestující; byli to bezdomovci, kteří prostě přespávali na nádraží. Rosie jich bylo líto, ale zároveň cítila perverzní ulehčení – bylo dobré vědět, že se tady pro ni najde zítra v noci místo, kdyby to bylo opravdu zapotřebí.

A kdyby sem do tohoto města přijel, kam myslíš, ze by sel nejdřív ? Kam si myslíš, že by vedly jeho první kroky?

To bylo hloupé – on ji přece nenajde, neexistuje žádný způsob, jakým by ji mohl najít – ale stejně ji při té myšlence zamrazilo v zádech.

Po jídle se cítila lépe, silnější a více probuzená. Když skončila s jídlem (lelkovala nad svojí kávou, dokud si nevšimla mexického sběrače nádobí, jak na ni zírá s neskrývanou netrpělivostí), pomalu vykročila směrem zpátky k televiznímu koutku. Cestou zpět nad jednou budkou zahlédla svítící modrobílý kruh, kousek od kiosku půjčovny aut. Okolo vnějšího modrého pruhu bylo napsáno, POMOC CESTUJÍCÍM a Rosie si se zábleskem humoru pomyslela, že jestli kdy v dějinách nějaký cestující potřeboval pomoc, tak je to ona.

Udělala krok směrem ke kruhu. Pod ním v budce seděl nějaký muž – viděla, že je středního věku, má řídnoucí vlasy a nosí brýle s kostěnými obroučkami. Četl si noviny. Udělala další krok směrem k němu a opět se zastavila. Přece tam opravdu nepůjde, ne? Co by mu proboha řekla? Že opustila svého manžela? Že od něj odešla jen se svou kabelkou, jeho platební kartou a v šatech, které měla na sobě?

Proč ne? zeptala se Rozumná Praktická a naprostý nedostatek sympatie v jejím hlase Rosie zasáhl jako políček. K tomu abys ho opustila, jsi měla odvahy dost a teď se bojíš k tomu přihlásit?

Nevěděla, jestli se bojí nebo ne, ale věděla, že by bylo velmi těžké vyprávět neznámému muži ve čtyři hodiny ráno o nejdůležitějších věcech svého života. A pravděpodobně by mi jen řekl, abych odprejskla. Jeho prací asi bude pomáhat lidem nahradit ztracené jízdenky nebo vyvolávat hlášení o ztracených dětech.

Ale její nohy se začaly samy od sebe pohybovat směrem k budce Pomoci cestujícím a ona si uvědomila, že si s tím cizím člověkem s řídnoucími vlasy a brýlemi s kostěnými obroučkami chce promluvit a že to udělá z toho nejprostšího důvodu pod sluncem: nemá na vybranou. V nadcházejících dnech bude asi muset říct hodně lidem o tom, že odešla od svého manžela, že čtrnáct let žila jako ve snech za zavřenými dveřmi a že umí jen pár věcí pro normální život a nic, co by se hodilo pro nějaké zaměstnání a že potřebuje pomoc a že se musí spoléhat jen na laskavost cizích lidí.

Ale nic z toho není opravdu mojí vinou, že ne? pomyslela si a její vlastní klid ji překvapil, téměř ohromil.

Došla k budce a ruku, která právě nesvírala ucho kabelky, položila na pult. Bojácně a s nadějí se dívala na skloněnou hlavu muže s brýlemi s kostěnou obroučkou, dívala se, jak jeho prořídlými, pečlivě učesanými vlasy prosvítá opálená, pihovatá lebka. Čekala, až vzhlédne, ale byl ponořený do četby svých novin, napsaných v cizím jazyce, který vypadal jako řečtina nebo ruština. Pozorně obrátil stránku a zamračil se nad snímkem dvou fotbalových hráčů, bojujících o míč.

„Promiňte?“ zeptala se slabounkým hláskem a muž v budce zvedl hlavu.

Prosím, jen ať má laskavé oči, napadlo ji. I když pro mě nebude moct nic udělat, jen prosím, ať jsou jeho oči laskavé… a ať mě jimi opravdu vidí, tu skutečnou osobu, která tady stojí a jediná věc, které se může chytit, je ucho její laciné kabelky.

A pak uviděla, že jeho oči jsou laskavé. Slabé a slzavé za silnými čočkami brýlí… ale laskavé.

„Promiňte, ale mohl byste mi pomoci?“ zeptala se.

3.

Dobrovolný pracovník Pomoci cestujícím se představil jako Peter Slowik a v tichosti pozorně vyslechl Rosiin příběh. Řekla mu, co mohla, neboť došla k závěru, že pokud bude ze studu nebo hrdosti zatajovat celou pravdu o sobě, tak se nebude moci na laskavost cizích lidí příliš spolehnout. Tu jedinou důležitou věc, kterou mu neřekla – protože

nedokázala najít způsob, jakým to vyjádřit – bylo, jak zoufale bezmocná se cítí, jak je naprosto nepřipravená na život v tomto světě. Teprve někdy před osmnácti hodinami si uvědomila, že nemá žádnou vlastní představu o světě, který znala jen z televize nebo z novin, které její manžel přinesl domů.

„Jestli dobře chápu, tak jste z domova odešla na základě rychlého rozhodnutí," řekl pan Slowik, „ale když jste seděla v autobusu, napadlo vás, co byste měla dělat nebo kam jít, až sem přijedete? Napadlo vás něco?"

„Myslela jsem, že bych si pro začátek měla najít nějaký ženský domov," řekla. „Existuje ještě něco takového?"

„Ano, vím nejmíň o třech, ale jejich nejlevnější ceny by vás za týden přivedly na mizinu. Jsou to hotely pro zámožné ženy – pro ženy, které přijedou na týden na nákupy nebo na návštěvu příbuzných, kteří je nemohou ubytovat."

„Ach," řekla. „Dobře, ale co taková YWCA?"

Pan Slowik potřásl hlavou. „Poslední ubytovnu zavřeli v roce 1990. Chodilo tam příliš mnoho bláznů a narkomanů."

Pocítila záchvěv paniky a vzpomněla si na ty lidi, kteří tu spí na podlaze a rukama objímají své slepované plastikové pytle na odpadky, ukrývající veškerý jejich majetek. Zbývá pořád ještě tohle, pomyslela si.

„Napadá vás ještě něco jiného?" zeptala se.

Chvíli se na ni díval a poťukával si propisovačkou na dolní ret, byl to sice jen malý človíček s upřímným výrazem v obličeji a uslzenýma očima, ale viděl ji a mluvil s ní – neřekl jí jen prostě, aby odprejskla. A taky mi neřekl, abych se k němu naklonila blíž, aby si se mnou mohl pořádně zblízka promluvit, pomyslela si.

Zdálo se, že Slowik se k něčemu rozhodl. Rozepnul si kabát (byla to levná konfekce z polyesterového vlákna), chvíli hledal ve vnitřní kapse a vytáhl vizitku. Na její líc, kde bylo vytištěné jeho jméno a logo Pomoci cestujícím, tiskacím písmem pečlivě napsal adresu. Pak vizitku otočil a velkým písmem, které se jí zdálo až komicky velké, se podepsal na rub. Jeho přemrštěně velký podpis jí připomněl, co jim ještě na střední škole vyprávěl jejich profesor amerických dějin o tom, proč John Hancock se podepsal zvláště velkým písmem na Deklaraci nezávislosti. „Tak to alespoň král Jiří přečte i bez brýlí," prý Hancock prohlásil.

„Přečtete to?" zeptal se a podal jí vizitku.

„Ano," řekla. „Durhamská třída, 251."

„Dobrá. Strčte si tu vizitku do kabelky a neztraťte ji. Někdo ji pravděpodobně bude chtít vidět, až tam přijdete. Posílám vás na místo, kterému se říká Dcery a Sestry. Je to útulek pro bité ženy. Poněkud ojedinělý. Podle toho, co jste mi vyprávěla, si myslím, že se pro to kvalifikujete."

„Jak dlouho mě tam nechají?"

Pokrčil rameny. „Myslím, že to záleží na každém případu."

Tak to jsem teď, pomyslela si. Případ.

Zdálo se, že čte její myšlenky, protože se usmál. Na zubech, které se úsměvem odkryly, nebylo nic přitažlivého, ale vypadal poctivě. Poplácal ji po ruce. Bylo to rychlé, neohrabané a trochu plaché gesto. „Jestli vás váš manžel bil tak surově, jak jste říkala, paní McClendonová, tak na tom nemůžete být už hůř, ať půjdete kamkoliv."

„Ano," řekla. „Taky si to myslím. A kdyby nic jiného nevyšlo, tak je tady pořád ta podlaha na nádraží, ne?"

Zaraženě se na ni podíval. „Ach, nemyslím, že by to bylo potřeba."

„Mohlo by. Mohlo by se to stát." Pohodila hlavou směrem ke dvěma bezdomovcům, kteří spali vedle sebe na rozprostřených kabátech na konci lavice. Jeden z nich se chránil před pronikavým světlem špinavou oranžovou čapkou staženou přes obličej.

Slowik se na ně chvilku díval a pak se podíval na ni. „To nebude potřeba," opakoval a tentokrát to znělo přesvědčivěji. „Městské autobusy stojí hned u východu z nádraží, zahněte vlevo a uvidíte kde. Okraj chodníku je pomalovaný podle autobusů, které u něj staví. Vy musíte jet Oranžovou linkou, tak se držte oranžového chodníku. Rozumíte?"

„Ano."

„Stojí to dolar a řidič po vás bude chtít přesný obnos. Pokud ho nebudete mít připravený, mohl by být netrpělivý."

„Mám spoustu drobných."

„Dobře. Vystupte na křižovatce Dearbornské a Losí ulice a pak jděte nahoru po Losí dva bloky… nebo je to možná tři. Nepamatuju si to přesně. V každém případě narazíte na Durhamskou třídu, tam zahnete vlevo. Je to pak ještě asi o čtyři bloky dál, ale jsou to krátké bloky. Velká bílá dřevěná budova. Mohl bych vám říct, že vypadá, jako by potřebovala natřít, ale možná, že už to udělali. Budete si to všechno pamatovat?"

„Ano."

„Ještě jedna věc. Zůstaňte na nádraží, dokud se neudělá světlo. Do té doby nikam ven nechoďte – ani na zastávku městských autobusů."

„To jsem ani neměla v úmyslu," řekla.

4.

V Continental Expressu, kterým sem přijela, se jí podařilo přerušovaně usnout jen na dvě nebo tři hodiny a tak to, co se jí přihodilo poté, co vystoupila z autobusu Oranžové linky, ji ani nepřekvapilo: ztratila se. Rosie později napadlo, že to muselo začít tím, že se po Losí ulici vydala špatným směrem, ale následek – téměř tři hodiny potulování se v podivných končinách – byl důležitější než příčina. Plahočila se od bloku ke bloku a hledala Durhamskou třídu a nenacházela ji. Bolely ji nohy. V okolí ledvin jí škubalo. Začala ji bolet hlava. A určitě tady nikde nebyl žádný Peter Slowik; ty obličeje, které ji prostě úplně neignorovaly, se na ni dívaly s nedůvěrou, podezřením, anebo s čistým pohrdáním.

Nedlouho poté, co vystoupila z autobusu, prošla kolem špinavého, nenápadného baru jménem U ranního doušku. Rolety byly stažené, reklamy na pivo zhasnuté a přes dveře byla zatažená mříž. Když o nějakých dvacet minut později přešla opět okolo tohoto baru (aniž by si uvědomovala, že se vrací ve svých stopách, dokud ho neuviděla; všechny

domy tam vypadaly stejně), rolety byly stále ještě stažené, ale reklamy již svítily a mříž byla otevřená. Muž v montérkách se opíral o zárubeň dveří a v ruce měl poloprázdný džbánek na pivo. Podívala se na hodinky a viděla, že není ještě ani půl sedmé ráno.

Rosie sklonila hlavu, aby muže viděla jen koutkem oka, pevněji uchopila řemen kabelky a přidala do kroku. Domnívala se, že muž ve dveřích by věděl, kde je Durhamská třída, ale neměla vůbec v úmyslu se ho ptát na cestu. Vypadal jako ten druh chlapa, který si rád s lidmi – zvláště se ženami – pěkně zblízka promluví.

„Hej, bejby, hej, bejby," řekl, když šla okolo Ranního doušku. Jeho hlas byl naprosto bezbarvý, jako hlas robota. A ačkoliv se na něj nechtěla ani podívat, nemohla si pomoci, aby na něj přes rameno rychle nestřelila vyděšeným pohledem. Měl řídnoucí vlasy, bledou pleť, na které vystupovalo několik skvrn vypadajících jako neúplně zahojené popáleniny a tmavě zrzavý mroží knír, který jí připomínal Binga Crosbyho. Zachytila se mu v něm pěna z piva. „Hej bejby dala by sis dyk nevypadáš nejhůř vlastně dobře a máš pěkný kozy co bys tomu řekla kdybych ti to udělal kdybych ti to udělal pěkně zezadu co ty na to?"

Odvrátila se od něj a donutila se jít pevným krokem, se skloněnou hlavou jako muslimská žena cestou na trh; nutila se, aby nedala najevo, že ho vnímá. Kdyby to udělala, mohl by jít za ní.

„Hej bejby poď budeme lízt po všech čtyřech co ty na to? Poď na všechny čtyři budem to dělat jako psi poď poď."

Zašla za roh a vydechla dlouhým výdechem, který tepal jako živoucí věc společně se splašeným, vyděšeným tepem jejího srdce. Do této chvíle se jí ani trochu nezastesklo po jejím starém městečku nebo sousedství, ale teď, když se strach z muže ve vchodu do baru spojil se ztrátou orientace – proč všechny ty domy vypadají tak stejně, proč? – výsledkem bylo, že se jí skoro stýskalo po domově. Nikdy se necítila tak strašně osamělá ani tak přesvědčená, že všechno špatně dopadne. Napadlo ji, že možná nikdy z tohoto zlého snu neunikne, že to byla možná jen malá ukázka toho, co ji v jejím dalším životě čeká. Začala si dokonce představovat, že žádná Durhamská třída neexistuje; že pan Slowik z Pomoci cestujícím, který se zdál tak milý, je ve skutečnosti sadistický šílenec, který se baví tím, že ztracené lidi ještě víc mate.

Když bylo podle jejích hodinek čtvrt na devět – dlouho poté, co slunce vyšlo a slibovalo, že bude velmi teplý den na toto roční období – přiblížila se k tlusté ženě v domácích šatech, která stála na jedné příjezdové cestě a pomalými, obřadnými pohyby nakládala prázdné popelnice na vozík.

Rosie si sundala sluneční brýle. „Promiňte?"

Žena se na podpatku otočila. Měla skloněnou hlavu a výraz ženské, která je zvyklá na úsměšky kvůli své tloušťce pokaždé, když jde po ulici. „Co chcete?"

„Hledám číslo 251 na Durhamské třídě," řekla Rosie. „Jmenuje se to tam Dcery a Sestry, mám sice adresu, ale asi –"

„Co, dobročinný lesby? To seš na špatný adrese děťátko. Já na takový nejsem. Vodprejskni. Vypadni vodsuď." A nato se otočila ke svému vozíku a stejně pomalým, obřadným způsobem ho začala tlačit po cestě a popelnice si přitom přidržovala baculatou bílou rukou. Zadnice se jí volně natřásala pod vybledlými domácími šaty. Když došla ke schodům, otočila se a podívala se znova na chodník. „Neslyšelas mě? Koukej vodsuď hezky vypadnout. Než zavolám poldy."

Poslední slovo se jí dotklo jako ostré píchnutí do citlivého místa. Rosie si nandala brýle zpět na oči a rychle šla pryč. Poldy? Ne, děkuji. Ale poté, co se dostala dál od té tlusté dámy, Rosie zjistila, že se přece jen cítí trochu líp. Alespoň si je teď jistá, že Dcery a Sestry (známé v některých čtvrtích jako dobročinné lesbičky) opravdu existují, a to už byl krok ve správném směru.

O dva bloky dál přišla k malému rodinnému obchůdku, před nímž stál stojan na kola a ve výkladní skříni byla tabule s nápisem ČERSTVĚ UPEČENÉ ROHLÍKY. Vešla dovnitř, koupila si rohlík – byl ještě teplý a Rosie připomínal její matku – a zeptala se starého muže za pultem, jak se dostane na Durhamskou třídu.

„Trochu jste si zašla," řekl.

„Aha? Jak moc?"

„Asi tak dvě míle. Tak nějak."

Položil jí kostnatou ruku na rameno, dovedl ji zpátky ke dveřím a ukázal na rušnou křižovatku jen asi o blok dál. „Támhle, to je Dearbornská třída."

„Ach, božínku, opravdu?" Rosie si nebyla jistá, jestli se jí chce plakat nebo se smát.

„Taktak. Jedinej problém s ní je, že se táhne přes celý město a zkuste pak na ní něco najít. Vidíte to zrušený kino?"

„Ano."

„U něj zahnete přímo na Dearbornskou. Musíte ujít tak šestnáct, osmnáct bloků. Je to hezkej kousek cesty. Radši byste měla jet autobusem."

„Asi ano," řekla Rosie, i když věděla, že nepojede. Už neměla žádné drobné, a kdyby jí řidič udělal scénu kvůli rozměnění dolarové bankovky, rozbrečela by se. (Myšlenka na to, že muž, se kterým teď právě mluvila, by jí ochotně dolar rozměnil, ani nepronikla do její unavené, zmatené mysli.)

„Pak přijdete k –"

„– Losí ulici."

Zatvářil se popuzeně. „Paní! Když víte kudy máte jít, tak proč se ptáte?"

„Já jsem nevěděla, kudy tam jít," řekla, a ačkoliv v mužově hlase nezněla žádná skutečná zloba, cítila, že má slzy na krajíčku. „Já nic nevím! Já jsem tady hodiny bloudila, jsem unavená a –"

„Dobrá, dobrá," řekl, „to je v pořádku, nerozčilujte se, bude to v pořádku. Vystupte z autobusu na Losí. Durhamská je jen dva nebo tři bloky výše. Je to jednoduchý jako facka. Máte číslo domu?"

Přikývla.

„Tak je to dobrý," řekl. „To už bude lehký."

„Děkuju.“

Ze zadní kapsy vytáhl zmuchlaný, ale čistý kapesník. Natáhl ho k ní ve své sukovité ruce. „Otřete si trochu obličej, drahoušku,“ řekl. „Kapete.“

5.

Pomalu kráčela po Dearbornské třídě a sotva si všímala okolo projíždějících autobusů a každý blok nebo dva odpočívala na lavičkách na zastávkách autobusů. Bolest hlavy, kterou zavinil hlavně stres z toho, že se ztratila, ji teď přešla, ale nohy a záda ji bolely víc než kdy jindy. Trvalo jí to hodinu, než se dostala k Losí ulici. Zahnula na ni a zeptala se první osoby, kterou viděla – mladé těhotné ženy – jestli jde správně směrem k Durhamské třídě.

„Vodprejskni,“ řekla mladá těhotná žena a její obličej se najednou tak zkřivil zlobou, že Rosie ustoupila o dva kroky dozadu.

„Promiňte,“ řekla Rosie.

„Promiňte, promiňte, to by moh říct každej. Co ty máš vůbec co na mě mluvit, to bych teda chtěla vědět! Jdi mi z cesty!“ A odstrčila Rosie tak prudce, že ta málem skončila v kanále. Rosie ji sledovala šokovaným, užaslým pohledem a pak se otočila a šla svou cestou.

6.

Po Losí ulici se už přímo vlekla, byla to ulice s malými obchůdky – čistírnou, květinářstvím. lahůdkářstvím s ovocem vystavený na pultech na chodníku, papírnictvím. Byla teď už tak unavená, že si ani nebyla jistá, jak dlouho se udrží na nohou nebo bude moci ještě jít. Na chvilku ji vzpružilo, když došla na Durhamskou třídu, ale bylo to jen přechodné. Řekl jí pan Slowik, aby se po Durhamské třídě dala vpravo nebo vlevo? Nemohla si vzpomenout. Zkusila to vpravo a zjistila, že tam čísla domů rostou od tři sta padesáti výše.

„Tak, to teda nevyšlo,“ zamumlala a otočila se čelem vzad. O deset minut později stála před velkým bílým dřevěným třípatrovým domem (který opravdu nutně potřeboval natřít), rozkládajícím se za širokým, dobře udržovaným trávníkem. Okenice byly zatažené. Na verandě bylo asi dvanáct proutěných křesílek, ale v žádném teď nikdo neseděl. Nikde nebyla tabulka s nápisem Dcery a Sestry, ale na levém sloupku schodiště na verandu bylo číslo 251. Pomalu šla po cestičce a pak po schodech a kabelka jí teď jen volně visela na rameni.

Pošlou tě pryč, zašeptal jí nějaký hlas. Pošlou tě pryč a budeš se moct vrátit na nádraží. Budeš se tam muset dostat co nejdřív, aby sis zabrala nějaký pěkný místo na podlaze.

Zvonek od dveří byl přelepený izolačkou a klíčová dírka byla zavařená. Nalevo od dveří byl přístroj na plastikové karty, který vypadal zbrusu nový a nad ním krabička vnitřního telefonu. Pod krabičkou byl malý nápis, NÁVŠTĚVNICI AŤ ZAZVONÍ A HOVOŘÍ.

Rosie zazvonila. Během svého dlouhého ranního putování si připravila, co by asi mohla říkat, různé způsoby, jak se představit, ale teď byla skutečně tady a i ta nejhloupější scénka, kterou si předzkoušela, se jí dočista vypařila z hlavy. Její mysl byla úplně prázdná. Prostě jen pustila tlačítko a čekala. Uplynulo několik dlouhých, vleklých vteřin. Už sahala znovu po zvonku, když se z reproduktoru ozval ženský hlas. Zněl prázdně a bezvýrazně.

„Mohu vám nějak pomoci?“

I když ji muž s knírkem před Ranním douškem vyděsil a ta těhotná žena ji udivila, žádný z nich ji nerozplakal. Teď, při zvuku tohoto hlasu, jí vyhrkly slzy – a nic je nemohlo zastavit.

„Doufám, že někdo může,“ řekla Rosie a volnou rukou si otírala tváře. „Promiňte, ale jsem tady ve městě sama a nikoho neznám a potřebuju někde zůstat. Jestli máte plno, tak to chápu, ale mohla bych aspoň jít dovnitř a chvilku si odpočinout a možná kdybyste měli sklenici vody?“

Nastalo další ticho. Rosie opět natáhla ruku, že zazvoní, když se zase ozval ten bezvýrazný hlas a zeptal se, kdo ji poslal.

„Jeden pán v budce Pomoci cestujícím na autobusovém nádraží. David Slowik.“ Chvíli se zamyslela a pak zavrtěla hlavou. „Ne, tak to není. Peter. Jeho křestní jméno je Peter, ne David.“

„Dal vám vizitku?“ zeptal se bezvýrazný hlas.

„Ano.“

„Prosím, najděte ji.“

Otevřela kabelku a prohledávala ji, jak se jí zdálo, celou věčnost. Právě, když již měla zase na krajíčku čerstvé slzy a začínala přes ně vidět dvojitě, kartičku našla. Byla zastrčená mezi papírovými kapesníčky.

„Mám ji,“ řekla. „Chcete, abych vám ji strčila do schránky na dopisy?“

„Ne,“ řekl hlas. „Přímo nad vaší hlavou je kamera.“

Vyděšeně vzhlédla. Byla tam opravdu kamera, namontovaná nade dveřmi a dívala se na ni svým kulatým černým okem.

„Přidržte ji před kamerou, prosím. Ne lícem, ale rubem.“

Když to udělala, vzpomněla si, jak Slowik vizitku podepsal co největším písmem. Teď již chápala proč.

„Dobrá,“ řekl hlas. „Pustím vás dovnitř.“

„Děkuji,“ řekla Rosie. Utřela si papírovým kapesníčkem tváře, ale nebylo to nic platné; plakala čím dál, tím víc a zdálo se, že se to nedá zastavit.

7.

Toho večera, kdy Norman Daniels ležel na gauči v obývacím pokoji, díval se do stropu a myslel na to, jak začít hledat tu mrchu (potřebuju nějakou stopu, myslel si, pro začátek by mohla stačit i jen taková malá stopa), se jeho žena setkala s Annou Stevensonovou. Rosie se cítila podivně, ale příjemně klidná – byl to ten druh klidu, co cítíte ve snu. Napolo věřila, že opravdu sní.

Dostala pozdní snídani (nebo to snad byl časný oběd) a pak ji dovedli do jedné z ložnic dole, kde šest hodin spala,

jako když ji do vody hodí. Pak ještě předtím, než ji dovedli do Anniny pracovny, dostala opět najíst – pečené kuře a bramborovou kaši s hráškem. Jedla s pocitem viny, ale i s chutí a nemohla se přitom zbavit pocitu, že se krmí jen nějakým nekalorickým snovým pokrmem. Oběd završila kelímkem ovocného rosolu s kousky kompotovaného ovoce, které v něm byly uvězněné jako moucha v jantaru. Uvědomovala si, že ostatní ženy u stolu si ji prohlížejí, ale jejich zvědavost jí připadala přátelská. Mluvily mezi sebou, ale Rosie nedokázala sledovat jejich rozhovory. Někdo se zmínil o Indigových děvčatech a ona alespoň věděla, kdo to je – jednou je viděla v pořadu Hranice města Austinu, když čekala, až se Norman vrátí domů z práce.

Zatímco jedly ovocný rosol, jedna žena pustila desku Little Richarda a dvě další začaly tančit jitterbug a kroutily se v bocích. Následoval potlesk a smích. Rosie se na tanečnice dívala nepřítomným pohledem a říkala si, tak tohle jsou ty dobročinné lesby. Později, když se sklízelo ze stolu, Rosie se snažila pomoci, ale nenechaly ji.

„Pojďte se mnou," vyzvala ji jedna z žen. Rosie měla dojem, že se jmenuje Consuelo. Její obličej byl zohyzděný širokou jizvou, která se jí táhla od levého oka přes celou tvář. „Anna se s vámi chce setkat."

„Kdo je Anna?"

„Anna Stevensonová," řekla Consuelo a vedla Rosie krátkou předsíní, která ústila do kuchyně. „Šéfka."

„Jaká je?"

„Uvidíte." Consuelo otevřela dveře pokoje, který byl kdysi zřejmě komorou, ale zůstala stát před dveřmi.

Nejvíc místa v pokoji zabíral pracovní stůl, na kterém byl ten největší nepořádek, jaký kdy Rosie viděla. Žena, která za ním seděla, byla trochu podsaditá, ale nepochybně hezká. Její krátké, ale pečlivě sestřižené vlasy Rosie připomínaly Beatrici Arthurovou, když hrála Maude ve starém televizním seriálu. Tuto podobnost ještě zvýrazňovala kombinace bílé halenky a černého saka a Rosie přistupovala ke stolu jen velmi plaše. Byla nyní víc než napůl přesvědčená, že když ji teď nakrmily a poskytly jí několik hodin spánku, že ji znovu vystrčí na ulici. Říkala si sama sobě, že pokud k tomu dojde, nesmí se hádat nebo prosit; konec konců, patřilo jim to tady a už u ní měly dvě jídla k dobru. Ostatně, nebude muset hledat místo na podlaze na nádraží, alespoň ne prozatím – měla ještě dost peněz na to, aby jí zajistily několik nocí v levném hotelu nebo motelu. Mohlo to být horší. Mnohem horší.

Věděla, že to tak je, ale ženino odměřené chování a pronikavý pohled jejích modrých očí – očí, které již za ta léta musely vidět stovky takových jako Rosie přicházet a odcházet – ji přesto zastrašovalo.

„Posaďte se," vyzvala ji Anna, a když se Rosie posadila na jedinou další židli v pokoji (musela z ní nejdřív sundat štos papírů a položit je vedle na podlahu – nejbližší polička byla úplně plná), Anna se jí představila a zeptala se Rosie na její jméno.

„Myslím, že správně je to Rose Danielsová," řekla, „ale vzala jsem si zpátky jméno McClendonová – to je mé dívčí jméno. Předpokládám, že to není legální, ale já už nechci užívat jméno mého manžela. Bil mě, a proto jsem od něj odešla." Uvědomila si, že to zní, jako by ho opustila poté, co ji poprvé uhodil a její ruka se dotkla nosu, který byl stále ještě trochu u kořene bolestivý. „Byli jsme již dlouho svoji, než jsem se k tomu odhodlala."

„Jak dlouhou dobu máte na mysli?"

„Čtrnáct let." Rosie zjistila, že se už nedokáže Anně Stevensonové podívat zpříma do jejích pronikavých modrých očí. Sklopila oči na své ruce v klíně, které tak pevně svírala, že jí klouby úplně zbělaly.

Teď se mě zeptá, proč mi to trvalo tak dlouho, než jsem se probudila, pomyslela si. Sice se mě nebude ptát, jestli třeba nějaká zvrhlá část mého já si v tom bití nelibovala, ale bude si to myslet.

Místo, aby se jí ptala na nějaká proč, žena se otázala, jak dlouho je Rosie pryč.

Byla to otázka, kterou si musela dobře promyslet, a to nejen kvůli jinému časovému pásmu. Hodiny strávené v autobuse, společně s neobvyklým spánkem uprostřed dne, dezorientovaly její vnímání času. „Asi třicet šest hodin," řekla po krátkém počítání v duchu. „Tak nějak."

„Hm, hm." Rosie očekávala, že Anna začne vyplňovat nějaký formulář nebo jí ho dá vyplnit, ale žena se jen na ni dál dívala přes náročnou topografii svého pracovního stolu. Bylo to znervózňující. „Tak mi o tom teď vyprávějte. Řekněte mi vše."

Rosie se zhluboka nadechla a Anně vyprávěla o té kapce krve na prostěradle. Nechtěla, aby si Anna myslela, že byla jen příliš líná – nebo bláznivá – aby manžela po čtrnáctiletém manželství opustila jen proto, že se jí nechtělo převléknout postel, ale strašně se obávala, že to tak musí znít. Nebyla schopná vysvětlit všechny ty složité pocity, které v ní ta skvrnka vyvolala a nebyla schopná se přiznat k tomu hroznému vzteku, který pocítila – vzteku, který jí zároveň připadal jako něco nového i jako starý přítel – ale řekla Anně, že se ve Smradlavém křesle houpala tak silně, že se až bála, aby ho nerozbila.

„Já tak říkám mému houpacímu křeslu," řekla a začervenala se tak silně, že vypadala jako spálená od sluníčka. „Já vím, že je to hloupé –"

Anna Stevensonová mávla rukou. „Co jste udělala poté, co jste se rozhodla odejít? Řekněte mi to."

Rosie jí vyprávěla o platební kartě a o tom, jak si byla jistá, že Norman bude tušit, co dělá a buď se domů nečekaně vrátí, nebo zavolá. Nemohla se přimět k tomu, aby této krásně upravené ženě vykládala o tom, jak byla tak vyděšená, že se musela jít na něčí zadní dvorek vyčůrat, ale řekla jí o tom, jak použila platební kartu a kolik si z ní vybrala a jak se dostala do tohoto města, protože se jí zdálo dostatečně daleko a autobus brzy odjížděl. Chrlila to ze sebe a občas se zarazila a přemýšlela, co má říct a nevěřícně si s úžasem uvědomovala, co vlastně udělala. Nakonec Anně řekla, jak se ráno ztratila a ukázala jí vizitku Petera Slowika. Anna na ni krátce pohlédla a kartičku jí vrátila.

„Vy ho dobře znáte?" zeptala se Rosie. „Pana Slowika?"

Anna se usmála – Rosie se zdálo, že trochu hořce. „Ach ano," řekla. „Je to můj přítel. Starý přítel. Opravdu. A je to také přítel žen jako vy."

„Nakonec jsem se dostala sem," zakončila Rosie své vyprávění. „Nevím, co bude dál, ale aspoň jsem se dostala až

sem.“

Koutky úst Anny Stevensonové se nadzvedly v náznaku úsměvu. „Ano. A taky jste to dobře zvládla.“

Sbírajíc všechnu svoji zbývající odvahu – během posledních třiceti šesti hodin to bylo už po několikáté – se jí Rosie zeptala, jestli by mohla zůstat u Dcer a Sester přes noc.

„I déle, pokud potřebujete,“ odvětila Anna. „Technicky řečeno, toto je útulek – soukromě podporovaný azylový dům. Můžete tu zůstat až osm týdnů a i to nemusí být definitivní omezení. My tady u Dcer a Sester jsme docela pružní.“ Trochu se pýchou nadmula (zřejmě jen podvědomě), když toto řekla a Rosie to připomnělo něco, o čem se učila asi před tisíci lety, v hodinách francouzského jazyka: L'état, c'est moi. Pak, když jí konečně došlo, co vlastně ta žena říká, její myšlenky přehlušil úžas.

„Osm… osm…“

Pomyslela na toho mladého bledého muže, sedícího ve vchodu Portsidského nádraží, toho s tabulkou na klíně s nápisem JSEM BEZDOMOVEC & MÁM AIDS a najednou věděla, jak by se asi cítil, kdyby kolem něj prošel neznámý člověk a z nějakého důvodu mu do jeho krabice od doutníků hodil stodolarovou bankovku.

„Promiňte, řekla jste až osm týdnů?“ Pročistěte si uši, dámo, určitě jí Anna Stevensonová rázně odvětí. Dnů, řekla jsem – osm dnů. Myslíte si, ze takové jako jste vy, bychom si tady nechávaly osm týdnů? Buďme přece rozumní, ne?

Místo toho Anna přikývla. „I když málokteré ženy, které k nám přijdou, musí zůstat tak dlouho. Na tom si zakládáme. A případně, také budete za ubytování a stravu platit, ačkoliv si myslím, že naše ceny jsou velmi rozumné.“ Usmála se opět tím svým letmým, pyšným úsměvem. „Měla byste vědět, že ubytování tady zdaleka není žádný přepych. Téměř celé druhé patro je předělané na společnou ložnici. Je tam třicet postelí – mno, lehátek – a jedna z nich je právě volná, proto vás můžeme přijmout. Pokoj, ve kterém jste dnes spala, patří jedné z poradkyní, které tady i bydlí. Máme tři.“

„Nemusíte se někoho ještě zeptat?“ zašeptala Rosie. „Jít s mým případem před nějakou komisi nebo něco takového?“

„Já jsem komise,“ odpověděla Anna a Rosie si pomyslela, že ta lehká arogance v jejím hlase tam bude už celá léta. „Dcery a Sestry založili moje rodiče, kteří byli velmi bohatí. Založili velmi dobře vybavený nadační fond. Já vybírám ty, kdo mohou zůstat a ty, kdo zůstat nemohou… i když reakce ostatních žen na případné kandidátky na pobyt u D a S jsou pro mě také důležité. Možná klíčové. Jejich reakce na vás byla příznivá.“

„To je dobře, ne?“ zeptala se slabě Rosie.

„Ano, opravdu.“ Anna se začala hrabat v nepořádku na stole, překládala dokumenty z místa na místo a nakonec našla, co hledala, notebook značky PowerBook, ležící po její levici. Zamávala na Rosie listem papíru s modrým záhlavím Dcer a Sester. „Tady. Přečtěte si to a podepište. V podstatě je tam napsáno, že souhlasíte s tím, že budete platit šestnáct dolarů za noc, za ubytování a stravu a že pokud je to nutné, platba se může odložit. Není to ani žádny právní závazek; je to jen příslib. Byly bychom rády, kdybyste nám mohla zaplatit alespoň polovinu, alespoň prozatím.“

„Já mohu,“ řekla Rosie. „Ještě mám nějaké peníze. Ani nevím, jak vám mám za to poděkovat, paní Stevensonová.“

„Paní jsem pro mé obchodní společníky, pro vás jsem Anna,“ řekla a dívala se, jak se Rosie podepisuje na list papíru. „A nemusíte děkovat ani mně ani panu Slowikovi. Prozřetelnost vás sem přivedla – Prozřetelnost s velkým F, jako v nějakém románu od Charlese Dickense. Já tomu opravdu věřím. Viděla jsem již příliš mnoho žen, které se sem přivlekly úplně zlomené a odcházely jako silné ženy, proto tomu nevěřím. Peter je jedním z tuctu lidí tady ve městě, kteří ženy posílají k nám, ale ta síla, která vás přivedla k němu, Rose… to byla Prozřetelnost.“

„S velkým P.“

„Správně.“ Anna mrkla na Rosiin podpis, pak položila papír na poličku, kde, jak si Rosie byla jistá, se ztratí ve všeobecném nepořádku dřív, než uplyne čtyřiadvacet hodin.

„Tak a teď,“ řekla Anna a zatvářila se, jako by skončila s nudnými formalitami a mohla se konečně věnovat tomu, co má opravdu ráda. „Co umíte dělat?“

„Dělat?“ ozvala se Rosie ozvěnou. Najednou se zase cítila hrozně slabá. Věděla, co teď přijde.

„Ano, dělat, co umíte dělat? Znalost těsnopisu, například?“

„Já…“ Polkla. Na aubreyvillské střední škole se učila dva roky těsnopis a měla z něj jedničky, ale dnes by již nedokázala rozlišit symbol pro poštu od symbolu pro loď. Zavrtěla hlavou. „Ne. Žádný těsnopis. Kdysi, ale už jsem to zapomněla.“

„Žádná jiná sekretářská kvalifikace?“

Zavrtěla hlavou. Oči ji pálily, jak se snažila potlačit slzy. Klouby na jejích propletených rukách zase zbělaly.

„Úřednična? Možná psaní na stroji.“

„Ne.“

„Matematika? Účetnictví? Bankovnictví?“

„Ne!“

Anna Stevensonová mezi hromadami papírů vylovila tužku a poťukávala gumou na jejím konci o své bílé zuby. „Mohla byste pracovat jako servírka?“

Rosie zoufale chtěla říct ano, ale když pomyslela na velké podnosy, které servírky musí celé dny nosit… a pak zase pomyslela na svá záda a ledviny.

„Ne,“ zašeptala. Svůj boj se slzami prohrávala; pokojík i žena na druhé straně stolu se začínaly rozpíjet a mlžit. „V každém případě, ještě ne. Možná za měsíc nebo dva. Moje záda… nejsou teď právě moc silná.“ Ach, znělo to jako lež. Když takové řeči slyšel Norman v televizi, cynicky se chechtal a mluvil o cadillacích nakoupených z dobročinnosti a o žebrácích milionářích…

Anna Stevensonová se tím však nijak nezdála vyvedená z míry. „Co umíte dělat, Rose? Umíte něco?“

„Ano!“ vyhrkla, překvapená ostrým tónem svého vlastního hlasu, ale nemohla s ním nic dělat. „Ano, opravdu! Umím utírat prach, mýt nádobí, stlát postele, vysávat podlahu, umím vařit pro dva a umím spát se svým manželem jednou

týdně. A taky snesu pořádnou ránu. To taky umím. Myslíte si, že v místní tělocvičně by měli volné místo jako sparring partner?“

Pak se prostě rozplakala. Vzlykala do svých dlaní, jako to tak často dělala od té doby, co si ho vzala, vzlykala a čekala, až jí Anna řekne, aby odešla, že to prázdné lehátko mohou dát někomu, kdo není tak drzý.

Něco se dotklo hřbetu její levé ruky. Dala ji z očí a spatřila krabici s papírovými kapesníčky. Anna Stevensonová jí ji podávala. A k neuvěření, Anna Stevensonová se usmívala.

„Nemyslím, že ještě budete muset někomu dělat sparring partnera,“ řekla. „Myslím, že všechno se ve vašem životě urovná – skoro vždycky to tak dopadne. Tady si vezměte, osušte si oči.“

A Rosie si je osušila. Anna jí řekla o hotelu Whitestone, se kterým Dcery a Sestry měly dlouhý a užitečný vztah. Whitestone vlastnila společnost, v jejíž správní radě kdysi zasedal Annin zámožný otec a mnoho žen tam znova našlo potěšení z placené práce. Anna Rosie řekla, že bude muset pracovat jen tak těžce, jak jí to záda dovolí, a pokud se její celkový tělesný stav nezačne během jednadvaceti dnů zlepšovat, že ji zprostí práce a pošle do nemocnice, aby tam podstoupila vyšetření.

„Také budete ve dvojici s jinou ženou, která to tam už zná. Je to taková poradkyně, která tady bydlí natrvalo. Naučí vás vše a bude za vás odpovědná. Kdybyste tam něco ukradla, ona z toho bude mít malér, ne vy… ale vy přece nejste zlodějka, ne?“

Rosie zavrtěla hlavou. „Jen platební kartu mého manžela, to je všechno, a to jsem ji použila jen jednou. Abych se mohla odtamtud dostat.“

„Budete pracovat ve Whitestonu, dokud si nenajdete něco, co se pro vás bude líp hodit, a to se určitě najde – pamatujte na Prozřetelnost.“

„S velkým P.“

„Ano. Dokud budete ve Whitestonu, budeme po vás chtít jen to, abyste pracovala co nejlépe – abychom si uchránily pracovní příležitosti pro další ženy, které přijdou po vás, když už pro nic jiného. Rozumíte mi?“

Rosie přikývla. „Nezkazit to té, co přijde po mně.“

„Nezkazit to té, která přijde po vás, správně. Je dobře, že jste tady, Rose McClendonová.“ Anna vstala a natáhla obě ruce v gestu, ve kterém bylo trochu víc než jen podvědomá arogance, kterou v ní Rosie předtím ucítila. Rosie zaváhala, ale pak vstala a přijala nabízené ruce. Jejich ruce se spojily nad nepořádkem psacího stolu. „Ještě tři věci bych vám chtěla říct,“ řekla Anna. „Jsou důležité, tak bych byla ráda, kdybyste se soustředila a pozorně naslouchala. Uděláte to?“

„Ano,“ řekla Rosie. Modrý pohled Anny Stevensonové ji fascinoval.

„Za prvé, to, že jste si vzala platební kartu, z vás nedělá zloděje. Byly to vaše peníze, stejně jako jeho. Za druhé, v tom, že jste opět začala používat své dívčí jméno, není nic ilegálního – patří vám přece na celý život. Za třetí, jestli chcete, můžete být zase svobodná.“

Zarazila se a přes jejich spojené ruce hleděla svýma pozoruhodně modrýma očima na Rosie.

„Rozumíte mi? Můžete být zase svobodná, jestli chcete. Chcete to? Být svobodná?“

„Ano,“ řekla Rosie slabým, třesoucím se hlasem. „Chci to víc než cokoliv jiného na světě.“

Anna Stevensonová se naklonila přes stůl a lehce Rosii políbila na tvář. Současně stiskla Rosiiny ruce. „Pak jste přišla na to pravé místo. Vítejte doma, drahá.“

8.

Byl začátek května, opravdové jaro, čas, kdy se mysl mladých lidí má zabývat jen láskou, nádherné roční období nepochybně vyvolávající v lidech skvělé pocity, ale Norman Daniels myslel na jiné věci. Chtěl nějakou stopu, aspoň malou stopu a teď ji našel. Trvalo to hodně dlouho – tři zatracené týdny – ale nakonec se přece našla.

Seděl na lavičce v parku, osm set mil od místa, kde jeho zena právě převlékala hotelová prostěradla, byl to velký muž v červeném pólu a šedých gabardénových kalhotách. V jedné ruce držel tenisový míček zelené fluorescenční barvy. Svaly na předloktí se mu rytmicky stahovaly, jak ho mačkal.

Druhý muž přešel ulici, zastavil se na okraji chodníku a rozhlížel se po parku, pak zahlédl muže na lavičce a vykročil jeho směrem. Vyhnul se letícímu frisbee, které proletělo těsně vedle něho, a pak se dočista zastavil, když se za letícím diskem vyřítil velký německý ovčák. Tento druhý muž byl mladší a štíhlejší než muž na lavičce. Měl hezký, podvodnický obličej s tenkým knírkem jako Errol Flynn. Zastavil se před mužem s tenisovým míčkem v pravé ruce a nejistě se na něj podíval.

„Můžu ti nějak pomoct, bráško?“ zeptal se muž s tenisovým míčkem.

„Jmenujete se Daniels?“

Muž s tenisovým míčkem přikývl, ze ano.

Muž s knírkem jako Errol Flynn ukázal přes ulici na nový mrakodrap samé sklo a ostré úhly. „Jeden chlap mi tam řek, ze sem mám za váma přijít. Řek, ze byste mi možná moh pomoct s mým problémem.“

„Byl to poručík Morelli?“ zeptal se muž s tenisovým míčkem.

„Jo. Tak se jmenoval.“

„A jaký problém máte?“

„Však víte,“ řekl muž s knírkem jako Errol Flynn.

„Něco ti řeknu, bráško – možná že vím, možná že ne. V každým případě, já sem mužskej a ty seš jen malej zparchantělej buzík s velice posraným životem. Myslím, že bys mi radši měl říct, co chci slyšet, co ty na to? A to, co chci právě teď slyšet je, jakej je ten tvůj problém. A říkej to pěkně nahlas.“

„Mám na krku obvinění kvůli drogám,“ řekl muž s knírkem jako Errol Flynn. Zachmuřeně se podíval na Danielse. „Střelil jsem dávku vašemu práskači.“

„No nazdar," řekl muž s tenisovým míčkem. „To je těžký zločin. V každém případě, mohl by to být těžký zločin. ale je to čím dál tím horší, ze? Našli taky něco mého v tvojí peněžence, že jo?"

„Jo. Vaší zasranou bankovní kartu. Člověk ve vodpadcích najde platební kartu a vona patří zasranýmu poldovi."

„Posaď se," řekl přátelsky Daniels, ale když se muž s knírkem jako Errol Flynn pohnul směrem k pravé straně lavičky, policajt netrpělivě zavrtěl hlavou. „Na druhou stranu, ty hajzlíku, na druhou stranu."

Muž s knírkem se stáhl a pak se upejpavě posadil nalevo od Danielse. Díval se, jak jeho pravá ruka mačká tenisový míček v stálém, rychlém tempu. Stisk… stisk… stisk. Pod pokožkou na policajtové bílém předloktí se jako hadi kroutily silné modré žíly.

Kolem nich přeletělo frisbee. Oba muži se dívali, jak se německý ovčák za ním vrhá a jeho dlouhé zadní běhy se plavně pohybují, jako u závodního koně.

„Krásný pes," řekl Daniels. „Ovčáci jsou krásní psi. Vždycky jsem toužil po vlčákovi, vy ne?"

„Jo, jasně jsou skvělí," řekl muž s knírkem, i když si ve skutečnosti myslel, že ten pes je ohavný a vypadá, jako by vám s radostí vykousnul díru do zadku, kdyby k tomu dostal třeba jen malou příležitost.

„Máme toho hodné, o čem si povídat," řekl policajt s tenisovým míčkem. „Vlastně si, můj příteli, myslím, že tohle bude jeden z nejdůležitějších rozhovorů tvého mladého života. Jseš na to připravenej?"

Muž s knírkem polknul, jako by se chtěl zbavit knedlíku, který mu rostl v hrdle a přál si – už dneska asi po osmisté – aby se byl býval zbavil té zatracené bankovní karty. Proč to neudělal? Proč jen byl takovej zatracenej idiot?

Jenže věděl moc dobře, proč byl takovej zatracenej idiot – protože si blbec myslel, že by případně mohl jednou vykoumat, jakým způsobem ji použít. Protože byl optimista. Protože, koneckonců, jsme v Americe, Zemi neomezených možností. A taky proto (a to bylo nejblíže jádru pravdy), protože jaksi zapomněl, že ji stále ještě nosí v peněžence, zastrčenou pod štůskem vizitek, které porůznu sbíral. To s váma udělá koks – proste furt běžíte kupředu, ale nemůžete si, kurva, vzpomenout, proč vůbec běžíte.

Policajt se na něj koukal a usmíval se, ale jeho oči se neusmívaly. Jeho oči vypadaly… hladově. Najednou se ten muž s knírkem začal cítit jako jedno z těch tří prasátek, sedících na lavičce v parku, vedle velkého zlého vlka.

„Poslechněte, člověče, já sem tu vaší kartu nikdy nepoužil To je přece důležitý, ne? Řekli vám to, ne? Já sem jí do prdele ani jednou nepoužil –"

„Samozřejmě, že ne," uchechtnul se policajt. „Neměl jsi pin kód. Je založenej na čísle mýho telefonu doma a moje číslo není v seznamu… jako čísla většiny policajtů. Ale vsadím se, že to už víš, že jo? Vsadím se, že sis to ověřil."

„Ne!" řekl muž s knírkem. „Ne, neověřil!" Samozřejmě, že si to ověřil. Prošel telefonní seznam poté, co neúspěšně vyzkoušel různé kombinace čísla domu na kartě a poštovního směrovacího čísla. Mačkal tlačítka snad všech automatů na platební karty po celém městě. Mačkal tlačítka, až ho z toho prsty bolely a připadal si jako blbeček, kterej hraje na tom nejskrbličtějším hracím automatu na světě.

„A co kdybysme si ověřili počítačový záznamy automatů na platební karty Merchant´s Bank?" zeptal se policajt. „Nebude tam číslo mý karty figurovat aspoň miliónkrát s nevydařeným pokusem o výběr peněz? Hele, jestli ne, tak ti k večeři zaplatím biftek. Co si vo tom, bráško, myslíš?"

Muž s knírkem nevěděl, co si má myslet ani o tomhle, ani o ničem jiným. Začínal mít nějaké velmi zlé tušení. Zatraceně zlé tušení. Mezitím policajtovy prsty zpracovávaly tenisový míček – tam a zpět, tam a zpět, tam a zpět. Děsilo ho, ze se ani na chvilku přitom nezastavily.

„Tvoje jméno je Ramon Sanders," řekl policajt jménem Daniels. „Máš trestní rejstřík dlouhej jako moje paže. Krádeže, podvody, drogy, mravnostní delikty. Všechno mimo přepadení, rvaček nebo podobnejch zločinů. Do toho se ty nepleteš, ze? Vy buzeranti nemáte rádi rány, co? Dokonce i takoví, který vypadaj jako Schwarzenegger. Jo, ti leda tak nosej reklamní trička bezpečnostních agentur a vlněj svý svaly před limuzínama u vchodů do homoušskejch klubů, ale když začnou padat opravdový rány, takoví hošové jako ty se vypařej. Ty snad ne?"

Ramon Sanders nic neříkal. Zdálo se mu to jako zdaleka to nejmoudřejší, co mohl udělat.

„Mně dávat rány nevadí," řekl policajt jménem Daniels. „Ani kopání. Dokonce ani ne kousání." Mluvil téměř zamyšleně. Zdálo se, ze se dívá současně na i za německého ovčáka, který se teď vracel směrem k nim s frisbee v tlamě. „Tak co tomu říkáš, ty neviňátko?"

Ramon dál nic neříkal a pokoušel se udržet nehybnou tvář, ale uvnitř jeho hlavy začínalo blikat příliš mnoho červených světýlek a jeho nervy se začínaly třást hrůzou. Srdce se mu rozběhlo, jako když vlak vyjede z nádraží a rozjede se do volné krajiny. Dál pokukoval po velkém muži v červeném polu a čím dál, tím míň se mu líbilo, co viděl. Chlapíkovo pravé předloktí teď bylo úplně naběhlé, žíly podlité krví a svaly na něm jen hrály.

Zdálo se, že Danielsovi nevadí, ze Ramon ztratil řeč. Když se otočil k menšímu muži, jeho obličej se usmíval… nebo vypadal, ze se usmívá, pokud jste si nevšimli jeho očí. Jeho oči byly prázdné a lesklé jako dva nové čtvrťáky.

„Mám pro tebe novinku, malej hrdino. Můžeš se dostat z toho obvinění s drogama. Trochu mi píchni a budeš zase volnej jako pták. No, co si teď o tom myslíš?"

Myslel si, že by nejradši dál držel zavřenou pusu, ale to už se teď nezdálo možné. Tentokrát se ten policajt jen tak nepředváděl; tentokrát čekal na odpověď.

„To je skvělý," řekl Ramon a doufal, ze to vzal za ten správný konec. „To je skvělý, vopravdu, skvělý, díky za příležitost."

„Dobrá, možná, že tě budu mít rád, Ramone," řekl policajt a pak udělal ohromující věc, něco, co by Ramon nikdy nečekal od takového rádoby chlapáka: strčil mu ruku do rozkroku a začal ho v něm masírovat, tady, přímo před Bohem, před dětmi, hrajícími si na hřišti a nikdo jim nevěnoval sebemenší pohled. Jemně rukou kroužil proti směru hodinových ručiček, jeho dlaň se pohybovala tam a zpět a nahoru a dolů přes ten malý kousek těla, který víceméně řídil Ramonův život od té doby, co dva kámoši jeho otce – muži, kterým Ramon musel říkat strýček Bill a strýček Carlosi s ním střídavě

užívali, když mu bylo devět let. A to, co se stalo dál, pravděpodobně nebylo příliš neobyčejné, i když se to zdálo velice podivné za daných okolností – začal mu tvrdnout.

„Jo, možná, ze tě budu mít rád, možná hodně, ty malej umaštěnej buzíku v lesknoucích se černejch kalhotech a špičatejch botách, proč bych tě neměl mít rád?“ A policajt mu dál leštil ptáka, zatímco mluvil. Tu a tam změnil způsob hlazení a občas trochu zmáčknul, přičemž Ramon vždy lapnul po dechu. „A pro tebe, Ramone, je to moc dobrá věc, že tě mám rád, to mi radši věř, protože, tentokrát by ti opravdu sklaplo. Těžkej zločin. Ale víš ty, co mě trápí? Leffingwell a Brewster – ti policajti, co tě zatkli – se dneska ráno v místnosti pro mužstvo hrozně smáli. Smáli se tobě, a to je v pořádku, ale tak se mi nějak zdá, že se smáli také mně, a to už v pořádku není. Nemám rád, když se mi lidi smějou a obvykle to tak nenechám. Ale dnes ráno jsem musel a dnes odpoledne budu tvým nejlepším přítelem. Zbavím tě několika pěkně závažných obvinění kvůli drogám, i když jsi měl tu moji zasranou bankovní kartu. Uhodneš proč?“

Okolo opět proletělo frisbee a za ním německý ovčák, ale tentokrát je Ramon Sanders sotva viděl. Pod policajtovou rukou ztvrdnul jako křemen a byl vyděšený jako myš v kočičích drápech.

Tentokrát se ruka sevřela pevněji a Ramon slabě zavyl. Po kávové pleti mu tekly čůrky potu; jeho knírek vypadal jako mrtvá žížala po prudkém dešti.

„Uhodneš, Ramone?“

„Ne,“ řekl Ramon.

„Protože ta ženská, který si tu kartu šlohnul, byla moje žena,“ řekl Daniels. „A podle mě to je to, proč se Leffingwell a Brewster smáli. Ona si vezme moji bankovní kartu, použije ji k vybrání několika set dolarů – peníze, které já jsem vydělal – a když se karta znovu objeví, tak ji má u sebe jeden umaštěnej mexickej buzík jménem Ramon. Není divu, že se smáli.“

Prosím, chtěl říct Ramon, prosím, neubližujte mi. Já vám všechno řeknu, ale jen mi, prosím, neubližujte. To všechno mu chtěl říct, ale nedokázal ze sebe vypravit ani slovo. Ani jedno. Jeho konečník byl úplně stažený.

Velký policajt se k němu naklonil, dost blízko, aby Ramon v jeho dechu ucítil pach cigaret a skotské.

„Tak, teď když jsem se s tebou podělil o svá tajemství, chci, aby ses se mnou podělil i ty.“ Masírování přestalo a silné prsty přes tenkou látku kalhot objaly Ramonova varlata. Nad policajtovou rukou se jasně rýsoval ztopořený Ramonův penis; vypadal jako jedna z těch dětských pálek, které si můžete koupit u stánků se suvenýry na baseballových stadiónech. Ramon cítil, jak je ta ruka silná. „A radši se se mnou poděl o to správné, Ramone. Víš proč?“

Ramon tupě zavrtěl hlavou. Měl pocit, jako by někde v jeho těle kdosi otočil kohoutkem teplé vody a celá jeho kůže prosakovala.

Daniels natáhnul pravou ruku, tu s tenisovým míčkem a strčil ji Ramonovi pod nos. Pak ji náhle prudce zavřel. Ozvalo se prasknutí a krátké zasyčení – ssss – jak jeho prsty prorazily chlupatý, fluorescenční povrch míčku. Míček se zhroutil dovnitř a pak se z půlky otočil rubem ven.

„Levačkou to taky umím,“ řekl Daniels. „Věříš tomu?“

Ramon se pokusil říct, ze ano, ale zjistil, ze stále ještě nemůže mluvit. Místo toho přikývl.

„Budeš si to pamatovat?“

Ramon opět přikývl.

„Tak dobrá. Tak podívej, Ramone, chtěl bych, abys mi něco řekl. Vím, že jsi jen malej smradlavej mexickej buzík, kterej toho o ženskejch, až na tvou matku, která určitě musela bejt kurva – vypadáš přece jako zkurvysyn – moc neví, ale snaž se a použij svou představivost. Jak myslíš, ze člověku je, když přijde domů a zjistí, ze jeho žena, která slíbila, že ho bude milovat, ctít a, do prdele, poslouchat – utekla s jeho bankovní kartou? Jak myslíš, že člověku je, když zjistí, že ji použila na to, aby si s ní zaplatila tu svou zasranou dovolenou a pak ji strčila do odpadkového koše na nádraží, kde ji pak najde takovéj umaštěnej čurák jako ty?“

„Moc dobře asi ne,“ zašeptal Ramon. „Vsadím se, ze se moc dobře necítí, prosím, neubližujte mi, pane, prosím, neu-“

Daniels pomalu svíral ruku; sevřel ji tak silně, že šlachy na jejím zápěstí vystouply jako kytarové struny. Vlna bolesti žhavé jako roztavené olovo zasáhla Ramonovo břicho, až se pokusil o výkřik. Z jeho úst však uniklo jen zachroptění.

„Moc dobře asi ne?“ zašeptal mu Daniels do obličeje. V jeho teplém dechu byl cítit chlast a cigarety. „Líp to říct neumíš? Jaký zasraný pitomci jste vy buzíci! Stejně… no, možná, že to není tak úplně špatná odpověď.“

Ruka trochu povolila, ale jen trochu. Ramonův podbřišek byl jako moře agónie, ale jeho penis byl tvrdý jako nikdy. Nikdy ho bolest nelákala, sadomasochistické praktiky mu byly naprosto cizí a tak si myslel, že to je pouze tím, že krev z jeho přirození nemůže odtéct, protože ji tam zadržuje pevné sevření policajtovy ruky. V duchu se zapřísáhnul, že jestli z toho vyvázne živý, půjde rovnou ke svatému Patrickovi a pomodlí se padesátkrát Zdrávas Maria. Padesátkrát? Stokrát a ještě padesátkrát.

„Smějou se mi tam,“ řekl policajt a hodil bradou směrem k zbrusu nové policajtské budově přes ulici. „Smějou se mi, a jak. Velkej drsňák Norman Daniels a víš, co se mu stalo? Jeho ženská mu utekla… ale předtím než zdrhla, tak mu vybílila konto.“

Daniels neartikulovaně zařval, byl to druh zvuku, který člověk slyší leda tak při návštěvě zoologické zahrady a opět zmáčkl Ramonovy koule. Byla to nesnesitelná bolest. Předklonil se a vyzvracel se mezi kolena – bílé, tvarohovité kousky se mísily s hnědými vlákny, pravděpodobně to byly zbytky quesadilly, kterou měl k obědu. Daniels vypadal, jako by si toho ani nevšímal. Díval se na oblohu nad dětskou prolézačkou a byl ponořený ve svém vlastním světě.

„Mám je snad nechat, aby se okolo tebe točili, a tak se ještě víc lidí zasmálo?“ zeptal se. „Aby si z toho pak u soudu dělali taky srandu, stejně jako na velitelství? Myslím, že ne.“

„A tady je ta velká otázka,“ řekl policajt. „A jestli mi zalžeš, ty hrdino, vyrvu ti kulky a nacpu ti je do chřtánu.“

Daniels opět zmáčkl Ramona v rozkroku a Ramonovo vidění se začínalo zahalovat temnotou. Zoufale se proti ní snažil bojovat. Kdyby omdlel, ten policajt byl schopný ho zabít jen tak ze vzteku.

„Rozumíš tomu, co říkám?“

„Ano!“ vzlyknul Ramon. „Rozumím! Rozumím!“

„Byl jsi na autobusovém nádraží a viděl jsi ji, jak strká kartu do odpadků. Až sem to znám. Co potřebuju vědět dál je, kam šla potom.“

Ramon měl chuť se rozplakat úlevou, protože přesto, že by normálně nebyl schopný na takovou otázku odpovědět, v tomto případě to věděl. Podíval se na tu ženu ještě jednou, aby se ujistil, že se na něj nedívá… a pak, opět minut později, dávno poté, co strčil zelenou kartičku z umělé hmoty do své peněženky, si jí všiml ještě jednou. Bylo těžké si jí nevšimnout s tou červenou věcí kolem hlavy; ta červená zářila jako zeď čerstvě natřené stodoly.

„Byla u jízdenkových pokladen!“ zakřičel Ramon do temnoty, která ho nemilosrdně obklopovala. „U okýnka!“

Byl za ten výkon odměněný dalším nelítostným stisknutím. Ramon začal mít pocit, že mu někdo roztrhl varlata, polil hořlavinou a zapálil

„Já vím, že byla u okýnka!“ Daniels na něj napůl zahouknul, napůl se uchechtnul. „Co jinýho by dělala v Portsidu, kdyby někam nejela autobusem? Snad nějakou sociologickou studii o takovejch podvodníčcích, jako seš ty? U kterýho okýnka, to chci vědět – u který ho zasranýho okýnka a v kolik zasranejch hodin?“

A díky Bohu, díky Ježíši a Matce Boží, znal odpovědi také na tyto dvě otázky.

„Continental Express!“ křičel, na hony vzdálený od svého vlastního hlasu. „Viděl jsem ji u okýnka Continental Expressu v půl jedenácté, tři čtvrtě na jedenáct!“

„Continental? Jseš si jistej?“

Ramon Sanders neodpověděl. Zhroutil se na bok na lavičku, jedna ruka s roztaženými, štíhlými prsty mu volně visela dolů. Jeho obličej byl, až na dvě malé, purpurově červené skvrny na lícních kostech, sinalý. Kolem šel mladý pár, podívali se na muže, ležícího na lavičce a pak na Danielse, který mezitím už pustil Ramonův rozkrok.

„Nedělejte si starosti,“ řekl Daniels a široce se na dvojici usmál. „Je to epileptik.“ Zarazil se a pak se jeho úsměv ještě rozšířil. „Postarám se o něj. Jsem policajt.“

Vykročili o něco rychlejším krokem a ani se neohlédli.

Daniels vzal jednou rukou Ramona kolem ramen. Jeho kosti byly křehké jako ptačí křídélka. „Tak hopla, ty sráči,“ řekl a Ramona posadil. Ramonova hlava se houpala jako květina na zlomeném stonku. Začal se hned zase sesouvat zpátky a z jeho hrdla se ozývalo slabé chroptění. Daniels ho ještě jednou nadzvedl a tentokrát Ramon zůstal sedět.

Daniels seděl dál vedle něj a pozoroval německého ovčáka, jak vesele běhá za frisbee. Opravdu psům záviděl. Nemají žádné povinnosti, nemusí pracovat – aspoň ne v této zemi – dostanou nažrat a navíc místo ke spaní a nemusí se starat o to, jestli se nakonec dostanou do nebe nebo do pekla. Jednou se na to ještě v Aubrevillu zeptal otce O'Briena a ten mu řekl, že zvířata nemají duši – když umřou, tak prostě jen zhasnou jako ohňostroj při oslavách Čtvrtého července. Teda bylo možné, ze ovčákovi vyřízli kulky ani ne šest měsíců od narození, ale…

„Ale svým způsobem je to taky požehnání,“ zamumlal Daniels. Poplácal Ramonův rozkrok, jehož penis teď už měknul, zatímco varlata začínala otékat. „Že ano, ty sráči?“

Ramon něco zachroptěl. Vypadalo to, jako by mluvil z nějakého strašlivého snu.

Dostal jsi z něj, co se dalo, přemýšlel Daniels, a tak můžeš bejt spokojenej s tím, co máš. Možná, že bude mít štěstí a v příštím životě se stane německým ovčákem a nebude mít nic jinýho na práci než se v parku honit za frisbee a vystrkovat hlavu ze zadního okénka auta cestou domů, kde ho bude čekat pěkná večeře z psí konzervy, ale v tomhle životě je mužem a jeho problémy jsou čistě lidské.

Alespoň že je mužem, ne jako jeho malej kámoš.

Continental Express. Ramon ji viděl u okénka Continental Expressu o půl jedenácté nebo o tři čtvrtě na jedenáct a ona určitě pak již dlouho nečekala – příliš se ho bála, než aby tam dlouho čekala, na to by vsadil svůj život. Takže hledal autobus, který odjížděl z Portsidu mezi, řekněme, jedenácti ráno a jednou odpoledne. Který pravděpodobně mířil do nějakého velkého města, kde si myslela, že se ztratí.

„Ale to se ti nepodaří,“ řekl Daniels. Díval se, jak ovčák vyskočil a ve vzduchu chytil bílými tesáky frisbee. Ne, to se jí nemůže podařit. Možná si může myslet, že ano, ale to se mýlí. Začne na tom přes víkend pracovat, hlavně k tomu potřebuje telefon. Bude to muset udělat tímto způsobem, protože v práci teď bude pěknej frmol, připravuje se tam velkej zátah (jeho zátah, pokud bude mít to štěstí). Ale to je v pořádku. Brzy se bude moct Rose zabývat naplno, a ta zanedlouho bude litovat toho, co provedla. Ano. Bude toho litovat celý zbytek svého života, který by sice mohl být jen krátký, ale velice… mno…

„Velice intenzivní,“ řekl nahlas a ano – to bylo to správné slovo. Přesně to pravé slovo.

Vstal a rychlým krokem šel zpátky přes ulici do policejní budovy, aniž by ztrácel čas pohledem na mladého muže, sedícího napolo v bezvědomí na lavičce se skloněnou hlavou a bezvládně ležícíma rukama v rozkroku. V mysli detektiva inspektora druhého stupně, Normana Danielse, Ramon přestal existovat. Daniels myslel na svou ženu a na to všechno, co se bude muset naučit. Na to, o čem si budou muset promluvit. A to si teda promluví, jakmile ji vypátrá. Promluví si o všem možném – a taky o tom, co by se mělo stát manželkám, které manželovi slíbily, že ho budou milovat, ctít a poslouchat, a pak práskly do bot s manželovou bankovní kartou v kabelce. O všech těchhle věcech.

Promluví si o tom pěkně zblízka.

9.

Ustlala další postel, ale tentokrát to bylo v pořádku. Byla to jiná postel, v jiném pokoji, v jiném městě. Nejlepší na tom bylo, že to byla postel, ve které nikdy nespala a také nikdy spát nebude.

Od té chvíle, co opustila svůj dům osm set mil odsud, uběhl měsíc a ona na tom byla daleko lépe. V současné době byly jejím nejhorším problémem záda, ale byla si jistá, že i ty se už dávaly do pořádku. Nutno říct, že právě teď ji silně a nepříjemně bolely ledviny, ale byl to dnes už její osmnáctý pokoj, a to když ve Whitestonu začínala, po dvanácti

pokojích byla na omdlení a po čtrnáctém už nemohla dál – musela požádat Pam o pomoc. Rosie přicházela na to, že čtyři týdny mohou člověku zatraceně změnit názor na svět, zvlášť když se obejdou bez ran pěstí do ledvin nebo do břicha.

V každém případě, prozatím udělala dost.

Šla ke dveřím na chodbu, vystrčila hlavu ven a rozhlédla se v obou směrech. Neviděla nic jiného než několik podnosů se zbytky snídaně, Pamin vozík u Michiganského apartmá na konci chodby a její vlastní vozík tady, před číslem 624.

Rosie zvedla hromádku složeného čistého prádla na kraji vozíku a odkryla banán. Sebrala ho, vešla zpátky do pokoje k čalouněné židli u okna pokoje 624 a posadila se na ni. Banán oloupala a začala ho pomalu jíst a dívala se přitom na jezero, které se v tomto časném květnovém deštivém odpoledni lesklo jako zrcadlo. Její srdce i mysl byly naplněné jediným silným a prostým pocitem – vděčností. Její život nebyl dokonalý, alespoň ne prozatím, ale byl lepší než by vůbec kdy mohla uvěřit, když toho dne uprostřed dubna stála před vchodem k Dcerám a Sestrám a dívala se na bzučák a zavařenou klíčovou dírku. V té chvíli viděla svou budoucnost temnou a bídnou. Teď ji sice bolely ledviny a také nohy a byla si velmi dobře vědoma toho, že nechce strávit celý zbytek svého života jako pokojská v hotelu Whitestone, ale banán jí chutnal a židle, na které seděla, byla velice pohodlná. V této chvíli by s nikým neměnila. Během těch týdnů, které uplynuly od té chvíle, co opustila Normana, si s chutí uvědomovala všechna malá potěšení, jež si mohla dopřát: půlhodinku si před spaním číst, popovídat si s některou z ostatních žen o filmech nebo pořadech v televizi při mytí nádobí po večeři nebo si na pět minut sednout a sníst si banán.

Také bylo úžasné vědět, co bude dál, být si jistá, že budoucnost nebude obsahovat nic náhlého ani bolestivého. Například, vědět, že má ještě udělat další dva pokoje a pak s Pam sjedou služebním výtahem dolů a odejdou zadním vchodem. Cestou na zastávku autobusu (bez problémů teď rozlišovala mezi autobusy Oranžové, Červené a Modré linky) se asi zastaví u Horké konvice na kávu. Prosté věci. Prostá potěšení. Svět může být dobré místo. Předpokládala, že jako dítě to věděla, ale pak na to zapomněla. Nyní se to učila znovu a byla to velice příjemná lekce. V žádném případě neměla všechno, co by chtěla, ale prozatím jí to stačilo… zvlášť, když nevěděla, co by to mohlo být. To bude muset počkat do té doby než se dostane pryč od Dcer a Sester, ale cítila, že to bude brzy, možná tehdy, až se uvolní nějaký pokoj na seznamu, kterému obyvatelky D & S říkaly Annin seznam.

V otevřených dveřích pokoje se objevil stín, a než stačila byť jen pomyslet na to, kam schovat nedojedený banán nebo vyskočit, objevila se ve dveřích Pamina hlava. „Kuk, bejby," řekla a zachichotala se, když sebou Rosie trhla.

„Tohle mi už nikdy nedělej, Parny! Málem jsem z tebe měla infarkt."

„Áále, nikdo by tě přece nezastřelil za to, že si sedneš a sníš banán," řekla Pam. „Měla bys vidět, jaký věci se tady někdy dějí. Co ti ještě zbývá, dvaadvacítka a dvacítka?"

„Ano."

„Chceš s tím pomoct?"

„Ach, to nemusíš –"

„Mně to nevadí," řekla Pam. „Opravdu. Když se do toho pustíme obě, tak ty dva pokoje můžeme mít za patnáct minut hotové. Co ty na to?"

„Říkám ano," souhlasila vděčně Rosie. „A až skončíme, u Horké konvice to platím já – koláč i kafe, jestli si dáš."

Pam se zazubila. „Jestli budou mít ten jejich čokoládovej krém, tak si teda určitě dám, to mi věř."

10.

Dobré časy – přibližně čtyři týdny dobrých časů.

Ten večer, když ležela na svém lehátku s rukama sepnutýma za hlavou, když se dívala do tmy a poslouchala, jak žena, která přišla před dvěma dny, tiše vzlyká na druhém nebo třetím lehátku po její levici, Rosie si pomyslela, že uplynulé dny byly dobré hlavně z jednoho negativního důvodu: nebyl v nich Norman. Ale přece jen cítila, že jí brzy již pouhá jeho nepřítomnost nebude stačit k tomu, aby se cítila uspokojená a naplněná.

Zatím to ale stačí, pomyslela si a zavřela oči. Prozatím mi to stačí ke spokojenosti. Tyto prosté dny naplněné prací, jídlem, spánkem… a nikde žádný Norman Daniels.

Začínala usínat, odpoutala se od své vědomé mysli a Carole Kingová jí opět v hlavě začala zpívat ukolébavku, se kterou většinu nocí usínala: Já jsem ta pravá Rosie… a jsem Rosie Pravá… radši mi věř… se mnou je to ta pravá…

Pak přišla tma a noc – a takové noci teď byly stále častější – během které se jí nezdál žádný zlý sen.

Kapitola III

PROZŘETELNOST

1.

Když Rosie a Pam Haverfordová sjely následující středu dolů služebním výtahem, Pam byla celá bledá a nevypadala dobře. „To jsou ty moje měsíčky," řekla, když se Rosie zeptala, co jí je. „Mám strašný křeče."

„Chceš zajít na kafe?"

Pam o tom chvilku přemýšlela a pak zavrtěla hlavou. „Jdi beze mě. Jediný, po čem teď toužím, je se vrátit k D a S a najít tam prázdnou ložnici dřív, než ostatní přijdou z práce a začnou kecat. Spolknout prášek a pár hodin se vyspat. Jestli tohle udělám, možná, že se zase začnu cítit jako lidská bytost."

„Půjdu s tebou," řekla Rosie, když se dveře od výtahu otevřely a ony z něj vystoupily.

Pam zavrtěla hlavou. „Ne, nechoď," řekla a její tvář ozářil letmý úsměv. „Já to zvládnu sama a ty už jsi dost velká na to, aby sis mohla dát šálek kafe bez gardedámy. Kdo ví, možná potkáš někoho zajímavého."

Rosie vzdychla. Když Pam řekla, někoho zajímavého, vždy tím mínila muže, většinou takový ten druh se svaly, vypínajícími se pod přiléhavým tričkem jako geologické útvary, ale pokud šlo o Rosie, ta se bez takového druhu mužů

mohla obejít až do konce svého života.

Mimoto, byla vdaná.

Když vycházely na ulici, rychle pohlédla na kroužek svého snubního prstenu a zásnubní prsten s diamantem pod ním. Později si nebyla jistá tím, zdali to, co se posléze přihodilo, mělo co dělat s tímto pohledem, ale v každém případě se zásnubní prsten, na který obvykle nikdy nemyslela, dostal do popředí její mysli. Měl o něco víc než karát, byla to zdaleka ta nejdražší věc, jakou jí kdy její manžel dal a do toho dne ji nikdy ani nenapadlo, že vlastně patří jí a že si s ním může dělat, co chce.

I přes Paminy protesty, že to není potřeba, Rosie s Pam počkala na zastávce autobusů za rohem od hotelu. Opravdu se jí nelíbilo, jak Pam vypadá, jak jí z tváří zmizela všechna barva a pod očima se jí objevily černé stíny a okolo koutků úst se jí od bolesti udělaly rýhy. Také jí bylo příjemné se o někoho starat, místo aby tomu bylo pořád naopak. Vlastně málem s Pam nastoupila do autobusu, aby se ujistila, že se v pořádku dostane zpátky, ale nakonec pomyšlení na horkou kávu (a možná i kus koláče) přece jen zvítězilo.

Stála na chodníku a zamávala na Pam, která se objevila v okénku autobusu. Pam jí také zamávala a autobus odjel. Rosie zůstala chvíli stát a pak šla po Hitchensově bulváru směrem k Horké konvici. Vzpomněla si při tom na svoji první procházku městem. Nevzpomínala si úplně na všechno, co se během těch dlouhých hodin odehrálo – v paměti jí především utkvělo, jak byla vystrašená a dezorientovaná – ale přinejmenším dvě postavy jasně vyvstávaly z mlhavých vzpomínek: ta těhotná žena a muž s knírkem jako David Crosby. Především ten. Jak se opíral o zárubeň dveří s džbánkem na pivo v ruce a díval se na ni. A mluvil

(hej bejby hej bejby)

na ni. Nebo k ní. Tyto vzpomínky na chvilku natolik zaujaly její mysl, jak dokáží zaujmout jen ty naše nejhorší vzpomínky – vzpomínky na chvíle, kdy jsme se cítili ztraceni a bezmocní a neschopni jakkoliv kontrolovat dění v našem vlastním životě – až s nepřítomným a vyděšeným pohledem prošla kolem Horké konvice, aniž by si toho vůbec všimla. Myslela na muže ve dveřích hospody, myslela na to, jak ji vyděsil a jak jí připomínal Normana. Nebylo to ani tak obličejem, spíš držením těla. To, jak tam stál, jako by každý sval v jeho těle byl připravený se přihrbit a vyskočit a k tomu by mu stačil jen jediný její souhlasný pohled –

Nějaká ruka ji uchopila za paži a Rosie málem vyjekla. Ohlédla se a čekala buď Normana, nebo muže s tmavě rezavým knírem. Místo toho spatřila mladého muže v klasickém letním obleku. „Promiňte, jestli jsem vás vylekal," řekl, „ale na okamžik jsem si byl jistý, že vkročíte přímo mezi auta."

Rozhlédla se kolem sebe a viděla, že stojí na rohu Hitchensova a Watertowerského bulváru, na jedné z nejrušnějších křižovatek ve městě a nejmíň tři celé bloky od Horké konvice, možná čtyři. Provoz aut připomínal proudění řeky kovu. Najednou ji napadlo, že jí ten mladý muž možná zachránil život.

„Ď-děkuji vám. Moc."

„Není zač," řekl a na druhé straně Watertowerského bulváru začal bíle blikat signál JDĚTE. Mladý muž se na Rosie zvědavě podíval a pak přešel přechod pro chodce a byl pryč.

Rosie zůstala stát na místě a cítila se vyvedená z rovnováhy, ale současně se jí i ulevilo, jako by se probudila z hodně zlého snu. Byla jsem vzhůru a šla po ulici a přesto se mi zdál zlý sen. Nebo to byla jen vzpomínka. Viděla, že si oběma rukama křečovitě tiskne kabelku k tělu, stejně jako před pěti týdny během svého dlouhého hledání Durhamské třídy. Přehodila si řemen kabelky přes rameno, otočila se a vracela se ve svých stopách.

Za Watertowerským bulvárem začínala městská módní obchodní čtvrť; v místech, kterými teď procházela, byly daleko skromnější obchůdky. Mnohé z nich vypadaly poněkud ošuntěle a zoufale. Rosie šla pomalu a prohlížela si výkladní skříně second handů s oblečením, které se snažily vypadat jako grunge butiky, obchody s obuví s nápisy VÝPRODEJ ve výkladech, prodejnu levného zboží jménem Ne víc než za 5, jejíž výkladní skříň překypovala panenkami vyrobenými v Mexiku nebo v Manile, obchod s koženým oblečením zvaný Motocyklová Máti a obchod jménem Avec Plaisir, nabízející překvapivý výběr zboží – robertky, pouta a spodní prádlo s vystřiženým rozkrokem – to vše vystavené na černém sametu. O půl bloku dál viděla Horkou konvici, ale nakonec se rozhodla, že se obejde bez kávy a koláče, že prostě jen půjde na autobus a vrátí se k D & S. Pro dnešek už zažila dobrodružství dost.

Jenže, tak to nemělo být. Na druhém konci křižovatky, kterou právě teď přešla, byla nenápadná výloha obchodu s neónovým nápisem: ZASTAVÁRNA, PŮJČKY, PRODEJ A VÝKUP ŠPERKŮ. Rosiinu pozornost zaujala ta poslední nabízená služba. Opět pohlédla na svůj zásnubní prsten a vzpomněla si na něco, co jí Norman řekl nedlouho předtím, než se vzali – Jestli ho budeš nosit na ulici, otoč kámen dovnitř dlaně, Rose. Je to pěkně velkej kámen a ty jseš jen malá holka.

Jednou se ho zeptala (to bylo ještě předtím, než ji naučil, že je bezpečnější se raději na nic neptat), kolik stál. Odpověděl s potřesením hlavy a malým, shovívavým úsměvem – úsměvem rodiče, jehož dítě chce vědět, proč je nebe modré nebo kolik je sněhu na severním pólu. O to se nestarej, řekl. Musí ti stačit, že to byl buď ten kámen, nebo nový buick. Rozhod jsem se pro kámen. Protože tě miluju, Rose.

Jak tady teď stála na rohu ulice, vzpomněla si na své tehdejší pocity – trochu se bála, protože člověk se musí bát muže, který je schopný takové extravagantnosti, muže, jenž dá přednost prstenu před novým autem, ale také byla bez sebe radostí a cítila se přitažlivá. Protože to bylo romantické. Koupil jí tak velký diamant, že bylo nebezpečné se s ním ukázat na ulici. Diamant velký jako Ritz. Protože tě miluju, Rose.

A možná, že miloval… ale to bylo před čtrnácti lety a děvče, které miloval, mělo jasné oči a vysoká ňadra a ploché břicho a dlouhá, silná stehna. A když to děvče šlo na záchod, tak v jeho moči nebyla žádná krev.

Rosie stála na rohu blízko té výkladní skříně s neonem a hleděla na svůj diamantový zásnubní prsten. Chvíli čekala, co to s ní udělá – jestli neuslyší nějakou ozvěnu strachu nebo snad něžného citu – a když vůbec nic neucítila, otočila se ke dveřím do zastavárny. Brzy opustí Dcery a Sestry, a kdyby jí někdo uvnitř za prsten nabídl rozumnou sumu

peněz, mohla by odtamtud odejít čistá, nic jim nedlužit za nocleh a stravu a možná, že by jí ještě zbylo pár stovek dolarů.

Nebo se ho chci prostě jen zbavit, pomyslela si. Možná, ze proste už nechci ani o den déle přemítat o tom buicku, který si nikdy nekoupil.

Nad dveřmi byl nápis PŮJČKY & ZÁSTAVY V MĚSTĚ SVOBODY Na okamžik jí to připadlo zvláštní – znala již několik výrazů, kterými se tomuto městu přezdívalo, ale všechny měly co dělat buď s jezerem, nebo s počasím. Pak tuto myšlenku potlačila, otevřela dveře a vešla dovnitř.

2.

Očekávala, že tam bude šero a bylo tam šero, ale také byl vnitřek Půjček & Zástav města svobody neočekávaně zlatý. Slunce teď bylo nízko nad obzorem, svítilo přímo na Hitchensův bulvár a okny zastavárny, obrácenými na západ, dovnitř dopadaly dlouhé, teplé paprsky. Jeden z nich dopadl na zavěšený saxofon a změnil ho v nástroj, který vypadal, jako by byl vyrobený z ohně.

To taky nemůže být náhoda, pomyslela si Rosie. Někdo tam ten saxík pověsil schválně. Někdo chytrý. Asi to byla pravda, ale stejně se cítila trochu jako očarovaná. Dokonce i vůně toho místa ten pocit zesilovala – vůně prachu a let a tajemství. Velmi slabě slyšela, jak nalevo od ní potichu tiká velké množství hodin.

Pomalu prošla prostřední uličkou, kde z jedné strany za krky visela celá řada akustických kytar a na druhé straně byly prosklené vitríny s domácími spotřebiči a stereo soupravami. Zdálo se, že je tam hodně těch přemrštěně velkých stereo souprav, kterým se v televizi říká „boom-boxy“.

Na druhém konci uličky byl dlouhý pult s dalším neónovým obloukovým poutačem. ZLATO, STŘÍBRO A ŠPERKY, stálo tam v modré barvě. A pod tím červeně: VYKUPUJEME, PRODÁVÁME.

Ano, a taky budete úlisní jako hadi, usmála se v duchu Rosie a přistoupila k pultu. Na stoličce za ním seděl muž. Na oku si přidržoval hodinářskou lupu. Díval se skrz ni na nějaký předmět, který před ním ležel na podložce. Když Rosie přišla trochu blíž, viděla, že tím prohlíženým předmětem jsou kapesní hodinky se sundaným krytem. Muž za pultem se v nich šťoural s tak tenkým ocelovým nástrojem, že ho stěží viděla. Pomyslela si, že je mladý, možná mu ještě není ani třicet. Měl dlouhé vlasy, které mu sahaly téměř až k ramenům, a na sobě měl oblečenou modrou hedvábnou vestičku přes obyčejné bílé tričko. Pomyslela si, že je to sice poněkud nekonvenční kombinace, ale docela pěkná.

Pak vytušila nějaký pohyb po své levici. Otočila se tím směrem a spatřila staršího muže v podřepu na podlaze, jak se probírá hromadami knížek naskládanými pod štítkem STARÉ DOBRÉ KNIHY. Kabát se mu coural po zemi a jeho kufřík – černý, staromódní a začínající povolovat ve švech – stál trpělivě vedle něj jako věrný pes.

„Co pro vás mohu udělat, madam?“

Vrátila svoji pozornost k muži za pultem, který si sundal lupu a díval se na ni s přátelským úsměvem. Měl velmi hezké oříškové oči s nádechem do zelena a krátce ji napadlo, jestli by ho Pam považovala za zajímavého. Asi ne. Pod jeho tričkem nebylo dost tektonických desek, které by se tam vlnily.

„Možná, že něco ano,“ řekla.

Sundala si z prstu snubní i zásnubní prsten a prostý kroužek zlata strčila do kapsy. Cítila se zvláštně, když ho neměla na prstu, ale říkala si, že si na to bude muset zvyknout. Žena, která je schopná ze svého domu nadobro odejít a nevzít si ani prádlo na převlečení, si asi bude muset zvykat na ledacos. Položila diamant na sametovou podložku vedle hodinek, na kterých klenotník právě pracoval.

„Jakou myslíte, že to má cenu?“ zeptala se ho. A pak, jako by ji to právě napadlo, dodala: „A kolik byste mi za něj mohl dát?“

Navlékl si prsten na špičku palce a držel ho v prašném slunečním paprsku, pronikajícím třetím oknem obráceným k západu. Kámen zajiskřil mnohobarevnými jiskřičkami, které ji oslnily a jen na malou chviličku pocítila osten lítosti. Pak na ni klenotník vrhl rychlý pohled, bylo to sice jen mihnutí oka, ale dost dlouhé na to, aby v jeho oříškových očích spatřila něco, co hned nepochopila – pohled, který jakoby říkal, Děláte si snad legraci?

„Co?“ zeptala se. „Co se děje?“

„Nic,“ řekl. „Ještě chviličku.“ Nasadil si lupu zpátky na oko a dlouho a pořádně si prohlížel kámen v jejím zásnubním prstenu. Když se na ni opět podíval, jeho oči byly jistější a říkaly vše. Bylo nemožné tomu nerozumět, opravdu. Najednou bylo Rosii všechno jasné, ale necítila ani překvapení, ani vztek, ani opravdovou lítost. Jediné na co se vzmohla, byla jakási unavená rozpačitost: proč na to už nepřišla dřív? Jak mohla být takové trdlo?

Vždyť jsi nebyla, odpověděl jí ten hlas z hloubi. Opravdu jsi nebyla, Rosie. Kdybys na určité úrovni svého podvědomí nevěděla, že tenhle prsten je falešný – a to už skoro od začátku – tak by ses na takovém místě, jako je toto, objevila už daleko dřív. Cožpak jsi někdy po svých dvaadvacátých narozeninách ještě věřila, že Norman Daniels by ti dal prsten za ne stovky, ale tisíce dolarů? Věřilas tomu?

Ne, asi ne. Za prvé, nikdy mu za to nestála. A za druhé, muž, který měl na hlavních dveřích tři zámky, tři další na zadních dveřích, pohybová čidla na dvorku a poplašné zařízení na své nové sentře, by nikdy svoji ženu nenechal chodit na nákupy s diamantem jako Ritz na prstě.

„To je napodobenina, ne?“ zeptala se klenotníka.

„No,“ řekl, „je to dokonale pravý kysličník zirkoničitý, ale určitě to není diamant, pokud tohle máte na mysli.“

„Ovšemže tohle mám na mysli,“ řekla. „Co jiného bych měla mít?“

„Je vám dobře?“ zeptal se klenotník. Vypadal, že si opravdu dělá starost, a jak ho teď viděla z větší blízkosti, napadlo ji, že mu bude spíš pětadvacet než třicet.

„K sakru,“ řekla. „Já nevím. Snad jo.“

Vytáhla z kabelky papírový kapesníček, jen tak, pro případ, že by jí vyhrkly slzy – poslední dobou nikdy nevěděla, kdy se jí to stane. Nebo by mohla dostat pořádný záchvat smíchu: také se jí to už několikrát stalo. Bylo by hezké,

kdyby se jí, alespoň prozatím, podařilo zabránit oběma extrémům. Bylo by hezké, kdyby odsud mohla odejít alespoň s posledními zbytky důstojnosti.

„Doufám, že ano," řekl, „protože tady jste v dobré společnosti. Věřte mi, je to pravda. Byla byste překvapená, kolik dam, právě dam jako vy –"

„Ach, nechte toho," řekla mu. „Až budu potřebovat pozvednout, tak si koupím korzet." Nikdy v životě žádnému muži neřekla nic, co by se tomuto byť jen vzdáleně podobalo – bylo to přímo nedecentní – ale také se v životě ještě nikdy takto necítila… jako by se vznášela ve stavu beztíže nebo běžela přes lano napnuté v závratné výšce bez záchytné sítě. A nebylo to svým způsobem dokonalé? Nebyl to ten správný epilog jejího manželství? Rozhodl jsem se pro kámen, slyšela ho v duchu; hlas se mu procítěně chvěl a jeho šedé oči byly skutečně trochu vlhké. Protože tě miluju, Rosie.

Na chvilku se ocitla blízko záchvatu smíchu. Držela si ho od těla jen silou vůle.

„Má to vůbec nějakou cenu?" zeptala se. „Vůbec nějakou? Nebo to je jen takový ten šunt z automatů?"

Tentokrát se už neobtěžoval si nasadit lupu, jen si prsten opět přidržel ve slunci. „Vlastně, má to určitou hodnotu," řekl a znělo to, jako by se mu ulevilo, že jí konečně může říct také nějakou dobrou zprávu. „Ten kámen stojí tak deset dolarů, ale to, v čem je zasazený… to by v obchodě stálo tak dvě stě dolarů. Ovšem, já bych vám tolik dát nemohl," spěšně dodal. „Můj otec by mi pěkně umyl hlavu. Že jo, Robbie?"

„Tvůj otec ti vždycky rád umyje hlavu," řekl starý muž, dřepící u knížek. „K tomu děti přeci jsou." Ani přitom nevzhlédl.

Klenotník pohlédl na něj, pak na Rosie a udělal opovržlivý posunek, jako by vyplazoval jazyk. Rosie nic takového neviděla od svých školních let a rozesmálo ji to. Muž s vestičkou se na ni také usmál. „Mohl bych vám za to dát padesát," řekl. „Zajímá vás to?"

„Ne, děkuji." Zvedla prsten, zamyšleně se na něj podívala a zabalila ho do nepoužitého papírového kapesníku, který držela v ruce.

„Zkuste to v ostatních obchodech tady kolem," řekl. „Kdyby vám někdo nabídl víc, dorovnám to na nejlepší nabídku. To je otcova politika a je dobrá."

Hodila kapesník do kabelky a zaklapla ji. „Děkuji, ale ne," řekla. „Raději si ho nechám."

Povšimla si, že muž, který si prohlížel knížky – ten, kterého klenotník nazval Robbiem – se teď na ni díval s podivně soustředěným výrazem na tváři, ale Rosie se rozhodla, že si toho nebude všímat. Jen ať se dívá. Jsme ve svobodné zemi.

„Ten muž, který mi tento prsten dal, mi řekl, že stojí tolik jako nové auto," řekla. „Věřil byste tomu?"

„Ano." Odpověděl bez sebemenšího zaváhání a ona si vzpomněla, co říkal o tom, že je zde v dobré společnosti, že mnoho dam sem přichází a dozví se nepříjemné pravdy o svých pokladech. Říkala si, že tento muž, ač ještě mladý, již musel slyšet mnoho různých variací na toto stálé, neměnné téma.

„Asi ano," řekla. „Pak byste měl pochopit, proč si ten prsten chci nechat. Kdybych se náhodou do někoho zakoukala – nebo na to jen pomyslela – tak ho budu moct vytáhnout a chvíli se na něj dívat, dokud mě to nepřejde."

Myslela na Pam Haverfordovou, která na obou předloktích měla dlouhé, zakřivené jizvy. V létě 92 ji její manžel v opilosti prohodil skleněnými dveřmi. Pam zvedla ruce, aby si uchránila obličej, když letěla sklem a výsledkem bylo šedesát stehů na jedné ruce a sto pět na druhé. Ale stále se ještě rozplývala štěstím, když nějaký zedník nebo natěrač obdivně hvízdl nad jejíma nohama, když šla kolem, tak jak tohle chcete nazvat? Vytrvalost nebo hloupost? Pružnost nebo amnézie? Rose tomu v duchu říkala Haverfordský syndrom a jen doufala, že sama se tomu vyhne.

„Jak je vám libo, madam," odpověděl klenotník. „Ale je mi líto, že jsem vám musel říct tu špatnou zprávu. Sám si myslím, že to je ten důvod, proč mají zastavárny tak špatnou pověst. Skoro vždycky musíme lidem říkat, že věci se nemají tak, jak si mysleli. To nikdo nemá rád."

„Ne," souhlasila. „To opravdu nikdo nemá rád, pane –"

„Steiner," řekl. „Bill Steiner. Můj otec je Abe Steiner. Tady je naše vizitka."

Podával jí jednu, ale ona zavrtěla hlavou a usmála se. „K ničemu by mi nebyla. Přeji vám hezký den, pane Steinere."

Vydala se zpět ke dveřím a tentokrát k nim šla jinou uličkou, protože ten starý pán, s kufříkem v jedné ruce a několika knížkami v druhé, zamířil směrem k ní. Nebyla si jistá, zdali s ní chce opravdu mluvit, ale byla si velice jistá tím, že ona s ním mluvit nechce. To jediné, co teď chtěla, bylo rychle vypadnout ze zastavárny „Svobodného města", chytit autobus a hezky rychle zapomenout, že tady vůbec kdy byla.

Jen vzdáleně si uvědomovala, že prochází úsekem zastavárny s nashromážděnými soškami a obrazy, jak zarámovanými, tak i bez rámu, ležícími na zaprášených policích. Hlavu měla vztyčenou, ale na nic se nedívala; nebyla v náladě, ve které by dokázala ocenit jakékoliv umění. Proto bylo velice pozoruhodné, jak se najednou náhle zastavila. Bylo to, jako by ten obraz neviděla, alespoň ne tehdy poprvé. Bylo to, jako by ten obraz viděl ji..

3.

Jeho mocná přitažlivost neměla v jejím životě obdoby, ale to Rosie nepřekvapilo jako něco neobyčejného – vždyť už něco přes měsíc žila životem, který také předtím pro ni neměl obdoby. Ani jí nepřipadlo, že jeho přitažlivost (alespoň ne zpočátku) je abnormální. Důvody k tomu byly prosté: po čtrnácti letech manželství s Normanem Danielsem, letech, kdy byla naprosto odříznutá od zbytku světa, nevládla žádnými nástroji, které by jí umožnily rozlišit normální od abnormálního. Jediné, podle čeho hodnotila, jak se lidé v daných situacích chovají, byla většinou televizní dramata a občas i filmy, na které ji bral (Norman Daniels by šel na cokoliv, v čem hraje Clint Eastwood). V rámci hodnot, kterými se tato média řídí, se její reakce na tento obraz zdála téměř normální. Ve filmech a v televizi se přece takové věci dějí běžně.

A ve skutečnosti to nebylo vůbec důležité. Důležité bylo, jak ji obraz oslovoval, jak díky němu zapomněla, co se právě před chvilkou dozvěděla o svém prstenu, zapomněla i to, že chtěla ze zastavárny už odejít, zapomněla, jak se

těšila, že se uleví jejím bolavým nohám, až uvidí autobus Modré linky zastavit před Horkou konvicí, zapomněla na všechno. Jen si pomyslela: No páni! Není tohle úplně nádherný obraz!

Bylo to plátno malované olejem v dřevěném rámu asi tři stopy dlouhé a dvě vysoké, jedním koncem opřené o zastavené hodiny a druhým o malého nahého cherubína. Všude kolem bylo spousta obrazů (stará kolorovaná fotografie katedrály svatého Pavla, ovoce v míse vyvedené vodovými barvami, gondoly na Velkém kanále za svítání, lovecký výjev se smečkou psů, lovící cosi v mlhavých anglických močálech), ale ona na ně sotva pohlédla. Zajímal ji jen obraz se ženou na kopci a jen ten. Jak námětem, tak i provedením se moc nelišil od ostatních obrazů, jaké obvykle plesnivějí v podobných zastavárnách, vetešnictvích a kůlnách se starým harampádím po celé zemi (a vlastně po celém světě), ale její oči a jejího ducha naplnil jakýmsi čistým, objevným vzrušením, jež v nás vyvolávají jen umělecká díla, která námi hluboce pohnou – píseň, která nás rozpláče, příběh, díky kterému vidíme alespoň na chvíli svět úplně z jiného pohledu, báseň, při které jsme rádi, že jsme naživu, tanec, při kterém na pár minut zapomeneme, že jednoho dne již nebudeme.

Její citová reakce byla tak náhlá, tak vřelá a tak naprosto bez jakéhokoliv vztahu k jejímu skutečnému, praktickému životu, že nejprve její mysl jen tápala, aniž by tušila, jakým způsobem se vyrovnat s tímto neočekávaným ohňostrojem. V tom okamžiku byla jako převodovka, které vypadla rychlost – a přesto, že se motor točí jako blázen, nic se neděje. Pak se převody opět do sebe zahryzly a převodovka zase začala fungovat.

To je to, co bych chtěla mít v mém novém bytě, proto jsem z toho tak rozrušená, pomyslela si. To je přesně ono, co tam chci mít.

Vděčně a ráda se chytla této myšlenky. Bude to sice jen jedna místnost, to je pravda, ale slíbili jí, že bude velká, s malým kuchyňským koutem a koupelnou. V každém případě, to bude první místo, které v jejím životě bude její a jen její. Proto bylo tak důležité, a proto byly také důležité předměty, kterými si je vyzdobí… a ten první bude ze všech nejdůležitější, protože všem následujícím určí tón.

Ano. Ať bude ten pokoj jakkoliv pěkný, bude to pořád jen místo, kde před ní žily tucty lidí s nízkými příjmy a další ještě budou žít po ní. Ale stejně to bude důležité místo. Těch posledních pět týdnů bylo jen přechodné období, přechod mezi jejím starým životem a tím novým. Až se nastěhuje do toho pokoje, co jí slíbili, její nový život – její nový svobodný život – opravdu začne… a tento obraz, který Norman nikdy neviděl a nemohl ani hodnotit, ten, který je jen její, by mohl být symbolem toho nového života.

Tímto způsobem její mysl – zdravá, rozumná a zcela nepřipravená připustit nebo dokonce pochopit cokoliv, co by bylo cítit nadpřirozenými nebo paranormálními jevy – zároveň vysvětlila, zracionalizovala a ospravedlnila svoji nadsazenou reakci na obraz se ženou na kopci.

4.

V celé uličce to byl jediný obraz, který byl zasklený (Rosie si myslela, že olejové malby se obvykle nezasklívají, snad proto, aby mohly dýchat nebo něco takového) a ve spodním rohu dole byla malá žlutá nálepka, na které bylo napsáno $75 NEBO ?.

Natáhla lehce se chvějící ruce a uchopila obraz za rám. Opatrně obraz zvedla a nesla ho zpět uličkou. Starý muž s otlučeným kufříkem se na ni stále ještě díval, ale Rosie si ho sotva všimla. Šla rovnou k pultu a opatrně obraz položila před Billa Steinera.

„Našla jste něco, co se vám líbí?“ zeptal se jí.

„Ano.“ Prstem poklepala na cenovku v rohu obrazu. „Sedmdesát pět dolarů nebo otazník tady stojí. Řekl jste mi, že byste mi za ten můj prsten dal padesát. Přistoupil byste na výměnu? Můj prsten za tento obraz?“

Steiner zvedl přepážku a přešel na konec pultu na druhou stranu k Rosii. Stejně pozorně, jako si předtím prohlížel její prsten, si teď prohlížel i obraz… ale tentokrát to bylo s určitým pobavením.

„Vůbec si na něj nepamatuji. Nemyslím, že jsem ho někdy předtím už viděl. Musí to být něco, co našel táta. V naší rodině je přes umění on; já jsem jen přes opravy.“

„Znamená to, že vy nemůžete –“

„Smlouvat? To nemyslíte vážně! Já budu smlouvat klidně až do rána, když mi to dovolíte. Ale tentokrát nemusím. Rád to udělám tak, jak vy chcete – výměnou. Tak se alespoň nebudu muset dívat, jak odsud odcházíte s bradou pokleslou až ke kolenům.“

A pak se jí zase přihodilo něco dalšího napoprvé; dřív než si uvědomila, co vůbec dělá, Rosie položila ruce kolem krku Billa Steinera a krátce, nadšeně ho objala. „Děkuji,“ vykřikla. „Tak moc vám děkuji!“

Steiner se rozesmál. „Ach páni, jen si poslužte!“ řekl. „Myslím, že to je poprvé, co mě nějaký zákazník na této posvátné půdě objal. Vidíte tady, madam, ještě nějaké jiné obrazy, které by se vám líbily?“

Starý muž v kabátě – ten, kterého Steiner nazýval Robbiem – přišel blíž, aby se podíval na obraz. „Když člověk vezme v úvahu, jaká je většina majitelů zastaváren, tak je to možná jen dobře,“ řekl.

Bill Steiner přikývl. „To jste trefil do černého.“

Sotva je vnímala. Přehrabávala se ve své kabelce a hledala zámotek papírového kapesníčku, do kterého zabalila prsten. Najít ho jí trvalo déle, než by mělo, protože se její oči neustále vracely k obrazu na pultě. Jejímu obrazu. Poprvé začala být opravdu netrpělivá při pomyšlení na svůj nový pokoj. Její vlastní byt, nejen jedno lehátko mezi mnoha ostatními. Její vlastní byt a její vlastní obraz pověšený na zdi. To bude první věc, kterou udělám, pomyslela si, když její prsty sevřely malý balíček. Ta úplně první. Rozbalila prsten a podávala ho Steinerovi, ale ten si ho prozatím nevšímal; prohlížel si obraz.

„To je originál, žádná reprodukce,“ řekl, „a neřekl bych, že příliš dobry. Možná, že proto ho zasklili – někdo ho tak asi chtěl vylepšit. Co to asi má být za stavbu tam na úpatí kopce? Vypálená farma?“

„Řekl bych, že to má být zřícenina nějakého chrámu,“ řekl potichu starý muž s omšelým kufříkem. „Možná řeckého

chrámu. I když, těžko říct, že?“

Bylo to těžké říct, protože dotyčná stavba byla téměř až po střechu zahalená křovím. Psí víno obrůstalo všech pět sloupů v jejím průčelí. Šestý ležel na zemi, rozbitý na kusy. Nedaleko spadlého sloupu byla poražená socha, tak zarostlá, že jediné, co z ní bylo vidět, byla hladká kamenná tvář, vzhlížející k bouřkovým mračnům, kterými malíř bohatě vyzdobil nebe.

„Jo,“ řekl Steiner. „V každém případě, zdá se mi, že ta stavba má špatnou perspektivu – je příliš velká na to, kde je.“

Starý muž přikývl. „Ale to byl nutný trik. Jinak by tam byla vidět jen ta střecha. A nebyl by tam ani spadlý sloup ani socha – nebyly by vůbec vidět.“

Pozadí obrazu ji nezajímalo; veškerou její pozornost upoutala jeho hlavní postava. Na vrcholku kopce, obrácená směrem k ruinám chrámu, takže na obraze ji bylo vidět jen zezadu, stála žena. Měla světlé vlasy, spletené do copu na zádech. Okolo hezky tvarovaného nadloktí – pravého – měla široký, zlatý náramek. Levou ruku měla zdviženou, a ačkoliv to nemohlo být vidět, vypadala, že si jí stíní oči. Bylo to divné vzhledem k tomu, že na zamračené, bouřkové obloze nesvítilo slunce, ale tak to vypadalo. Měla na sobě krátké šaty – Rosii to připomínalo tógu – které jí odhalovaly jedno smetanově bílé rameno. Oděv měl sytou, rudě purpurovou barvu. Nebylo možné určit, v čem je – pokud ovšem vůbec je – obutá; tráva, ve které stála, jí sahala téměř až ke kolenům, kde tóga končila.

„Jak tomu říkáte?“ zeptal se Steiner. Obracel se k Robbiemu. „Klasicistický? Neoklasicistický?“

„Já tomu říkám špatné umění,“ s ušklíbnutím řekl Robbie, „ale zároveň si myslím, že chápu, proč tato žena jej tak chce. Je určitým překvapivým způsobem citově působivý. Jeho složky jsou možná klasicistické, ale výraz je gotický. A pak je tady ten fakt, že hlavní postava je otočená zády. To se mi zdá velmi zvláštní. A celkově… no, nedá se říct že ta mladá dáma si vybrala ten nejlepší obraz, ale určitě ten nejzvláštnější.“

Rosie je stále ještě stěží vnímala. Stále na obraze nacházela nové věci, a to poutalo její pozornost. Například, tmavěfialovou šňůru kolem ženina pasu, která ladila s lemováním jejích šatů a lehký náznak levého ňadra, odhaleného zdviženou paží. Ti dva muži jen žvaní. Tohle je nádherný obraz. Cítila, že by se na něj klidně vydržela dívat celé hodiny, a až bude mít svůj nový byt, tak to asi také bude dělat.

„Žádný název ani podpis,“ řekl Steiner. „Pokud ovšem –“

Obrátil obraz rubem k sobě. Na papíru na zadní straně byla lehce rozmazaným uhlem tiskacími písmeny napsána slova, ROSE MADDER.

„Dobrá,“ řekl pochybovačně, „tady asi máme jméno umělce. Legrační jméno. Možná, že to je pseudonym.“

Robbie zavrtěl hlavou, otevřel ústa, aby něco řekl, ale pak zjistil, že žena, která si ten obraz vybrala, to také ví.

„To je jméno toho obrazu,“ řekla a pak, z nějakého důvodu, který by neuměla vysvětlit, dodala, „Rose, to je moje jméno.“

Steiner se na ni podíval naprosto zmateně.

„Toho si nevšímejte, to je jen náhoda.“ Ale opravdu byla? říkala si. „Podívejte.“ Pomalu obrátila obraz na líc. Poklepala na sklo na tógu, kterou na sobě měla žena v popředí. „Tahle barva – ta purpurově červená – té se anglicky říká rose madder neboli mořenová růže.“

„Má pravdu,“ řekl Robbie. „Buď malíř – nebo spíš poslední osoba, která ten obraz vlastnila, protože uhel se rychle smaže – ten obraz pojmenovala podle barvy ženina chitónu.“

„Prosím,“ řekla Rosie Steinerovi, „mohli bychom uzavřít náš obchod? Už opravdu musím jít. Už mám zpoždění.“

Steiner se jí chtěl ještě jednou zeptat, jestli to opravdu myslí vážně, ale viděl, že ano. Viděl na ní také ještě něco jiného – všiml si, že její rysy jsou lehce strhané, jako by naznačovaly, že v poslední době prožila těžké časy. Byla to tvář ženy, která by upřímný zájem mohla považovat za škádlení nebo možná za snahu o porušení jejich dohody, aby z ní získal výhody pro sebe. Tak jen prostě přikývl. „Prsten za obraz, přímá výměna. A spokojenost bude na obou stranách.“

„Ano,“ řekla Rosie a zářivě se na něj usmála. Bylo to poprvé, co se za posledních čtrnáct let na někoho opravdu usmála a tento úsměv jí otevřel cestu k jeho srdci. „A spokojenost bude na obou stranách.“

5.

Chvíli stála venku a tupě zírala na rychle projíždějící auta a cítila se jako malá holka, když ji táta vzal do kina a po skončení filmu se ocitla venku – oslněná, s polovinou mysli ve skutečném světě a druhou polovinou ještě ve světě filmového plátna. Ale ten obraz byl dostatečně skutečný; kdyby snad měla nějaké pochyby, stačilo jen se podívat na balíček, který držela pod levou paží.

Dveře za ní se otevřely a vyšel ten starý muž. Teď ji již neznejklidňoval, dokonce jí byl sympatický a usmála se na něj úsměvem určeným lidem, se kterými jsme společně sdíleli nějaké neobvyklé nebo nádherné zážitky.

„Madam,“ řekl, „udělala byste mi malou laskavost?“

Její úsměv vystřídal opatrný pohled. „To záleží na tom, co to je, ale nemám ve zvyku prokazovat laskavosti neznámým lidem.“ To, ovšem, bylo slabě řečeno. Neměla dokonce ani ve zvyku mluvit s cizími lidmi.

Vypadal téměř v rozpacích a to ji uklidnilo. „Ano, dobrá, asi se vám to bude zdát divné, ale mohlo by to prospět nám oběma. Mimochodem, mé jméno je Lefferts, Rob Lefferts.“

„Rosie McClendonová,“ řekla. Chtěla mu podat ruku, ale pak si to rozmyslela. Možná mu neměla říkat své jméno. „Já si opravdu nemyslím, že bych měla čas na to prokazovat nějaké laskavosti, pane Leffertsi – už mám trochu zpoždění a –“

„Prosím.“ Postavil svůj ošuntělý kufřík na zem, sáhl do malé hnědé tašky, kterou držel v druhé ruce, a vytáhl odtud jednu z těch starých knížek, které našel v zastáváme. Na obálce byl stylizovaný obrázek muže v černobíle pruhovaném vězeňském úboru, vstupujícího do otvoru, který vypadal jako jeskyně nebo vchod do tunelu. „Vše, co bych od vás chtěl, je, abyste mi přečetla první odstavec této knížky. Nahlas.“

„Tady?“ Rozhlédla se kolem. „Přímo tady na ulici? Proboha, proč?“

On jen opakoval „prosím“, a tak vzala knihu a myslela si, že když udělá, o co ji požádal, tak že ji pak nechá odejít bez nějakých dalších obtíží. Bude to v pořádku, začala si totiž myslet, že je asi trochu cvok. Možná, že není nebezpečný, ale v každém případě je praštěný. A kdyby se náhodou stalo a byl opravdu nebezpečný, ráda by na to přišla, dokud Půjčky & Zástavy města svobody – a Bill Steiner – byli ještě na dosah.

Kniha se jmenovala Temná pouť a napsal ji David Goodis. Když zahlédla, kdy byla kniha vydaná, Rosie si řekla, že vůbec není divné, že o něm nikdy neslyšela (ačkoliv se jí jméno románu zdálo slabě povědomé), protože Temná pouť vyšla v roce 1946, šestnáct let předtím, než se narodila.

Pohlédla na Roba Leffertse. Ten na ni lačně kývl a očekáváním se téměř chvěl… a možná také nadějí? Jak by tomu tak mohlo být? Ale určitě to vypadalo jako naděje.

Sama trochu teď rozechvělá, Rosie začala číst. Alespoň že první odstavec byl krátký.

„Byla to těžká rána. Parry byl nevinen. A navíc to byl ten typ slušného člověka, který nikdy nikoho neobtěžuje a chce jen vést klidný život. Ale druhá strana toho měla proti němu moc a on prakticky neměl, čím se bránit. Porota rozhodla, že je vinen. Soudce nad ním vynesl rozsudek na doživotí a odvezli ho do věznice San Quentin.“

Vzhlédla, zavřela knihu a podala mu ji.

„V pořádku?“

Usmíval se a byl viditelně potěšen. „Velice v pořádku, paní McClendonová. Teď počkejte… jen ještě kousek… buďte tak hodná a vyhovte mi…“ Rychle nalistoval stránku v knize a podal jí ji. „Jen ještě dialog, prosím. Tu scénu mezi Parrym a taxikářem. Od ‚Víte, je to zvláštní.‘ Vidíte to?“

Viděla a tentokrát se již nebála. Rozhodla se, že Lefferts není nebezpečný a že možná ani není bláznivý. A také měla podivný, vzrušený pocit, jako by se jí mělo přihodit něco opravdu zajímavého… nebo se to dokonce už dělo.

Ano, ovšem, to se vsaď, šťastně řekl ten její vnitřní hlas. Ten obraz, Rosie – pamatuješ?

Jistě, ovšem. Ten obraz. Jen při pomyšlení na něj se jí udělalo lehko u srdce a cítila se šťastná.

„Toto je velmi podivné,“ řekla, ale usmívala se. Nemohla si pomoct.

On přikývl a ona měla pocit, že by jí kývl úplně stejně, i kdyby mu řekla, že se jmenuje paní Bovaryová. „Ano, ano, jsem si jistý, že se vám to tak zdá, ale… vidíte, kde jsem chtěl, abyste začala?“

„Hmm.“

Rychle přelétla dialogy, aby si udělala představu o tom, co je to za lidi a co říkají. Taxikář byl lehký; rychle si v duchu vybavila Jackieho Gleasona jako Ralpa Kramdena v Honeymooners, když je každé odpoledne opakovali na programu Channel 18. Parry byl o něco těžší – obyčejný hrdina, který se dostane omylem do basy. No dobrá, ani jeden nebyl nijak složitý.

Pročistila si hrdlo a začala a rychle zapomněla na to, že stojí na rohu rušné ulice se zabaleným obrazem v podpaží, a ani nevnímala zvědavé pohledy kolemjdoucích, které s Leffertsem přitahovali.

„„Víte, je to zvláštní,‘ řekl řidič. ‚Podle obličeje umím uhodnout, co si lidi myslí. Dokážu vám i říct, co dělají. Někdy dokonce umím i říct, kdo jsou… třeba vy.‘

„„Dobrá, tak já. Co mi o mně povíte?'

„„Jste chlapík s problémy.‘“

„„Já nemám sebemenší problémy,‘ řekl Parry.

„„To mi, bráško, nevykládej,‘ řekl řidič. ‚Já to vím. Já lidi znám. Ještě něco ti řeknu. Tvůj problém jsou ženský.‘“

„„To si můžeš škrtnout. Jsem šťastně ženatý.‘“

Najednou, jen tak z ničeho, našla hlas pro Parryho; byl to James Woods, nervózní a napjatý, ale se silným smyslem pro humor. To ji nadchlo a pokračovala a vdechovala příběhu život, v hlavě se jí odvíjela scéna z filmu, který nikdy nebyl natočený – Jackie Gleason a James Woods v taxíku, projíždějícím po setmění ulicemi nějakého anonymního města.

„„Berte to jako dva jednou ranou. Vy nejste ženatý. Ale byl jste a nebylo to moc šťastné manželství.‘“

„„Jo, to určitě. A vy jste byl u toho. Celou tu dobu jste se schovával ve skříni.‘“

„Řidič řekl, ‚Já vám tedy o ní něco povím. Nebylo snadné s ní vyjít. Pořád něco chtěla. A čím víc toho dostávala, tím víc toho chtěla. A co chtěla, vždy dostala. Taková to byla ženská.‘“

Rosie došla až na konec stránky. Se zvláštním mrazením v zádech mlčky knihu podala zpět Leffertsovi, který teď vypadal na vrcholu blaha.

„Váš hlas je naprosto úžasný!“ řekl jí. „Hluboký, ale ne monotónní, melodický a velmi čistý, bez přízvuku – to vše jsem věděl hned, ale jen hlas nic neznamená. Vy ale umíte i číst! Vy opravdu umíte číst!“

„Samozřejmě, že umím číst,“ řekla Rosie. Nevěděla, jestli se má smát, nebo zlobit. „Vypadám snad, jako bych byla vychovaná mezi vlky?“

„Ne, ovšemže, ne, ale často i dobří čtenáři nejsou schopni číst nahlas – i když se doslova nezakoktávají, nejsou dostatečně výrazní. A dialog je mnohem těžší než vyprávění… dalo by se říct, že je to prubířský kámen. Ale já slyšel dvě různé postavy. Opravdu jsem je slyšel!“

„Ano, já také, pane Leffertsi, ale teď už opravdu musím jít. Já –“

Natáhl ruku a dotkl se jemně jejího ramena, když se začínala od něj odvracet. Kdyby měla větší znalost světa, poznala by, že se jednalo o náslech, i když jen tak na rohu ulice, a tak by nebyla tak překvapená tím, co jí pak Lefferts řekl. Ovšem Rosie byla tak překvapená, až ztratila řeč, když si odkašlal a nabídl jí práci.

6.

Ve chvíli, kdy Rob Lefferts na rohu ulice naslouchal předčítání své nové společnice, Norman Daniels seděl ve své malé prosklené kanceláři ve čtvrtém patře policejního ředitelství s nohama na pracovním stole a rukama složenýma za

hlavou. Toto bylo poprvé za celá léta, kdy si mohl dovolit položit nohy na stůl; za normálních okolností byla deska jeho pracovního stolu pokryta formuláři, obaly ze sendvičů, rozepsanými hlášeními, úředními oběžníky, memorandy a jiným nepořádkem. Norman nebyl z těch, kteří po sobě automaticky uklízí (jen za těch pět týdnů jeho dům, který Rosie celá ta léta udržovala v naprosté čistotě, začal vypadat trochu jako Miami po průchodu hurikánu Andrew) a na jeho kanceláři to většinou bylo vidět, ale teď vypadala uklizená. Skoro celý den strávil uklízením, vynesl odsud tři velké plastikové pytle plné odpadků a hodil je do popelnic v suterénu, protože to nechtěl nechat na té negerce, co chodí uklízet každý všední den mezi půlnocí a šestou hodinou ráno. Co se nechá na negrech, to nikdy není udělané – to ho učil jeho otec a byla to pravda. Existuje jeden základní fakt, který politici a různí dobrodinci nechápou nebo nechtějí pochopit: negři nedokáží pracovat. To je ten jejich africkej temperament.

Normanův pohled pomalu sklouzl po desce psacího stolu, na kterém teď nespočívalo nic jiného než jeho nohy a telefon a pak se zastavil na zdi napravo od něj. Po léta byla tato stěna pokrytá oznámeními o hledaných osobách, laboratorními výsledky a jídelníčky donáškových služeb – a také tam visel jeho kalendář s červeně vyznačenými daty běžících soudních líčení – ale teď byla naprosto holá. Svoji obhlídku zakončil pohledem na lepenkové krabice naskládané na sobě u dveří. Při tom všem přemýšlel o tom, jak je život nepředvídatelný. Toho, ze má prudkou povahu, si byl sám dobře vědom. To, ze tato povaha ho dokázala dostat do maléru a i v maléru ho udržet, si také připouštěl. A kdyby tak před rokem viděl svoji kancelář v takovém stavu, jako je dnes, vyvodil by z toho jednoznačný závěr: jeho povaha ho konečně dostala do takového průšvihu, ze kterého se sám nevymotá a vyhodili ho. Buď se mu podařilo nashromáždit takové množství napomenutí a důtek, že si vysloužil propuštění od policie, anebo ho chytili, jak někomu opravdu ublížil, jako třeba tomu malýmu umaštěnci Ramonovi Sandersovi. Samozřejmě, že mu nevadilo pomyšlení na to, že ublížil takovému buzíkovi jako Ramon – on přece není svatý Antonín – ale člověk se musí podřídit pravidlům hry… nebo se alespoň nenechat chytit, když je porušuje. To je to samé, jako když neříká nahlas, že negři nechápou podstatu práce, i když to každý (alespoň každý bílý) dobře ví.

Ale jeho nevyhodili. Stěhoval se. Stěhoval se z tohoto zasraného malýho krcálku, kde seděl již od prvního dne Bushova prezidentského mandátu. Stěhoval se do opravdové kanceláře, kde stěny sahají až do stropu a končí až na podlaze. Nevyhodili ho; povýšili. Připomnělo mu to tu písničku od Chucka Berryho, kde zpívá, C'est la vie, život tě naučí, že člověk nikdy neví.

Provedl zatčení, důležité zatčení a všechno šlo jako po másle a nemohlo by to být lepší, ani kdyby si k tomu sám napsal scénář. A pak se stala naprosto neuvěřitelná změna: začali ho přímo vynášet do nebe, alespoň tady u nich.

Šlo o síť dealerů s crackem, která byla rozšířená po celém městě, takový ten druh, co se nikdy docela nepochytá… ale jemu se to tentokrát podařilo. Všechno správně klaplo; bylo to, jako by desetkrát po sobě hodil rovnou sedmičku v kostkách v Atlantic City a pokaždé zdvojnásobil svoji sázku. Jeho lidi celkem zatkli přes dvacet lidí, půl tuctu z nich byly opravdu velké ryby a všechna zatčení byla provedena na základě silných důkazů a s naprostým respektováním zákonnosti – což se nedá říct i o způsobu, jakým na ně byla nastražená past. Státní zástupce prožíval zřejmě největší orgasmus od okamžiku, kdy na střední škole ojebal svého kokršpaněla. Norman, který byl dřív přesvědčený, že ho ten šejdířskej zmrd stejně jednou obžaluje kvůli tomu, že svou prudkou povahu nedokáže udržet na uzdě, se najednou stal jeho velkým oblíbencem. Chuck Berry měl pravdu: člověk nikdy neví.

„Lednice byla nacpaná hotovými jídly a zázvorovým pivem," zpíval si Norman a usmíval se. Byl to takový ten radostný úsměv, který lidé rádi oplatí, ale kdyby ho viděla Rosie, naskočila by jí hrůzou husí kůže a zoufale by si přála, aby byla neviditelná. Pro ni to byl Normanův kousací úsměv.

Navíc bylo krásné jaro, opravdu velmi krásné jaro, ale ve skutečnosti bylo velmi zlé. Naprosto zkurvený jaro, aby byl přesný a důvodem byla Rose. Očekával, že si to s ní vyřídí daleko dřív, ale nepodařilo se mu to. Prostě Rose byla nějak ještě mimo jeho dosah. Někde.

Ten samý den, kdy vyslýchal svého dobrého přítele Ramona v parku naproti policejní stanici, šel do Portsidu. Šel tam s Rosiinou fotkou, ale neměl moc velký úspěch. Když se zmínil o protislunečních brýlích a jasně červeném šátku (což byly cenné detaily, které našel v přepisu původního výslechu Ramona Sanderse), jeden ze dvou prodavačů jízdenek, kteří přes den prodávali jízdenky Continental Expressu si vzpomněl. Jediný problém bylo, ze si nemohl vzpomenout, kam jela a v záznamech se to nedalo zjistit, protože žádné záznamy o tom nebyly. Za lístek zaplatila v hotovosti a neměla žádná zavazadla.

Jízdní řád Continentalu nabízel tři možnosti, ale Norman se domníval, že ta třetí – autobus, který odjížděl na jih v 1:45 odpoledne – byla nepravděpodobná. Tak dlouho by tam nechtěla čekat. Takže zbývaly dvě další možnosti: jedno město, vzdálené dvě stě padesát mil a druhé nacházející se v srdci Středozápadu.

Pak udělal něco, o čem si teď již začínal myslet, ze to byl omyl, který ho stál přinejmenším dva týdny zpoždění: předpokládal, ze by nejela tak daleko od domova, od míst, kde vyrostla – ne taková vyděšená myška jako ona. Ale teď –

Normanovy dlaně byly pokryté jemnou krajkou půlkruhovitých bílých jizviček. Udělaly je jeho nehty, ale jejich pravá příčina byla skrytá hluboko v jeho hlavě, byl to ten pekelný rošt, na kterém se otáčel většinu svého života.

„Radši by ses měla bát," zamumlal. „A jestli se teď nebojíš, tak ti garantuju, že brzy budeš."

Ano. Musí ji dostat. Bez Rose to všechno, co se toho jara událo – celé slavné zatčení, články v novinách, novináři, kteří ho ohromili tím, ze mu pro změnu kladli uctivé otázky, dokonce i to povýšení- nic neznamenalo. Ani ta žena, se kterou spal od té doby, co Rose odešla, nic neznamenala. Podstatné bylo, že ona od něj odešla. A co bylo ještě důležitější, vzala si jeho bankovní kartu. Sice ji použila jen jednou a jen na usmolených tři sta padesát dolarů, ale o to nešlo. Šlo o to, že si vzala něco, co patřilo jemu, že zapomněla, s kým má tu čest, a za to bude muset zaplatit. A cena bude pěkně vysoká.

Vysoká.

Jednu z žen, se kterými byl od té doby, co Rose odešla, uškrtil. Udusil ji a pak její tělo hodil za obilné silo na západním břehu jezera. Měla to na svědomí také jeho prudká povaha? Nevěděl, ale copak na tom záleželo?

Ani za mák. Jediné, co věděl, bylo, že tu ženu sebral, když projížděl kolem tržiště na Freemontské ulici, byla to malá brunetka v přiléhavých kalhotách medové barvy, s velkýma, bujnýma kozama, které se vyzývavě vypínaly v jejím výstřihu. Všiml si, jak moc se podobá Rosii (o tom se alespoň teď přesvědčoval a možná tomu i věřil), až když ji píchal na zadním sedadle svého tehdejšího služebního auta, anonymního, čtyři roky starého chevroletu. Stalo se to, když otočila hlavu a světlo z vrcholku nejbližšího obilného sila jí na okamžik dopadlo do obličeje, ozářilo jej pod určitým úhlem a v té chvíli z té děvky byla Rose, ta čubka, která od něj odešla a nenechala ani vzkaz, ani jedno jediný zatracený slovo a dřív, než si uvědomil, co dělá, měla živůtek obtočený kolem krku a jazyk jí visel z úst a oči jí vystouply z důlků jako skleněné kuličky. A nejhorší na tom bylo, že mrtvá už vůbec nevypadala jako Rose.

No, nepropadl panice… ale koneckonců, proč by měl? Konečně, nebylo to poprvé.

Věděla to Rose? Cítila to?

Utekla snad právě proto? Protože se bála, že by mohl –

„Nebuď trouba," zamumlal a zavřel oči.

To byl špatný nápad. Spatřil to, co často ve svých snech poslední dobou vídal: neskutečně velkou zelenou platební kartu z Merchants Bank, vznášející se v temnotě jako obrovský balón zelené dolarové barvy. Opět rychle oči otevřel. Bolely ho ruce. Rozevřel je a bez překvapení pozoroval natékající zářezy v dlaních. Byl už zvyklý na tato stigmata své povahy a věděl, co proti tomu dělat: ovládnout se. To znamená myslet a plánovat, a to vždy začíná přehledem minulosti.

Zavolal na policii v bližším z těch dvou měst, řekl, kdo je, a Rose označil za hlavní podezřelou ve velkém podvodu s bankovními kartami (ta karta byla to nejhorší, to měl stále na paměti). Řekl, že se jmenuje Rose McClendonová, protože si byl jistý, že se vrátí ke svému dívčímu jménu. Kdyby tomu tak nebylo, prostě by jen prohlásil, že to je souhra náhod, že podezřelá a vyšetřovatel mají stejné příjmení. Takové věci se stávaly. A navíc se jedná o jméno Daniels a ne třeba Trzewski nebo Beauschatz.

Také těm poldům odfaxoval dvě fotky Rose. Na jedné seděla na zadních schodech, loni v srpnu ji udělal Roy Foster, jeho kamarád policajt. Nebyla moc dobrá – bylo na ní vidět, jak jí narostly špeky od té doby, co se přehoupla přes třicítku – ale byla černobílá a byly na ní jasně vidět rysy jejího obličeje. Druhá byla výtvorem policejního malíře (Ala Kelly ho, talentovanýho zkurvysyna, který jej na Normanovu žádost namaloval ve svém volném čase) a byla na ní ta samá zena, ale s šátkem na hlavě.

Policajti v tom druhém městě, v tom bližším městě, kladli ty správně otázky a navštívili ta správná místa – útulky pro bezdomovce, hotýlky na jednu noc, penzióny, kde se občas i vyplňuje seznam hostů, když se zrovna na to někdo najde – ale bezvýsledně. Sám Norman telefonoval vždy, když mel chvilku času a se stále se zvětšující frustrací slídil po nějaké stopě. Dokonce si i zaplatil za odfaxování seznamu nejnovějších držitelů řidičského průkazu ve městě, ale také bez výsledku.

Myšlenka na to, že by mu mohla uniknout navždy, uniknout svému spravedlivému trestu za to, co provedla (zvláště za to, ze se odvážila mu vzít tu bankovní kartu), mu ještě nezkřížila mysl, ale proti své vlastní vůli došel k závěru, že nakonec mohla jet do toho druhého města, že se ho obávala natolik, že se jí dvě stě padesát mil mezi nimi nezdálo dost.

Ne, že by osm set bylo dost, o tom se brzy poučí.

Už tady seděl na jednom místě dost dlouho. Bylo načase, aby si sehnal nějaký vozík a začal to svinstvo stěhovat do své nové kanceláře o dvě patra výše. Stáhl nohy ze stolu a zazvonil telefon. Zvedl ho.

„Je to inspektor Daniels?" zeptal se hlas na druhé straně.

„Ano, je," odpověděl a pomyslel si (s žádnou velkou radostí) inspektor detektiv první třídy Daniels, tak je to správně.

„Tady Oliver Robbins."

Robbins. Robbins. To jméno mu bylo známé, ale –

„Z Continental Expressu. Prodal jsem lístek té ženské, kterou hledáte."

Daniels se narovnal na své židli. „Ano, pane Robbinsi, velmi dobře si na vás pamatuji."

„Viděl jsem vás v televizi," řekl Robbins. „To je úžasné, jak jste ty lidi chytil. Ten crack je hrozné svinstvo. My na nádraží máme pořád ty narkomany před očima, víte."

„Ano," řekl Daniels a nenechal žádnou známku netrpělivosti proniknout do jeho hlasu. „Tomu věřím."

„Půjdou ti lidé opravdu do vězení?"

„Myslím, že většina z nich ano. Co pro vás dnes mohu udělat?"

„Vlastně doufám, že já pro vás budu moci něco udělat," řekl Robbins. „Pamatujete si, jak jste mi říkal, že vám mám zavolat, pokud si ještě na něco vzpomenu? Chci říct, o té ženě v černých brýlích a červeném šátku."

„Ano," řekl Norman. Jeho hlas byl stále klidný a přátelský, ale ruka, která nedržela sluchátko se opět sevřela v zaťatou pěst a nehty se zarývaly a zarývaly.

„No, nemyslel jsem si, že k tomu dojde, ale dneska ráno jsem si na něco vzpomněl, zatímco jsem byl ve sprše. Přemýšlel jsem o tom celý den a jsem si jistý, ze to tak je. Ona to opravdu tak řekla."

„Co, jak řekla?" zeptal se. Jeho hlas stále ještě zněl rozumně, klidně – dokonce příjemně – ale v záhybech jeho sevřené pěsti se objevila jasně červená krev. Norman otevřel jednu ze zásuvek svého prázdného pracovního stolu a strčil pěst do ní. Malý křest pro toho, kdo tenhle kamrlík bude příště obývat.

„Víte, ona mi neřekla, kam chce jet; já jí to řekl. Proto jsem si na to asi nemohl vzpomenout, když jste se mě ptal, inspektore Danielsi, ačkoliv na takové věci mám obvykle dobrou hlavu."

„Já vám nerozumím."

„Lidé, kteří si kupují lístky, většinou řeknou, kam jedou," řekl Robbins. „„Dejte mi zpáteční do Nashvillu,' nebo Jednoduchou do Lansingu, prosím.' Rozumíte mi?"

„Ano."

„Tahle ženská to takhle neudělala. Neřekla jméno místa, kam chce jet; řekla hodinu, kdy chce odjet. Na to jsem si vzpomenul dneska ráno ve sprše. Řekla „Chtěla bych lístek na autobus v jedenáct nula pět. Jsou ještě nějaká sedadla volná? „Jako kdyby nezáleželo na tom, kam jede, ale jako by záleželo jen na tom –"

„– aby odjela co nejrychleji a dostala se co nejdále odsud!" zvolal Norman. „Ano! Ano, ovšem! Děkuji, pane Robbinsi!"

„Jsem rád, ze jsem vám mohl pomoci." Robbins vypadal poněkud zaražený výbuchem emocí na druhé straně drátu. „Tahle ženská, po tý vy ale musíte opravdu jít."

„To jdeme," řekl Norman. Opět měl na rtech ten úsměv, při kterém Rosii naskakovala husí kůže a měla chuť se postavit zády ke zdi, aby si chránila ledviny. „To si pište, že jo. Ten autobus v jedenáct nula pět, pane Robbinsi – kam jede?"

Robbins mu to řekl a pak se otázal: „Patřila také mezi ty crackové dealery? Ta ženská, co ji hledáte?"

„Ne, to je zase případ s kreditníma kartama," řekl Norman a Robbins mu na to chtěl něco říct – zcela jasně se mu chtělo si jen tak povídat – ale Norman zavěsil sluchátko a přerušil ho tak v půlce slova. Položil nohy zpátky na desku stolu. Shánění vozíku a stěhování jeho krámů teď může počkat. Zaklonil se v kancelářské židli a zíral do stropu. „Případ s kreditníma kartama, to si piš," řekl. „Však si vzpomeň, co se říká o dlouhé paži zákona."

Natáhl levou ruku a rozevřel pěst. Objevila se zakrvácená dlaň. Pokrčil prsty, které byly také od krve.

„Dlouhá paže zákona, ty čubko," řekl a najednou se rozchechtal. „Zasraná, dlouhá paže zákona, která si jde pro tebe. Tomu radši věř." Dál krčil prsty a díval se, jak malé kapky krve dopadají na povrch jeho stolu a vůbec mu to nevadilo, smál se a bylo mu dobře.

Věci se opět daly do pohybu.

7.

Když se Rosie vrátila zpět k D & S, našla Pam, jak sedí na skládací židli v herně v suterénu. V klíně měla sice knížku, ale dívala se na Gertu Kinshawovou a tu malou hubenou holku, co k nim přišla asi před deseti dny – Cynthii něco. Cynthie měla na hlavě křiklavý pankáčský účes – napůl zelený, napůl oranžový – a vypadala, že váží tak všeho všudy devadesát liber. Na levém uchu měla objemný obvaz, její přítel jí ho téměř utrhl. Na sobě měla nátělník s Peterem Toshem uprostřed svíjejících se modrozelených psychedelických stříkanců. NEVZDÁM TO! hlásal nápis na nátělníku. Při každém pohybu obrovské průramky nátělníku odkryly její okrouhlá malá ňadra s malými jahodově zbarvenými bradavkami. Byla celá udýchaná a po jejím obličeji stékal pot, ale vypadala přímo dětsky šťastná z toho, kde je a kdo je.

Gerta Kinshawová a Cynthie byly rozdílné jako noc a den. Rosie si nikdy doopravdy neujasnila, zda Gerta je u D & S jako poradkyně, dlouhodobá zákaznice nebo jen něco jako domácí přítel. Přišla, zůstala několik dnů a pak zase zmizela. Často se účastnila terapeutických sezení (ty se u D & S konaly dvakrát denně a přítomnost na nich, alespoň čtyřikrát za týden, byla podmínkou pobytu), ale Rosie ji nikdy neslyšela něco říct. Byla vysoká přinejmenším šest stop a jeden coul a silná – měla široká, hladká a hnědá ramena, prsa velikosti melounů a její obrovské břicho se vzdouvalo pod tričkem velikosti XXXL a viselo přes její věčné tepláky. Na hlavě měla chumel rozježených copánků, které jí trčely na všechny strany. Natolik se podobala ženám, které vysedávají v prádelnách, živí se koláčky a čtou poslední číslo National Enquireru, že se lehce daly přehlédnout její vypracované bicepsy, napjatá stehna pod starými šedivými tepláky a to, že se při chůzi její velký zadek nenatřásá. Tyto semináře v herně byly jedinými příležitostmi, kdy byla Rosie opravdu hovorná.

Gerta učila umění sebeobrany všechny ty, které v D & S bydlely a chtěly se mu naučit. Sama Rosie se zúčastnila několika hodin a alespoň jednou za den se pokoušela praktikovat to, čemu Gerta říkala „šest skvělých způsobů, jak si poradit s hajzlem". Moc jí to nešlo a neuměla si představit, jak by si poradila se skutečným mužem – třeba takovým, jako byl například ten chlápek s knírkem Davida Crosbyho, co se opíral o dveře Ranního doušku – ale měla Gertu ráda. Zvlášť se jí líbilo, jak se Gertin široký tmavý obličej změní, když zrovna vyučuje, jak z něj zmizí jeho obvyklý strnulý výraz, celý se oživí a vyzařuje z něj inteligence. Vlastně se stane hezkým. Rosie se jí jednou zeptala, co to vlastně učí – je to snad tae kwon do nebo jiujitsu nebo karate? Nebo snad něco jiného? Gerta jen pokrčila rameny. „Od všeho trochu," řekla. „Co dům dal."

Nyní stál pingpongový stůl odsunutý stranou a střed herny byl pokrytý šedivými matracemi. Osm nebo devět skládacích židlí bylo rozestavěno podél stěny s obložením z borovice, mezi prastarým stereem a prehistorickou barevnou televizí, na jejíž obrazovce vše mělo buď zelenou nebo růžovou barvu. Jediná obsazená židle byla ta, na které seděla Pam. S knihou v klíně, vlasy vzadu svázanými modrou stužkou a spořádaně sevřenými koleny vypadala, jako by na maturitním plese čekala, až si pro ni konečně přijde nějaký tanečník. Rosie si sedla vedle ní a opřela si zabalený obraz o holeň.

Gerta, která vážila přinejmenším dvě stě sedmdesát liber, kroužila okolo Cynthie, která by snad s hodně těžkým batohem donutila ručičku vah se přehoupnout přes sto. Cynthia těžce oddychovala a na tváři měla široký úsměv. Gerta byla klidná a v lehkém předklonu ve svém neexistujícím pase rozvírala paže. Rosie se na ně dívala s pobavením i s neklidem. Vypadalo to, jako když veverka dráždí medvěda.

„Dělala jsem si o tebe starosti," řekla Pam. „Už jsem i myslela na záchrannou výpravu."

„Bylo to úžasné odpoledne. A co ty? Jak ti je?"

„Líp. Řekla bych, že midol je ten správný lék na všechny problémy světa. Ale to není důležité, co se stalo tobě? Celá zářiš!"

„Vážně?"

„Vážně. Tak sem s tím. Co se stalo?“

„Noó, tak se na to podívejme,“ řekla Rosie. Začala odpočítávat na prstech. „Zjistila jsem, že můj zásnubní prsten je falešný, vyměnila jsem ho za obraz – pověsím ho ve svém novém bytě, až ho seženu – dostala jsem nabídku k práci…“ Zarazila se – byla to záměrná pauza – a pak dodala, „… a potkala jsem někoho zajímavého.“

Pam na ni zírala očima rozšířenýma údivem. „To sis vymyslela!“

„Kdepak. Přisámbůh. Moc se nevzrušuj, je mu přinejmenším pětašedesát.“ Mluvila o Robbie Leffertsovi, ale v duchu viděla Billa Steinera, jeho hedvábnou vestičku a zajímavé oči. Ale to bylo směšné. V této chvíli svého života potřebovala milostné city asi tak jako rakovinu. A mimo to, neřekla si, že Steiner musí být alespoň o sedm let mladší než ona? Vlastně ještě dítě. „To je ten, co mi nabídl práci. Jmenuje se Robbie Lefferts. Ale o něm se teď nebudeme bavit – chceš se podívat na můj nový obraz?“

„Ha, tak do toho a udělej to!“ zazněl uprostřed místnosti Gertin hlas. Zněl sice přátelsky, ale provokativně. „Tohle nejsou taneční, beruško.“ Poslední slovo vyslovila beluško.

Cynthia na ni vyrazila a nátělník nadměrné velikosti se na ní vzdul jako plachta. Gerta uhnula stranou, chytila hubenou dívku s dvoubarevnými vlasy za předloktí a nadhodila ji. Cynthia se vznesla do vzduchu a přistála na zádech. „Jůů!“ řekla a vyskočila zpátky na nohy, jako z gumy.

„Ne, nechci se dívat na tvůj obraz,“ řekla Pam. „Ne, dokud mi neřekneš o tom chlapovi. Je mu skutečně šedesát pět? O tom pochybuji!“

„Možná je starší,“ řekla Rosie. „Ale byl tam ještě jeden. Ten, co mi řekl, že drahokam na mém zásnubním prstenu je jen zirkon. A pak mi ho vyměnil za tenhle obraz.“ Zarazila se. „Tomu nebylo šedesát pět.“

„Jak vypadal?“

„Oříškové oči,“ řekla Rosie a nahnula se pro obraz. „Nic víc ti neřeknu, dokud mi nepovíš, co si o tom myslíš.“

„Rosie, nenapínej mě!“

Rosie se zazubila – málem už zapomněla, jak podobné nevinné škádlení může být příjemné – a dál rozbalovala papír, do kterého Bill Steiner pečlivě zabalil první důležitou koupi jejího nového života.

„Dobrá,“ řekla Gerta Cynthii, která kolem ní zase už kroužila. Gerta se pomalu pohupovala na svých velkých hnědých nohou. Ňadra se jí pod bílým tričkem vlnila jako rozbouřený oceán. „Viděla jsi, jak na to, tak to teď udělej. Pamatuj si, že mě si přehodit nemůžeš – taková sušinka jako ty by se zhroutila pod mou váhou – ale můžeš mi napomoct, abych se přehodila sama. Jseš připravená?“

„To se vsaď,“ řekla Cynthia. Její úsměv se ještě rozšířil a odhalil ostré bílé zuby. Rosii připomínaly zuby nějakého malého, ale dravého zvířátka: třeba lasičky. „Gertrudo Ajnshawová, teď tě dostanu!“

Gerta vyrazila. Cynthia ji chytla za masitá předloktí, zaryla svůj hubený chlapecký bok do Gertina boku s takovou sebedůvěrou, o jakou Rosie bude marně usilovat… a najednou se Gerta vznášela ve vzduchu jako přelud v bílém tričku a šedivých teplácích. Tričko se jí vyhrnulo nahoru a odhalilo tu největší podprsenku, jakou kdy Rosie viděla: béžové lycrové košíčky vypadaly jako dělové nábojnice z první světové války. Když Gerta dopadla na matraci, celá místnost se otřásla.

„Anóó!“ zařvala Cynthia a začala kolem ní poskakovat a vítězně potřásat nad hlavou sepnutýma rukama. „Ta baba je na zemi! Anóó! ANÓÓ! Úplně vyřízená! Je do prdele úplně vyří-“

S úsměvem – u ní tak vzácným, jenž její tváři dodával poněkud hrůzný výraz – ji Gerta nadzvedla, pevně se rozkročila a na chvilku ji podržela ve vzduchu nad hlavou a pak ji roztočila, jako když dítěti děláte letadlo.

„Uááá, já se pozvracím!“ vykřikla Cynthia, ale smála se přitom. Její zelenooranžové vlasy a psychedelický nátělník se jen rychle míhaly. „Uááá, já snad VRHNŮŮŮl“

„Gerto, to stačí,“ ozval se klidný hlas. Byla to Anna Stevensonová, která stála pod schody. Opět byla oblečená v černé a bílé (Rosie ji sice již viděla i v jiných kombinacích barev, ale ne v mnoha), tentokrát na sobě měla přiléhavé černé kalhoty a bílou hedvábnou halenku s dlouhými rukávy a stojáčkem. Rosie ji záviděla její eleganci. Vždycky Anně záviděla, jak je elegantní.

Gerta se zatvářila, jako by se trochu zastyděla a jemně Cynthii postavila zpět na zem.

„Já jsem v pořádku, Anno,“ řekla Cynthia. Zavrávorala po matraci, ztratila rovnováhu, kecla na zem a začala se chichotat.

„To vidím,“ řekla suše Anna.

„Já jsem přehodila Gertu,“ řekla. „To jste měla vidět. Myslím, že to byl ten největší zážitek v mém životě. Opravdu.“

„Tím jsem si jistá, ale Gerta by vám řekla, že se nadhodila sama,“ řekla Anna. „Vy jste jí jen pomohla udělat to, co její tělo již dělat chtělo.“

„Jo, asi jo,“ řekla Cynthia. Opatrně se zvedla a rychle hned zase spadla na hubený zadek (nebo tam, kde se normální zadek nachází) a dál se chichotala. „Bože, celej pokoj se točil jako deska na gramofonu.“

Anna přešla místnost až k místu, kde seděly Rosie a Pam. „Co to máte?“ zeptala se Rosie.

„Obraz. Koupila jsem ho dnes odpoledne. To je pro můj nový byt, až ho dostanu. Můj pokoj.“ A pak, trochu ustrašeně, dodala: „Co si o něm myslíte?“

„Já nevím – podívejme se na něj na světle.“

Anna vzala obraz oběma rukama za rám, přenesla jej přes místnost a položila na pingpongový stůl. Všech pět žen se okolo něj shromáždilo v půlkruhu. Ne, podívala se Rosie kolem, teď je jich sedm. Robin St. Jamesová a Consuelo Delgadová sešly dolů a přidaly se k nim – stály za Cynthií a dívaly se přes její úzká ramena s vyčnívajícími kostmi. Rosie čekala, až někdo prolomí ticho – sázela na to, že to bude Cynthia – a když nikdo nepromluvil a mlčení již bylo příliš dlouhé, začala být nervózní.

„Tak co?“ zeptala se nakonec. „Co si myslíte? Tak řekněte někdo něco.“

„Je to divný obraz," řekla Anna.

„Jo," přitakala Cynthia. „Divnej. Ale myslím, že jsem už takovej viděla."

Anna pohlédla na Rosii. „Proč jste si ho, Rosie, koupila?"

Rosie pokrčila rameny a byla nervóznější než kdy jindy. „Já nevím, jestli bych to uměla vysvětlit, opravdu. Bylo to, jako by mě volal."

Byla překvapená – a podstatně se jí ulevilo – když se usmála a přikývla. „Ano. Takové je podle mého mínění umění a nejen obrazy – tak je to i s knihami a příběhy a sochami a dokonce i s hrady z písku. Některé věci na nás zavolají a je to. Je to, jako by lidé, kteří je vytvořili, promlouvali přímo uvnitř naší hlavy. Ale tento obraz… připadá vám krásný, Rosie?"

Rosie se na něj zadívala a snažila se ho vidět tak jako před chvílí v zastáváme, když ji svým němým způsobem tak silně oslovil, že na místě zůstala stát a všechny jiné myšlenky se jí rázem vypařily z hlavy. Dívala se na světlovlasou ženu v tóze (nebo chitónu – tak to nazval pan Lefferts) barvy mořenové růže, jak stojí ve vysoké trávě na vrcholku kopce a její pohled opět upoutal cop, který jí visel až do půlky zad a zlatý náramek na pravém nadloktí. Pak se její pohled přesunul k ruinám chrámu a povalenému

(bohu)

povalené soše na úpatí kopce. Na tu se žena v tóze dívala.

Jak můžeš vědět, na co se dívá? Jak to můžeš vědět? Vždyť jí nevidíš do obličeje!

To byla samozřejmě pravda… ale na co jiného se mohla tedy dívat?

„Ne," řekla Rosie. „Já si ho nekoupila proto, že se mi zdál krásný. Já ho koupila, protože se mi zdál mocný. Ten způsob, jakým mě donutil se zastavit, byl velmi mocný. Musí být obraz krásný, aby byl dobrý, co myslíte?"

„Kdepak," řekla Consuelo. „Jen pomysli na Jacksona Pollocka. Ty jeho věci nemají s krásou co dělat, je to otázka energie. Anebo Diana Arbusová, co ta třeba?"

„Kdo je to?" zeptala se Cynthia.

„Fotografka, která se proslavila tím, že fotografovala ženy s plnovousem a trpaslíky kouřící doutníky."

„Ach." Cynthie o tom hluboce přemýšlela a její obličej se najednou rozjasnil vzpomínkou. „Už jsem tenhle obraz viděla na jednom večírku. Bylo to v jedné umělecké galerii. U chlápka, co se jmenoval Applethorpe, Robert Applethorpe a chcete vědět, co se tam dělo? Jeden chlap ho tam druhýmu kouřil! Fakt! A nebyl to žádnej podvod jako v těch porno časopisech. Chci říct, že ten chlap se opravdu snažil, dělal to pořádně i s přesčasama. Člověk by neřek, že takovýmu chlapovi to může dělat tak dobře od nějakýho starýho buzíka –"

„Mapplethorpe," řekla suše Anna.

„Cože?"

„Mapplethorpe, ne Applethorpe."

„Jo, tak. Asi máte pravdu."

„Už zemřel."

„Jo, fakt?" zeptala se Cynthia. „Co se mu stalo?"

„AIDS." Annin pohled byl stále ještě upřený na Rosiin obraz a mluvila nepřítomně. „V některých kruzích se tomu říká buzerantská nemoc."

„Řekla jsi, žes už někdy viděla podobný obraz jako Rosiin," zahřměla Gerta. „Kde to bylo, ty prcku? Ve stejný galerii?"

„Ne." Dokud se mluvilo o Mapplethorpnovi, Cynthia vypadala, že ji to jen zajímá; teď ale celá zrůžověla a koutky úst se jí zvedly v lehkém, provinilém úsměvu. „No, ta nebyla, no víte, tak úplně stejná, ale…„

„Jen pokračuj, řekni to," pobídla ji Rosie.

„No dobře, můj táta byl doma v Bakersfieldu metodistickým knězem. Tam odtud jsem, z Bakersfieldu v Kalifornii. Bydleli jsme na faře a v malých salóncích v přízemí visely takové staré obrazy. Na některých byli prezidenti, na jiných zase kytky a na některých psi. Nebyly nijak cenné. Jen tam byly pověšené, aby zdi nevypadaly příliš holé."

Rosie přikývla a pomyslela na všechny ty obrazy, které ten její obklopovaly na zaprášených regálech v zastavárně – gondoly v Benátkách, ovoce v míse, psi a lišky. Prostě jen něco, co si pověsíme na zeď, aby nevypadala moc holá. Ústa bez jazyků.

„Ale byl tam jeden… jmenoval se…" Stáhla obočí a snažila si vzpomenout. „Myslím, že se jmenoval De Soto se dívá k západu. Byl na něm ten objevitel v brnění a s helmou na hlavě, jak stojí na okraji útesu a okolo něj jsou Indiáni. A on se díval přes celé ty míle lesů směrem k velké řece. Myslím, že to byla Mississippi. Ale počkejte… bylo na tom něco…"

Nejistě se po nich podívala. Její tváře byly ještě červenější než předtím a už se neusmívala. Objemný obvaz zakrývající její ucho se teď zdál velice bílý, velice výrazný, jako by to byl nějaký podivný doplněk, naroubovaný na její hlavu a Rosii napadlo – a nebylo to poprvé, od té doby, co přišla k D & S – proč je tolik mužů tak zlých. Co to s nimi je? Je to snad něco, co bylo zanedbáno nebo je to nějaká závada, která v nich nevysvětlitelně vznikla, jako když dojde k špatnému propojení v počítači?

„Pokračuj, Cynthie," řekla Anna. „My se nebudeme smát. Že ne?"

Ženy zavrtěly hlavami.

Cynthia založila ruce za zády jako malá školačka, kterou učitelka vyvolá, aby přednesla básničku před celou třídou. „Dobrá," řekla a mluvila teď tišším hlasem než obvykle, „vypadalo to, jako by se ta řeka pohybovala a to mě fascinovalo. Ten obraz byl v místnosti, kde můj otec každé úterý večer vykládal Bibli a já tam někdy zašla a seděla jsem před tím obrazem klidně hodinu i víc a dívala se na něj, jako by to byla televize. Dívala jsem se, jak se ta řeka hýbe… nebo čekala, až uvidím, jestli se pohne. Teď už si na to přesně nepamatuji, bylo mi tehdy jen devět nebo deset let. Pamatuji si jistě jen na jedno, a to, že jsem si myslela, že pokud se pohne, tak se na ní brzy objeví nějaký vor nebo indiánská kánoe a pak to budu vědět najisto. Pak jsem tam jednoho dne přišla a obraz byl pryč. Fíí. Myslím, že moje

matka musela nakouknout dovnitř a vidět mě, jak tam před ním sedím, no a víte –“

„Dostala strach a dala ho pryč,“ řekla Robin.

„Jo, asi ho vyhodila do smetí,“ řekla Cynthia. „Byla jsem tehdy ještě malá. Ale ten tvůj obraz, Rosie, mi ho připomíná.“

Pam se na něj zblízka zahleděla. „Jo,“ řekla, „není divu. Vidím, jak ta ženská dýchá.“

Všechny to rozesmálo a Rosie se smála spolu s nimi.

„Ne, to není tak“ řekla Cynthia. „To je jen… vypadá trochu staromódně, víte… jako obrazy ve třídě ve škole… a je takový světlý. Až na mraky a ty její šaty, ty barvy jsou jako vybledlé. Na tom mém obraze De Sota bylo také všechno tak bledé, až na tu řeku. Řeka byla jasně stříbrná. Dívala jsem se daleko víc na ni než na zbytek obrazu.“

Gerta se obrátila k Rosii. „Řekni nám něco o té práci. Slyšela jsem, že říkáš, že jsi sehnala práci.“

„Řekni nám všechno“ řekla Pam.

„Ano,“ pobídla ji Anna. „Povězte nám to všechno a pak bych byla ráda, kdybyste se mnou šla na chvilku do mé kanceláře.“

„Je to… to, na co čekám?“

Anna se usmála. „Vlastně si myslím, že ano.“

8.

„Je to pěkný pokoj, jeden z nejlepších na našem seznamu a doufám, že z něj budete mít stejnou radost, jako mám já,“ řekla Anna. Na rohu jejího pracovního stolu se nebezpečně nakláněl balík letáků, které oznamovaly nadcházející letní piknik s koncertem, organizovaný Dcerami a Sestrami, událost, která zčásti sloužila k provedení sbírky peněz, zčásti k navazování známostí ve společnosti a zčásti k oslavě. Anna jeden z nich vzala, otočila ho a na rub začala kreslit. „Tady je kuchyň, tady je zaklápěcí postel a tady je malý obývací prostor. Tohle je koupelna. Ten pokoj je sotva dost velký na to, aby se v něm člověk otočil a k tomu, abyste si sedla ke komodě, si budete prakticky muset strčit nohy do sprchy, ale je to vaše“

„Ano,“ zamumlala Rosie. „Moje.“ A začal se jí opět zmocňovat ten pocit, který již několik týdnů nezažila – že tohle je jen nějaký nádherný sen a že se každým okamžikem zase vzbudí vedle Normana.

„Je tam moc hezký výhled – ovšem, není to Lake Drive, ale Bryant Park je velmi hezký, zvlášť v létě. Druhé patro. Sousedství bylo v osmdesátých letech poněkud zpustošené, ale teď už se to zase dává do pořádku.“

„Zní to, jako byste tam někdy sama bydlela,“ řekla Rosie.

Anna pokrčila rameny – ladným a hezkým pohybem – a před pokojem načrtla chodbu a schodiště. Kreslila pevnými črtami umělce. Mluvila, aniž by vzhlédla. „Byla jsem tam mnohokrát,“ řekla, „ale to asi nemáte na mysli, že?“

„Ne.“

„Vždy když nějaká žena od nás odejde, odejde s ní i kousek mého já. Asi to zní omšele, ale to mi nevadí. Je to pravda a na tom záleží. Tak, co si o tom myslíte?“

Rosie ji bez rozmyslu objala a záhy toho litovala, když ucítila, jak Anna ztuhla. To jsem neměla dělat, pomyslela si, když ji pouštěla. Měla jsem to vědět. To tedy měla. Anna Stevensonová byla laskavá, o tom Rosie neměla žádné pochybnosti – dokonce snad až andělsky laskavá – ale byla v ní ta podivná arogance a taky ještě něco jiného: Anna neměla ráda, když někdo zasahoval do jejího životního prostoru. Zvláště Anna neměla ráda, když se jí někdo dotýkal.

„Promiňte,“ řekla a stáhla se.

„Nebuďte hloupá,“ ostře řekla Anna. „Co si myslíte?“

„Hrozně se mi to líbí,“ odpověděla Rosie.

Anna se usmála a jejich malé nedorozumění bylo to tam. Nakreslila na zeď v obývacím prostoru kousek od malého obdélníku, který znázorňoval jediné okno pokoje, malý křížek. „Váš nový obraz… vsadím se, že se rozhodnete, že patří právě sem.“

„To se vsadím také.“

Anna odložila tužku. „Mám velkou radost, že vám mohu pomoct, Rosie, a jsem ráda, že jste k nám přišla. Tady máte, teče vám z nosu.“ Byl to zase papírový kapesník, ale Rosie pochybovala, že to byla ta samá krabice, ze které jí Anna nabídla kapesník při jejich prvním rozhovoru v této místnosti; měla docela dobrou představu o tom, kolik kapesníků se tady promáčelo.

Vzala si jeden a osušila si oči. „Víte, vy jste mi zachránila život,“ řekla chraptivě. „Vy jste mi zachránila život a na to já nikdy nezapomenu.“

„Zní to jako poklona, ale není to přesné,“ řekla Anna svým suchým, klidným hlasem. „Nezachránila jsem vám život o nic víc než jako si Cynthia přehodila přes rameno Gertu tam v herně. Vy jste si sama zachránila život tím, že jste využila příležitosti a odešla od muže, který vás týral.“

„Ale stejně, děkuji. Jen za to, že jsem tu mohla zůstat.“

„Pěkně prosím,“ řekla Anna a poprvé za celý svůj pobyt u D & S, Rosie spatřila slzy v očích Anny Stevensonové. S malým úsměvem jí podala zpátky přes stůl krabici s kapesníky.

„Tady,“ řekla. „Vypadáte, že vám občas také teče z nosu.“

Anna se rozesmála, vzala si kapesník, použila ho a hodila jej do odpadkového koše. „Nesnáším, když pláču. To je moje nejhlubší, nejtajnější tajemství. Pokaždé si myslím, že jsem už s tím skoncovala, že jsem už s tím musela skoncovat a pak to udělám zas. Tak nějak je to u mě i s muži.“

Na další kratičký okamžik Rosie zjistila, že myslí na Billa Steinera a jeho oříškové oči.

Anna vzala opět do ruky tužku a něco naškrábala pod svůj náčrt půdorysu. Pak list papíru podala Rosii. Napsala tam adresu: Trentonská ulice č. 897.

„Tady bydlíte,“ řekla Anna. „Je to skoro přes celé město, ale teď už se vyznáte v autobusech, ne?“

S úsměvem – a také trochu se slzami – Rosie přikývla.

„Můžete svou adresu dát přítelkyním, které jste si tady získala a třeba i přátelům, které jste si našla i mimo, ale v tomto okamžiku nikdo, až na nás dvě, ji nezná.“ To, co teď říkala, Rosii připadalo jako naučená řeč – proslov na rozloučenou. „Lidé, kteří tam za vámi přijdou se o tom nedozvědí tady. To jen, abyste věděla, jak to u D & S chodí. Po dvaceti letech práce s týranými ženami, jsem přesvědčená, že toto je jediný způsob, jak postupovat.“

Pam už tohle všechno Rosii vysvětlila; vysvětlily jí to také Consuelo Delgadová a Robin St. Jamesová. Tato vysvětlování se konala během hodinky velké srandy, jak u D & S říkaly večerním sezením, ale Rosie je ve skutečnosti ani nepotřebovala; k tomu, aby člověk se slušnou inteligencí pochopil vše, co bylo potřeba znát o tom, jak to tam chodí, stačila tři nebo čtyři terapeutická sezení. Měly tady Annin seznam a také Annina pravidla.

„Jak moc se ho bojíte?“ zeptala se Anna.

Rosiina pozornost se na chvilku někam zatoulala; teď se ji snažila rychle přivolat zpět. Nejdřív si nebyla jistá, o čem to Anna mluví.

„Váš manžel – jak moc se ho bojíte? Pamatuji si, že během vašich prvních dvou nebo tří týdnů tady jste říkala, že se bojíte, že by vás mohl hledat… a ‚vyslídit vás‘. Jak jste tomu sama říkala. Co si o tom myslíte teď?“

Rosie tuto otázku pozorně zvažovala. Především, strach bylo naprosto neadekvátní slovo k tomu, aby vyjádřila své pocity ohledně Normana, které měla během prvních dvou týdnů u D & S; dokonce ani slovo hrůza se příliš nehodilo, protože jádro jejích pocitů vůči němu bylo přehlušené – a do určité míry pozměněné – jinými pocity: studem z toho, že v manželství zklamala, steskem po těch pár věcech, o které opravdu stála (například po Smradlavém křesle), pocitem euforické svobody, který se svým způsobem každým dnem obnovoval a tak chladnou úlevou, že jí z toho až mrazilo; byl to takový ten druh úlevy, jaký asi pocítí provazolezec poté, co se s ním rozhoupe provaz natažený přes hluboký kaňon… a podaří se mu vyrovnat rovnováhu.

Strach byl ovšem přítomen; o tom se nedalo pochybovat. Během těch prvních dvou týdnů u D & S se jí každou noc zdál pořád ten samý sen: sedí v jedné z těch proutěných židlí na verandě, když u chodníku před domem zastaví zbrusu nová červená sentra. Dveře na straně řidiče se otevřou a vystoupí Norman. Má na sobě své černé tričko s mapou Jižního Vietnamu. Někdy je pod mapou napsáno MŮJ DOMOV JE V MÉM SRDCI; někdy tam stojí BEZDOMOVEC & MÁM AIDS. Jeho kalhoty jsou postříkané krví. Z ušních lalůčků mu visí drobné kůstky – vypadají jako články prstů. V jedné ruce drží jakousi masku, pomazanou krví a tmavými chuchvalci. Ona se pokouší vstát ze židle, ale nemůže se ani pohnout; jako by byla paralyzovaná. Dokáže jen dál sedět a dívat se, jak se k ní pomalu blíží po chodníku a kůstky se mu pohupují v uších. I když jí říká, že si s ní chce hezky zblízka promluvit, nezmůže se na nic jiného než tam jen tak sedět. Pak se usměje, a ona vidí, že jeho zuby jsou také pokryté krví.

„Rosie?“ potichu se zeptala Anna. „Jste tady?“

„Ano,“ řekla trochu udýchaným hlasem. „Jsem tu a ano, pořád se ho ještě bojím.“

„Víte, to není nijak překvapivé. Předpokládám, že do určité míry se ho budete vždycky bát. Ale pokud budete mít na paměti, že období, kdy se nebudete bát ničeho… a nebudete na něj dokonce ani myslet, budou čím dál tím delší, tak to bude s vámi v pořádku. Ale na toto jsem se zrovna neptala. Chtěla jsem vědět, jestli se stále ještě bojíte, že za vámi půjde.“

Ano, stále se ještě bála. Ne už tolik. Za těch čtrnáct let vyslechla spoustu jeho služebních telefonických rozhovorů a mnohokrát ho v jejich obýváku nebo venku v patiu slyšela rozmlouvat o případech se svými kolegy. Sotva ji zaregistrovali, když jim tam nosila zákusky ke kávě nebo láhve piva. Tyto rozpravy téměř vždycky svým úsečným, netrpělivým hlasem vedl Norman, který se přitom nakláněl přes stůl s láhví piva napůl schovanou ve své velké pěsti a pobízel je, zaháněl jejich pochyby, odmítal přižívovat jejich domněnky. Při některých vzácných příležitostech, dokonce případy diskutoval i s ní. Její myšlenky ho samozřejmě nezajímaly, ale byla pro něj při ruce, aby si na ní ty svoje ověřil. Byl velmi živý a netrpělivý, výsledky chtěl mít při nejlepším již včera a měl sklon ke ztrátě zájmu o případy, jakmile byly již tři týdny staré. Říkal jim stejně jako Gerta říkala svým chvatům v sebeobraně: co dům dal, prostě zbytky.

Byla teď pro něj takovým zbytkem i ona?

Jak moc by tomu chtěla uvěřit. Jak moc se o to snažila. A přesto, nějak se jí to… docela… pořád nedařilo.

„Já nevím,“ řekla. „Část mého já si myslí, že kdyby se měl objevit, tak by tady už dávno byl. Ale druhá část mi říká, že mě asi ještě hledá. A není to žádný šofér náklaďáku nebo instalatér, je to policajt. On ví, jak lidi hledat.“

Anna přikývla. „Ano, já vím. To ho činí obzvlášť nebezpečným, a to znamená, že budete muset být velmi opatrná. Také je důležité, abyste si pamatovala, že nejste sama. Ty doby, kdy jste byla, jsou již za vámi. Budete si to pamatovat?“

„Ano.“

„Jste si jistá?“

„Ano.“

„A když se objeví, co budete dělat?“

„Zabouchnu před ním dveře a zamknu je.“

„A pak?“

„Zavolám na tísňové volání.“

„Bez váhání?“

„Naprosto,“ řekla a byla to pravda, ale stejně věděla, jak moc by se bála. Proč? Protože Norman je policajt a oni, ti lidé, kterým by volala, jsou také policajti. Protože věděla, že Norman má svůj způsob, jak vždy všeho dosáhnout. Protože jí to Norman stále dokola opakoval: že všichni policajti jsou jedno bratrstvo.

„A poté, co zavoláte na tísňové volání? Co budete dělat pak?“

„Zavolám vám.“

Anna přikývla. „Budete v pořádku. Naprosto v pořádku."

„Já vím." Mluvila sebevědomě, ale část jejího já si tím nebyla tak úplně jistá… a nikdy si nebude docela jistá, dokud on se neobjeví a nepromění tak domněnky ve skutečnost. Kdyby se tak stalo, vše, co se v jejím životě za poslední měsíc a půl odehrálo – D & S , hotel Whitestone, Anna a její noví přátelé – by v té chvíli zmizelo jako sen po probuzení, kdyby jednoho večera někdo zaťukal na dveře a ona za nimi našla Normana? Bylo to možné?

Rosiiny oči se přesunuly k obrazu opřenému vedle dveří do kanceláře a v té chvíli věděla, že tomu tak nebude. Obraz byl otočený směrem ke zdi a viděla z něj jen zadní stranu, ale zjistila, že ho přesto vidí; vidina ženy, stojící na kopci pod bouřkovými mračny nad napůl vyčnívajícím chrámem, byla v její mysli křišťálově čistá, nebyla to jen nějaká snová představa. Nemyslela si, že by se našlo cokoliv, co by její obraz mohlo proměnit v sen.

A když budu mít štěstí, tak se nikdy odpovědi na tyto otázky nedozvím, pomyslela si a trochu se usmála.

„A co nájemné, Anno? Kolik dělá?"

„Tři sta dvacet dolarů měsíčně. Budete na to mít, alespoň na první dva měsíce?"

„Ano." Anna to samozřejmě věděla; kdyby Rosie neměla dost na to, aby začala svůj nový život, tak by se tento rozhovor ani nekonal. „To se zdá rozumné. Při dnešních cenách za nájmy to bude pro začátek dobré."

„Pro začátek," opakovala Anna. Opřela se bradou o sepnuté ruce a přes neuspořádaný pracovní stůl vrhla na Rosii zvědavý pohled. „To mě přivádí k té vaší nové práci. Zní to naprosto úžasně, ale také to je…"

„Jen samé kdyby? Nejisté?" Tato slova ji napadla již cestou domů… spolu s tím, že i přes nadšení Robbieho Leffertse si vlastně nebyla úplně jistá tím, že skutečně na tu práci bude stačit a jistá si tím ani nebude – alespoň ne úplně – do příštího pondělního rána.

Anna přikývla. „Nejsou to slova, která bych použila já – nevím, jak by se to přesně mělo říct – ale jsou správná. Jde o to, že když teď skončíte ve Whitestonu, nemohu vám naprosto zaručit, že vás pak vezmou zpátky, zvlášť, když dáte takhle krátkou výpověď. Sem k D & S přicházejí stále nová děvčata, to vy sama dobře víte, a ta musí být mou hlavní prioritou."

„Samozřejmě, že to chápu."

„Samozřejmě, že bych udělala, co by se dalo, ale –"

„Kdyby ta práce, co mi nabídl pan Lefferts, nevyšla, poohlédnu se po nějaké práci jako servírka," řekla Rosie klidně. „Má záda jsou na tom již daleko lépe a myslím, že bych to mohla zvládnout. Díky Dawn bych možná mohla sehnat noční směny u Sedmi jedenáctek nebo U čuňátka, kdyby na to přišlo." Dawn byla Dawn Vereckerová, která v jedné ze zadních místností učila zacházení s elektronickými pokladnami. Rosie byla její pozornou žačkou.

Anna se stále na Rosii zvědavě dívala. „Ale vy si nemyslíte, že k tomu dojde, že ne?"

„Ne." Ještě jednou se podívala na svůj obraz. „Myslím, že to vyjde. Ale prozatím vám tolik dlužím…"

„Vy ale víte, co s tím máte udělat, že ano?"

„Předat to dál."

Anna kývla. „Správně. Kdybyste jednou náhodou na ulici potkala ženu – která by podobně jako vy vypadala ztraceně a bála by se i svého vlastního stínu – jen jí to předejte dál."

„Mohu se vás na něco zeptat, Anno?"

„Na cokoliv."

„Řekla jste, že vaši rodiče založili Dcery a Sestry. Proč? A proč se vy dál o to staráte? Nebo, jestli to chcete tak nazvat, předáváte to dál?"

Anna otevřela zásuvku svého stolu, chvíli se v ní přehrabávala a pak vytáhla silnou brožovanou knížku. Hodila ji na stůl směrem k Rosii, která ji vzala do ruky, zadívala se na ni a v tom okamžiku ji zalila vlna vzpomínek tak silných a živých, jak se to někdy stává vojenským veteránům. V té chvíli si nejenže uvědomovala vzpomínku na tu vlhkost na vnitřní straně svých stehen, ten pocit, jako by ji tam někdo líbal malými, hrozivými polibky, ale bylo to, jako by to vše znova prožívala. Opět viděla Normanův stín, jak stál v kuchyni a telefonoval. Opět viděla stín jeho prstů, které nervózně poškubávaly stínem šňůry od telefonu. Slyšela ho, jak tomu člověku na druhém konci drátu říká, že samozřejmě je to naléhavé, že jeho žena je těhotná. A pak ho opět viděla, jak se vrací do pokoje a sbírá kusy knihy, kterou jí vyrval z rukou předtím, než ji začal bít. Ta samá rusovláska byla na obálce knihy, kterou před ni Anna hodila. Tentokrát byla oblečená do plesových šatů a objímal ji sličný cikán s uhrančivýma očima.

Tohle je problém, řekl tehdy Norman. Kolikrát jsem ti říkal, co si myslím o takovém škváru jako je tohle?

„Rose?" Byla to Anna v jejím hlase se ozývala starost o ni. Ten hlas zaznával z velké dálky, jako hlasy, které někdy slyšíme ve snu. „Rose, jste v pořádku?"

Vzhlédla od knížky (Svéhlaviččin milý, hlásal titulek na stejně červeném podkladu jako u té její knihy a pod ním stálo, Nejpoutavější román Paula Sheldona!) a přinutila se k úsměvu. „Ano, jsem v pořádku. Tohle vypadá zajímavě."

„Červená knihovna, to je jeden z mých tajných hříchů," řekla Anna. „Je to lepší než čokoláda, protože se po tom netloustne a muži v těch knihách jsou lepší než muži skuteční, protože k vám nevolají opilí ve čtyři hodiny ráno a nežebrají, abyste jim dala ještě jednu šanci. ale je to škvár a víte proč?"

Rosie zavrtěla hlavou.

„Protože je v nich všechno vysvětleno. V nich je vždy pro vše nějaký důvod. Jsou možná stejně přehnané jako bývají příběhy v bulvárních časopisech a lidé v nich dělají takové věci, o kterých i osoba s podprůměrnou inteligencí ví, že v normálním životě se prostě tak nikdo nechová, ale zaplať pánbu, existují. V knize jako Svéhlaviččin milý, by Anna Stevensonová nepochybně vedla Dcery a Sestry proto, že jednou sama byla týraná žena… anebo že ji bila její matka. Ale já jsem nikdy týraná nebyla a pokud vím, tak ani moje matka ne. Můj muž mě často ignoroval – jsme již dvacet let rozvedení, pro případ, že vám to Pam nebo Gerta neřekly – ale nikdy mě netýral. Ve skutečném životě, Rosie, lidé někdy dělají určité věci, jak špatné, tak i dobré, prostě jen tak proto. Věříte tomu?"

Rosie pomalu přikývla. Přemýšlela o všech těch příležitostech, kdy ji Norman bil, týral ji, dohánět k slzám… a pak jednoho večera jí třeba přinesl půl tuctu růží a vzal ji na večeři. Když se ho ptala proč, při jaké je to příležitosti, jen pokrčil rameny a řekl, že „měl chuť ji prostě vyvést“. Jinými slovy, prostě jen tak proto. Maminko, proč musím chodit spát už v osm hodin i v létě, když venku je ještě světlo? Prostě jen tak proto. Tatínku, proč musel dědeček umřít? Prostě jen tak proto. Norman si nepochybně myslel, že těmito příležitostnými pozornostmi a večeřemi při svíčkách jí vše vynahradí, že prostě napraví to, co asi sám pro sebe nazýval „špatnou náladou“. Nikdy ho asi nenapadlo (a nikdy by to nepochopil, i kdyby mu to řekla), že ji tím děsil ještě víc, než když se zlobil nebo měl záchvaty vzteku. Tehdy alespoň věděla, jak se k němu chovat.

„Nenávidím myšlenku, že vše, co děláme, děláme jen kvůli tomu, co nám jiní udělali,“ řekla mrzutě Anna. „To nám bere řízení věcí úplně z našich rukou a ani trochu to nepočítá s příležitostnými svatými či ďábly, kteří se mezi námi občas vyskytnou, a co je nejdůležitější, mému srdci to nezní pravdivě. Ačkoliv v knihách jako v téhle od Paula Sheldona je to příjemné. Uklidňuje to. Způsobí to, že – byť jen na chvilku – uvěříte, že Bůh má zdravý rozum a lidem, které ve vašem příběhu máte rádi, se nic špatného nestane. Můžete mi tu knihu vrátit? Dnes večer si ji chci dočíst. Při spoustě horkého čaje. Litrech.“

Rosie se usmála a Anna jí úsměv opětovala.

„Přijdete na piknik, že ano, Rosie? Bude se konat na Ettingerově hrázi. Budeme potřebovat každou pomocnou ruku. Vždycky potřebujeme.“

„Ach, to se vsaďte,“ řekla Rosie. „Pokud se ovšem pan Lefferts nerozhodne, že jsem takový zázrak a nebude chtít, abych pracovala i v sobotu.“

„O tom pochybuji.“ Anna vstala a obešla stůl; Rosie také vstala. A teprve teď, když byl jejich rozhovor téměř u konce, ji napadla ta nejzákladnější otázka.

„Kdy se mohu nastěhovat, Anno?“

„Zítra, chcete-li.“ Anna se sklonila a zvedla obraz. Zamyšleně se podívala na slova napsaná uhlem na zadní straně a pak jej otočila.

„Řekla jste, že je zvláštní,“ řekla Rosie. „Proč?“

Anna poklepala nehtem na sklo, pokrývající obraz. „Protože ta žena je tou hlavní věcí na obraze, a přesto je otočená zády. To se mi zdá nesmírně podivné u takového námětu jako je tento, jenž je často zpracováván docela konvenčně.“ Při těchto slovech pohlédla na Rosii, a když pokračovala, její slova zněla téměř omluvně. „Mimochodem, ta budova pod kopcem má špatnou perspektivu.“

„Ano. Ten člověk, co mi obraz prodal, se o tom zmínil. Pan Lefferts řekl, že je to pravděpodobně úmyslně. Že by jinak některé věci na obraze nebyly vidět.“

„Asi je to pravda.“ Chvíli se na něj ještě dívala. „Je v něm něco, že? Je to něčím obtěžkané.“

„Nechápu, co máte na mysli.“

Anna se zasmála. „Ani já ne… až na to, že je v něm něco, co mi připomíná ty mé milostné příběhy z Červené knihovny. Silní muži, chlípné ženy, rozbouřené hormony. Obtěžkané je jediné slovo, které se aspoň trochu blíží k tomu, co chci popsat. Takový ten klid před bouřkou. Možná, že je to jen tou oblohou.“ Znova obraz otočila a prohlédla si slova napsaná na zadní straně. „Upoutal vás ten obraz nejdříve tímto? Vaším vlastním jménem?“

„Kdepak,“ řekla Rosie, „ve chvíli, kdy jsem na zadní straně spatřila napsané Rose Madder, jsem již věděla, že ten obraz chci.“ Usmála se. „Je to asi jen shoda okolností – taková, jaké jsou v těch vašich oblíbených milostných románech nepřípustné.“

„Vidím.“ Ale Anna nevypadala, že by tomu opravdu věřila, alespoň ne docela. Přejela bříškem palce přes tiskací písmena. Lehce se rozmazaly.

„Ano,“ řekla Rose. Najednou, naprosto bezdůvodně, dostala nepříjemný pocit. Bylo to, jako by někde daleko, v jiném časovém pásmu, kde večer teprve začínal, na ni pomyslel nějaký muž. „Koneckonců, Rose je docela běžné jméno – není to nic jako Evangelína nebo Petronella.“

„Asi máte pravdu,“ Anna jí podala obraz. „Ale to s tím uhlem napsaným nápisem je stejně divné.“

„Jak divné?“

„Uhel se tak snadno roztírá. Když není zafixovaný – a to ta slova na zadní straně vašeho obrazu nejsou – brzy je z něj jen špinavá šmouha. Ta slova Rose Madder na něj někdo musel napsat docela nedávno. Ale proč? Ten obraz sám o sobě nevypadá, že by byl teprve nedávno namalován; musí být přinejmenším čtyřicet let starý a možná i osmdesát nebo sto. Ještě něco je na něm podivného.“

„Co?“

„Není na něm podpis umělce,“ řekla Anna.

Kapitola IV

REJNOK

1.

Norman opustil své domovské město v neděli, den předtím, než Rosie měla začít ve svém novém zaměstnání… zaměstnání, o kterém si stále ještě ani nebyla jistá, jestli ho zvládne. Vyjel v 11:05 autobusem Continental Expressu. Nebylo to kvůli tomu, aby ušetřil; byla to otázka toho – životně důležitá otázka – aby pronikl do Rosiina tehdejšího myšlení. Norman si stále ještě nebyl schopný připustit, jak zle ho ten její nenadálý útěk vyvedl z míry. Snažil se sám sobě namluvit, že je jen rozzlobený kvůli té bankovní kartě – jen kvůli tomu a ničemu jinému – ale ve svém nitru věděl, že to není pravda. Bylo to kvůli tomu, že o tom nikdy neměl ani tušení. Ani žádnou předtuchu.

Po dlouhou dobu jejich manželství o ní věděl úplně všechno, znal každou její myšlenku, když byla vzhůru, a každý její sen, když spala. Skutečnost, ze toto se teď změnilo, jej přiváděla k šílenství. Jeho nejhroznější obavou – nepřiznanou, ale ne zas tak úplně skrytou před hlubším zamyšlením – bylo, ze svůj útěk plánovala celé týdny, měsíce, možná po celý rok. Kdyby znal pravdu o tom, jak a proč odešla (jinými slovy, kdyby věděl o té jedné malé kapce krve), možná by se mu ulevilo. Anebo by ho to ještě víc rozhodilo.

Bez ohledu na to si uvědomil, ze jeho prvotní nápad – odhodit roli manžela a ujmout se role detektiva – byl špatný. Poté, co mu zavolal Oliver Robbins, si uvědomil, že se musí zbavit obou rolí a vpravit se do role její. Bude muset myslet jako ona a začít tím, ze pojede stejným autobusem, kterým ona tehdy jela.

Vlezl po schůdkách do autobusu s taškou s toaletními potřebami a náhradním čistým prádlem v ruce a zůstal stát u řidičova sedadla a hleděl do uličky.

„Hele, kámo, co takhle se pohnout?“ zeptal se nějaký muž za ním.

„Co takhle zjistit, jaký to je, když máš zlomený nos?“ rázně ho utřel Norman. Chlápek za ním k tomu neměl co dodat.

Ještě okamžik či dva se rozhlížel a rozhodoval se, které sedadlo by si

(ona)

vybral(a) a pak se k němu uličkou vydal. Nešla by až na konec autobusu; jeho čistotná Rose by si nikdy nevybrala sedadlo vedle přístěnku se záchodem, pokud by všechna ostatní sedadla nebyla obsazená a Normanův dobrý přítel Oliver Robbins (od kterého si koupil lístek, stejně jako ona) ho ujistil, že autobus v 11:05 skoro nikdy není plný. Ani by si nesedla na úrovni kol (tam to moc nadskakuje) nebo příliš vpředu (příliš nápadné). Kdepak, jí by vyhovovalo místo někde uprostřed a na levé straně, protože je levačka a lidé si vždycky myslí, že si strany vybírají náhodně, ale v mnoha případech si jen vyberou stranu své dominantní ruky.

Po všech těch letech, co byl policistou, Norman věřil, že telepatie je naprosto možná, ale že těžko funguje… nemůže fungovat, pokud nejste v té správné roli. Musíte se přímo zavrtat do hlavy toho druhého jako zvíře do nory a pozorně naslouchat, až zaslechnete jakési myšlenkové vlnění: ne přímo myšlenku, ale způsob myšlení. A když se vám to konečně podaří, pak to můžete vzít zkratkou – můžete se nechat vést svými myšlenkami a jedné noci, když to bude nejmíň čekat, budete tam, objevíte se náhle přede dveřmi… nebo budete ležet pod postelí s nožem v ruce, připraveným ho do ní přes matraci vrazit, jakmile zasténají pružiny a ten hlupák (nebo spíš v tomto případě, hlupačka) si lehne.

„Když to nejmíň budeš čekat,“ zamumlal Norman, když si sedal na sedadlo, na kterém, jak doufal, tehdy seděla. Líbil se mu zvuk těch slov natolik, že je pronesl ještě jednou, když autobus couval ze svého stanoviště a vydal se směrem k západu: „Když to budeš nejmíň čekat.“

Byla to dlouhá cesta, ale jemu se líbila. Dvakrát při zastávkách vystoupil, aby zašel na záchod, ne protože by skutečně měl potřebu, ale protože věděl, že ona by nepoužila záchod v autobuse. Rose byla čistotná, ale Rose také měla slabé ledviny. Asi to bude takové malé genetické dědictví po její zesnulé matce, která Normanovi vždycky připadala jako ten druh čubky, co nedokáže projít kolem bezového keře, aniž by si musela dřepnout a vychcat se.

Na druhé zastávce spatřil hlouček asi půl tuctu lidí u umýváren na rohu budovy. Toužebně se na ne chvilku díval, ale pak prošel kolem nich a šel dovnitř. Umíral touhou po cigaretě, ale Rose by nic takového necítila, ta nebyla zvyklá kouřit. Místo toho se zastavil u pultu s plyšovými zvířátky, protože Rose se podobné svinstvo líbilo a z pultíku u dveří si koupil brožovaný výtisk nějaké detektivky, které ona tak strašně ráda četla. Miliónkrát jí řekl, ze skutečná policejní práce nemá s těmi nesmysly v podobných knížkách nic společného, a ona s ním vždy souhlasila – jestli to on říká, tak to musí být pravda – ale četla je stejně dál. Nepřekvapilo by ho, kdyby si Rosie prohlížela ten pultík také, knihu tedy vyndal… ale pak ji neochotně zase dala zpátky, protože by si nedovolila vyhodit pět dolarů na tři hodiny zábavy, když měla tak málo peněz a tolik nezodpovězených otázek.

Jedl svůj salát a snažil se sám sebe donutit k četbě té knížky, jako ona měla ve zvyku je číst a pak se vrátil na své sedadlo v autobuse. Za malou chvilku byli opět na cestě. Norman měl knížku v klíně a díval se na lány polí, kterých přibývalo, čím více jeli na západ. Když řidič oznámil, že se mění časové pásmo, posunul své hodinky dozadu, ne proto, že by mu záleželo na nějakých zatracených časových pásmech (během následujících asi třiceti dnů se bude řídit svým vlastním časem), ale proto, že Rose by to udělala. Opět rozevřel knížku a četl o vikáři, který našel na zahradě mrtvolu, a pak ji zase znuděně odložil Ale ta nuda byla jen na povrchu. Ve svém nitru se vůbec nenudil. Ve svém nitru se cítil jako ta holčička ve staré pohádce pro děti, co našla medvědí chaloupku. Seděl teď na medvědí židličce, v klíně měl medvědí knížku a brzy najde medvědí domeček. Pokud všechno půjde hladce, brzy se bude skrývat pod malou medvědí postýlkou.

„Když to budeš nejmíň čekat,“ řekl. „Když to budeš nejmíň čekat.“

Brzy zrána následujícího dne vystoupil z autobusu a stál ve vstupu na nástupiště, prohlížel si nádražní halu s vysokými stropy 4 rozléhající se ozvěnou a pokoušel se nevnímat pasáky a štětky, pobudy a žebráky, na kterých se jeho zkušené policajtské oko hned zastavilo, a snažil se vidět tak, jak by viděla ona, když vystoupila ze stejného autobusu a procházela stejnými místy v tuto stejnou dobu, kdy jsou lidé nejvíc otupělí.

Stál tam a nechával se pohltit ozvěnou tohoto podivného místa: jeho vzezřením, pachem a nábojem.

Kdo jsem? zeptal se sám sebe.

Rose Danielsová, odpověděl.

Jak se cítím?

Malá. Ztracená. A vyděšená. To je to pravé. Jsem hrozně vyděšená.

Najednou dostal strašný nápad: co když se ve své hrůze a panice Rose obrátila na tu nepravou osobu? Bylo to celkem možné; pro určitý typ gaunerů byla místa jako toto zlatým dolem. A co když ji tato nepravá osoba odvedla někam do temného kouta, oloupila ji a pak zavraždila? Nemohl si namlouvat, že něco takového by bylo nepravděpodobné; byl poldou a věděl, ze tomu tak není. Kdyby si nějakej parchant třeba všiml toho jejího pitomýho

cajkového prstenu, například –

Několikrát se zhluboka nadechl a snažil se soustředit tu část své mysli, která představovala Rose. Co by s tím mohl udělat? Jestli byla zavražděná, tak prostě byla zavražděná. S tím se nic nedalo udělat, takže bude lepší, když na to nebude myslet… a mimoto, nesnesl by představu, že by mu takto mohla uniknout, že by si snad nějaký zdopovaný pobuda mohl vzít něco, co patřilo Normanovi Danielsovi.

Nevadí, řekl sám sobě. Nevadí, jen dělej, co máš. A právě teď, to co máš dělat, je chodit jako Rosie, mluvit jako Rosie, myslet jako Rosie.

Pomalu šel dovnitř nádražní haly, v jedné ruce svíral svoji peněženku (byla to náhražka za její kabelku), díval se na lidi, kteří proudili kolem něj, někteří táhli kufry, jiní nesli na ramenou papírové krabice převázané provázkem, někteří měli ruce ovinuté kolem ramen svých děvčat nebo pasů svých mládenců. Zatímco se díval, nějaký muž vyběhl směrem k ženě a malému chlapci, kteří právě vystoupili z Normanova autobusu. Muž ženu políbil a pak chytil chlapečka a vyhodil ho vysoko do vzduchu. Chlapeček strachy a rozkoší zavýsknul.

Jsem vyděšená – všechno je pro mě nové, všechno je jiné a já jsem k smrti vyděšená, řekl si pro sebe Norman. Je tady něco, co by mě uklidnilo? Něco, čemu bych mohla důvěřovat? Je tu vůbec něco?

Pomalu, velmi pomalu kráčel po otevřeném dlážděném prostoru a snažil se vše vnímat Rosiinýma očima a cítit její kůží. Rychlý pohled na mládež se skelným pohledem (u některých to byla jen časně ranní únava; jiní byli spíš pořádně zkouření) u videoher a pak zase zpět do haly. Podívá se na řadu telefonních automatů, ale komu by ona mohla volat? Nemá žádné přátele, nemá rodinu – dokonce ani žádnou starou tetičku v Texasu nebo horách Tennessee. Dívá se k východu na ulici, možná uvažuje o tom, že půjde pryč a najde si na noc ubytování, aby před tím zmateným, lhostejným a nebezpečným světem mohla zavřít dveře – díky jeho platební kartě má dost peněz, aby mohla za pokoj zaplatit – ale udělá to?

Norman se zastavil pod eskalátorem, stáhl obočí a změnil tvar otázky: Udělám to?

Ne, rozhodl se, neudělám. Nepřihlásím se v nějakém motelu v půl čtvrté ráno, aby mě pak v poledne vyhodili, z jednoho prostého důvodu: je to málo za moje peníze. Můžu ještě chvíli zůstat vzhůru a chvíli si ještě nechat ničit nervy, pokud není vyhnutí. Ale ještě něco jiného mě tu drží: jsem v cizím městě a do svítání ještě zbývají dobré dvě hodiny. Viděla jsem spoustu televizních pořadů o zločinech a četla spoustu detektivek a jsem vdaná za policajta. Vím, co by se mohlo stát ženě, která si samotná vyjde do tmy a myslím, že si raději počkám, až vyjde slunce.

Tak co budu dělat? Jak strávím čas.

V jeho žaludku zakručelo a to byla odpověď na jeho otázku.

Ano, musím něco sníst. Poslední zastávka byla v šest večer a mám pořádný hlad.

Nedaleko od pokladen byl bufet a Norman se tím směrem vydal, cestou překračoval lidi s nacpanými pytli a těžce zadržoval nutkání ty zavšivené hlavy nakopnout a roztříštit je o železnou nohu nejbližší lavičky. Taková nutkání musel poslední dobou zadržovat stále častěji. Nenáviděl bezdomovce; povazoval je za psí lejna s nohama. Nenáviděl jejich ukňourané výmluvy a přihlouplé pokusy předstírat duševní poruchu. Když se k němu jeden, který byl jen v napolo komatózním stavu, dovrávoral a zeptal se ho, jestli nemá nějaké drobné, Norman jen stěží odolal pokušení ho chytit za paži a pěkně ho rozehřát indiánským ohýnkem jako za starých časů. Místo toho řekl tichým hlasem, „Nechte mě být, prosím," protože ona by to řekla a řekla by to takto.

Nejdřív sáhl po míchaných vejcích na slanině na ohřívači, ale pak si vzpomněl, ze takové věci ona jedla, jen když na ni naléhal, což někdy dělal (na tom, co jí, mu nezáleželo, ale bylo důležité, velmi důležité, aby nikdy nezapomněla, kdo je tady pánem). Místo toho si poručil studené obiloviny spolu s šálkem nedobré kávy a půlkou grapefruitu, který vypadal, jako by ho do Ameriky přivezli ještě na Mayfloweru. Po jídle se cítil lépe, více probuzený. Když dojedl, automaticky hrábnul po cigaretě, jeho ruka se krátce zastavila na balíčku v kapse košile, ale stáhnul ji zpět. Rose byla nekuřačka, tudíž by žádné takové nutkání neměla. Po chvilce meditování na toto téma ho, jak předpokládal, chuť přešla.

První, co spatřil, když vyšel z bufetu a zastavil se před ním a volnou rukou, ve které nedržel peněženku, si zastrkával vzadu košili do kalhot, byl velký, svítící modrobílý neon s nápisem POMOC CESTUJÍCÍM na vnějším obvodě.

Uvnitř Normanovy hlavy se náhle rozbřesklo.

Půjdu tam? Půjdu k té budce s tím velkým, uklidňujícím nápisem? Podívám se, jestli tam pro mě něco nemají?

Ovšemže to udělám – kam jinam bych šla?

Vydal se tím směrem, ale jen nenápadně, nejdříve jen tak okolo budky proklouzl a pak ji obešel a pozorně si přitom z obou stran prohlížel člověka, který seděl uvnitř. Byl to Žid s tenkým krkem, který vypadal tak na padesát a byl asi tak nebezpečný jako Thumper, zaječí přítel Bambiho z Disneyovky. Četl noviny, ve kterých Norman poznal Pravdu, a čas od času od nich zvedl hlavu a nepřítomným pohledem se rozhlédl po nádraží. Kdyby teď Norman ještě hrál Rose, Thumper by ho nepochybně zaregistroval, ale Norman teď hrál zase Normana, detektiva inspektora Danielse na číhané a to znamenalo, že splynul s davem. Chodil sem a tam v širokém oblouku za budkou (být stále v pohybu bylo velmi důležité; na podobných místech člověk neriskuje, že si ho někdo všimne, pokud ovšem nezůstane stát), držel se Thumperovi z dohledu, ale byl v doslechu jeho konverzací.

Okolo čtvrt na pět přišla k budce Pomoci cestujícím plačící žena. Thumperovi vyprávěla, že jela s Greyhoundem z New Yorku a zatímco spala, někdo jí z kabelky ukradl peněženku. Okolo toho nadělala ještě spoustu řečí, prolila spoustu slz a použila několik papírových kapesníků, které jí Thumper nabídl a nakonec jí i našel hotel, který ji na pár nocí ubytuje, aniž by musela dopředu zaplatit, dokud jí manžel nepošle nějaké peníze.

Kdybych byl vaším manželem, dámo, přivezl bych ty peníze osobně, pomyslel si Norman, který za budkou stále opisoval svůj kyvadlový pohyb tam a zpět. A hlavně bych ti dal pořádný kopanec do zadku za to, žes udělala takovou blbost.

Během telefonátu do hotelu se Thumper představil jako Peter Slowik. To Normanovi stačilo. Jakmile ten Žid začal

opět rozmlouvat se ženou a popisovat jí cestu, Norman se vzdálil od budky a vrátil se k telefonním budkám, kde ještě zbyly dva telefonní seznamy, které nikdo neroztrhal nebo neukradl. Mohl by tuto informaci získat později během dne, kdyby zavolal své policejní oddělení, ale raději to nechtěl dělat. Podle toho, jak se to vyvine s tím Židákem, co si čte Pravdu, by se mohlo stát nebezpečným někomu volat, mohlo by se mu to jednou vrátit v nejnepříhodnějším okamžiku, jak se to někdy stává. A ukázalo se, ze by to ani nebylo zapotřebí.

V městském telefonním seznamu byli tři Slowiksové a jeden Slowik. Jen jeden z nich byl Peter.

Daniels si zapsal Thumpersteinovu adresu, vyšel z nádraží a namířil ke stanovišti taxíků. Chlapík v prvním autě byl bílý – konečně – a Norman se ho zeptal, jestli je ještě v tomto městě nějaký hotel, kde člověk může platit v hotovosti a po zhasnutí nemusí naslouchat švábím závodům. Řidič chvilku zapřemýšlel a pak kývnul. „Hotel Whitestone. Dobrý, laciný, berou hotovost a nekladou žádné otázky."

Norman otevřel zadní dvířka taxíku a nasedl „Tak jdem na to," řekl

2.

Když v pondělí ráno Rosie následovala krásnou rudovlásku s dlouhýma nohama manekýnky do studia C Tape Engine, Robbie Lefferts byl přesně tam, kde slíbil, že bude, a byl k ní stejně laskavý jako na ni byl na rohu ulice, když ji přesvědčoval, aby mu nahlas předčítala z jedné z knížek, které si právě koupil. Rhoda Simonsová, čtyřicátnice, která ji bude režírovat, k ní byla také laskavá, ale… režírovat! To slovo znělo tak podivně ve spojení s Rosie McClendonovou, která se nikdy ani nepokusila si zahrát třeba jen ve školním představení. Zvukový technik, Curtis Hamilton, byl také hodný, ačkoliv byl ze začátku příliš zaměstnaný svými přístroji, takže na ni jen rychle pohlédl, podal jí ruku a krátce a neúčastně jí potřásl. Rosie se přidala k Robbiemu a paní Simonsové na šálek čaje předtím, než napnou plachty (tak to nazval Robbie) a podařilo se jí ze šálku ani neukápnout. Ale když procházela dvojitými dveřmi do malé prosklené nahrávací kabiny, zmocnil se jí takový záchvat paniky, že málem upustila svazek xeroxovaných listů, kterým Rhoda říkala „stránky". Cítila se skoro stejně jako tehdy, když viděla, jak se k ní Westmorelandskou ulicí blíží červené auto a myslela si, že to je Normanova sentra.

Viděla, jak se na ni přes sklo dívají – dokonce i vážný mladý Curtis Hamilton se teď na ni díval – a jejich obličeje vypadaly zdeformované a rozmazané, jako by se na ně dívala přes vodu a ne přes vzduch. Takhle zlaté rybky vidí lidi, když se sklánějí nad boky akvária a dívají se na ně, myslela si a vzápětí ještě toto: Nemůžu to zvládnout. Jak jsem si, ve jménu Božím, kdy mohla myslet, že to dokážu?

Ozvalo se hlasité cvaknutí, při kterém nadskočila.

„Paní McClendonová?" byl to zvukařův hlas. „Sedla byste si před mikrofon, abych mohl udělat zvukovou zkoušku?"

Nebyla si jistá, jestli bude moct. Nebyla si jistá, jestli se vůbec dokáže pohnout. Stála jako přibitá na místě, dívala se přes místnost na mikrofon, který na ni mířil jako hlava nějakého nebezpečného futuristického hada. A i kdyby se jí podařilo přejít místnost, jakmile by si sedla, nic by z jejích úst nevyšlo, nic víc než rezavý skřek.

V tom okamžiku Rosie viděla, jak vše, čeho se jí podařilo dosáhnout – se teď nesmírně'rychle hroutí jako v nějaké staré grotesce. Viděla, jak ji z jejího útulného pokojíčku, kde žila teprve čtyři dny, vyhazují, až jí dojdou její nevelké finanční prostředky, viděla, jak se od ní všichni u Dcer a Sester odvracejí, včetně Anny.

Dost dobře vám teď nemohu dát zpátky to místo, co jste měla, že? slyšela uvnitř své hlavy Annu. Tady u D & S jsou vždy nová děvčata, to vy dobře víte, a těm já musím vždy dávat přednost. Proč jste byla tak bláhová, Rosie? Co vás vůbec vedlo k domněnce, že byste, byť na tak skromné úrovni, mohla být umělkyní? Viděla, jak ji odmítají i jako servírku v kavárnách ve městě, ne proto, jak vypadá, ale pro její zápach – zápach porážky, hanby a ztracených nadějí.

„Rosie?" To byl Rob Lefferts. „Sedla byste si, aby si Curt mohl seřídit nahrávání?"

Ani on, ani nikdo z mužů nevěděl, co se děje, jen Rhoda Simonsová ano… nebo to přinejmenším tušila. Vzala do ruky tužku, která jí trčela z vlasů a začala něco čmárat do bloku, který ležel před ní. Nedívala se na to, co psala, ale dívala se na Rosii a její obočí se stáhlo v jednolitou čáru.

Náhle, jako člověk, který se topí a tápe po čemkoliv, co plave na hladině, co by ho mohlo udržet o něco déle nad vodou, Rosie zjistila, že myslí na svůj obraz. Pověsila ho přesně tam, kam jí navrhla Anna, vedle okna v obývacím prostoru – dokonce tam byl ještě ve zdi háček zanechaný předchozím nájemníkem. Bylo to dokonalé místo, zvlášť večer; mohli jste se chvíli dívat z okna na slunce, zapadající za lesní zelenočernou masou Bryant Parku a pak pohlédnout zpět na obraz a pak zase na park. Tyto dvě věci spolu báječně ladily, okno a obraz, obraz a okno. Nevěděla, proč tomu tak je, ale bylo to. Ale kdyby přišla o pokoj, obraz by musela sundat…

Ne, zůstane, kde je, pomyslela si. Musí zůstat tam, kde je!

To ji nakonec dostalo do pohybu. Pomalu došla ke stolu, položila své stránky (byly to fotokopie stránek knížky, publikované v roce 1951) před sebe a posadila se. Jen jí to připadlo, jako by padala, jako by její kolena byla zablokovaná kolíčky, které právě teď někdo vytáhl.

Dokážeš to, Rosie, ujistil ji hlas hluboko v jejím nitru, ale i tato autorita jí v tomto okamžiku zněla falešně. Dokázala jsi to na rohu ulice před zastavárnou a dokážeš to i tady.

Nebyla příliš překvapená, že se jí moc nedaří samu sebe přesvědčit. Co ji skutečně překvapilo, byla myšlenka, jež okamžitě následovala: Ta žena na obraze by se toho nebála; ta žena v purpurově červeném chitónu by se takové maličkosti vůbec nebála.

Ovšemže, byla to směšná myšlenka; kdyby ta žena na obraze byla skutečná, musela by existovat ve starověkém světě, ve kterém byly komety považované za zvěstovatele zkázy, bohové měli obývat vrcholky hor a většina lidí žila a zemřela, aniž by kdy spatřila nějakou knihu. Kdyby se žena z té doby dostala do této místnosti, místnosti se skleněnými stěnami a studenými světly a ocelovou hadí hlavou trčící ze stolu, buď by s křikem vyběhla ze dveří, nebo by rovnou na místě omdlela leknutím.

Avšak Rose se domnívala, že ta světlovlasá žena v purpurově červeném chitónu v životě nikdy neomdlela a že k

tomu, aby začala křičet, by bylo zapotřebí něco víc než jen nahrávací studio.

Myslíš na ni, jako by byla skutečná, řekl ten niterný hlas. Znělo to nervózně. Jsi si jistá, že to je moudré?

Jestli mi to teď pomůže, tak to si piš, že jo, odbyla ho.

„Rosie?“ To byl hlas Rhody Simonsové, který se ozval z reproduktorů. „Jste v pořádku?“

„Ano,“ řekla a s úlevou zjistila, že jí hlas ještě slouží, i když je trochu chraptivý. „Mám jen žízeň, to je vše. A jsem k smrti vyděšená.“

„Nalevo od stolu je lednička s minerálkou a ovocnými džusy,“ řekla Rhoda. „A že se bojíte, to je normální. To přejde.“

„Mluvte ještě chvilku déle, Rosie,“ pobídl ji Curtis. Měl teď na hlavě sluchátka a otáčel knoflíky na řadě ciferníků.

Díky ženě v purpurově červeném rouchu ji panika přecházela. Jako uklidňující prostředek je dokonce lepší než třeba čtvrt hodiny houpání v Smradlavém křesle.

Ne, to není jí, ale tebou, řekl jí opět ten hlas. Ty máš teď navrch, děvče, alespoň prozatím podařilo se ti to jen díky tobě samé. A ať to dopadne jakkoliv, uděláš mi laskavost? Pokus se vždy pamatovat na to, kdo je tady ta pravá Rosie a kdo je Rosie Pravá.

„Něco řekněte,“ říkal jí Curtis. „Nezáleží na tom, co.“

Na chvilku byla úplně ztracená. Její oči dopadly na stránky před ní. Na první byla ilustrace z titulní strany. Byla na ní spoře oděná žena, kterou nožem ohrožoval mohutný, neoholený muž. Muž měl knírek a téměř nepostřehnutelná myšlenka

(co bys tomu řekla kdybych ti to udělal kdybych ti to udělal pěkně zezadu)

jí proletěla hlavou jako závan smrdutého zápachu.

„Budu číst knihu, která se jmenuje Rejnok,“ řekla hlasem, o kterém doufala, že zní normálně. „Byla vydaná v roce 1951 malým nakladatelstvím Lion Books. Ačkoliv je na obálce napsáno, že jméno autora je… stačí vám to?“

„Už se mi to začíná rýsovat,“ řekl Curtis, který se na židli na kolečkách přesunoval z jednoho konce svého pultu k druhému. „Jen ještě chvilku pro magnetofon. Ale zní to moc pěkně, jak mluvíte.“

„Ano, skvěle,“ řekla Rhoda a Rosii se zdálo, že v režisérčině hlasu slyší úlevu.

Povzbuzena se Rosie opět nahnula k mikrofonu.

„Na obálce je napsané, že kniha byla napsaná Richardem Racinem, ale pan Lefferts – Rob – říká, že ve skutečnosti byla napsaná ženou jménem Christina Bellová. Kniha je součástí seriálu spolu nesouvisejících příběhů, nazvaného ‚Ženy v přestrojení‘ a já jsem dostala tuto práci díky tomu, že žena, která měla číst romány Christiny Bellové, dostala roli v –“

„Už to mám,“ řekl Curtis Hamilton.

„Probůh, ona zní jako Liz Taylorová v Butterfield S,“ řekla Rhoda Simonsová a spráskla ruce.

Robbie přikývnul. Zubil se a bylo vidět, že je nadšený. „Rhoda vám s tím pomůže, ale když to budete číst stejně, jako jste mi tehdy před zastavárnou četla Temnou cestu, tak nám to všem bude stačit ke štěstí.“

Rosie se naklonila, jen tak tak že hlavou nenarazila do okraje stok a vytáhla láhev minerálky z ledničky. Když odšroubovávala uzávěr, viděla, jak se jí chvějí ruce. „Budu se snažit. To vám slibuji.“

„Já to vím,“ řekl.

Mysli na tu ženu na kopci, řekla sama sobě Rosie. Mysli na to, jak ona tam teď stojí a nebojí se ničeho, co by jí v jejím světě hrozilo, ani ničeho, co se skrývá za jejími zády ve světě mém. Nemá žádnou zbraň, ale nebojí se – k tomu, abyste to poznali, jí není ani třeba vidět do obličeje, je to vidět na jejím postoji. Ona je…

„…na všechno připravená,“ zamumlala Rosie a usmála se.

Robbie se naklonil ke skleněné přepážce. „Pardon? Nerozuměl jsem.“

„Řekla jsem, že jsem připravená,“ řekla.

„Zvuková hladina je v pořádku,“ řekl Curtis a otočil se ke Rhodě, která si před sebou rozložila svoji kopii textu románu vedle svého bloku. „Až budete připravená, paní profesorko, tak můžem jet.“

„Dobrá, Rosie, ukážem jim, jak se to dělá,“ řekla Rhoda. „Toto je The Manta Ray od Christiny Bellové. Zákazníkem je Audio Concepts, režíruje Rhoda Simons a čte Rose McClendonová. Nahráváme. Začneme na moje znamení a… teď.“

Ach Bože, já nemohu, napadlo opět Rosii a zaostřila svoji mysl jen na jeden mocně zářící bod: zlatou obroučku, kterou žena na obraze měla ozdobené pravé nadloktí. Jakmile se jí toto podařilo, čerstvá vlna paniky okamžitě začala odeznívat.

„První kapitola.

Nela si uvědomila, že ji muž v otrhaném šedivém svrchníku pronásleduje, až tehdy, když pouliční světla osvětlila uličku posetou odpadky, která jí připadala jako ústa starého muže, jenž zemřel, když ještě zvykal poslední sousto. V té chvíli již bylo příliš pozdě. Těsně v patách uslyšela zvuk kroků bot s ocelovými podkůvkami a ze tmy se vynořila velká špinavá ruka…“

3.

Bylo čtvrt na osm toho večera, když Rosie zastrčila klíč do zámku ke svému pokoji v prvním patře na Trentonské ulici. Byla unavená a rozpálená – léto přišlo tento rok brzy – ale také byla velice šťastná. V jedné ruce nesla sáček s nákupem. Z něj vykukoval štos žlutých letáků oznamujících, že Dcery a Sestry pořádají taneční letní piknik s koncertem. Rosie zašla k D & S, aby jim řekla, jak proběhl její první den v práci (ještě toho byla plná), a když byla na odchodu, Robin St. Jamesová ji požádala, aby si nějaké letáky vzala a pokusila se je vylepit v obchodech ve svém sousedství. Rosie, která měla co dělat, aby neukazovala, jak hrozně ji těší, že nějaké sousedství má, souhlasila, že se o to pokusí ze všech svých sil.

„Jsi náš zachránce,“ řekla Robin. Tento rok byla pověřená prodejem lístků a nijak neskrývala, že jí to moc nejde. „A

kdyby se tě někdo ptal, Rosie, řekni mu, že mezi námi nejsou žádní nezletilci, co utekli z domova, a že nejsme lesby. Tyhle dvě věci nám nejvíc kazí prodej lístků. Uděláš to?“

„Jasně,“ odpověděla Rosie, ačkoliv věděla, že nic takového neudělá. Nedovedla si sama sebe představit, jak nějakému majiteli obchodu, kterého předtím v životě neviděla, dělá přednášku o tom, co jsou Dcery a Sestry… a o tom, co nejsou.

Ale to já těm milým dámám říct nemůžu, pomyslela si, obešla ventilátor v rohu a otevřela ledničku, aby do ní uložila nákup. Pak nahlas: „Ne, řeknu, že jsou to dámy. Milé dámy.“

Zajisté, to byl asi lepší nápad. Muži – obzvlášť ti přes čtyřicítku – z nějakých důvodů mají raději toto slovo než slovo ženy. Bylo to hloupé (a ještě hloupější byl podle Rose způsob, jakým se ženy nad některými výrazy upejpaly a chichotaly), ale tato myšlenka v ní vyvolala náhlou vzpomínku; na to, jak Norman někdy hovořil o prostitutkách, které zatkl. Nikdy je nenazýval dámami (to bylo slovo, které používal, když mluvil o manželkách svých kolegů jako v „Manželka Billa Jessupa je opravdu milá dáma“); ale také nikdy jim neříkal ženy. Říkal jim holky. Tahle holka to, tamta holka ono. Do této chvíle si nikdy neuvědomovala, jak moc toto slůvko nenávidí. Holka. Když ho vyslovujete, zní to jako když se snažíte nepozvracet.

Zapomeň na něj Rosie, není tady. A nebude tady.

Jako vždy, tato prostá myšlenka ji naplnila radostí, úžasem, vděčností. Říkali ji – hlavně na terapeutických sezeních v D & S – že ji tyto euforické pocity přejdou, ale tomu se jí nechtělo věřit. Byla sama svou paní. Unikla nestvůře. Byla volná.

Rosie zavřela dveře od ledničky, otočila se a dívala se přes pokoj. Jeho zařízení bylo minimální a nebyly v něm žádné doplňky – mimo jejího obrazu – ale neviděla v něm nic, co by ji nenaplňovalo potěšením. Byly tam pěkné, krémově zbarvené zdi, na které Norman Daniels nikdy nepohlédl, byla tam židle, ze které ji Norman Daniels nikdy nevyhodil s tím, že je „příliš chytrá“ a byla tam televize, na kterou se Norman Daniels nikdy nedíval, neošklíbal se nad zprávami a nechechtal se při Cheers. A nejlepší na něm bylo, že tady nebyl jediný kout, ve kterém kdy s pláčem seděla a připomínala si, že kdyby se jí udělalo špatně od žaludku, tak musí zvracet do zástěry. Protože tady nebyl. A taky tady nebude.

„Jsem ve svém,“ zašeptala Rosie… a doslova sama sebe radostí objala.

Přešla přes pokoj k obrazu. Chitón světlovlasé ženy vypadal, jako by ve světle pozdního léta přímo zářil. A ona byla žena, pomyslela si Rosie. Ne, dáma a určitě ne, holka. Stála tam na svém kopci, nebojácně shlížela dolů na ruiny chrámu a poražené bohy…

Bohy? Ale vždyť tam byl jen jeden… ne?

Ne, viděla, že tam ve skutečnosti jsou dva – ten, co se s vážným výrazem díval nahoru do mračen ze svého místa poblíž poraženého sloupu a ještě jeden, o kousek dál vpravo. Tento se díval stranou skrz vysokou trávu. Byla z něj vidět jen bílá křivka kamenného obočí, jeden oční důlek a lalůček jednoho ucha; zbytek byl skryt. Do této chvíle si ho ještě nikdy nevšimla, ale co na tom záleží? Na tom obraze je určitě ještě celá spousta věcí, kterých si dosud nevšimla, mnoho malých detailů – byl jako jedna z těch skrývaček plných věcí, které na první pohled nejsou vidět a…

… to byly jen kecy. Ten obraz je velice jednoduchý, opravdu.

„Dobrá,“ zašeptala Rosie, „je.“

Uvědomila si, že myslí na Cynthiin příběh o obraze na faře, kde vyrostla… De Soto hledí k západu. Jak před ním celé hodiny sedávala, dívala se na něj jako na televizi, dívala se, jak se řeka pohybuje.

„Představila, že vidí, jak se hýbe,“ řekla Rosie a otevřela okno, doufajíc, že zachytí čerstvý větřík a naplní jím pokoj. Doléhaly sem slabé hlásky malých dětí, hrajících si na pískovišti a těch větších, které opodál hrály baseball. „Představující, to je vše. Všechny děti to dělají. Já sama jsem to dělala.“

Zastrčila do okna kolík, aby zůstalo otevřené – jinak by se po chvilce s bouchnutím zavřelo – a otočila se zpět k obrazu. Najednou ji napadla závratná myšlenka, tak silná, že téměř hraničila s jistotou. Záhyby na purpurově červeném rouchu nebyly jako předtím. Jejich poloha se změnila. Změnila se, protože žena, která na sobě měla tu tógu nebo chitón nebo co to vlastně bylo, změnila polohu.

„Jsi blázen, jestli si to myslíš,“ zašeptala Rosie. Srdce jí bušilo jako splašené. „Chci říct, úplně cáklá. Ty to víš, že?“

Věděla. Nicméně, sklonila se k obrazu a zírala na něj. Skoro třicet vteřin zůstala v té poloze, s očima ani ne dva couly od namalované ženy na vrcholku kopce a zadržovala dech, aby nezamlžila sklo pokrývající obraz. Nakonec couvla a nechala své plíce naplnit vzduchem při úlevném vdechnutí. Záhyby chitónu se nezměnily. Byla si tím jistá. (No, téměř jistá.) Byla to jen její představivost, která si s ní po dlouhém dnu zahrávala – po dnu, který byl zároveň nádherný i strašlivě nervující.

„Jo, ale zvládla jsem to,“ řekla té ženě v chitónu. Mluvit nahlas k té ženě na obraze jí již připadalo naprosto normální. Možná trochu výstřední, ale co? Komu to škodí? Kdo se o tom kdy dozví? A to, že k ní byla blondýnka otočená zády, činilo ještě snadnější uvěřit, že skutečně naslouchá.

Rosie šla k oknu, opřela se oběma dlaněmi o parapet a podívala se ven. Na plácku přes ulici se honily děti a houpaly se na houpačkách. Přímo pod ní u chodníku zastavilo auto. Byly časy, kdy jí prostý pohled na auto, které takto zastavuje, plnilo děsem a vizemi Normanovy pěsti a Normanova prstenu na ní, jak se na ni řítí a slova Služba, Věrnost a Společnost se stávají většími a většími, až se zdá, že naplňují celý svět… ale tyto časy už jsou pryč. Díky Bohu.

„Vlastně si myslím, že se mi podařilo víc, než jen to zvládnout,“ řekla obrazu. „Myslím, že jsem skutečně odvedla dobrou práci. Robbie si to myslí, já vím, ale ten, koho jsem opravdu musela přesvědčit, to byla Rhoda. Myslím, že ve chvíli, kdy jsem vešla dovnitř, byla odhodlaná mě spíš nemít ráda, protože jsem byla Robbieho objev, víš?“

Opět se obrátila k obrazu, obrátila se k němu tím způsobem, jakým se obracíme k příteli, chtěla z jejího obličeje vyčíst, jak na ni ten který nápad či prohlášení zapůsobí, ale ovšem, ta žena na obraze se jen dál dívala z kopce k rozpadlému

chrámu a Rosie nabízela ke čtení jen svá záda.

„Však ty víš, jaký mrchy my holky dokážeme být," řekla Rosie a rozesmála se. „Až na to, že si opravdu myslím, že jsem si ji získala. Udělaly jsme jen padesát stránek, ale ke konci jsem již byla mnohem lepší a mimo to, tyhle staré detektivky bývají krátké. Vsadím se, že ve středu odpoledne to skončím a víš, co je na tom nejlepší? Vydělávám skoro sto dvacet dolarů denně – ne týdně, ale denně – a jsou ještě tři další romány od Christiny Bellové. Jestli mi je Robbie a Rhoda dají, já –"

Zarazila se, prázdným zrakem zírala na obraz, již ani neslyšela slabé výkřiky z hřiště, dokonce ani neslyšela kroky na schodech z přízemí. Opět se dívala na tvary u pravého okraje obrazu – na křivku obočí, křivku oblého oka bez zornice, křivku ucha. Najednou se v ní rozbřesklo. Zároveň měla i neměla pravdu – měla pravdu v tom, že ta druhá poražená socha nebyla předtím vidět, ale neměla ji ve svém pocitu, že se ta hlava na obraze jen tak zhmotnila, zatímco byla v nahrávacím studiu. Její myšlenka, že se změnila poloha záhybů na oděvu ženy, mohla být jen pokusem jejího podvědomí zesílit ten první chybný pocit tím, že vytvoří jakousi halucinaci. To, koneckonců, dávalo víc smysl než to, co teď viděla před sebou.

„Ten obraz je větší," řekla Rosie.

Ne. Nebylo tomu docela tak.

Zvedla ruce, přeměřovala si jimi obraz a utvrdila se v tom, že stále zabírá ten samý prostor třikrát dvě stopy na zdi. Všimla si také, že bílá pasparta obrazu je stále stejně silná, takže o co jde?

Ta druhá kamenná hlava tam předtím nebyla a o to tady jde, pomyslela si. Možná…

Rosii se najednou zatočila hlava a udělalo se jí trochu špatně od žaludku. Zavřela pevně oči a začala si třít spánky, protože se o ni pokoušela bolest hlavy. Když opět otevřela oči a podívala se na obraz, objevila se před ní stejná scéna jako poprvé, ale její samostatné prvky – chrám, spadlé sochy, purpurově červený chitón, zdviženou levou ruku – nevnímala jednotlivě, nýbrž jako celek, jako něco, co k ní promlouvalo svým vnitřním hlasem.

Bylo toho tam zase víc. Byla si téměř jistá, že tento dojem nebyl halucinací, ale prostým faktem. Obraz nebyl ve skutečnosti větší, ale na obou stranách toho bylo vidět víc… a nahoře a dole také. Jako by nějaký promítač právě zjistil, že používal špatnou čočku, a dal tam jinou a ze sražené pětatřicítky udělal širokoúhlou sedmdesátku. Teď už nebyl vidět jenom Clint, ale také kovbojové po jeho boku.

Jseš cvok, Rosie. Obrazy se nestávají většími.

Ne? A jak tedy vysvětlíš toho druhého boha? Byla si jistá, že tam celou tu dobu byl a že ona ho jen neviděla, protože…

„Protože ten obraz je teď víc doprava," zamumlala. Její oči byly doširoka otevřené, ale dalo by se těžko určit, jestli se v nich zrací zmatek nebo úžas. „Také je víc doleva a víc nahoru a víc d-"

Najednou se ozvalo klepání na dveře za ní, tak rychlé a lehké, že jednotlivé údery téměř splynuly. Rosie se otočila a měla pocit, jako by se pomalu vznášela v podmořském světě.

Nezamkla dveře.

Klepání se ozvalo znova. Vzpomněla si na auto, které se zastavilo u chodníku – malé auto, ten typ auta, které by si pronajal muž, který cestuje sám u Hertze nebo Avisu – a veškeré její myšlenky na obraz byly přehlušeny jinou myšlenkou, podbarvenou tmavými tóny rezignace a zoufalství: Norman ji nakonec našel. Chvíli mu to trvalo, ale nějak se mu to podařilo.

Vzpomněla si na svůj poslední rozhovor s Annou – Anna se jí ptala, co by dělala, kdyby se objevil Norman. Zamkla dveře a zavolala policii, ale zapomněla zaniknout dveře a neměla tady telefon. To poslední bylo tou nejhorší ironií osudu, protože v rohu obývacího prostoru byla na něj zásuvka a zásuvka fungovala – zašla dnes během polední přestávky na telefonní společnost a zaplatila poplatek. Ta žena, se kterou tam měla schůzku, jí dala její nové telefonní číslo napsané na bílé kartičce. Rosie si ji strčila do kabelky a vyšla ven. Šla kolem výkladů s vystavenými telefonními aparáty na prodej. Pomyslela si, že když půjde na Lakeview Mail, tak tam přístroj sežene o deset dolarů laciněji, když bude mít štěstí. A teď, jen kvůli tomu, že chtěla ušetřit usmolených deset dolarů…

Za dveřmi bylo ticho, ale když pohlédla na škvíru pod dveřmi, viděla stíny jeho bot. Budou to velké, černé, lesklé boty. Budou to tvrdé boty. Tím si byla jistá, protože za ta léta s ním měla jejich stopy všude po nohou a břiše i hýždích.

Klepání se znovu ozvalo ve třech rychlých sériích: rapraprap pauza, rapraprap pauza, rapraprap.

l tentokrát, stejně jako při záchvatu paniky ráno v nahrávací kabině, se Rosiina mysl obrátila k ženě na obraze, která tam stála na vrcholku kopce zarostlého trávou a nebála se nadcházející bouře ani toho, že by se v těch rozvalinách pod ní mohla ukrývat strašidla nebo skřítci nebo jen obyčejná banda lupičů, nebála se ničeho. Dalo se to uhodnout podle držení jejích zad, podle toho, jak měla nonšalantně zdviženou ruku, a dokonce (jak Rosie opravdu věřila) i podle tvaru jednoho z letmo zahlédnutých ňader.

Já nejsem ona, já se bojím – tak se bojím, že si málem promáčím kalhotky – ale nenechám tě, Normane, abys mě jen tak lehce dostal, přisámbůh, ze tě nenechám.

Na okamžik si zkusila vzpomenout na chvat, který jí ukázala Gerta Kinshawová, ten, při kterém svého útočícího protivníka chytíte za předloktí a pak s ním smýknete na stranu. K ničemu to nebylo – když se pokusila si v duchu představit ten nejdůležitější pohyb, jediné, co před sebou viděla, byl Norman, jak se k ní blíží, s odchlípenými rty na ni cení zuby (tomuhle vždy říkala kousavý úsměv) a chce si s ní pěkně zblízka promluvit.

Pěkně zblízka.

Její pytel s nákupem ještě stál na kuchyňském pultě a žluté letáky s pozvánkami na piknik ležely vedle něj. Věci, které by se mohly zkazit, již z něj vyndala a dala je do ledničky, ale zbylo v něm ještě několik konzerv. Přešla přes pokoj k pultu a připadalo jí, že nohy má tak dřevěné, jakoby zbavené jakéhokoliv citu.

Další tři zaťukání: rapraprap.

„Už jdu," řekla Rosie. Měla pocit, že její hlas zní překvapivě klidně. Vytáhla z pytle ten nejtěžší předmět, dvoulibrovou plechovku ovocného koktejlu. Co nejpevněji ji sevřela v dlani a na svých zdřevěnělých nohou vyrazila ke dveřím. „Už jdu, ještě okamžik, hned tam budu."

4.

Zatímco Rosie nakupovala, Norman Daniels ležel ve spodním prádle na posteli hotelu Whitestone, kouřil cigaretu a díval se do stropu.

Stejně jako u mnoha chlapců jeho kuřácký návyk začal tím, ze kradl cigarety z otcových balíčků pallmallek, a když ho chytili, tak dostal nářez, který bral jako férovou cenu za to, že mohl být spatřen ve městě na rohu Státní a silnice č. 49, jak se s vyhrnutým límcem od saka a cigaretou přilepenou k dolnímu rtu klíďo opírá o telegrafní sloup před aubreyvillským dragstórem a poštou: je to žrádlo, zlato, jsem prostě správnej frajer. A když ve svých starých kárách jezdí kolem tvoji staří kamarádi, jak by mohli vědět, že jsi vykradl tátovu krabičku cigaret ležící na prádelníku nebo ze když jsi projednou sebral všechnu svou odvahu a šel si sám do dragstóru koupit balíček, tak starej Gregory si jen odfrknul a řekl ti, ať se vrátíš, až ti porostou vousy?

V patnácti letech bylo kouření něco, opravdu něco, co mu nahradilo všechno to, co nemohl mít (auto, například, třeba i jen takovou tu starou káru jako měli jeho kamarádi – auto s prořezavělým plechem okolo reflektorů, zakrytým bíle natřenými pruhy kytu a přidrátovanými nárazníky), a v době, kdy mu bylo šestnáct let, měl už silný návyk, kouřil dva balíčky denně a měl bona fide – ranní kuřácký kašel.

Tři roky po svatbě s Rose celá její rodina – otec, matka a šestnáctiletý bratr – zahynuli právě na té silnici č. 49. Vraceli se domů z odpoledního plavání ve Philově lomu, když štěrkem naložený nákladňák před nimi dostal smyk a rozmáčkl je jako mouchu na okenní tabulce. Utržená hlava starého McClendona byla nalezena v příkopě vzdáleném třicet yardů od místa neštěstí, s otevřenými ústy a pořádným stříkancem kravského lejna v oku (Daniels byl tehdy policajtem a policajti si takové věci mezi sebou řeknou). Všechny tyto detaily Danielse ani při nejmenším nerozrušily; ve skutečnosti byl nehodou velice potěšen. Podle něho ten zvědavej starej parchant dostal přesně to, co si zasluhoval. McClendon se své dcery rád ptal na věci, které se ho vůbec netýkaly. Koneckonců, Rose už nebyla McClendonovou dcerou – alespoň ne v očích zákona. V očích zákona se stala manželkou Normana Danielse.

Zhluboka zatáhl ze své cigarety, vyfoukl tři kroužky cigaretového kouře a díval se, jak pomalu stoupají do stropu. Venku bylo slyšet troubení aut. Byl tady teprve půl dne, ale už to město nenáviděl. Bylo příliš velké. Mělo příliš mnoho úkrytů. Ne, že by na tom záleželo. Protože byl na stopě a brzy na svévolnou dcerušku Craiga McClendona, Rosii, spadne těžká cihlová zeď.

Na trojnásobném pohřbu McClendonových – kterého se zúčastnila veškerá smetánka v Aubreyvillu – Daniels začal kašlat a nemohl přestat. Lidé se otáčeli a dívali se na něj a jemu ty pohledy vadily víc než co jiného. Zrudlý, rozzuřený hanbou (ale stále neschopný přestat kašlat), Daniels vystrkal svoji vzlykající mladou manželku z kostela a vyběhl s rukou zbytečně přitisknutou na ústa.

Stál venku, kašlal tak silně, že aby se nezadusil, musel se předklonit a opřít se rukama o kolena a svýma slzami zalitýma očima se díval na skupinku lidí, kteří si odskočili ven na cigaretu, tři muže a dvě ženy, kteří to nemohli vydržet ani tu ubohou půlhodinku, co trval církevní obřad a najednou se rozhodl, že s kouřením skoncuje. Prostě jen tak. Věděl sice, že ten jeho záchvat kašle mohl být způsobený jeho obvyklou letní alergií, ale to bylo jedno. Byl to hloupej návyk, možná ten nejhloupější návyk na této planetě, ale ať se propadne, jestli nějaký okresní koroner na jeho úmrtním listě jako příčinu smrti napíše Pall Malls.

Toho dne, kdy se vrátil domů a zjistil, ze Rosie odešla – lépe řečeno, toho večera poté, co přišel na to, že jeho platební karta zmizela, již déle nemohl odkládat pohlédnout pravdě do očí – zašel do obchůdku pod kopcem a po jedenácti letech si koupil svůj první balíček cigaret. Vrátil se ke své staré oblíbené značce stejně jistě, jako se zločinec vrací na místo činu. In hoc signo vinces je napsáno na každém balíčku barvy krve, v tomto znamení zvítězíš, podle jeho otce, který nad Danielsovou matkou většinou vítězil jen při domácích hádkách, ale v ničem jiném, jak se Normanovi vždycky zdálo.

Po prvním šluku se mu zatočila hlava, a když dokouřil první cigaretu, kterou podle svého zvyku kouřil až do konce, byl si jistý, ze se buď pozvrací, nebo omdlí, nebo dostane infarkt. Nebo všechno najednou. Ale dnes již byl zpátky na svých dvou balíčcích za den a kašlal stejně, jako když ho ten hluboko usazený kuřácký kašel po ránu vyháněl z postele. Bylo to, jako by nikdy nepřestal.

Bylo to vlastně v pořádku; procházel teď náročným obdobím svého života, plným stresu, a jak to rádi zdůrazňovali ti zvratkové psychologové, když se lidé v životě dostávají do stresových situací, často se navracejí ke svým starým návykům. Návyky – zvlášť ty špatné jako kouření a pití – jsou jako berličky, říká se. Tak co? Když člověk nemůže na nohy, co je na tom špatného, že si pořídí berle? Jakmile si to vyřídí s Rosií (a jisté je, že pokud by mělo dojít k neformálnímu rozvodu, tak to bude, řekněme, podle jeho podmínek), tak všechny berličky odhodí.

Tentokrát nadobro.

Norman otočil hlavu a podíval se z okna. Ještě nebyla úplná tma, ale stmívalo se. Bylo na čase, aby se rozhýbal. Nechtěl přece přijít pozdě na svou schůzku. Rozmačkal cigaretu v překypujícím popelníku na nočním stolku vedle telefonu, sundal nohy z postele a začal se oblékat.

Nejhezčí na tom bylo, že nemusel spěchat; měl nahromaděných hodně přesčasů a kapitán Haraway se ani trochu necukal, aby mu dal tolik volna, kolik chtěl. Norman se domníval, že ho k tomu vedly dva důvody. Za prvé, noviny a televize z něj udělaly hvězdu měsíce; za druhé, kapitán Hardaway ho neměl rád, už dvakrát na něj poslal ty pijavice z oddělení vnitřních záležitostí a nepochybně bude jen rád, když se ho na čas zbaví.

„Dneska v noci, ty mrcho," mumlal Norman, když jel dolů ve výtahu, prázdném, až na jeho odraz v zrcadle. „Dneska v noci, jestli budu mít štěstí. A já cítím, ze štěstí mít budu."

U chodníku stála řada taxíků, ale Daniels prošel kolem nich. Taxíkáři si dělají záznamy a někdy si i pamatují obličeje. Ne, pojede opět autobusem. Tentokrát městským. Rychlým krokem kráčel k autobusové zastávce na rohu a přemýšlel o tom, zdali to, že cítí, že bude mít dnes štěstí, myslí skutečně vážně a došel k závěru, že ano. Byl již blízko cíle, věděl to. Věděl to, protože se mu podařilo se opět dostat do její role.

Autobus – byl to autobus zelené linky – se vynořil na rohu a zastavil přímo před místem, kde stál Norman. Nastoupil, zaplatil, sedl si dozadu – dnes večer nemusel hrát Rose, jaká to úleva – a díval se z okna na ubíhající ulice. Vývěsní štíty barů. Vývěsní štíty restaurací. LAHŮDKY. PIVO. PORCOVANÁ PIZZA. SEXXX. TOPLESS.

Sem ty nepatříš, Rose, pomyslel si, když autobus projížděl okolo restaurace jménem Popova kuchyně – „Jen pravé hovězí z Kansasu“ oznamoval krvavě červený neon. Ty sem nepatříš, ale to nevadí, protože jsem už tady. Přišel jsem tě odvézt zpátky domů. V každém případě tě někam odvedu.

Záblesky neonů a tmavnoucí sametová obloha v něm probudily vzpomínky na staré dobré časy, kdy se život ještě nezdál tak divným a klaustrofóbním, kdy ještě nemíval pocit, že stěny místností se k sobě přibližují, až se nad ním úplně uzavřou. Když se rozsvítily neony, začínala legrace – tak to bylo v těch relativně jednoduchých letech, kdy mu bylo dvacet. Našel sis prostě místo, kde byl rozsvícený neon a proklouzl jsi dovnitř. Ty časy už byly pryč, ale většina policajtů – většina dobrých policajtů – si pamatovala, jak po setmění proklouznout dovnitř. Jak proklouznout dovnitř a jak se vyznat na ulici. Policajt, který se v takových věcech nevyznal, moc dlouho nevydržel.

Pozoroval, jak kolem něj defilují osvětlené nápisy a usoudil, že se už asi blíží ke Karolínské ulici. Vstal, přešel do předku autobusu a zůstal tam stát, drze se tyče. Když autobus zastavil na rohu a dveře se otevřely, sešel po schůdkách a beze slova se ztratil v temnotě.

U hotelového stánku s novinami si za šest dolarů a padesát centů koupil plán města, byla to sice nehorázná cena, ale cena za vyptávání se na cestu by mohla být ještě vyšší. Lidé si lidi, kteří se jich ptali na cestu, pamatují; někdy si je pamatují i po pěti letech, je to neuvěřitelné, ale pravdivé. Takže bylo lepší se neptat. Pro případ, že by se něco stalo. Něco špatného. Pravděpodobně se nic nestane, ale lepší je si vždycky dát preventivně pozor.

Podle této mapy Karolínská ulice ústila na Beaudryho náměstí jen čtyři bloky západně od autobusové zastávky. Byla to hezká malá procházka za teplého večera. Na Beaudryho náměstí bydlel ten Židák z Pomoci cestujícím.

Daniels šel pomalu, pomalým procházkovým krokem s rukama v kapsách. Ve tváři měl zasněný, téměř omámený výraz, který vůbec nenaznačoval, že všechny jeho smysly jsou ve stavu pohotovosti. Všímal si každého projíždějícího auta, každého kolemjdoucího chodce, zvláště si všímal každého, kdo by vypadal, že by si mohl všímat jeho. Vidět ho. Nikdo takový tam ale nebyl a to bylo dobře.

Když došel k Thumperově domu – ano, byl to dům a ne jen byt, což je jen dobře – dvakrát prošel kolem, pozoroval auto na příjezdové cestě a světlo v přízemí. V okně obývacího pokoje, byly okenice otevřené, ale záclony zatažené. Bambi byl vzhůru, Thumper byl doma, Thumper se koukal na bednu a možná ze spořádá jednu nebo dvě mrkve, než se vypraví na autobusové nádraží, kde bude pomáhat dalším ženám, které jsou příliš pitomé, aby si nějakou pomoc vůbec zasloužily. Nebo příliš špatné.

Thumper nenosil snubní prstýnek a Normanovi připadal jako teplouš, ale lépe se ujistit než pak litovat. Přešel přes příjezdovou cestu a nahlédl do Thumperovy čtyř nebo pětileté fordky a hledal cokoliv, co by mu mohlo naznačit, že muž nežije sám. Neviděl nic, co by mohlo vzbudit podezření.

Upokojen si opět pořádně prohlédl klidnou ulici a nikoho neviděl.

Nemáš masku, pomyslel si. Nemáš ani nylonovou punčochu, kterou by sis mohl přetáhnout přes obličej, Normie, že ne?

Ne, neměl.

Ty jsi zapomněl, že?

No… vlastně ani ne. Nezapomněl. Měl jen takový pocit, ze až zítra slunce vyjde, bude o jednoho městského Žiďáka na světě míň. Protože i v klidných rezidenčních čtvrtích, jako je tahle, se někdy stávaly ošklivé věci. Občas se někdo někam vloupá – jsou to samozřejmě většinou feťáci – a pak to roztočí. Bývá to drsný. Průsery se prostě stávají, jak bývá psáno na tričkách a nálepkách na náraznících. A někdy, ačkoliv je těžko tomu uvěřit, se to stává těm hodným, místo aby to postihlo ty zlé. Žiďáckému čtenáři Pravdy, který pomáhal ženám utéct od svých manželů, například. Takové věci se přece nemohou trpět; takhle se společnost nedá budovat. Kdyby se každý takto choval, tak by ani žádná společnost nebyla.

Byl to ale dost výjimečný způsob jednání, protože většině těch soucitných duší to projde. Ovšem, většina těch soucitných duší neudělala tu chybu, že by pomohla jeho ženě… a to tento muž udělal. Norman to věděl stejně jistě, jako jak se jmenuje. Tento muž jí pomohl.

Vyšel po schodech, ještě jednou se okolo sebe rychle rozhlédl a zazvonil. Chvíli počkal a pak zazvonil znova. Nyní, již připravený zachytit i ten nejslabší zvuk, zaslechl zvuk přibližujících se kroků, nebyly to žádné vysoké podpatky, ale šouravý zvuk bačkor, Thumperových pohodlných bačkor.

„Už jdu, už jdu,“ volal Thumper.

Dveře se otevřely. Thumper se na něj podíval uslzenýma očima za kostěnou obroučkou brýlí. „Co pro vás mohu udělat?“ zeptal se. Měl na sobě rozepnutou košili, která mu visela přes stejné přiléhavé tričko jako nosil sám Norman a to najednou bylo příliš, to byla ta poslední kapka, po níž nádoba přeteče, která ho dovedla až k nepříčetnému vzteku. Takový člověk klidně nosil stejné tričko jako on! Tričko bílého muže.

„Myslím, že něco ano,“ řekl Norman a něco v jeho výrazu nebo hlasu – možná, že obojí – muselo Slowika poplašit, protože se jeho hnědé oči do široka otevřely a začal ustupovat, sáhl rukou ke dveřím, zřejmě proto, aby je Normanovi přibouchl před nosem. Ale pokud to měl v úmyslu, bylo již příliš pozdě. Norman vyrazil kupředu, chytl Slowika za rozepnutou košili a zatáhl ho dovnitř domu. Norman za sebou dveře s kopnutím přibouchl a cítil se přitom tak lehký

jako Gene Kelly v muzikálu MGM.

„Ano, myslím, že ano," opakoval. „Pro vaše dobro doufám, ze můžete. Položím ti pár otázek, Thumpere, dobrých otázek, a ty se radši modli k tomu tvýmu židáckýmu bohovi s velkým rypákem, abys mi na ně dal nějaké dobré odpovědi."

„Vypadněte odsud!" rozkřičel se na něj Slowik. „Nebo zavolám policii!"

Norman Daniels se málem zakuckal smíchy a chytil Slowika za levé zápěstí a zkroutil mu je až pod jeho kostnatou pravou lopatku. Slowik začal křičet bolestí. Norman mu sáhl do rozkroku a uchopil ho za varlata.

„Přestaň," řekl. „Okamžitě přestaň, nebo ti rozmačkám koule na maděru. Uslyšíš, jak budou pukat."

Thumper přestal. Lapal po dechu a chvílemi zasténal, ale to Normanovi nevadilo. Zatáhl Thumpera zpět do obýváku, kde dálkovým ovládáním, jež leželo na poličce, vypnul televizor.

Dostrkal svého nového přítele do kuchyně a tam ho pustil. „Stoupni si k ledničce," řekl. „Chci tvůj zadek a tvý lopatky vidět pěkně přitisknutý k ledničce a jestli se pohneš coul od ní, tak ti roztrhnu hubu. Rozumíš?"

„A-a-ano," řekl Thumper. „Kdo-kdo-kdo jste?" Stále vypadal jako Bambiho přítel zajíc Thumper, ale jeho hlas teď spíš připomínal starou sovu.

„Irving R. Levin, televizní zpravodajství NBC," řekl Norman. „Tohle dělám ve svém volném čase." Začal otvírat zásuvky kuchyňské linky a přitom nespouštěl Thumpera z očí. Nebál se, ze by se starý dobrý Thump pokusil utéct, ale člověk nikdy neví. Jakmile jejich strach překročí určitou hranici, lidé se stávají nepředvídatelnými jako tornádo.

„Co… já nevím, co –"

„Ty nemusíš vědět co," řekl Norman. „To je na tom to pěkné, Thumpe. Ty vůbec nic vědět nemusíš, jen mi odpovědět na pár jednoduchých otázek. Všechno ostatní nechej na mně. Já jsem profík. Ber mě jako člověka se zlatejma ručičkama."

V páté a poslední zásuvce našel, co hledal: dvě rukavicové chňapky s květinovým vzorem. Jak roztomilé. Přesně to, co se k takovému vyfintěnému Žiďákovi hodí, když vytahuje svoje židáčky košer pekáče ze svý židácký košer trouby. Norman si je natáhl, pak jimi rychle přejel po všech knoflících zásuvek, aby smazal své otisky. Pak Thumpera odvedl zpět do obývacího pokoje, kde sebral dálkové ovládání a otřel si ho o košili.

„Uděláme si tady malé tete-tete, Thumpere," oznámil mu přitom Norman. Jeho hlas začal chraptět; jemu samotnému již jeho hlas ani nepřipadal lidský. Normana ani nepřekvapilo, když ucítil, že je pohlavně vzrušený. Odhodil dálkové ovládání na pohovku a otočil se ke Slowikovi, který tam stál se shrbenými rameny a slzy mu stékaly po tvářích pod kostěnou obroučkou brýlí se silnými skly. Stál tam v tom tričku pro bílé muže. „Pěkně zblízka si s tebou popovídám. Pořádné zblízka. Věříš tomu? Radši bys měl, Thumpe. Radši bys, kurva, měl."

„Prosím," zasténal Slowik. Natáhl své třesoucí se ruce k Normanovi. „Prosím, neubližujte mi. Já nejsem ten pravý – ať už hledáte kohokoliv, to nejsem já. Já vám nemohu pomoct."

Ale nakonec, Slowik docela pomohl. To už byli ve sklepě, protože Norman začal kousat a ani naplno puštěný televizor nemohl přehlušit mužovy výkřiky. Ale výkřiky, nevýkřiky, docela to pomohlo.

Když bylo po všem, Norman našel pod výlevkou v kuchyni pytle na odpadky. Do jednoho z nich dal kuchyňské chňapky a svoji košili, která už se nedala vzít mezi lidi. Vezme ten pytel s sebou a později se ho zbaví.

Nahoře, v Thumperově ložnici, našel jen jediný kus oděvu, do kterého se vešel se svými podstatně širšími rameny: vytahanou, vybledlou mikinu s nápisem Chicago Bulls. Norman ji položil na postel a pak šel do Thumperovy koupelny a pustil Thumperovu sprchu. Zatímco čekal, až začne téct horká voda, prohraboval se v Thumperově lékárničce, až našel lahvičku prášků proti bolesti a vzal si hned čtyři najednou. Bolely ho zuby a čelisti. Celá spodní část jeho obličeje byla pokrytá krví a vlasy a chuchvalci masa.

Vlezl do sprchy a sáhl po Thumperově parfémovaném mýdle a připomněl si, že ho musí také přihodit do pytle. Vlastně si ani nebyl jistý, k čemu mu všechna tato opatrnost bude dobrá, protože neměl sebemenší představu o tom, jaké případné stopy po sobě mohl zanechat dole ve sklepě. Vzpomínky na to, co se tam dělo, byly velice zamlžené.

Když si myl vlasy, začal si zpívat: „Tooulavá Rose… tooulavá Rose… kdepak se toouláš… to nikdo neví… divoká a ve větru se zmítající… taková ona je… kdopak si ji udrží… toulavou Rose?"

Zastavil vodu, vylezl ze sprchy a podíval se na sebe do zrcadla nad umyvadlem, zamlženém párou.

„Já to dokážu," řekl hluše. „Já jsem ten, kdo to dokáže."

5.

Když se konečně ozvala, Bill Steiner právě zvedal ruku, aby ještě jednou zaklepal a v duchu proklínal svoji nervozitu – obvykle kvůli ženám nervózní nebýval. „Už jdu! Už jdu, jen okamžik, už tam budu." Díky Bohu, neznělo to, že se zlobí, tak ji snad nevypudil z koupelny.

Co tady ksakru vůbec dělám? ptal se opět sám sebe, když se kroky blížily ke dveřím. Je to jak scéna z nějaké nepodařené zamilované komedie, ve které by i Tom Hanks vypadal směšně.

To klidně mohla být pravda, ale nic to neměnilo na skutečnosti, že ta žena, která minulý týden přišla do jeho obchodu, zůstala pevně vrytá v jeho mysli. A že tato vzpomínka, místo aby se s ubíhajícími dny vytrácela, tak se naopak zesilovala. Dvě věci byly jisté: bylo to poprvé v životě, co přinesl květiny ženě, kterou ani neznal, a od svých šestnácti let se necítil tak nervózní, když chtěl ženu požádat o schůzku.

V okamžiku, když kroky na druhé straně došly ke dveřím, Bill si všiml, že jedna z kopretin se uvolnila z kytice. Když se dveře začaly otvírat, tak zrovna upravoval kytici, a když vzhlédnul, spatřil ženu, která u něj vyměnila falešný diamant za špatné umělecké dílo, jak tam stojí s vražedným pohledem v očích a v napřažené ruce drží konzervu, co vypadá jako konzerva ovocného koktejlu. Vypadala, jako by na jedné straně toužila dovést úder do konce, ale pohyb zmrazila její mysl, když docházela k poznání, že to není ten, koho čekala. Později Bill tento okamžik považoval za jeden z nejexotičtějších momentů svého života.

Tak tu oba stáli a dívali se na sebe přes práh dveří Rosiina pokoje v prvním patře na Tremontské ulici, on s kyticí jarních květů, koupenou v obchodě, který se nacházel o dvě čísla níž na Hitchensově třídě, ona s dvoulibrovou konzervou ovocného koktejlu, zdviženou nad hlavou, a ačkoliv to vše netrvalo víc než dvě nebo tři vteřiny, zdálo se jim to velmi dlouhé. Bylo to určitě dostatečně dlouhé k tomu, aby si uvědomil něco znepokojujícího, konsternujícího, protivného, udivujícího a spíš úžasného. To, že ji viděl, nic na věci nezměnilo, jak očekával; spíš se to místo toho ještě zhoršilo. Nebyla krásná, nebyla tím typem krásky, jaké vídáme v médiích, ale on ji za krásnou považoval. Z nějakého důvodu se mu při pohledu na její rty, na křivku její čelistí tajil dech a při pohledu jejích modrošedých kočičích očí se mu podlamovala kolena. Cítil, jak se v něm rozproudila krev a rozpálily tváře. Naprosto dobře věděl, co tyto příznaky znamenají a současně je odmítal i byl jimi uchvácen.

Podal jí květiny s nadějným úsměvem, ale zdviženou konzervu nespouštěl z očí.

„Mír?“ řekl.

6.

Jeho pozvání na večeři přišlo tak rychle poté, co si uvědomila, že to není Norman, že ke svému překvapení přijala. Měla za to, že v tom určitou roli sehrála i úleva. Teprve na sedadle jeho auta se Rozumná Praktická, která se dosud držela spíš stranou, ozvala a zeptala se jí, jestli se nezbláznila, když si chce vyjít s mužem (daleko mladším mužem), kterého ani nezná? V těchto otázkách se ozýval skutečný strach, ale Rosie včas rozpoznala, že je to jen pouhá kamufláž. Ta opravdu důležitá otázka byla totiž tak hrozivá, že Rozumná Praktická se ji neodvážila položit ani ze svého bezpečného místa uvnitř její hlavy.

Co když tě Norman přistihne? To byla ta důležitá otázka. Co když ji Norman přistihne, jak večeří s jiným mužem? Mladším a dobře vypadajícím mužem? To, že Norman je osm set mil daleko, Rozumné Praktičce nevadilo, neboť nebyla ani rozumná, ani praktická, ale spíš jen vyděšená a zmatená.

Nešlo ovšem jen o Normana. Od té doby, co dospěla, nebyla nikdy s jiným mužem než s Normanem sama a z Billova návrhu teď měla pořádně zmatené pocity. Jít s ním na večeři? Ach, ovšem. Správně. Hrdlo měla tak stažené, že by jím neprošlo ani zrnko máku a v žaludku jí bublalo jako v automatické pračce.

Kdyby byl formálně oblečený a neměl na sobě jen vybledlé džíny a volnou košili nebo kdyby v jeho pohledu viděla sebemenší pochyby nad její nenápadnou sukní a svetrem, řekla by ne, a kdyby to místo, kam půjdou, vypadalo příliš obtížné (to bylo to jediné slovo, které ji napadlo), asi by ani nebyla schopná vylézt z auta. Ale restaurace vypadala spíš přívětivě než hrozivě, s jasně osvětleným vchodem s nápisem Popova kuchyně, s ventilátory u stropu a červenobíle kostkovanými ubrusy na stolech z masivního dřeva. Neónový nápis ve výloze oznamoval, že Popova kuchyně nabízí hovězí pocházející výhradně z Kansas City. Všichni číšníci byli starší páni s černými botami a dlouhými zástěrami uvázanými přes hruď. Rosii připomínaly bílé empírové šaty. Lidé, kteří u stolů jedli, vypadali jako ona a Bill – dobře, tedy jen jako Bill: střední třída, průměrný příjem, vycházkové oblečení. Rosii restaurace připadala veselá a otevřená jako místo, kde se dá dýchat.

Možná, ale oni nevypadají jako ty, zašeptala jí její mysl, a ani nemyslí jako ty, Rosie. Vypadají sebevědomě, vypadají šťastně a většina z nich vypadá, jako by sem patřila. Ty sem nepatříš a nikdy nebudeš. Strávila jsi příliš mnoho let s Normanem, příliš často jsi seděla v koutě a zvracela do své zástěry. Zapomněla jsi, jací lidé jsou a o čem hovoří… pokud jsi to vůbec někdy věděla. Jestli se budeš snažit být jako oni, jestli budeš být jen snít, že bys mohla být jako oni, vysloužíš si jen zlomené srdce.

Byla to pravda? Pomyšlení, že by to mohla být pravda, bylo strašné, protože část jejího já šťastná byla – šťastná, že Bill Steiner za ní přišel, šťastná, že jí přinesl květiny, šťastná, že ji pozval na večeři. Neměla sebemenší ponětí o tom, co k němu vlastně cítí, ale pozval ji na schůzku… a to jí dávalo pocit, že je mladá a půvabná. Nemohla se tomu ubránit.

Jen tak dál, buď šťastná, řekl Norman. Zašeptal jí ta slova do ucha, když s Billem vcházeli do Popovy kuchyně, slyšela to tak zblízka a tak skutečně, jako by šel kolem nich. Užij si to, dokud můžeš, protože za chvíli si tě zatáhne do nějakého tmavého kouta a pak si s tebou hezky zblízka promluví. Nebo se možná s mluvením ani nebude obtěžovat. Možná, že tě jen zatáhne do nejbližší uličky a tam si tě podá u zdi.

Ne, pomyslela si. Najednou bylo světlo uvnitř restaurace příliš jasné a i zvuky si velmi jasně uvědomovala, všechny, dokonce i plácání lopatek ventilátoru nad jejich hlavou. Ne, to je lež – on je milý a tohle je lež!

Následovala okamžitá a neúprosná odpověď, Evangelium podle svatého Normana: Nikdo není milý, drahoušku – kolikrát jsem ti to už říkal? Hluboko uvnitř je každý hajzl Ty, já, kdokoliv.

„Rose?“ zeptal se Bill. „Jste v pořádku? Jste celá bledá.“

Ne, nebyla v pořádku. Věděla, že ten hlas v její hlavě lže, že to je hlas, který vychází z té části jejího já, která je stále ještě přiotrávená Normanovým jedem, ale to, co věděla, a to, co cítila, byly dvě velmi rozdílné věci. Nemohla tady sedět mezi těmito lidmi, to bylo všechno, nemohla čichat pach jejich mýdel, kolínských a šampónů a naslouchat spleti jejich rozhovorů. Nemohla se ani vypořádat s číšníkem, který přijde a skloní se k ní s jídelním lístkem, který možná bude v nějakém cizím jazyce. A ze všeho nejvíc nebyla schopná jednat s Billem Steinerem – mluvit s ním, odpovídat na jeho otázky a celou tu dobu přemýšlet o tom, jak hebké by jeho vlasy byly pod její dlaní.

Otevřela ústa, aby mu řekla, že není v pořádku, že je jí špatně od žaludku a že by ji raději měl odvézt domů, že možná někdy jindy. A pak, stejně jako tehdy v nahrávacím studiu, si vzpomněla na ženu v purpurově červeném chitónu, stojící na vrcholku zarostlého kopce se zdviženou rukou a obnaženým ramenem, probleskujícím v podivném příšeří obrazu. Naprosto bez bázně tam stojí nad rozbořeným chrámem, který vypadá strašidelněji než jakýkoliv jiný dům, který Rosie kdy v životě viděla. A přitom, jak si představovala její cop ze světlých vlasů, zlatý náramek a jen stěží postřehnutelný záblesk ňadra, Rosiin žaludek se uklidnil.

Musí se mi podařit to překonat, pomyslela si. Nevím, jestli budu moct něco pozřít, ale určitě v sobě najdu dost odvahy k tomu, abych si s ním na chvilku sedla na dobře osvětleném místě. A mám si dělat starosti s tím, že by mě pak

mohl znásilnit? Myslím, že znásilnění je ta poslední věc, na kterou by tento muž pomyslil. To je jen jedna další myšlenka Normana – Normana, který nikdy nevěřil, že černoch by mohl kdy vlastnit tranzistorák, který předtím neukradl bělochovi.

Trochu se jí ulevilo, když si uvědomila tuto prostou pravdu a usmála se na Billa. Byl to jen nesmělý úsměv, při kterém se jí trochu chvěly koutky úst, ale pořád lepší než žádný úsměv. „Jsem v pořádku," řekla. „Jen jsem trochu vystrašená, to je vše. Budete si muset na mě zvyknout."

„Nejste snad vystrašená ze mě?"

Zatraceně z tebe vystrašená, řekl Norman v její hlavě, kde se jí usadil jako zhoubný nádor.

„Ne, ne tak přesně." Pohlédla mu do obličeje. Stálo jí to velkou námahu a cítila, jak jí červenají tváře, ale dokázala to. „Je to jen proto, že jste vlastně teprve druhý muž, se kterým jsem si kdy v životě vyšla, a pokud je tohle rande, tak tohle je mé první rande od mého maturitního plesu. To bylo v roce 1980."

„Svatý Bože," řekl. Mluvil potichu a bez sebemenší stopy posměšku. „Teď já začínám mít trochu strach."

Číšník – Rosie si nebyla jistá, jestli se mu neříká maitre d'hotel nebo tak nějak – jim vyšel vstříc a zeptal se jich jestli chtějí kuřácký či nekuřácký stůl.

„Kouříte?" zeptal se jí Bill a Rosie rychle zavrtěla hlavou. „Někde v klidnějším koutě, bych prosil," řekl Bill muži ve smokingu a Rosie zahlédla, jak zelenošedá bankovka – asi pět dolarů, podle ní – změnila majitele. „Někde v rohu, možná?"

„Ovšem, pane." Vedl je přes jasně osvětlenou místnost pod líně se otáčejícími lopatkami větráku.

Když se usadili u stolu, Rosie se Billa zeptala, jak ji našel, ačkoliv se domnívala, že už to vlastně ví. Ve skutečnosti ji nejvíc zajímalo, proč ji našel.

„Přes Robbieho Leffertse," řekl. „Robbie se každých pár dní zastaví, aby se podíval, jestli nemám nějaké nové knížky – vlastně staré knížky; víte, co tím myslím –"

Vzpomněla si na Davida Goodise – Byla to těžká rána, Parry byl nevinen – a usmála se.

„Věděl jsem, že vás angažoval na čtení románů Christiny Bellové, protože mi to přišel zvlášť oznámit. Byl hrozně rád."

„Opravdu?"

„Říkal, že máte ten nejlepší hlas, co kdy slyšel od nahrávky Kathy Batesové v Mlčení jehňátek, a to něco znamená – Robbie tu nahrávku zbožňuje, stejně jako tu, kde Robert Frost čte „Smrt nájemného vraha". Má to ještě na starém elpíčku. Je celé poškrábané, ale je to úžasné."

Rosie mlčela. Překypovala štěstím.

„Tak jsem mu řekl o vaši adresu. No, tak to úplně nebylo. Musím se přiznat, že jsem ji z něj tahal jako z chlupaté deky. Robbie je jeden z těch lidí, kteří se musí hodně přesvědčovat. A po pravdě řečeno, Rosie…"

Ale další slova již nevnímala. Rosie, pomyslela si. Řekl mi Rosie. Já jsem mu neřekla, aby mi tak říkal; on mi tak řekl sám od sebe.

„Budete si přát něco k pití?" U Billova lokte se objevil číšník. Jeden z těch, co mají v oblibě empírové šatečky, pomyslela si Rosie a měla chuť se zachichotat.

„Já bych si dal ledový čaj," řekl Bill. „Co ty, Rosie?"

Už zas. Řekl to znovu a tyká mi. A jak ví, že jsem nikdy ve skutečnosti nebyla Rose, že jsem vždy byla Rosie?

„Dám si to samé."

„Dva ledové čaje, výborně," řekl číšník a odříkal seznam specialit. K Rosiině úlevě byla jména jídel v angličtině a při slovech jako Londýnský rožeň začala cítit hlad.

„My si to promyslíme a za minutku vám řekneme," řekl Bill.

Číšník odešel a Bill se otočil zpět k Rosii.

„Ještě dvě věci na Robbieho obhajobu," řekl. „Navrhl mi, abych se zastavil ve studiu… jste v Corn Building, že ano?"

„Ano, studio se jmenuje Tape Engine."

„Hmm. No, prostě mi navrhl, abych se zastavil ve studiu, že bychom si všichni tři mohli po skončení nahrávání zajít na skleničku. Velice vás chrání, téměř až otcovsky. Když jsem mu řekl, že nemohu, musel jsem mu slíbit, že ti nejdřív zavolám. Zkoušel jsem to, Rosie, ale na informacích mi tvé číslo nedali. Je snad tvé číslo tajné?"

„Vlastně ještě nemám telefon," řekla a trochu zalhala. Její číslo bylo samozřejmě tajné; stálo jí to třicet dolarů navíc, které si sice nemohla dost dobře dovolit, ale ještě méně by si mohla dovolit, aby se její číslo objevilo v policejních počítačích. Z toho, jak si Norman často stěžoval, věděla, že policie neměla přístup k seznamům tajných telefonních čísel. Bylo by to porušení soukromí lidí, kteří odmítli, aby jejich číslo bylo ve veřejném seznamu. Tak rozhodly soudy a jako většina policajtů, se kterými se během svého manželství setkala, Norman zuřivě nenáviděl všechny soudy a celou jejich práci.

„Proč jste nemohl přijít do studia? Byl jste mimo město?"

Zvedl svůj ubrousek, rozložil ho a pozorně si ho položil do klína. Když opět vzhlédl, zdálo se jí, že se něco v jeho obličeji změnilo, ale chvíli jí trvalo než si uvědomila, co to je – červenal se.

„No, myslím, že jsem se s vámi nechtěl setkat spolu s dalšími lidmi," řekl. „Tak si s nikým opravdu nepopovídáte. Já jsem jen chtěl… no… trochu víc vás poznat."

„A proto jsme tady," řekla potichu.

„Ano, to je pravda. Proto jsme tady."

„Ale proč jste mě chtěl víc poznat? Vyjít si se mnou?" Na okamžik se zarazila a pak to dořekla. „Chci říct, že jsem pro vás trochu stará, ne?"

Nevěřícně na ni chvíli hleděl a pak se rozhodl to vzít jako vtip a rozesmál se. „Jo, ano," řekl. „Kolikpak vám je, babi? Dvacet sedm? Dvacet osm?"

Nejdřív si myslela, že si z ní on dělá legraci, že to je vtip – a ne moc podařený – ale pak si uvědomila, že přes ten lehký tón to myslí vážně. Ani se dokonce nesnaží jí lichotit, jen říká něco, co se mu zdá zřejmé. V každém případě, jemu to bylo zřejmé. Toto zjištění ji šokovalo a její myšlenky se zase rozlétly do všech stran. Jen jednu viděla dostatečně jasně: změny v jejím životě neskončily tím, že si našla práci a své vlastní bydlení; tím jen začaly. Jako by vše, co se doteď odehrálo, bylo jen sérií předběžných otřesů a tímto začínalo skutečné zemětřesení. Ne zemětřesení, ale životatřesení a najednou po tom začala toužit a byla tak rozechvělá očekáváním, že ji to samotnou překvapilo.

Bill chtěl něco říct, ale přišel číšník s jejich ledovými čaji. Bill si objednal biftek a Rosie požádala o Londýnský rožeň. Když se jí číšník zeptal, jak chce maso připravené, chtěla nejdřív říct středně propečené – tak si ho dávala, protože takto měl rád hovězí Norman – ale pak se opravila.

„Krvavé," řekla. „Velmi."

„Skvělé!" řekl číšník, jako by to myslel doopravdy a Rosie si pomyslela, že číšníkova zaslíbená zem musí být nádherným místem – místem, kde je každá objednávka skvělá, velmi dobrá, úžasná.

Když se opět podívala na Billa, viděla, že jeho oči jsou stále ještě upřené na ni – ty znepokojující oči se zeleným nádechem. Sexy oči.

„Jak moc to bylo zlé?" zeptal se jí. „Vaše manželství?"

„Co tím myslíte?" zeptala se neobratně.

„Však víte. Potkám tu ženu v zastávárně mého otce, mluvím s ní nějakých deset minut a pak se mi stane zatracená věc – nemohu na ni zapomenout. To je něco, co jsem viděl ve filmech a občas o tom četl v takových těch časopisech, co najdete v čekárně u lékaře, ale nikdy jsem tomu nevěřil. A teď, bum, je to tady. Vidím před sebou její tvář ve tmě, když zhasnu. Myslím na ni, když obědvám. Já –" Zarazil se a pozorně, ustaraně na ni pohlédl. „Doufám, že vás tím neděsím."

Pořádně ji tím děsil, ale zároveň si říkala, že nikdy jí nic tak hezkého nikdo ještě neřekl. Bylo jí horko po celém těle (mimo nohou, které byly studené jako led) a uvědomovala si pleskání lopatek větráku nad hlavou. Připadalo jí, že je jich tam alespoň tisícovka.

„Ta dáma ke mně přijde, aby mi prodala svůj zásnubní prsten, o kterém si myslí, že je na něm pravý diamant… i když v hloubi duše ví, že to není pravda. A pak, když zjistím, kde bydlí a jdu ji navštívit – tak mě jen o tohle mine konzervou ovocného koktejlu." Zdvihl ruku a palcem a ukazováčkem naznačil asi jeden a půl coulovou vzdálenost.

Rosie také zdvihla ruku – levačku – a prsty rozevřela asi na coul. „Ve skutečnosti to bylo o něco víc než tohle," řekla. „A já jsem jako Roger Clemens – dokážu se skvěle ovládat."

Rozesmálo ho to. Byl to dobrý zvuk, počestný a vycházel přímo z nitra. Po chvilce se k němu připojila.

„V každém případě, ta dáma mě s ní přímo nepraštila, jen se tak na mě napřáhla, pak ji schovala za zády jako malej kluk, který ze zásuvky tatínkova stolu ukradl číslo Playboye. Prohlásí, ‚Ach Bože, je mi líto', a já si říkám, kdo je ten nepřítel, když to nejsem já? A pak si říkám, jaký asi musí být ten bývalý manžel, když ta dáma své prsteny ještě měla na ruce, když přišla do zastávárny mého otce. Chápete?"

„Ano," řekla. „Asi ano."

„Je to pro mě důležité. Jestli se ti zdá, že jsem příliš zvědavý, tak asi jsem, ale… ve velmi krátké době jsem se na tu ženu velmi upnul a nechtěl bych, aby byla připoutaná k někomu jinému. Na druhé straně, také nechci, aby se natolik bála, že pokaždé, když někdo u ní zaťuká, tak mu jde otevřít s obrovskou konzervou ovocného koktejlu v napřažené ruce. Dává ti to nějaký smysl?"

„Ano," řekla. „Ten manžel je už teď pořádně bývalý." A pak, bez nějakého konkrétního důvodu, dodala: „Jmenuje se Norman."

Bill vážně přikývl. „Teď chápu, proč jsi ho opustila."

Rosie se rozchichotala a přitiskla si ruce k puse. Její tváře byly rozpálené jako nikdy předtím. Nakonec se jí podařilo se ovládnout, ale musela si osušit oči cípem ubrousku.

„Okay?"

„Ano. Myslím, že ano."

„Chceš mi o tom něco říct?"

Najednou jí v mysli vytanula představa, tak jasná, jaké se nám někdy objevují v živých zlých snech. Byla to stará Normanova tenisová raketa značky Prince s rukojetí omotanou černou lepicí páskou. Pokud věděla, tak stále ještě visí pod schody do sklepa. Několikrát za první léta jejich manželství jí s ní nařezal. Pak, šest měsíců po jejím potratu, ji s ní sodomizoval. Mnoho věcí ze svého manželství sdílela (tak tomu říkali, sdílet, slovo, které se jí zdálo zároveň odporné i případné) při terapeutických sezeních u D & S, ale tuto malou perličku si nechala pro sebe – to, jak jí bylo, když měla zaraženou rukojeť tenisové rakety značky Prince do zadku mužem, který na ní seděl jako na koni a koleny jí svíral stehna; jak jí bylo, když se k ní nakláněl a říkal jí, že jestli se bude bránit, tak rozbije sklenici s vodou na stolku vedle postele a podřízne jí krk. Jak jí bylo, když tam ležela, cítila z něj jeho ústní vodu a myslela na to, jak zle ji vevnitř potrhá.

„Ne," řekla a byla vděčná, že se jí nechvěje hlas. „Nechci o Normanovi mluvit. Špatně se mnou zacházel a já ho opustila. Konec příběhu."

„Dobře jsi udělala," řekl Bill. „A je už z tvého života nadobro pryč?"

„Nadobro."

‚A uvědomuje si to? Ptám se tě kvůli tomu způsobu, jakým jsi přišla otevřít. Určitě jsi nečekala zástupce Církve svatých posledních dnů."

„Já nevím, jestli si to uvědomuje nebo ne," řekla po chvilce přemýšlení – určitě to byla férová otázka.

„Bojíš se ho?"

„Ach, ano. To se vsaďte. Ale to nic nemusí znamenat. Já se bojím všeho. Všechno je pro mě nové. Moji přátelé v… moji přátelé říkají, že z toho vyrostu, ale já nevím."

„Nebála jsi se se mnou jít na večeři."

„Ach, ano, bála. Byla jsem strachy bez sebe"

„Proč jsi teda šla?"

Otevřela ústa, aby řekla to, co ji již předtím napadlo – že ji zastihl tak nepřipravenou, že souhlasila – a pak je zase zavřela. Byla to sice pravda, ale nebyla to pravda uvnitř pravdy, a to bylo něco, do čeho se nechtěla pouštět. Neměla ani ponětí o tom, jestli jejich vztah bude mít po této večeři v Popově kuchyni před sebou nějakou další budoucnost, ale kdyby ano, nechtěla to pokazit.

„Protože jsem chtěla," řekla. Její hlas byl tichý, ale jasný.

„Dobrá. Už o tom nebudeme mluvit."

„Ani o Normanovi."

„Je to opravdu jeho skutečné jméno?"

„Ano."

„Jako v Batesovi."

„Jako v Batesovi."

„Mohu se tě ještě na něco zeptat, Rosie?"

Trochu se usmála. „Pokud nebudu muset odpovědět."

„Dobře. Myslela sis, že jsi starší než já, že ano?"

„Ano," řekla. „Ano, myslela. Jak jste starý, Bille?"

„Třicet. Takže jsme přibližně stejně staří. Ale ty jsi automaticky předpokládala, že jsi nejen starší, ale o hodně starší. Takže tady následuje moje otázka. Jsi připravená?"

Rosie celá nesvá pokrčila rameny.

Naklonil se k ní a jeho fascinující zeleně zbarvené oči se na ni upřely. „Víš, že jsi krásná?" zeptal se, „To není jen lichotka, ale čistá zvědavost. Víš, že jsi krásná? Ty to nevíš, že ne?"

Otevřela ústa. Nic jiného než slabé zaúpění z nich nevyšlo. Bylo to spíš sípání než vzdech.

Položil svou ruku na její a jemně ji stiskl. Jeho dotyk byl jen krátký, ale na její nervy zapůsobil jako elektrický šok a na chvíli viděla jen jeho – jeho vlasy, jeho ústa a nejvíc ze všeho jeho oči. Zbytek světa se vytratil, jako by byli na zhasnutém jevišti, osvětleni jediným kuželem reflektoru.

„Nedělejte si ze mě legraci," řekla. Hlas se jí třásl. „Prosím, nežertujte. Nesnesla bych to."

„To já nikdy dělat nebudu." Mluvil nepřítomně, jako by to bylo něco již vyřízeného, nepodstatného. „Ale řeknu ti, co vidím." Usmál se a natáhl ruku a opět se dotkl její. „Vždy ti řeknu, co vidím. To je slib."

7.

Řekla, že nepotřebuje, aby ji někdo doprovázel nahoru po schodech, ale když naléhal, byla ráda. Jejich konverzace se stočila na méně osobní témata, když jim přinesli jídlo – byl nadšený, když zjistil, že její zmínka o Rogerovi Clemensovi nebyla jen náhodná, že opravdu rozumí baseballu, a tak při jídle hodně mluvili o městských týmech a přirozeně z baseballu přešli na košíkovou. Na Normana pomyslela až cestou domů, když si začala představovat, jaké by to bylo, kdyby otevřela dveře svého pokoje a tam ho našla, Normana, jak sedí na její posteli, popíjí šálek čaje a prohlíží si přitom její obraz rozbořeného chrámu a ženy na kopci.

Když pak stoupali po úzkém schodišti, Rosie první a Bill o schod nebo dva níže, začalo ji trápit něco jiného. Co když ji bude chtít políbit na dobrou noc? A co kdyby ji po polibku požádal, aby ho pozvala dovnitř?

Ovšemže bude chtít jít dovnitř, řekl jí Norman svým pomalým trpělivým hlasem, který používal, když se snažil se na ni nezlobit, ale stejně se zlobil. Určitě na tebe bude naléhat. Proč by jinak vyhodil padesát dolarů za pozvání na večeři? Ježíš, vždyť by ses tím měla cítit polichocená, na ulici jsou holky, který jsou hezčí než ty a padesát dolarů nedostanou ani za číslo. Bude chtít jít dovnitř a bude tě chtít ošukat, a to je možná dobře – možná, že je to právě to, co potřebuješ, abys přestala chodit s hlavou v oblacích.

Podařilo se jí vyndat klíč z kabelky, aniž by ho upustila, ale nemohla se jím strefit do zámku. Sevřel její ruku ve své dlani a pomohl jí zasunout klíč do zámku. Opět při jeho dotyku pocítila jakoby zásah elektrickým proudem a byla bezmocná proti představě, kterou v ní klíč vnikající do zámku vzbudil.

Otevřela dveře. Po Normanovi tam nebylo ani stopy, pokud se ovšem neschovával ve sprše nebo ve skříni. Byl tam jen její rozkošný pokojík s krémovými zdmi a obrazem visícím vedle okna a rozsvíceným světlem nad výlevkou. Nebyl to ještě domov, ale blížilo se to k němu víc než společná ložnice u D & S.

„Tohle není špatné, víš," řekl zamyšleně. „Není to žádný luxusní byt na předměstí, ale není to špatné."

„Chtěl byste jít dál?" zeptala se skrz úplně zmrtvělé rty – cítila se jako po injekci novokainu. „Mohla bych vám udělat šálek kávy…"

Dobře! Zajásal Norman ve svém doupěti uvnitř její hlavy. Proč to neřekneš na rovinu, zlato? Ty mu dáš kafe a on ti dá smetanu. Tomu říkám kšeft!

Bill vypadal, že si to dobře rozmýšlí a pak zavrtěl hlavou. „Možná by to nebyl dobrý nápad," řekl. „Alespoň ne dnes večer. Nemyslím, že máš sebemenší představu o tom, jak na mě působíš." Trochu nervózně se zasmál. „Myslím, že já sám nemám sebemenší představu o tom, jak na mě působíš." Podíval se jí přes rameno a spatřil něco, co v něm vzbudilo pochvalný úsměv a přikývnutí. „Měla jsi pravdu s tím obrazem – tehdy bych tomu nevěřil, ale bylo to tak. Asi jsi už měla představu, že ho pověsíš na toto místo, že?"

Zavrtěla hlavou a sama se teď usmívala. „Když jsem ten obraz kupovala, ani jsem netušila, že tento pokoj existuje."

„Tak to musíš být jasnovidec. Řekl bych, že tam, kam jsi ho pověsila, musí vypadat nejlíp v pozdním odpoledni a

začátkem večera. Když ho slunce osvětluje ze strany.“

„Ano, je pak velmi pěkný,“ řekla Rosie, aniž by dodala, že podle ní ten obraz vypadá dobře – naprosto dobře a naprosto na svém místě – v každou denní hodinu.

„Řekl bych, že tě ještě neznudil, že?“

„Ne, vůbec ne.“

Napadlo ji, že by měla dodat, A dají se s ním dělat různá kouzla. Proč k němu nejdeš a nepodíváš se na něj zblízka? Možná, ze uvidíš něco ještě překvapivějšího než dámu, která se ti pokouší rozbít hlavu plechovkou ovocného koktejlu. Řekni mi, Bille – změnil se ten obraz z normálního formátu na širokoúhlý nebo je to jen má představivost?

Samozřejmě, že nic z toho neřekla.

Bill jí položil ruce na ramena a ona k němu vážně vzhlédla, jako dítě, které je ukládané k spánku, a on se k ní sklonil a políbil ji na čelo, na hladké místečko mezi obočím.

„Děkuji ti za to, že sis se mnou vyšla,“ řekl.

„Děkuji ti za to, že jsi mě o to požádal.“ Cítila, jak jí po levé tváři stéká slza a utřela si ji rukou. Nestyděla se ani nebála, že ji uvidí; cítila, že mu může alespoň s tou jednou slzou důvěřovat, a to bylo moc pěkné.

„Poslouchej,“ řekl. „Já mám motorku – starého harleye. Je velký a dělá rámus a někdy, když je příliš dlouho červená, tak mu zhasne motor, ale je pohodlný… a já jsem opravdu bezpečný řidič, pokud to mohu sám o sobě říct. Jsem jeden ze šesti majitelů harleyů v Americe, co nosí helmu. Když bude v sobotu pěkně, mohl bych pro tebe ráno přijet. Znám místo u jezera asi třicet mil daleko. Je nádherné. Na plavání je ještě příliš zima, ale mohli bychom si tam udělat piknik.“

Nejprve nebyla schopná se vzmoct na jakoukoliv odpověď- byla prostě ohromená tím, že s ní chce opět někam jít. A pak ta představa jízdy na motorce… jaké to asi je? To jediné, na co Rosie v ten okamžik mohla pomyslet, bylo, jaké to asi je, sedět za ním a řítit se prostorem rychlostí padesáti nebo šedesáti mil za hodinu. Rukama ho objímat. Zalila ji naprosto neočekávaná horkost, něco jako horečka a ona ani nepoznala, co to je, ačkoliv měla dojem, že něco podobného už kdysi hodně dávno cítila.

„Rosie? Co tomu říkáš?“

„Já… No…“

Co tomu říkala! Rosie si nervózně olízla horní ret, odtrhla svůj zrak od něj, aby si pročistila mysl a na kuchyňské lince zahlédla štos žlutých letáků. Když se opět podívala na Billa, cítila zároveň zklamání i úlevu.

„Nemohu. V sobotu je piknik Dcer a Sester. To jsou lidi, kteří mi pomohli, když jsem sem přijela – moji přátelé. Bude se tam hrát softball, bude se závodit, házet podkovy – a tak podobně. A pak večer bude koncert, který by měl hodně vynést. Tento rok tu budeme mít Indigo Girls. Slíbila jsem, že od pěti hodin budu prodávat trička a musím to dodržet. Jsem jim opravdu moc dlužná.“

„Do pěti bez problémů budeme zpátky,“ řekl. „Jestli chceš, tak do čtyř.“

Ona chtěla… ale neměla strach jen z toho, že by přijela pozdě na prodej triček. Pochopil by, kdyby mu to řekla? Kdyby řekla, Strašně ráda bych tě objímala, zatímco budeme rychle ujíždět a líbilo by se mi, kdybys na sobě měl koženou bundu, abych si mohla položit obličej na tvé rameno a čichat její příjemnou vůni a poslouchat, jak při každém tvém pohybu potichu zavrže. Strašně bych to chtěla, ale asi se bojím toho, co bych mohla zjistit později, až projížďka skončí… že Norman uvnitř mé hlavy měl pravdu ohledně toho, co ve skutečnosti chceš. Nejvíc mě na tom děsí to, že bych musela přezkoumat to nejzákladnější tvrzení v životě mého manžela, které nikdy nahlas neřekl, protože to neměl zapotřebí: ze způsob, jakým se mnou jednal je naprosto v pořádku, naprosto normální. Já se nebojím bolesti; bolest já znám. To, čeho se bojím, je, ze tento krátký sladký sen skončí. Víš, měla jsem jich v životě tak málo.

Uvědomila si, co by mu potřebovala říct, ale vzápětí si také uvědomila, že mu to říct nemůže, snad proto, že to už slyšela v tolika filmech, kde se vždy ozývalo kňouravé: Neubližuj mi. To mu potřebovala říct. Prosím, neubliž mi. Ta lepší část mého já zemře, když mi ublížíš.

Ale on stále čekal na její odpověď. Čekal, až něco řekne.

Rose otevřela ústa, aby řekla ne, ona tam opravdu musí být jak na piknik, tak i na koncert, možná někdy jindy. Pak se podívala na obraz visící na zdi vedle okna. Ona by neváhala, pomyslela si Rosie; počítala by hodiny, které ještě zbývají do soboty, a až by za ním seděla na jeho železném oři, pobízela by ho, aby cválal ještě rychleji. Na okamžik ji Rosie málem viděla, jak tam sedí s vysoko vyhrnutým lemem svého purpurově červeného chitónu a jak pevně obepíná jeho boky svými nahými stehny.

Opět se jí zmocnil ten nával horkosti, tentokrát byl ještě silnější. Sladší.

„Dobře,“ řekla. „Pojedu. S jednou podmínkou.“

„Ať je to cokoliv,“ řekl. Usmíval se a byl viditelně nadšený.

„Musíš mě dovézt zpět na Ettingerovu hráz – tam se koná ta slavnost D & S – a zůstat na koncert. Já se postarám o lístky. To je můj podíl.“

„Platí,“ řekl okamžitě. „Můžu tě vyzvednout v půl deváté nebo je to příliš brzy?“

„Ne, to je dobré.“

„Měla by sis obléknout plášť a možná i svetr,“ řekl. „Pak, na zpáteční cestu, se mohou nacpat pod sedlo, ale ráno bude zima.“

„Dobrá,“ řekla a již myslela na to, že si ty věci bude muset vypůjčit od Pam Havefordové, která měla přibližně stejnou velikost jako ona. Rosiina celá garderóba na ven se skládala z lehkého saka a ve svém rozpočtu si, alespoň po nějakou dobu, žádné další nákupy nemohla dovolit.

„Takže, do soboty. A ještě jednou děkuji za dnešní večer.“ Na chvilku se zdálo, že uvažuje o dalším polibku, ale pak ji jen prostě vzal za ruku a dlouze ji stisknul.

„Není zač.“

Otočil se a rychle, jako malý chlapec, seběhl schody. Nemohla si pomoci a nevšimnout si, jak jeho pohyby kontrastovaly s Normanovými – ten se pohyboval buď nesmírně těžkopádně, anebo hrozivě prudce. Dívala se za ním, dokud jeho protáhlý stín nezmizel, pak zavřela dveře, zajistila oba zámky, opřela se o ně zády a hleděla přes pokoj na svůj obraz.

Zase se změnil. Byla si tím téměř jistá.

Rosie přešla pokoj a s rukama založenýma za zády a lehce předkloněnou hlavou před ním zůstala stát. Vypadala komicky, skoro jako karikatura nějakého majitele galerie nebo znalce umění v New Yorkem.

Ano, viděla, že i když se rozměry obrazu nezměnily, byla si jistá, že se opět jaksi rozšířil. Vpravo, za druhým kamenným obličejem – tím, který slepě vykukoval z přerostlé trávy – teď viděla něco, co vypadalo jako lesní mýtina. Nalevo, za ženou na kopci, teď bylo vidět hlavu a krk malého chundelatého poníka. Měl klapky na očích, pásl se ve vysoké trávě a vypadal, jako by byl do něčeho zapražený – možná do vozíku nebo káry nebo lehkého kočáru. To už Rosie neviděla; bylo to mimo obraz (alespoň dosud). Viděla však část jeho stínu a ještě jeden stín vedle něj. Myslela si, že ten druhý stín by mohla být hlava a ramena nějakého člověka. Někoho, kdo stojí vedle povozu, ke kterému je poník zapražený, možná. Nebo možná –

Nebo si se možná pomátla, Rosie. Přece si opravdu nemyslíš, že se ten obraz zvětšil, že ne? Nebo že je na něm vidět víc věcí, když to mám říct takto?

Ale pravda byla, že tomu věřila, že to viděla a že jí to více vzrušovalo, než aby se toho bála. Přála si, aby se byla zeptala Billa na jeho názor; ráda by věděla, jestli tam také vidí to, co viděla ona… nebo si myslela, že vidí.

V sobotu, slíbila sama sobě. Možná, že to udělám v sobotu.

Začala se svlékat a ve chvíli, kdy si ve své malinké koupelně čistila zuby, dočista zapomněla na ženu na kopci, na Rose Madder. Zapomněla i na Normana a na Annu a Pam a Indigo Girls v sobotu večer. Myslela na večeři s Billem Steinerem, znova svou schůzku prožívala, minutu po minutě, vteřinu po vteřině.

8.

Ležela v posteli, pozvolna klouzala k spánku a poslouchala cvrčky, ozývající se z Bryant Parku.

Jak se ponořovala do spánku, vzpomínala – bez bolesti a zdánlivě s velkým odstupem – na rok 1985 a svoji dceru, Caroline. Pokud šlo o Normana, nikdy žádná Caroline neexistovala a to, že souhlasil s Rosiiným váhavým návrhem, že Caroline je pro holčičku hezké jméno, na tom nic neměnilo. Pro Normana to byl jen jakýsi pulec, který pošel. A jestli to byl pulec ženského pohlaví, jak o tom byla přesvědčená jeho bláznivá manželka, tak co? Osm set miliónů rudých Číňánků se z toho neposere, říkal ve své normanovštině.

1985 – to byl ale rok. Bylo to peklo. Ztratila

(Carolinu)

děťátko, Norman málem ztratil práci (byl málem zatčen, jak se jí zdálo), ona se dostala do nemocnice se zlomeným žebrem, které se jí zapíchlo do plic a jako malou pozornost navíc, byla znásilněná rukojetí tenisové rakety. Bylo to také toho roku, kdy její mozek, který do té doby fungoval pozoruhodně dobře, začínal poněkud ujíždět, ale ona si uprostřed těch skvělých zážitků stěží uvědomovala, že půl hodiny ve Smradlavém křesle někdy uběhne jako pět minut nebo že se některé dny šla osmkrát i devětkrát osprchovat v době mezi Normanovým odchodem do práce a jeho příchodem domů.

Musela do jiného stavu přijít někdy během ledna, protože tehdy jí začalo být po ránu špatně a první měsíčky jí vynechaly v únoru. Ten případ, který Normana stál „oficiální důtku“ – takovou, co ve spisu zůstane až do důchodu – se stal v březnu.

Jak se jen jmenoval? ptala se sama sebe, stále ještě v polospánku někde mezi spánkem a bděním, ale zrovna teď blíže tomu druhému. Ten muž, kterým všechny ty maléry začaly, jak se jen jmenoval?

Chvilku si nemohla vzpomenout, jen si pamatovala, že to byl černoch – černej negr v normanovštině. Pak si vzpomněla.

„Bender,“ zašeptala do tmy a naslouchala slabému cvrkání cvrčků. „Richie Bender. Tak se jmenoval.“

1985 byl pekelný rok. Pekelný život. A teď tu byl tento život. Tento pokoj. Tato postel. A cvrkot cvrčků.

Rosie zavřela oči a upadla do spánku.

9.

Méně než tři míle daleko od své ženy Norman ležel v posteli, pomalu usínal, ponořoval se do temnoty a naslouchal neustávajícímu dopravnímu ruchu na Lakefrontské třídě, o devět pater níže. Zuby a čelisti ho stále ještě bolely, ale bolest teď byla jen vzdálená, nepodstatná, přehlušená kombinací aspirinů a skotské.

Jak usínal také myslel na Richieho Bendera; bylo to, jako by si bez svého vědomí Norman a Rose vyměnili krátký telepatický polibek.

„Richie,“ zašeptal do stínů svého hotelového pokoje a pak si položil předloktí na zavřené oči. „Richie Bendere, ty zmrde. Ty zasranej zmrde.“

Stalo se to v sobotu – první sobotu v březnu 1985. Asi tak před devíti lety. Okolo jedenácti ráno toho dne jeden negr vešel do obchodu na rohu šedesáté ulice a Saranca, střelil dvě kulky do prodavačovy hlavy, vykradl pokladnu a odešel. Zatímco Norman a jeho partner vyslýchali prodavače ve vedlejší sběrně prázdných láhví, přišel k nim další negr, oblečený v mikině s obrázkem Buffalo Billa.

„Já toho černocha znám,“ řekl.

„Kterýho černocha, brácho?“ zeptal se Norman.

„Toho černocha, co vykradl ten obchod,“ odpověděl negr. „Stál jsem zrovna támhle u poštovní schránky, když vyšel ven. Jmenuje se Richie Beder. On špatný černoch. Prodává crack tam ve svém motelovém pokoji.“ Ukázal někam směrem k východu, k vlakovému nádraží.

„Jaký motel by to mohl být?“ zeptal se Harley Bissington. Harley byl toho nešťastného dne Normanovým partnerem.

„Motel U dráhy," řekl černoch.

„Předpokládám, ze asi nebudete vědět, jaké má číslo pokoje?" zeptal se Harley. „Jde vaše znalost o tom předpokládaném narušiteli zákona až tak daleko, můj hnědý příteli?"

Harley skoro vždycky takhle mluvil. Někdy to Normana přivádělo k šílenství. Stále častěji měl chuť toho chlapa chytit za jeho pletenou kravatu a vytřást z něj duši.

Jejich hnědý přítel to věděl, samozřejmě, že to věděl. Nepochybně tam chodil dvakrát až třikrát týdně – možná i pětkrát nebo šestkrát, když mu to jeho momentální finanční situace dovolila – a od toho špatného černocha Richieho Bendera si kupoval crack. Jejich hnědý přítel a všichni ostatní hnědí přítelíčkové. Asi tenhle chlapík měl momentálně spadeno na Richieho Bendera, ale o to se Norman s Harleyem nezajímali; jediné, co Norman s Harleyem chtěli vědět, bylo, kde ten chlapík je, aby ho mohli co nejrychleji zabásnout a zbavit se celého případu dřív, než padla.

Ten negr s Buffalo Billem si nemohl vzpomenout na číslo Benderova pokoje, ale mohl jim popsat, kde se asi nachází: v prvním patře, v hlavním křídle, přímo mezi automatem na coca-colu a na noviny.

Norman s Harleyem vyrazili k motelu U dráhy, jednomu z nejhorších brlohů ve městě a zaklepali na dveře mezi automatem na coca-colu a na noviny. Dveře otevřela mulatka v prosvítajících červených šatech, přes které jí byla vidět podprsenka i kalhotky, a byla zcela jasně zfetovaná a oba policisté na motelovém televizoru zahlédli něco, co vypadalo jako tři prázdné fioly od cracku. Když se jí Norman zeptal, kde je Richie Bender, udělala tu chybu, že se rozesmála. „Já žádny ho Waringa Blendera neznám," řekla. „Hele, chlapci, seberte se a pohněte odsud svejma tlustejma prdelkama."

Až dosud to bylo vše jasné, ale od tohoto okamžiku se výpovědi lišily. Norman a Harley prohlásili, ie paní Wendy Yarrowová (v kuchyni u Danielsů byla toho jara a léta lépe známá jako „ta zkurvená mulatka") vyndala z kabelky pilník na nehty a dvakrát jím zasáhla Normana Danielse. Ten sice měl na čele a na hřbetu pravé ruky dlouhé povrchní škrábance, ale paní Yarrowová tvrdila, ze ten na ruce si Norman udělal sám a ten nad obočím mu udělal jeho partner. Udělali to poté, co ji zatlačili zpět do pokoje číslo 12 v motelu U dráhy, přerazili jí nos a čtyři prsty na ruce, zlomili jí devět kostí na levé noze tím, že po ní opakovaně dupali (říkala, ze se střídali), vytrhli jí několik chomáčů vlasů a opakovaně ji Bill pěstí do břicha. Ten menší ji znásilnil, řekla čmuchalům z oddělení vnitřních záležitostí. Ten se širokými rameny se pokusil ji znásilnit, ale nemohl se mu postavit. Tak ji několikrát kousl do prsou a do obličeje a pak se mu podařilo dostat erekci, řekla jim, „ale všechno mi vystříkl na nohu ještě dřív než se do mě vůbec dostal. Pak mě ještě několikrát udeřil. Říkal mi, že si chce se mnou pěkně zblízka promluvit, ale k většině svého mluvení používal pěsti."

Ležel teď v posteli v hotelu Whitestone v povlečení, které prošlo rukama jeho manželky a překulil se na bok a snažil se zapomenout na rok 1985. Vzpomínka se však nechtěla nechat zahnat. Nepřekvapovalo ho to; jakmile si na něj někdy vzpomněl, nemohl se té vzpomínky zprostit. Rok 1985 se na něj lepil jak nějaký užvaněný soused, kterýho se nemůžete zbavit.

Udělali jsme chybu, pomyslel si Norman. Věřili jsme tomu zatracenýmu negrovi v pomalovaném triku.

Ano, dobrá, byl to omyl a spíš dost velký omyl. A oni opravdu věřili tomu, ze ženská, co vypadá, že k Richiemu Benderovi patří, se musí v pokoji Richie ho Bender a také nacházet, a to byl další omyl nebo snad jen pokračování toho prvního, na tom vlastně nezáleželo, protože výsledek byl stejný. Paní Wendy Yarrowová pracovala na částečný úvazek jako servírka a štětka a na plný úvazek byla feťačka, ale nenacházela se v Richieho pokoji z toho prostého důvodu, ze na této planetě žádnou bytost jménem Richie Bender vůbec neznala. Ukázalo se, ze Richie Bender byl ten muž, který vykradl obchod a zabil prodavače, ale jeho pokoj nebyl mezi automaty na coca-colu a na noviny; tam byl pokoj Wendy Yarrowové a Wendy Yarrowová v něm byla sama, alespoň toho dne.

Pokoj Richieho Bendera byl z druhé strany automatu na coca-colu. Tento omyl Normana Danielse a Harleye Bissingtona málem stál jejich zaměstnání, ale nakonec lidé z vnitřních záležitostí uvěřili historce s pilníkem na nehty, také proto, neboť se nenašlo žádné sperma, které by podpořilo tvrzení paní Yarrowové o tom, ze byla znásilněná. Její výpověď o tom, ze ten starší – ten, kterému se skutečně podařilo do ní vniknout – použil prezervativ a pak ho spláchl do záchodu, se nedala dokázat.

Ale měli i jiné problémy. I jejich největší přívrženci na oddělení museli připustit, že inspektoři Daniels a Bissington na to šli poněkud moc zhurta, když se snažili přemoci tu jejich sto deseti librovou tygřici s pilníčkem na nehty; například měla několik zlomených kostí. Proto ta oficiální důtka. A to ještě nebyl konec. Ta nafoukaná čubka si našla toho Židáka… toho malýho, plešatýho Židáka…

Ale svět je plný nafoukanejch čubek, co způsobují maléry. Jako jeho žena, například. Ale s touhle nafoukanou čubkou aspoň bude moct něco udělat… pokud se mu podaří se trochu vyspat.

Norman se otočil na druhý bok a rok 1985 začal konečně blednout v jeho mysli. „Když to budeš nejmíň čekat, Rose," zamumlal. „Tehdy si pro tebe přijdu."

O pět minut později již spal.

10.

Ta zkurvená děvka, jak jí říkal, myslela si Rose ve své posteli. Už téměř usínala, ale ještě ne úplně; stále ještě slyšela cvrčky v parku. Ta špinavá mulatská děvka. Jak ji nenáviděl!

Ano, to byla pravda. A pak tady byl také ten průšvih s vyšetřováním vnitřních záležitostí. Sotva se Norman a Harley Bissington z toho dostali se zdravou kůží – ale s odřenýma ušima – tak zjistili, že ta špinavá mulatská děvka si našla právníka (Žiďáka s hlavou jako koleno, v normanovštině), který za ni podal obsáhlou občanskoprávní žalobu. Uvádělo se tam Normanovo a Harleyovo jméno a celé policejní oddělení, A pak, nedlouho před Rosiiným potratem, byla Wendy Yarrowová zavražděna. Našli ji za jedním obilným silem na západním břehu jezera. Měla v sobě přes stovku bodných ran a někdo jí uřízl ňadra.

Nějakej úchylák, řekl Norman Rosii a přesto, že se přímo neusmíval, když pokládal telefon – někoho z policejního ředitelství to muselo pořádně rozrušit, aby mu zavolal domů – v jeho hlase bylo slyšet nepokryté zadostiučinění. Tak

dlouho chodila se džbánem pro vodu… Riziko povolání. Pak se dotkl jejích vlasů a velmi jemně je začal hladit a usmívat se na ni. Ne tím jeho kousacím úsměvem, tím, který v ní vzbuzoval touhu křičet, ale chtělo se jí křičet stejně, protože věděla, prostě to věděla, co se stalo Wendy Yarrowové, té špinavé mulatské děvce.

Vidíš, jaké máš štěstí? zeptal se jí a svýma velkýma, hrubýma rukama ji hladil po krku, po ramenou, po ňadrech. Vidíš, jaké máš štěstí, že nejsi na ulici, Rose?

Pak – možná o měsíc později, možná o šest týdnů – přišel z garáže, našel Rosii, jak si čte zamilovaný román a rozhodl se, že si s ní promluví o jejím čtenářském vkusu. Vlastně si o tom s ní chtěl pěkně zblízka promluvit.

Rok 1985, pekelný rok.

Rosie ležela v posteli s rukama pod polštářem a nořila se do spánku a naslouchala cvrčkům, které bylo slyšet oknem tak blízko, že to vypadalo, jako by byl celý její pokoj magicky přenesen na trávník do parku, a myslela na ženu, která tam seděla v koutě s vlasy lepícími se k jejím zpoceným tvářím a na kámen ztvrdlým břichem a nepříčetným pohledem v potemnělých očích, když pocítila ty zlověstné polibky krve na svých stehnech, na tu ženu, která ani nevěděla, že taková místa jako Dcery a Sestry nebo tací muži jako Bill Steiner existují, na tu ženu, která zkřížila ruce na prsou a objala tak sama sebe a modlila se k Bohu, ve kterého již nevěřila, aby to nebyl potrat, aby to nebyl konec jejího malého, sladkého snu, a pak když cítila, že k tomu došlo, si myslela, že je to tak možná lepší. Věděla, jak Norman plnil své povinnosti manžela; mohl by lépe plnit povinnosti otce?

Slabé bzučení cvrčků ji ukolébávalo k spánku. A dokonce i cítila vůni trávy – silnou a aromatickou vůni, kterou v květnu není obvykle cítit. Takovou vůni si spojovala s kupkami sena v srpnu.

Nikdy předtím jsem z parku necítila trávu, pomyslela si ospale. Cožpak vás to nejen přivádí k šílenství, ale i zbystřuje smysly?

Z veliké dálky zaslechla zvuk, který mohl být zvukem hromu. To bylo také zvláštní, protože když ji Bill přivezl domů, obloha byla úplně bezmračná – dívala se na ni a žasla nad tím, kolik je vidět hvězd, dokonce i při celkem silném, oranžovém pouličním osvětlení.

Usínala, nořila se do spánku, do posledního bezesného spánku, jaký jí bude po nějakou dobu dopřán, a její poslední myšlenka předtím, než se jí zmocnila temnota, byla Jak mohu slyšet cvrčky a cítit trávu? Okno přece není otevřené; zavřela jsem ho, než jsem si vlezla do postele. Zavřela a zajistila.

Kapitola V
CVRČCI

1.

Tu středu pozdě odpoledne, když vešla do Horké konvice, se Rosie málem vznášela. Poručila si kávu a moučník a usadila se u okna, pomalu jedla a pila a dívala se přitom na nekonečné proudění chodců venku – většina z nich pracovala v kancelářích a v tuto denní dobu mířila k domovu. Horká konvice sice byla mimo její trasu, když teď už nepracovala ve Whitestonu, ale stejně sem ráda zašla, možná proto, že sem často po práci chodila s Pam na příjemné posezení nad šálkem čaje, možná proto, že neměla příliš objevitelského ducha – alespoň dosud ne – a toto místo znala a důvěřovala mu.

Kolem druhé skončila čtení Rejnoka a zrovna si brala kabelku, když na ni Rhoda Simons přes mikrofon zavolala. „Chcete předtím, než se vrhneme na další román, menší přestávku, Rosie?“ ptala se jí a bylo to tady, tak prosté. Doufala sice, že dostane číst i další z těch tří románů Christiny Bellové, ale i když v něco věříme, přece jen je to velká úleva, když to pak skutečně víme.

A to ještě nebylo vše. Když ve čtyři hodiny měly další přestávku po dvou kapitolách krváku s křiklavou obálkou Zabij mé zítřky, Rhoda Rosie požádala, jestli by s ní na pár minut nezašla na dámskou umývárnu.

„Já vím, že to zní divně,“ řekla, „ale umírám touhou po cigaretě a tohle je jediné místo v téhle zatracené budově, kde si dovolím jednu zapálit. Moderní život je pěkná děvka, Rosie.“

V umývárně si Rhoda zapálila cigaretu značky Capri a obratně se vyhoupla na okraj podstavce a pohodlně se uvelebila mezi dvěma umývadly; bylo vidět, že to dělá často. Zkřížila nohu přes nohu, zahákla pravou nohu za levým lýtkem a přemýšlivě se na Rosii podívala.

„Líbí se mi vaše vlasy,“ řekla.

Rosie se jich rozpačitě dotkla. Byla minulý večer v salónu krásy, těch padesát dolarů si sice nemohla dovolit… ale nemohla odolat tomu, aby je neutratila. „Děkuji,“ řekla.

„Víte, že Robbie vám nabídne smlouvu?“

Rosie stáhla obočí a zavrtěla hlavou. „Ne – to já nevím. O čem to mluvíte?“

„Možná, že vypadá, jako by neuměl do pěti počítat, ale Robbie je v oboru knih na kazetách už od roku 1975 a ví, jak jste dobrá. Ví to líp než vy. Myslíte si, že mu za moc vděčíte, že ano?“

„Já vím, že ano,“ zaraženě odpověděla Rosie. Nelíbilo se jí, jakým směrem se konverzace ubírala; připomínalo jí to ty Shakespearovy hry, kde lidé bodnou své nejlepší přátele do zad a pak vykládají dlouhé monology o tom, jak to bylo nevyhnutelné.

„Nedopusťte, aby vaše vděčnost stála v cestě vašemu vlastnímu zájmu,“ řekla Rhoda a cigaretový popel čistě odklepla do umývadla a spláchla proudem studené vody. „Neznám a ani příliš netoužím znát váš životní příběh, ale vím, že jste Rejnoka přečetla jen na sto čtyři sekvence, což je zatraceně úžasné a taky vím, že máte hlas jako Elizabeth Taylorová zamlada. A také vím – protože to máte přímo napsané na čele – že jste sama a nejste na to zvyklá. Jste tak moc tabula rasa, až mě to děsí. Víte, co to znamená?“

Rosie si nebyla docela jistá – bylo to něco, jako být naivní, myslela si – ale nechtěla to Rhodě nechat znát. „Ano,

ovšem.“

„Dobrá. A probůh, nechápejte to špatně – nesnažím se Robbieho potopit nebo schlamstnout váš podíl. Snažím se vám pomoci. Rob a Curtis také. Jenže Rob se hlavně snaží pomoci své vlastní peněžence. Knihy na kazetách, to je ještě celkem nová branže. Kdybych měla udělat srovnání s filmem, byli bychom teď ještě uprostřed éry němého filmu. Rozumíte, co se vám snažím říct?“

„Trochu.“

„Když vás Robbie poslouchá, jak čtete Rejnoka, představuje si vás jako audio verzi Mary Pickfordové. Já vím, že to zní bláznivě, ale je to pravda. Dokonce i ten způsob, jak vás potkal, k tomu ještě přidává. Existuje legenda o tom, jak v dragstóru U Schwaba objevili Lanu Turnérovou. No, Robbie si už v duchu dává dohromady legendu o tom, jak vás objevil v zastáváme svého přítele Steinera, když jste hledala nějaké starožitné pohlednice.“

„To vám řekl, že jsem tam dělala?“ zeptala se a cítila záchvěv vřelého citu pro Robbieho Leffertse.

„No, na tom, kde vás našel a co jste tam zrovna dělala, vlastně nezáleží. Faktem je, že jste dobrá, Rosie, opravdu, opravdu máte talent. Skoro jako byste pro to byla zrozená. Rob vás objevil, ale to mu nedává právo na vaši vděčnost až do konce vašeho života. Nedopusťte, aby vás vlastnil.“

„To on by nikdy nechtěl,“ řekla Rosie. Byla zároveň vyděšená i vzrušená a také trochu rozzlobená na Rhodu za to, že je tak cynická, ale všechny tyto pocity překrývala radost a úleva; Rhoda nebydlela v malinkém pokoji jen tři bloky vzdáleném od čtvrtě, kde u chodníku nemůžete nechat stát auto, pokud nechcete přijít o rádio; Rhoda měla za manžela účetního, dům na předměstí a stříbrného nissana z roku 1994. Rhoda měla karty VISA a American Express. A navíc, Rhoda měla kartu Blue Gross a úspory, ze kterých mohla žít, kdyby onemocněla a nemohla pracovat. Rosie si představovala, že pro lidi, kteří mají všechny tyto věci, je nabádání k opatrnosti v obchodních záležitostech stejně tak přirozené jako dýchání.

„Možná, že ne,“ řekla Rhoda, „ale vy, Rosie, byste se mohla stát malým zlatým dolem a lidé se někdy změní, když objeví zlatý důl. Dokonce i tací milí lidé, jako je Robbie Lefferts.“

Rosie popíjela čaj a dívala se z okna Horké konvice a vzpomínala na Rhodu, jak uhasila svoji cigaretu pod proudem studené vody, hodila ji do koše a přešla k ní. „Já vím, že jste v situaci, kdy je pro vás velmi důležité si zachovat práci a netvrdím, že Robbie je špatný člověk – pracuji s ním již od roku 1982 a vím, že není – ale říkám vám, abyste si dávala pozor i na holuby na střeše, zatímco se budete starat o to, aby vám neuletěl ten váš vrabec v hrsti. Rozumíte mi?“

„Ne docela.“

„Dejte souhlas k tomu, že pro začátek uděláte jen šest knih, ne víc. Od osmi hodin ráno do čtyř odpoledne, tady v Tape Engine. Tisícovku za týden.“

Rosie na ni vytřeštila oči a měla pocit, jako by jí do krku někdo zastrčil trubku od vysavače a vysál jí všechen vzduch z plic. „Tisíc dolarů týdně, nejste blázen!'

„Zeptejte se Curta Hamiltona, jestli si on myslí, že jsem blázen,“ řekla klidně Rhoda. „Pamatujte si, že jste udělala Rejnoka ve sto čtyřech sekvencích. Nikdo jiný by to nezvládl za míň než dvě stě. Máte nádherné ovládání hlasu, ale vaše ovládání dechu je přímo neuvěřitelné. Jestli nezpíváte, tak jak jste se to proboha naučila?“

Rosie si připomněla výjev jako ze zlého snu: jak sedí v rohu s otékajícími ledvinami, ve kterých to bolestivě škube, sedí tu se zástěrou v ruce, prosí Boha, aby ji nemusela použít, protože jí to při zvracení bolí, ledvinami jí projíždí ostrá bolest, jako by ji někdo bodal ostrými jehlami. Sedí tam a pomalu, pozvolna se nadechuje a vydechuje, protože to jí nejvíc pomáhá a zklidňuje její prudké bušení srdce, které se pomalu srovnává s rytmem jejího dýchání, sedí tam a slyší, jak si Norman v kuchyni připravuje sendvič a zpívá si „Daniela“ nebo „Vezmi si ten dopis, Marie“ svým překvapivě dobrým hlasem barového zpěváka.

„To nevím,“ řekla Rhodě, „já jsem ani do té doby, než jsem vás potkala, nevěděla, co to nějaké ovládání hlasu je. Asi je to jen nadání.“

„Tak to máte pořádnou kliku, děvče,“ řekla Rhoda. „Raději bychom se už měly vrátit; Curt si bude myslet, že tu provádíme nějaké zvláštní ženské rituály.“

Robbie jí ze své kanceláře ve městě zatelefonoval, aby jí poblahopřál k tomu, že dokončila Rejnoka – bylo to zrovna ve chvíli, když se chystala odejít – a ačkoliv se výslovně nezmínil o smlouvě, požádal ji, zda by s ním nešla v pátek na oběd, aby si mohli prohovořit, jak to nazval, nějaké „obchodní záležitosti“. Rosie souhlasila, a když zavěsila, cítila se celá zmatená. Napadlo ji, že Rhodin popis byl dokonalý; Robbie Lefferts opravdu vypadal, jako by neuměl do pěti počítat.

Když zavěsila telefon v soukromé Curtisově kanceláři – neuspořádaném přístěnku se stovkami vizitek přišpendlených ke stěnám obloženým korkem – a vrátila se do nahrávacího studia pro kabelku, Rhoda již byla pryč, pravděpodobně si šla dát poslední cigaretu na dámy. Curt popisoval krabice s páskami. Podíval se na ni a usmál se. „Byla to dobrá práce dneska, Rosie.“

„Děkuji.“

„Rhoda říká, že vám Robbie nabídne smlouvu.“

„Ano, to říká,“ souhlasila Rosie. „A já myslím, že by to mohla vlastně být pravda. Musím to zaklepat na dřevo.“

„Až dojde na peníze, měla byste si pamatovat tohle,“ řekl Curtis, když ukládal krabice s pásky na police, kde už byl uložený dobrý tucet podobných krabic, které vypadaly jako tenké bílé knihy. „Jestli vy jste na Rejnokovi vydělala pět set dolarů, Robbie vydělal ještě daleko víc… protože jste mu ušetřila možná sedm stovek na studiovém čase. Chápete?“

Chápala velmi dobře a teď tu seděla u Horké konvice a budoucnost vyhlížela neočekávaně zářivě. Měla přátele, místo, kde bydlet, práci a příslib, že bude mít další práci, jakmile skončí s Christinou Bellovou. Smlouva, která by mohla znamenat až tisíc dolarů týdně, víc než kdy vydělával Norman. Bylo to bláznivé, ale bylo to tak. Mohlo by to tak být,

opravila se.

Ach, a ještě něco jiného. Na sobotu měla schůzku… na celou sobotu, když započítá i koncert Indigo Girls večer.

Rosiin obličej, obvykle vážný, se rozzářil jasným úsměvem a měla naprosto nevhodnou chuť sama sebe obejmout. Snědla poslední sousto moučníku a opět se zadívala z okna a přemýšlela o tom, jestli se opravdu tohle všechno děje jí, jestli opravdu existuje takový skutečný život, ve kterém skuteční lidé vyjdou ze svého vězení, zatočí vpravo… a vejdou rovnou do nebe.

2.

O půl bloku dále se červená na přechodu pro chodce změnila v zelenou. Pam Haverfordová, která se již převlékla ze svého bílého stejnokroje pokojské do přiléhavých červených kalhot, spolu s desítkami dalších lidí přecházela ulici. Pracovala dnes o hodinu déle přesčas a neměla vůbec žádný důvod předpokládat, že by Rosie mohla být v Horké konvici… ale stejně ji napadlo, že by tam mohla být. Nazvěte to ženskou intuicí, pokud chcete.

Letmo pohlédla na urostlého chlapíka vedle sebe, kterého před několika minutami zahlédla u novinového stánku ve Whitestonu. Až na ten pohled v očích by ušel jako někdo zajímavý… vlastně to ani nebyl žádný pohled. Krátce se na ni podíval, když se blížili k protějšímu chodníku a ta nepřítomnost výrazu v těch očích – ten pocit jakési nepřítomnosti za nima – ji doslova zmrazila.

3.

Uvnitř Horké konvice se Rosie najednou rozhodla, že si dá ještě jeden šálek čaje. Neměla žádný důvod se domnívat, že by se tam Pam mohla zastavit – bylo už o hodinu později než jejich obvyklá doba – ale stejně si tím byla skoro jistá. Možná, že to byla ženská intuice. Vstala a otočila se k pultu.

4.

Ta malá čubička vedle něj je docela pěkná, pomyslel si Norman, má přiléhavé červené kalhoty, pěknej malej zadeček. Trochu zbrzdil a zůstal za ní o pár kroků pozadu – abych měl lepší výhled, milánku – ale skoro v témže okamžiku zašla do malé restaurace. Jak šel kolem, Norman nahlédl dovnitř, ale neviděl nic zajímavého, jen několik starochů, co tam do sebe cpou ty svý blafy a zalejvají je kafem a čajem a vedle nich pár číšníků, kteří tam pobíhají tím svým buzerantským krokem.

To se musí líbit starým dámám, pomyslel si Norman. Takový buzerantský pohyby se jim musí na spropitném vyplatit. Musí, protože jaký by to jinak mělo smysl, proč by dospělý muž chodil takovým způsobem? Přece nemůžou být všichni buzeranti… nebo ano?

Pohled, který vrhl do Horké konvice – krátký a bez zájmu – zachytil jednu dámu, která byla podstatně mladší než ty, co v kalhotových kostýmech a s namodralými přelivy seděly u většiny stolků. Šla směrem od okna k dlouhému pultu na druhé straně čajovny (tak se alespoň domníval, že se podobným místům říká). Rychle přejel očima po jejím zadku, prostě jen proto, že tam se jeho oči vždy stočily nejdřív, když ženě bylo pod čtyřicet a usoudil, ze není špatný, i když to nebylo nic tak převratného, aby o tom psal domů mamince.

Rosiin zadek dřív tak vypadal, pomyslel si. Dřív, než o sebe přestala dbát a než její zadek začal vypadat jak zadek pivovarského valacha.

Ta ženská, kterou zahlédl oknem, také měla krásné vlasy, dokonce mnohem hezčí než prdelku, ale ty vlasy mu Rosii nepřipomínaly. Rosie byla to, čemu Normanova matka vždycky říkala „brunetka“ a nijak o své vlasy nepečovala (vzhledem k jejich matné šedohnědé barvě, jí to Norman ani neměl za zlé). Obvykle si je jen stáhla do koňského ohonu a upevnila je gumičkou; někdy je provlékla takovou tou sponou z umělé hmoty, co se prodávají v dragstórech, když šli na večeři nebo do kina.

Ta žena, kterou Normanův pohled krátce zachytil, když se podíval dovnitř Horké konvice, nebyla brunetka, ale blondýnka se štíhlými boky a její vlasy nebyly stažené do ohonu nebo protažené sponou. Měla je pečlivě zapletené do copu, který jí visel až do půli zad.

5.

Možná, že tím nejlepším, co se jí za celý den stalo, dokonce ještě lepším než Rhodino ohromující odhalení, že by Robbiemu Leffertsovi mohla stát za tisíc dolarů týdně, byl pohled na obličej Pam Haverfordové, když se Rosie vracela od pokladny s novým šálkem čaje. Nejdřív po ní Paminy oči jen sklouzly bez jakékoliv známky poznání… a pak se vrátily a doširoka se otevřely. Pam roztáhla ústa do úsměvu a pak doslova zaječela a donutila tak k vyššímu výkonu nejmíň tucet peacemakerů nacházejících se v tomto poklidném podniku.

„Rosie? Jsi to ty? Ach… no tohle… božínku!“

„Jsem to já,“ řekla Rosie a se smíchem se začervenala. Uvědomovala si, že se lidé po nich otáčejí a zjistila – zázrak všech zázraků – že jí to nijak nevadí.

Odnesly si čaj ke svému obvyklému stolu u okna a Rosie se dokonce od Pam nechala přemluvit na další zákusek, ačkoliv zhubla patnáct liber od svého příchodu do města a nehodlala je v žádném případě znova nabrat.

Pam jí neustále vykládala, že tomu prostě néémůže uvěřit, prostě néémůže uvěřit, což by Rosie mohla považovat za pouhé lichocení, nebýt toho, jak se Paminy oči neustále přesouvaly z jejího obličeje na vlasy, jako by si ten pohled chtěla zapsat do paměti.

„Dělá tě to o pět let mladší,“ řekla. „Teda, Rosie, vypadáš, jako kdybys ještě byla pod zákonem!“

„Za padesát dolarů bych měla vypadat jako Marylin Monroe,“ odpověděla s úsměvem Rosie… ale od svého rozhovoru s Rhodou se cítila daleko klidnější ohledně peněz, které utratila za svoje vlasy.

„Kde jsi to –“ začala Pam a pak se zarazila. „To je z toho obrazu, co sis koupila, že jo? Máš stejný účes jako ta žena na obraze.“

Rosie se obávala, že se začne červenat, ale nestalo se tak. Jen prostě přikývla. „Ten účes se mi líbil, tak jsem si řekla, že ho vyzkouším.“ Zaváhala a pak dodala: „A pokud jde o změnu barvy, pořád ještě nemohu uvěřit, že jsem to udělala.

Je to poprvé za celý můj život, co jsem si přebarvila vlasy."

„Poprvé –! Tomu nemohu věřit!"

„Je to pravda."

Pam se naklonila přes stůl a promluvila chraplavým, spikleneckým šepotem: „Došlo k tomu, co?"

„O čem to mluvíš? K čemu mělo dojít?"

„Potkala jsi někoho zajímavého!"

Rosie otevřela ústa. Zavřela je. Opět je otevřela, aniž by měla sebemenší představu o tom, co by chtěla říct. Ukázalo se, že nic; místo slov se ozval její smích. Smála se, až jí vyhrkly slzy a Pam se k ní připojila.

6.

Rosie nepotřebovala vyndat klíč, aby otevřela domovní dveře v Trentonské ulici číslo 897 – ty zůstávaly o víkendech nezamčené až do osmi večer – ale potřebovala ten malý klíček, aby otevřela dopisní schránku (bylo na ní napsáno R. McClendon a ten nápis hrdě naznačoval, že sem naprosto patří), ve které byl jen reklamní leták obchodního domu Walmart. Když začala stoupat po schodech do prvního patra, vytřásla z pouzdra další klíč. Ten otvíral dveře do jejího pokoje a jen správce budovy měl další kopii tohoto klíče. Stejně jako dopisní schránka, byl její. Měla unavené nohy – šla sem z centra města tři míle pěšky, protože se cítila příliš napjatá na to, aby se jí chtělo sedět v autobuse, a také potřebovala více času, než trvá cesta autobusem na to, aby mohla dostatečně přemýšlet o svém snu. Přesto, že u Horké konvice snědla dva moučníky, měla hlad, ale její kručící žaludek spíš k jejímu štěstí přidával, než ubíral. Cítila se někdy v životě tak spokojeně? Domnívala se, že ne. Tento pocit se jí z hlavy přelil do celého těla, a i když její nohy byly unavené, přesto nebyly ztěžklé. A i přes dlouhou procházku ji ani trochu nebolely ledviny.

Poté, co vešla do pokoje (a tentokrát nezapomněla za sebou zamknout dveře), Rosie opět dostala záchvat smíchu. Pam a její někdo zajímavý. Musela pár věcí připustit – nakonec měla v úmyslu vzít Billa na koncert Indigo Girls v sobotu večer a ženy z D & S se tam s ním setkají – ale když se ohradila proti tomu, že by si odbarvila vlasy a změnila účes jen kvůli Billovi (a myslela to vážně), Pam jí odpověděla jen komickým zakoulením očima. Šlo jí to na nervy… ale bylo to také tak sladké.

Otevřela okno teplému jarnímu vzduchu a zvukům z parku, pak přešla k malému stolku v kuchyni, kde vedle květin, které jí Bill v pondělí večer koupil, ležela knížka. Květiny již uvadaly, ale nemohla se odhodlat k tomu, aby je vyhodila. Alespoň ne do soboty. Minulou noc se jí o něm zdálo, zdálo se jí, že spolu jedou na jeho motorce. Jel rychleji a rychleji a najednou jí na mysli vytanulo strašlivé, nádherné slovo. Kouzelné slovo. Nemohla si teď přesně vzpomenout, co to bylo, něco tak nesmyslného jako deffle nebo feffle, ale v tom snu to bylo nějaké krásné slovo… také velmi mocné. Nevyslovuj ho, dokud jej opravdu, opravdu nebudeš mínit vážně, vzpomněla si, že si myslela v té chvíli, když se řítili po jakési okresní silnici mezi horami po levé straně a jezerem, které modravě a zlatě probleskovalo mezi borovicemi po straně pravé. Před nimi byl zarostlý kopec a ona věděla, že za kopcem je zbořený chrám. Nevyslovuj to, dokud se nebudeš chtít opravdu zavázat tělem i duší.

Řekla to slovo; vylétlo jí z úst jako elektrický výboj. Kola Billova harleye opustila silnici – ještě chvilku viděla, jak se přední kolo točí asi šest coulů nad zemí – a pak spatřila jejich stín, ne vedle nich, ale pod nimi. Bill přidal plyn a najednou vystřelili k jasné modré obloze, vynořili se z aleje stromů, která lemovala silnici, jako když se ponorka vynořuje na povrch oceánu, a ona se probudila ve své posteli, omotaná přikrývkou, chvějící se a udýchaná a bylo jí strašné horko, které jako by vycházelo z jejího vnitřku, které bylo neviditelné, ale mocné jako slunce při zatmění.

Velice pochybovala o tom, že by nějaké kouzelné slovo mohlo dokázat, aby takto letěli, ale řekla si, že si ty květiny ještě nějakou dobu ponechá. Možná si jich i pár dá vylisovat mezi stránky knížky.

Koupila si tu knížku v Elaine's Dreams, kde si nechala udělat vlasy. Jmenovala se Jednoduché, ale elegantní: Deset účesů, které si můžete udělat samy. „Je to šikovné," řekla jí Elaine. „Samozřejmě, můj názor je, že byste se měla nechat česat od kadeřníka, ale pokud si to nemůžete každý týden dovolit, ať už kvůli penězům nebo času, a ani nemáte chuť nosit paruku, tak tohle je slušný kompromis. Jen mi probůh slibte, že jestli vás nějakej chlap pozve na taneční večírek do Westwoodu, tak předtím zajdete ke mně."

Rosie se posadila a nalistovala účes č. 3, klasický cop… kterému, jak stálo v úvodu, se také říkalo klasický francouzský pletenec. Prohlížela si fotografie, na kterých si jakási žena nejdřív rozdělila prameny vlasů a pak je zaplétala, a když došla na konec, začala postupovat přesně opačně a rozpletla si svůj cop. Večerní rozplétání bylo daleko jednodušší než zaplétání po ránu; stálo ji to tři čtvrtě hodiny práce a mnoho sakrování, než se jí podařilo vypadat víceméně podobně, jako když odcházela z Elainina kadeřnictví večer předtím. Ale stálo to za to; Pamin nepotlačitelný výkřik úžasu v Horké konvici za to bohatě stál.

Když s tím skončila, její myšlenky se vrátily k Billovi Steinerovi (nikdy se od něj příliš nevzdalovaly) a přemýšlela o tom, jestli se mu bude líbit její účes. Jestli se mu bude líbit jako blondýna. Nebo jestli si vůbec všimne nějaké změny. Přemýšlela o tom, jestli by z toho byla nešťastná, kdyby si ničeho nevšiml, pak povzdychla a pokrčila nosem. Samozřejmě, že ano. Ale na druhé straně, co když si toho nejen všimne, ale zareaguje jako Pam (bez toho zaječení, ovšem)? Dokonce by ji mohl uchvátit do náručí, jak se to píše v zamilovaných románech…

Zrovna sahala po kabelce, aby z ní vyndala hřeben a zabývala se dál svými neškodnými představami o sobotním ránu – jak jí Bill na konec copu přiváže sametovou stužku (nedalo se nijak vysvětlit, proč by měl u sebe mít zrovna sametovou stužku; ale to je to pěkné na snění u kuchyňského stolu) – když její myšlenky přerušil slabý zvuk, přicházející z opačné strany pokoje.

Cvrrrk. Cvrrrk-cvrrrk.

Cvrček. Zvuk nepřicházel otevřeným oknem z Bryantova Parku. Ozýval se daleko blíž.

Cvrrrk-cvrrrk. Cvrrrk-cvrrrk.

Přelétla očima po podlaze a viděla, jak něco vyskočilo. Vstala, otevřela skříňku nalevo od výlevky a vyndala z ní

skleněnou misku. Přešla přes pokoj a jen se zastavila v obývací části pokoje, aby sebrala reklamní leták Wal-Martu ze židle. Pak si klekla na kolena vedle hmyzu, který už mířil do prázdného kouta, kam měla v úmyslu si postavit televizi, pokud se na ni zmůže, ještě než se odsud odstěhuje. Po dnešku se jí stěhování do většího – a brzy – zdálo víc než jen plané snění.

Byl to cvrček. Byla to záhada, jak se sem, do prvního patra mohl dostat, ale byl to rozhodně cvrček. Pak ji napadlo vysvětlení, které také vysvětlovalo, proč jej slyšela, když usínala. Ten cvrček se tam musel dostat s Billem, asi v záložce jeho kalhot. Malý dárek navíc ke květinám.

Tu noc jsi neslyšela jen jednoho cvrčka, ozvala se najednou Rozumná Praktická. Její hlas se poslední dobou moc neprojevoval. Zněl trochu rezavě a chraptivě. Šlyšela jsi celé pole cvrčků. Nebo celý park.

Blbost, odpověděla klidně, když překlápěla misku na cvrčka a pak pod něj zastrčila letáček a tak ho v misce uvěznila. Nezapomeň, že jsem usínala. Byla jsem už asi v polospánku.

Zvedla misku a obrátila ji a leták – přitom držela na ní tak, aby cvrček nemohl uniknout. Poskakoval nahoru a dolů a jeho tvrdý zadeček narážel na obrázek nového románu od Johna Grishama, který byl ve Wal-Martu ke koupi jen za šestnáct dolarů plus DPH. Rosie vzala cvrčka k otevřenému oknu a pobrukovala si přitom „Když padá hvězda, musíš si něco přát“, pak dala pryč leták a držela misku natočenou ven. Hmyz může spadnout z ještě větší výšky a nic se mu nestane a spokojeně odleze (odhopká, opravila se v duchu) do bezpečí. Byla si jistá, že něco takového někde četla nebo to snad viděla v televizi v nějakém pořadu o přírodě.

„Tak jdi, Cvrkoune,“ řekla. „Buď hodný kluk a vyskoč. Vidíš ten park tam dole? Vysoká tráva, k pití spousta rosy, spousta cvrččích holek –“

Najednou se zarazila. Ta potvůrka se tam nemohla dostat v Billových záložkách, protože v pondělí večer, kdy ji vzal na večeři, měl na sobě modré džíny. Snažila se, co nejpřesněji si vzpomenout, aby měla jistotu a ano, nebylo o tom sebemenší pochyby. Měl na sobě volnou košili a levisky bez záložek. Pamatovala si, že ji jeho oblečení uklidnilo; bylo jí zárukou, že ji nevezme do nějakého příliš nóbl podniku, kde by její šaty vypadaly nevhodně.

Modré džíny bez záložek.

Tak odkud se tam Cvrkoun vzal?

Co na tom záleželo? Jestli se tam cvrček nedostal v Billově záložce, asi ho tam přinesl někdo jiný, to je všechno, cvrček pak na odpočívadle v prvním patře vyskočil, protože se mu už nelíbilo tam, kde byl – díky kámo za svezení. Pak jednoduše podlezl pod dveřmi a co na tom? Věděla by o méně příjemných nepozvaných hostech.

Jakoby na souhlas, cvrček najednou vyskočil a padal dolů.

„Hezký den,“ řekla Rosie. „Kdykoliv se zastav. Vážně.“

Když se odvracela od okna s miskou, závan vánku jí odfoukl letáček z ruky a ten se pomalu snášel k zemi. Shýbla se, aby ho zvedla a dočista ztuhla s nataženými prsty asi coul od něj. Dva další cvrčci, tito ovšem mrtví, leželi u podlahové lišty, jeden na boku a druhý na zádech s roztaženýma malinkýma nožičkama.

Přítomnost jednoho cvrčka mohla pochopit a vysvětlit, ale tří? V pokoji v prvním patře? Jaké by se pro něco takového našlo vysvětlení?

Nyní Rosie spatřila ještě něco jiného, něco ve škvíře mezi dvěma prkny, kousek od mrtvých cvrčků. Poklekla a zdvihla to k očím.

Byl to jetelový květ. Malý, růžový květ jetele.

Podívala se do škvíry, odkud ho vytáhla; znova se podívala na mrtvé cvrčky; pak se její oči pomalu zvedaly nahoru po krémové zdi… k jejímu obrazu, který tam visel u okna. K Rose Madder (bylo to stejně dobré jméno jako každé jiné) stojící na svém kopci s čerstvě objeveným poníkem, pasoucím se v trávě za ní.

Byla si vědoma, jak jí buší srdce – jako by se v jejích uších ozývaly pomalé tlumené údery bubnu – když se naklonila k obrazu, k poníkově tlamě a prohlížela si, jak se obraz rozpíjí ve vrstvách staré barvy, začínala rozeznávat jednotlivé tahy štětce. Pod poníkovou tlamou se nacházely sytě zelené a olivově zelené trsy trávy, které vypadaly, že je umělec nakreslil rychlými, překrývajícími se tahy štětce. Mezi nimi byly rozptýlené malé růžové puntíky. Jetel.

Rose pohlédla na malý jetelový kvítek ve své dlani a porovnala ho s obrazem. Barva se naprosto shodovala. Náhle, bez nějakého přemýšlení, zvedla ruku do výše rtů a odfoukla kvítek k obrazu. Napolo očekávala (ne, ve skutečnosti víc než to; na okamžik si tím byla bezpečně jistá), že růžový kvítek proletí povrchem obrazu a vstoupí do toho světa, stvořeného nějakým neznámým malířem před šedesáti, osmdesáti nebo možná sto lety.

Samozřejmě, že to se nestalo. Růžový kvítek narazil do skla pokrývajícího obraz (v případě oleje to bylo neobvyklé, řekl jí toho dne, kdy se setkali, Robbie), odrazil se a snesl se na podlahu, jako by to byl zmuchlaný útržek papírového kapesníčku. Možná, že obraz je kouzelný, ale sklo, které jej pokrývá, určitě kouzelné není.

Jak se tedy ti cvrčci dostali ven? Ty si skutečně myslíš, že tak se sem dostali? Že ti cvrčci a kvítek jetele nějak vystoupili z obrazu?

Bože, pomoz jí, protože ona si to opravdu myslela. Tušila, že kdyby byla někde jinde a mezi lidmi, tak by se jí tento nápad zdál směšný a úplně by ho odvrhla, ale právě teď si opravdu myslela: cvrčci vyskočili z trávy pod nohama té světlovlasé ženy v purpurově červeném chitónu. Nějakým způsobem vyskočili ze světa Rose Madder do světa Rosie McClendonové.

Jak? Prostě jen tak prošli sklem?

Ne, ovšemže ne. To by bylo hloupé, ale –

Natáhla lehce se třesoucí ruce a sundala obraz z háčku. Odnesla ho do kuchyňského kouta, položila na pult linky a otočila ho na rub. Slova napsaná uhlem byla teď ještě víc rozmazaná než předtím; kdyby to již předtím neviděla, ani by si již nebyla jistá, že je tam napsáno ROSE MADDER.

Váhavě, teď už se strachem (možná, že měla strach už i předtím a teprve teď si to uvědomila), se dotkla zadní strany

obrazu. Když na ni přitlačila, v obraze zapraskalo. Příliš silně zapraskalo. A když přitlačila u dolního okraje, v místech, kde byla hnědá lepenka zasunutá pod rám, ucítila něco… nějaké boule…

Polkla a ucítila, že má tak vyschlo v krku, až jí to bolelo. Rukou, která jí ani nepřipadala jako její vlastní, otevřela jednu ze zásuvek linky, vytáhla ostrý nůž a přitiskla jeho ostří k hnědému papíru zadní strany obrazu.

Nedělej to! zaječela Rozumná Praktická. Nedělej to Rosie, nevíš, co odtamtud může vylézt!

Chvíli držela špičku nože přitisknutou k hnědému papíru a pak ho prozatím odložila. Zdvihla obraz a dívala se zespodu na rám a jaksi odtažitě si všimla, že se teď její ruce silně třesou. To, co spatřila – prasklinu, širokou v nejširším místě asi čtvrt coulu – ji skutečně nepřekvapilo. Položila obraz lícem na pult, přidržovala si jej pravou rukou a levačkou – svou silnou rukou – opět přitiskla špičku nože na hnědý papír.

Nedělej to Rosie. Rozumná Praktická tentokrát neječela; teď přímo naříkala. Prosím tě, nedělej to, nech to radši na pokoji. Byla to vlastně směšná rada; kdyby ji poslechla tehdy poprvé, když jí tato dáma radila, tak by ještě pořád žila s Normanem. Nebo s ním umírala.

Nožem nařízla zadní stranu obrazu v místech, kde cítila jakési boule. Půl tuctu cvrčků vypadlo na pult, čtyři z nich byli mrtví, jeden se ještě slabě hýbal a šestý byl dostatečně čerstvý, aby z pultu ještě zvládnul skok do výlevky. Spolu s cvrčky vypadlo několik růžových květů jetele, několik stébel trávy… a kus suchého hnědého listu. Rosie ho zvedla a zvědavě si ho prohlížela. Byl to dubový list. Byla si tím téměř jistá.

Rosie nožem opatrně odřízla celou zadní stranu obrazu (a naprosto přitom ignorovala hlas Rozumné Praktičky). Když ji odřízla, vypadly zpod ní další poklady venkova; mravenci (většina jich byla mrtvá, ale tři nebo čtyři ještě lezli), baculaté tělíčko včely, několik okvětních lístků kopretiny, takových, jaká si trhají děvčátka a prozpěvují si přitom, má-mě-rád, nemá-mě-rád… a několik průsvitných bílých dlouhých chlupů. Držela je proti světlu, pravou rukou pevně svírala obraz a zády jí projelo zamrazení. Rosie věděla, co by jí řekl veterinář, kdyby mu ty chlupy ukázala a on si je prohlédl pod mikroskopem: že to jsou koňské žíně. Nebo, ještě přesněji, že to jsou žíně z malého, chundelatého poníka. Poníka, který se právě teď pásl v nějakém jiném světě.

Ztrácím zdravý rozum, pomyslela si klidně, a to nebyl hlas Rozumné Praktičky; byl to její vlastní hlas, ten, který promluvil ve jménu zdravého jádra jejích myšlenek a jejího já. Nebyl hysterický ani vystrašený; mluvil racionálně, klidně a trochu udiveně. Předpokládala, že stejným tónem by její mysl přijala nevyhnutelnost smrti ve dnech nebo týdnech, kdy by se již její blízkost nedala popřít.

Ale ve skutečnosti nemohla skutečně uvěřit, že by ztrácela zdravý rozum, nemohla tomu uvěřit, ne tak, jak by uvěřila neodvratnému konci třeba při rakovině, jakmile by se již dostala do určitého stadia nemoci. Otevřela zadní stranu obrazu a vypadlo z něj trochu trávy, žíní a hmyzu – některý ještě naživu. Co je na tom tak k neuvěření? Jednou před několika lety v novinách četla o případu ženy, která objevila malý majetek v dosud platných cenných papírech, schovaných ve starém rodinném portrétu; ve srovnání s tím, byl nález pár brouků naprosto banální záležitostí.

Ale vždyť byli ještě živí, Rosie. A co ten jetel, byl ještě čerstvý a co ta tráva, byla ještě zelená? Ten list byl již uschlý, ale já vím, co si o tom myslíš –

Myslela na to, že ho asi odvanula smrt. Na obraze bylo léto, ale dokonce i v červnu se v trávě najdou suché listy.

Takže, opakuji: ztrácím zdravý rozum.

Až na to, že ty věci jsou tady, po její kuchyňské lince se povalují brouci a tráva.

Věci.

Žádné sny nebo halucinace, ale opravdové věci.

A pak v tom bylo ještě něco jiného, něco, co si nechtěla raději ani moc připustit. Ten obraz na ni mluvil. Ne, ne sice nahlas, ale od prvního okamžiku, kdy ho spatřila, k ní hovořil. Na jeho zadní straně bylo její jméno – jakási jeho verze – a včera vydala mnohem víc peněz, než si mohla dovolit na to, aby vypadala stejně jako ta žena na obraze.

S náhlým rozhodným pohybem zastrčila tupou stranu nože pod rám a zapáčila. Kdyby ucítila nějaký odpor, hned by přestala – byl to její jediný ostrý nůž a nerada by u něj zlomila čepel – ale hřebíčky, které rám držely pohromadě, lehce povolily. Sundala zadní síranu a volnou rukou chytla sklo, aby nespadlo na pult a nerozbilo se a položila ho vedle. Další mrtvý cvrček spadl na pult. O chvilku později v ruce držela plátno. Teď, když bylo bez rámu, měřilo asi třicet coulů na délku a osmnáct na výšku. Rose lehounce přejela prstem po již dávno zaschlé olejové malbě, cítila její různě silné vrstvy a dokonce i vlasové rýhy po malířově štětci. Byl to zajímavý, trochu hrůzostrašný pocit, ale nebylo v něm nic nadpřirozeného; její prst nepronikl jejím povrchem do jiného světa.

Poprvé od včerejška, kdy si koupila aparát a zapojila ho do zásuvky ve zdi, zazvonil telefon. Zvuk bzučáku byl nastavený na maximum a jeho náhlý, pronikavý zvuk způsobil, že Rosie nadskočila a mimoděk vykřikla. Její ruka se sevřela a natažený prst málem prorazil plátno.

Položila obraz na kuchyňský stůl a pospíchala k telefonu s nadějí, že by to mohl být Bill. Kdyby to byl on, napadlo ji, mohla by ho pozvat, aby k ní přišel – pozvat ho, aby si pořádně obraz prohlédl. A ukázat mu to, co z něj vypadlo. Ty věci.

„Haló?“

„Haló, Rosie?“ Nebyl to Bill. Byla to žena. „Tady je Anna Stevensonová.“

„Ach, Anno! Ahoj! Jak se máte?“

Z výlevky se ozvalo naléhavé cvrrrk-cvrrrk.

„Ne moc dobře,“ řekla Anna. „Vlastně, vůbec ne dobře. Stalo se něco velice nepříjemného a potřebuji vám o tom říct. Možná, že to s vámi nemá nic společného – z celého srdce doufám, že ne – ale mohlo by.“

Rosie se posadila, byla teď tak vyděšená, jako nebyla ani ve chvíli, když cítila obrysy mrtvého hmyzu ukrytého ve svém obraze. „Co je, Anno? Co se stalo?“

S rostoucí hrůzou Rosie naslouchala Anninu vyprávění. Když skončila, zeptala se, jestli by Rosie nechtěla zajít k

Dcerám a Sestrám, třeba jen přespat.

„Já nevím," řekla omámeně Rosie, „budu si to muset ještě promyslet. Já… Anno, já teď ještě někomu musím zavolat. Já se vám ještě ozvu."

Zavěsila dřív, než jí Anna mohla odpovědět, vytočila informace, zeptala se na číslo, získala ho a vytočila jej.

„Město svobody," řekl starší mužský hlas.

„Mohla bych mluvit s panem Steinerem?"

„Tady je pan Steiner," odpověděl pobaveně lehce ochraptělý hlas. Rosie byla na okamžik zmatená, ale pak si vzpomněla, že pracuje spolu se svým otcem.

„Bill," řekla. V krku ji opět pálilo a řezalo. „Chci říct, Bill… je tam?"

„Vydržte chvilku, slečno." Ozval se šramot a klepnutí, jak odložil sluchátko a pak se v dálce ozvalo: „Billy! Máš tu nějakou slečnu!"

Rosie zavřela oči. Jakoby z velké dálky, slyšela cvrčka ve výlevce: Cvrrrk-cvrrrk.

Dlouhá, nesnesitelná pauza. Zpod řas jejího levého oka jí vyklouzla slza a stékala po tváři. Následovala další z pravého oka a myslí jí prolétl útržek staré country písničky: „Jo, závod začal a vpředu ujíždí Pýcha… A v nitru ti zbude jen zlomené srdce…" Setřela slzy. Ve svém životě si již setřela tolik slz. Pokud měli Indové pravdu v otázce převtělování duší, bylo jí špatně při pomyšlení, kým asi musela být ve svém předchozím životě.

Na druhé straně drátu se z telefonu ozvalo: „Haló?" Byl to ten hlas, který teď slýchala ve svých snech.

„Ahoj, Bille." Nebyl to její normální hlas, nebyl to ani šepot. Bylo to spíš jako dech nebo ševelení vánku.

Nechtělo se jí mluvit; chtělo se jí zavěsit. Ale nemohla. Protože jestli měla Anna pravdu, Bill mohl mít také problémy – velmi velké problémy. Pokud by si ho, ovšem, jistá osoba všimla, jako člověka trochu příliš blízkého jí. Odkašlala si a zkusila to znova. „Bille? To je Rosie."

„Rosie!" vykřikl a znělo to, že má radost. „Ahoj, jak se máš?"

Jeho nelíčené, nezastřené potěšení dělalo vše ještě horším; najednou měla pocit, jako by jí někdo otáčel nožem v nitru. „Nemohu s vámi v sobotu jet," řekla rychle. Slzy teď začaly proudit rychleji a prýštily jí zpod víček, jako vodopád. „Nemohu se s vámi už vůbec scházet. Byla jsem blázen, když jsem si myslela, že bych mohla."

„Ovšemže můžeš! Ježíši, Rosie! O čem to mluvíš?"

V jeho hlase zazněla panika – ne vztek, jak napůl očekávala, ale opravdová panika – to bylo zlé, ale ten jeho údiv byl ještě horší. Nemohla to vydržet.

„Nevolejte mi a nechoďte za mnou," řekla mu a najednou strašlivě zřetelně viděla Normana, jak stojí přes ulici před jejím domem v prudkém dešti se zdviženým límcem pršiplášťě a ve světle pouličních lamp je vidět spodní část jeho obličeje – stojí tam jako jeden z těch ďábelských, brutálních zloduchů z románu „Richarda Racina".

„Rosie, já nechápu –"

„Já vím, a to je jedině dobře," řekla. Její hlas kolísal a začínal se lámat. „Jen se ode mne držte co nejdál, Bille."

Rychle zavěsila, chvíli hleděla do prázdna a pak ze sebe vydala hlasitý, agonizující nářek. Hřbety rukou smetla telefon ze svého klína. Sluchátko spadlo a leželo na podlaze a vyzvánění oznamovacího tónu znělo stejně cize jako cvrkání cvrčků, jež během pondělní noci provázelo její usínání. Najednou již ten zvuk nemohla vystát, cítila, že jestli mu bude muset během následujících třiceti vteřin ještě naslouchat, tak se jí rozskočí hlava na dvě půlky. Vstala, došla ke zdi, tam si dřepla a vytáhla zástrčku ze zásuvky. Když se znova pokusila vstát, její roztřesené nohy jí odmítly sloužit. Seděla na podlaze s obličejem v dlaních a slzy jí tekly plným proudem. Opravdu tady neměla na vybranou.

Anna jí stále a stále opakovala, že si není jistá a že Rosie si tudíž také nemůže být jistá, ať už má jakékoliv podezření. Ale Rosie si jistá byla. Byl to Norman. Norman byl tady, Norman, který ztratil vše, co mu ještě zbývalo ze zdravého rozumu. Norman zabil Annina bývalého manžela Petera Slowika a Norman ji hledal.

7.

Pět bloků za Horkou konvicí, kde scházely jen čtyři vteřiny k tomu, aby se přes okno kavárny setkal s pohledem své zeny, Norman zahnul do obchodu se zlevněným zbožím „Ne za víc než za 5". „Všechno naše zboží je za méně než $5.00," bylo zdejší heslo. Norman si v tomto obchodě, který byl jen, co by kamenem dohodil od zastavárny Město svobody, koupil vše, co potřeboval k dnešnímu převleku: sluneční brýle a čepici s nápisem CHISOX nad štítkem.

Norman díky své více než desetileté zkušenosti detektiva došel k názoru, ze převleky jsou na místě jen ve třech případech: ve špionážních filmech, v příbězích o Sherlockovi Holmesovi a na oslavách Halloweenu. Zvlášť zbytečné jsou za denního světla, ve kterém nalíčení vypadá jako nalíčení a převlek jako převlek. A ty děvky od Dcer a Sester, z toho novodobého hampejzu ve stylu New Age, kam Peter Slowik jeho toulavou Rose poslal, jak nakonec přiznal, byly zvlášť citlivé na dravce kroužící okolo jejich doupěte. Pro děvky jako tyhle je stihomam víc než životní styl; je to pro ně přímo umění.

Čepice a brýle mu budou stačit; o jeho plánech na začátek dnešního večera by jeho první partner v detektivním řemesle, Gordon Satterwaite, řekl, že „si to zajde trochu očíhnout". Gordon rád svého mladého společníka nabádal, že je načase si trochu, jak tomu říkal „zaslídit". Gordon byl tlustý, smradlavý chlápek, co žvýkal tabák a měl od něj zahnědlé zuby a Norman jím pohrdal téměř od prvního okamžiku, co ho spatřil. Gordon byl poldou dvacet šest let a z toho devatenáct inspektorem, ale neměl žádný cit pro svou práci. Norman ano. Neměl ji rád a zvlášť nenáviděl darebáky, se kterými musel hovořit (a někdy i spolupracovat, když byl nasazený na tajných operacích), ale měl pro ni cit a ten cit se za ta léta praxe stal přímo neocenitelným. Ten mu právě pomohl úspěšně dokončit případ, díky kterému dosáhl povýšení, případ, který z něj – sice jen na krátko – udělal mediální hvězdu. Toto vyšetřování, stejně jako většina podobných případů, kde se jedná o organizovaný zločin, došlo do stadia, kde stopa, kterou sledovali vyšetřovatelé, končila v neprostupném bludišti stop, ze kterých každá směřovala jiným směrem, a oni nevěděli, kudy se vydat. Na rozdíl od předchozích případů byl Norman tímto vyšetřováním pověřen – poprvé za celou svou kariéru – a když

zklamala logika, bez váhání udělal to, co by většina policistů nedokázala nebo nechtěla udělat: obrátil se na svoji intuici a celou svoji budoucnost založil na tom, co mu napověděla, nebojácně a odhodlaně se vydal po cestě, kterou mu ukazovala.

Pro Normana nějaké „očihování“ neexistovalo; Norman chodil jedině na ryby. Když jste s rozumem v koncích a přijdete do míst, která mají něco společného s vaším případem, musíte se kolem sebe dívat s naprosto otevřenou myslí, nezatíženou bezcennými nápady a napolo potvrzenými předpoklady, a když to dokážete, tak to je, jako když sedíte v pomalu plující loďce, nahodíte vlasec a stáhnete ho, nahodíte, stáhnete a čekáte, až se něco chytí. Někdy se nechytí nic. Někdy vylovíte jen starou větev nebo proděravělý gumový člun nebo rybu, kterou by nezrál ani hladový mýval.

Někdy se vám ale chytí docela dobrá rybička.

Nasadil si čepici a brýle a zahnul do Harringtonovy ulice, směrem k Durhamské třídě. Do čtvrti, kde sídlily Dcery a Sestry, to byly dobré tři míle, ale Normanovi to nevadilo; potřeboval se projít, aby si vyprázdnil mysl. Ve chvíli, kdy se dostal k číslu 251, byla jeho mysl připravená k zaznamenání obrazů a nápadů jako fotografický papír, aniž by se je pokoušela přizpůsobit svým předpojatým úsudkům. Bez předpojatých úsudků se nikdo nemohl obejít.

Mapu, kterou tolik přeplatil, měl v zadní kapse kalhot, ale jen jednou se zastavil, aby se do ní podíval. Byl ve městě teprve necelý týden, ale vyznal se v něm již lépe než Rosie a opět to nebylo ani tak díky tréninku, ale bylo to jeho nadáním detektiva.

Když se včera ráno probudil s bolestí v rukou a ramenou a v tříslech, s čelistmi, které bolestí mohl sotva pootevřít (jeho první pokus o ranní zívnutí, když vylezl z postele, skončil v bolestivé agónii), s hrůzou si uvědomil, že to, co udělal Peterovi Slowikovi – alias Thumpersteinovi, alias Úžasnému Velkoměstskému Žiďákovi – byla pravděpodobně chyba. Těžko mohl říct, jak velká chyba to byla, protože značná část toho, co se odehrálo ve Slowikově domě, byla zahalena do jakési mlhy, ale chyba to byla; ve chvíli, kdy přicházel k hotelovému stánku s novinami, se rozhodl, že musí škrtnout to pravděpodobně. Pravděpodobně je jen pro nuly – to bylo jeho nevyslovené, ale respektované životní heslo již od jeho raného dospívání, když jeho matka od nich odešla a otec ho začal opravdu pořádně mlátit.

U stánku s novinami si včera koupil noviny a cestou do svého pokoje je ve výtahu rychle prolistoval. O Peteru Slowikovi v nich nebylo ani zmínky, ale to Normanovi přineslo jen malou úlevu. V době, kdy vycházelo ranní vydání novin, Thumperovo tělo nemuselo být ještě objeveno; vlastně ještě mohlo klidně ležet tam, kde ho Norman nechal (kde se domníval, že ho nechal, opravil se; všechno to bylo zahalené jakýmsi oparem), nacpané za bojlerem ve sklepě. Ale lidé jako Thumper, kteří se hodně angažují ve veřejně prospěšných službách a mají spoustu stejně soucitných přátel, nezůstanou dlouho neobjeveni. Někdo by o něj mohl mít starost, někdo by se mohl za ním přijet podívat do té jeho malé nóbl králíkárny na Beaudry Pláce a ten dotyčný by mohl udělat výjimečně nepříjemný objev za bojlerem.

A opravdu, to, co ve včerejších novinách chybělo, bylo dnes na první straně: MĚSTSKÝ SOCIÁLNÍ PRACOVNÍK BYL DOMA ZAVRAŽDĚN. Podle článku byla práce v Pomoci cestujícím jeho jedinou aktivitou… a taky nebyl žádný chudák. Podle novin byla jeho rodina – jejíž byl Thump poslední ratolestí – pěkně prachatá. To, že pracoval na autobusovém nádraží ve tři hodiny ráno a posílal manželky na útěku za těma děvkama z, Dcer a Sester, jen Normana utvrdilo v tom, že buď měl o pár koleček víc, nebo byl sexuálně zvrácený. V každém případě to byl jeden z těch typických dobročinných hovniválů, který se pořád někde snaží zachránit lidstvo a zapomínají si přitom vyměňovat spodní prádlo. Pomoc cestujícím, Armáda spásy, Linka důvěry, Bosenská pomoc, Ruská pomoc (člověk by si řekl, že takovej Židák jako Thump by měl mít dost zdravého rozumu na to, aby alespoň tuhle vynechal, ale kdepak) a ještě dvě nebo tři „ženské organizace“. Noviny o nich konkrétně nepsaly, ale Norman již jednu z nich znal: Dcery a Sestry, také známé jako Lesbická děvčata v říši her. V sobotu se bude konat vzpomínkový obřad za Thumpera, jen ty noviny tomu říkaly „v kruhu přátel“. Drahý, krvácející Ježíši.

Též si byl vědom toho, že Slowikova smrt by mohla být dávána do souvislosti s jeho dobročinnou prací… anebo vůbec ne. Policisté budou také prověřovat jeho soukromý život (pokud připustíme, že takový nemrcouch jako Thumper, by mohl mít nějaký soukromý život) a také nezanedbají možnost, že by to mohl být jeden z těch, čím dál tím oblíbenějších „zločinů bez motivu“, spáchaným nějakým šílencem, který prostě jen k němu přišel. Nějakým chlápkem, který hledal něco k zakousnutí, by se dalo říct.

Ale na těchto věcech těm děvkám z Dcer a Sester nebude nijak záležet; to Norman věděl stejně dobře jako to, jak se jmenuje. Během své praxe získal dost zkušeností s ženskými útulky a domovy a jak čas utíkal, tak tihle lidé, které Norman nazýval „kapradinovými čmuchaly z hnutí New Age“, začali mít skutečný vliv na myšlení i chování veřejnosti. Podle kapradinových čmuchalů, každý pocházel ze špatně fungující rodiny, každý uvnitř sebe skrýval dítě ve svém nitru a každý se musel mít na pozoru před těmi zlými lidmi tam venku, kteří mají tu drzost, že životem jdou bez kňourání a naříkání a běhání za psychiatrama. Kapradinoví čmuchalové jsou všichni blbci, ale někteří z nich – a ženy v místech jako Dcery a Sestry toho bývají skvělým důkazem – dokáží být navýsost opatrnými blbci. Opatrnými? Hovno. Takové ženské daly naprosto nový obsah pojmu bunkrová mentalita.

Norman strávil většinu včerejšího dne v knihovně a našel tam spoustu velice zajímavých věcí o Dcerách a Sestrách. Nejsrandovnější byla ta ženská, která to tam vede, Anna Stevensonová, která byla do roku 1973 paní Thumperovou, ale pak se s ním rozvedla a vzala si zpět své dívčí jméno. Mohlo se to zdát jen jako nějaká shoda okolností, ale jen v případě, pokud jste nebyli obeznámeni se svatebními rituály a ceremoniály u kapradinových lidiček. Ti se sice vyskytují ve dvojicích, ale nejsou schopni spolu na delší dobu táhnout za jeden provaz. Jeden pak chce vždycky dělat hot, zatímco ten druhý čehý. Prostě nejsou schopni vidět prostou pravdu, která spočívá v tom, že politicky správná manželství nikdy nefungují.

Thumperova bývalá žena ten svůj domov neprovozovala podle stejných pravidel jako většina útulků pro bité ženy, kde platilo heslo, „jen ženy vše vědí, jen ženy vše znají“. V jedné nedělní novinové příloze, která vyšla víc jak před rokem, ta Stevensonovic ženská (Norman byl překvapený, jak moc se podobala té píče Maud v jednom starém

televizním seriálu) tuto myšlenku zavrhla jako „nejen sexistickou, ale i hloupou“. Také v této souvislosti psali o tom, co řekla nějaká ženská jménem Gerta Kinshawová. „Muži nejsou našimi nepřáteli, pokud se tak neprojeví,“ řekla. „Ale když nás udeří, my jim to oplatíme.“ Měli tam její fotografii, byla to tlustá černošská čubka, co Normanovi připomínala fotbalového hráče Williama „Almaru“ Perryho. „Zkus si mě udeřit, zlatíčko, a udělám si z tebe trampolínu,“ zamumlal.

Ale veškeré ty materiály, ať byly sebezajímavější, mu nebyly k ničemu. Ať už tyto instituce vedl jeden z těch kapradinových čmuchalů nebo celý jejich výbor, bylo jasné, že je smrt Petera Slowika přivede ke zvýšené bdělosti. Nebudou jen dělat předpoklady jako policie; pokud nebude prokázaný opak, budou mít Slowikovu vraždu za něco, co s nimi přímo souvisí… Zvláště ty, se kterými Slowik spolupracoval během posledních šesti nebo osmi měsíců. Rosiino jméno se už klidně mohlo v této souvislosti objevit.

Tak proč jsi to udělal? zeptal se sám sebe. Proč jsi to, probůh, udělal? Existují i jiné způsoby, jakými jsi se mohl dostat tak daleko, kde jsi dnes a ty to dobře víš. Vždyť jsi policajt, takže je znáš! Tak proč jsi je varoval? Ta tlustá machna z toho článku z novin, ta Drsná Gertie Nějaká, teď asi stojí u okna na ulici a dalekohledem pozoruje každý kalhoty, který projdou kolem. Pokud ji už ovšem neklepla z tý její tloušťky pepka. Tak proč jsi to udělal? Proč?

Věděl, že na to je odpověď, ale zaháněl ji z mysli ještě dřív, než se stačila byť i jen začít rýsovat; odvracel se od ní, protože její důsledky byly již od pohledu příliš ponuré. Dostal Thumpera ze stejného důvodu, z jakého uškrtil tu zrzavou štětku v přiléhavých kalhotách medové barvy – protože nějaká věc ukrytá v hloubce jeho duše ho donutila to udělat. Ta věc se objevovala čím dál tím častěji a on na ni nechtěl raději myslet. Bylo to tak lepší. Bezpečnější.

Mezitím se už dostal na místo.

Norman volným krokem přejel na stranu Durhamské třídy se sudými čísly domů, protože věděl, že případní pozorovatelé se budou cítit daleko méně ohroženi člověkem, který jde po druhé straně ulice. Případného takového pozorovatele si představoval jako tu černou hubu, jejíž fotka byla v novinách, tu obrovskou bachyni s vojenským dalekohledem v jedné ruce a hrstí měknoucích lentilek v druhé. Trochu zpomalil, ale ne moc – červený poplach, připomněl sám sobě, budou mít červený poplach.

Byl to velký dřevěný dům, ne docela ve viktoriánském stylu, ale jedna z těch honosných ohavných staveb z přelomu století. Zepředu vypadal úzký, ale Norman vyrostl v domě, který se od tohoto příliš nelišil a klidně by se vsadil, ze dům pokračuje až skoro k další ulici z druhé strany bloku.

A všude je to tam samá holka, pomyslel si Norman a dával pozor, aby držel volné tempo svého kroku a dům si prohlížel po kouscích a ne jedním nápadným pohledem najednou. Tady holka, támhle holka, všude samé holky.

Ano, opravdu. Všude samé holky.

Cítil, jak se ho začíná zmocňovat zase ten jeho starý známý vztek, jak mu začíná tepat ve spáncích a spolu s ním se mu vracela jeho stará známá představa, která zosobňovala všechno to, co nedokázal jinak vyjádřit: bankovní karta. Ta zelená bankovní karta, kterou si dovolila ukrást. Velice jasně si ji představoval a představovala teď pro něj všechny hrůzy a ponížení jeho života – síly, které ho dováděly k vzteku, obličeje (jako jeho matky, bílý a těstovitý a svým způsobem vychytralý), které v duchu vídával, když se převaloval v posteli a nemohl usnout, hlasy, které slýchal ve snech. Například jeho otce. „Pojď sem, Normane, chci ti něco říct a chci ti to říct pěkně zblízka.“ Někdy to znamenalo ránu. Někdy, když měl štěstí a on byl opilý, tak to znamenalo jen ruku, která se mu přikradla do rozkroku.

Ale na tom teď nezáleželo; teď záleželo jen na tom domě přes ulici. Pak už na něj nebude tak dobře vidět a jestli promarní tuto poslední šanci, aby si ho pořádně prohlédl a místo toho se bude obírat minulostí, tak je pěkný blázen.

Nacházel se teď přímo proti domu. Byl před ním pěkný trávník, úzký, ale hustý. Dlouhá veranda byla lemovaná upravenými záhonky, posetými jarními květy. Uprostřed každého záhonku byl kovový sloupek obrostlý břečťanem. Břečťan ovšem nedosahoval k černým válcům na vrcholku sloupků a Norman věděl proč: uvnitř byly televizní kamery, které podávaly kompletní pohled na ulici. Kdyby se teď někdo uvnitř díval na monitory, viděl by černobílého mužíčka s baseballovou čapkou a černými brýlemi, pohybujícího se z obrazovky na obrazovku, jak jde shrbený a s pokleslými koleny, aby se jeho výška šesti stop a tří coulů zdála případnému pozorovateli o něco menší.

Další kamera byla namontovaná nad vstupními dveřmi do domu, ve kterých nebyla žádná klíčová dírka; ke klíčům se dal lehce udělat duplikát, a když je člověk šikovný, tak si se zámkem snadno poradí. Ne, budou tam mít aparát na kartu nebo numerickou klávesnici nebo obojí. A možná, že také budou mít kameru i vzadu.

Poté co Norman prošel kolem domu, odvážil se pořádně naposledy podívat do dvora. Byla tam zeleninová zahrádka a dvě holky v šortkách zapichovaly dlouhé klacky – měl zato, že k rajčatům – do země. Jedna vypadala jako Mexičanka; měla olivovou pleť a dlouhé černé vlasy, svázané do culíku. Ohnivé tělo a vypadala asi na pětadvacet. Ta druhá byla mladší, ještě asi pod dvacet, byla to jedna z těch špinavých, otrhaných pankáček, co si barví vlasy dvěma různými barvami. Levé ucho jí přikrýval obvaz. Měla na sobě psychedelické tričko bez rukávů a Norman zahlédl na jejím levém bicepsu nějaké tetování. Neměl tak ostrý zrak, aby viděl, co na něm je, ale byl dostatečně dlouho policajtem, aby věděl, že to asi bude buď jméno nějaké rockové skupiny, nebo špatně vyvedená kresba marihuanového listu.

Norman se v duchu spatřil, jak najednou, bez ohledu na kamery, vyráží přes ulici; viděl se, jak chytá tu slečinku s kšticí rockové hvězdy; viděl se, jak jí svou velkou rukou jede po krku a zastaví se těsně pod bradou. „Rose Daniels,“ říká té druhé, té Mexikánce s tmavými vlasy a ohnivým tělem. „Hned jí sem přiveď, nebo tenhle zkurvenej krček zlomím jako třtinu.“

To by bylo skvělé, ale byl si téměř jistý, ze Rosie tam už není. Při svém studiu materiálů v knihovně zjistil, ze od roku 1975, kdy Leo a Jessica Stevensonovi tuto instituci založili, využilo služeb, které Dcery a Sestry poskytovaly, asi tři tisíce žen a v průměru každá zůstala čtyři týdny. Hezky rychle je vždycky vyšouply mezi lidi, ty bacilonosičky, ty šiřitelky nemravných chorob. A místo diplomů jim rozdávaly robertky.

Ne, Rose je určitě pryč, dělá nějakou manuální práci, co jí sehnaly její kámošky lesby a na noc chodí přespávat do těsného pokojíku, který jí také našly. Ty mrchy naproti přes ulici dobře vědí, kde je – ta Stevensonovic ženská, musí

mít její adresu ve svých záznamech a ty dvě tam na zahrádce už k ní jistě byly pozvané na čaj a sušenky, prodávané na dobročinných slavnostech. A ty, které u ní nebyly, těm to zase ty, které tam byly, řekly, protože tak to mezi ženskejma chodí. Člověk by je musel všechny zabít, aby držely hubu.

Ta mladší ze zahradnic, ta s vlasy jako rocková hvězda, ho strašně vyděsila, když zvedla hlavu, podívala se na něj… a zamávala mu. Během jednoho krátkého, hrozného okamžiku si byl jistý, že se mu směje, že se mu všechny smějí, že jsou tam všechny seřazené u okna uvnitř svého zámku lesbiček a smějou se mu, jemu, inspektorovi Normanovi Danielsovi, který dokázal dostat za mříže půl tuctu kokainových baronů, ale nedokázal zabránit, aby mu jeho vlastní zena ukradla jeho zasranou platební kartu.

Ruce se mu sevřely do pěstí.

Ovládej se! vykřikla uvnitř Normanova verze Rozumné Praktičky. Pravděpodobně mává na každého! Pravděpodobně mává i na toulavé psy! To takový čůzy dělaj!

Ano. Ano, to dělaj. Norman rozevřel pěsti, zdvihl jednu ruku a krátce mávnul. Dokonce se mu podařilo i vyloudit malý úsměv, který ve svalech a šlachách jeho úst – a dokonce i v kostech čelistí – opět probudil bolest. Pak, když se obarvená slečinka vrátila ke svému zahradničení, jeho úsměv se vytratil a on šel dál s bušícím srdcem.

Snažil se obrátit své myšlenky ke svému současnému problému – jakým způsobem izolovat jednu z těch čubek (nejlépe tu Vrchní Čubku, tak by se mu alespoň nemohlo stát, že by kápnul na takovou, která neví, co on se chce dozvědět) a přinutit ji k hovoru – ale zdálo se mu, že jeho schopnost racionálně o tomto námětu uvažovat, alespoň prozatím, úplně zmizela.

Zvedl ruce k obličeji a masíroval si klouby čelistí. Už se mu stalo, že se takto zřídil, ale nikdy ne tak zle – co tomu Thumperovi dělal? V novinách to nebylo, ale to, jak ho bolely čelisti – a také to, jak ho bolely zuby – napovídalo, že mu toho asi udělal hodně.

Jestli mě chytnou, tak jsem v průseru, řekl sám sobě. Budou mít fotografie otisků zubů, které jsem na něm zanechal. Budou mít vzorky mých slin a… no… jiných tekutin, které jsem tam mohl zanechat. Mají dnes celou řadu exotických testů, umějí dnes testovat úplně všechno, co já ani neznám.

Ano, to je pravda, ale oni ho nechytí. Ve Whitestonu se zapsal jako Alvin Dodd z New Havenu, a kdyby to bylo potřeba, mohl by se i prokázat řidičským průkazem, který to potvrdí. A kdyby místní poldové zavolali poldy tam u nich, ti by jim řekli, ze Norman Daniels je tisíc mil daleko od Středozápadu, že kempuje v Utažském národním parku Zion a užívá si své dobře zasloužené dovolené. Také by mohli zdejším poldům říct, ať neblázní, ze Norman Daniels je bona fide dobrej polda. Určitě by jim nevyprávěli tu historku s Wendy Yarrowovou… že ne?

Ne, asi ne. Ale dřív nebo později –

Vlastně, to později už ho nijak nezajímalo. V těchto dnech se daleko zajímal o to dříve. O to, jak najde Rose a vážně si s ní promluví. Jak jí dá dárek. Opravdu, tu jeho bankovní kartu. A už nikdy ji nenajdou v nějakém koši s odpadky ani v peněžence nějakýho umaštěnýho buzeranta. Postará se o to, aby ji nikdy nemohla ztratit ani zahodit. Uloží ji na bezpečné místo. A když po té, co… jí zavede ten svůj dárek na rozloučenou… a uvidí jen temnotu… tak to možná bude pro něj jen požehnání.

Teď, když se jeho mysl obrátila k bankovní kartě, tak u ní také zůstala, to se mu v posledních dnech dělo skoro pokaždé, jak ve spánku, tak i při bdění. Jako by se ten kus umělé hmoty stal podivnou zelenou řekou (Merchant´s místo Mississippi), ve které plynuly jeho myšlenky. Všechny jeho myšlenky teď plynuly po proudu a občas ztrácely svoji totožnost, když splývaly se zeleným proudem jeho posedlosti. Na hladině se opět objevila ta ohromná, nezodpověditelná otázka: Jak se mohla odvážit? Jak se vůbec mohla odvážit si ji vzít? To, že mohla od něj odejít, utéct, prosím, to by tak ještě pochopil, i když s tím nemohl souhlasit, a i jen za to by měla pykat a zemřít za to, že ho tak podvedla, ze ve svém podlém ženském srdci skrývala zradu. Ale že by si dovolila vzít jeho bankovní kartu, vzít něco, co je jeho?

Aniž by si uvědomil, co dělá, Norman si strčil levý ukazováček do pusy a začal do něj kousat. Bolelo to – docela pořádně to bolelo – ale tentokrát tu bolest ani necítil, jak hluboce byl ponořený ve svých myšlenkách. Na ukazováčcích obou rukou měl silnou vrstvu zrohovatělé kůže, protože kousat se do nich, když měl nějaký stres, byl jeho starý, velmi starý zvyk, který měl kořeny ještě v jeho dětství. Nejdřív ztvrdlá kůže odolávala, ale jak dál přemýšlel o bankovní kartě, jak její zeleň v jeho mysli tmavla, až byla téměř černá jako borovice za setmění (barva, která se již moc nepodobala původní barvě na kartě), začala mu téct krev po ruce a rtech. Zahryzl zuby do prstu, vychutnával způsobenou bolest, zakousával se do masa, pochutnával si na chuti své krve, tak slané a husté, jako chuť Thumperovy krve, když mu překousl vazivo pod jeho –

„Mami? Proč to ten pán dělá se svou rukou?“

„Nevšímej si toho, pojď dál.“

To ho přivedlo k sobě. Poděšeně se ohlédl, jako by se probudil z krátkého, ale hlubokého spánku a spatřil mladou zenu s malým, asi tříletým chlapečkem, jak se od něj vzdalují – táhla dítě tak rychle, ze málem utíkali a když se zena také ohlédla, Norman viděl, že je k smrti vyděšená.

Co to vlastně dělal?

Pohlédl na svůj prst a spatřil na každé jeho straně hluboký, krvácející půlměsíc. Jednoho dne si ho úplně ukousne a spolkne ho. Ne, že by to bylo poprvé, co něco ukousnul. Nebo spolknul.

Na ztrátu sebeovládání to nebyla ta správná ulice. Vytáhl ze zadní kapsy u kalhot kapesník a obtočil ho kolem krvácejícího prstu. Pak zvednul hlavu a rozhlédl se kolem. Byl překvapený, když zjistil, že se už začíná stmívat; v některých domech se již svítilo. Jak daleko se dostal? Kde vlastně byl?

Podíval se na tabulku se jménem ulice na příštím rohu a přečetl si, že je na Dearbornské třídě. Po jeho pravici byl malý rodinný obchůdek se stojanem na kola a tabulí s nápisem ČERSTVĚ PEČENÉ ROHLÍKY. Normanovi zakručelo v

žaludku. Uvědomil si, že od té chvíle, kdy vystoupil z autobusu Continental Expressu a snědl misku studených lupínků v bufetu na nádraží, protože ona by si to dala, teď poprvé dostal skutečný hlad.

Všechno, po čem teď toužil bylo pár rohlíků… ale nejen obyčejných rohlíků. Chtěl čerstvě pečené rohlíky, takové, jaké dělala jeho matka. Byla to tlustá ženská, která nikdy nepřestávala ječet, ale vařit uměla, to se jí musí nechat. O tom nejsou žádné pochyby. A byla také svým nejlepším zákazníkem.

Radši by měly být čerstvé, pomyslel si Norman, když šel nahoru po schůdkách. Uvnitř zahlédl starého muže, jak pobíhá za pultem. Měl bys je radši mít čerstvý, kámo, nebo ti pomoz pánbů.

Zrovna sahal po klice, když ho upoutal jeden z plakátů, přilepených na skle. Byl jasně žlutý, a i když nijak nemohl tušit, ze zrovna tento plakát tu Rosie vylepila sama, měl pocit, jako by se v jeho vnitřku něco pohnulo ještě dřív, než si všiml slov Dcery a Sestry.

Naklonil se, aby si ho přečetl, jeho oči byly najednou zúžené a pozorné, srdce mu bušilo čím dál, tím rychleji.

POJĎTE VEN SI S NÁMI HRÁT
NA NÁDHERNÉ ETTINGEROVĚ HRÁZI
KDE NA POČEST JASNÉ OBLOHY A TEPLÝCH DNŮ
BUDEME SLAVIT
9. KAŽDOROČNÍ PIKNIK A KONCERT „LETNÍHO SWINGOVÁNÍ“
DCER A SESTER
SOBOTA, 14. ČERVNA
KIOSKY*ŘEMESLNICKÉ VÝROBKY*HRY O VÝHRY*
ZKOUŠKY ZRUČNOSTI*RAPPOVÝ DJ PRO DĚCKA
!!!PLUS!!!
INDIGO GIRLS, LIVE A NA KONCERTĚ, V 8 HODIN VEČER
PRO OSAMOCENÉ RODIČE ZAJISTÍME HLÍDÁNÍ DĚTÍ
„PŘIJĎTE SAMI NEBO PŘIJĎTE V PARTĚ!“
VÝTĚŽEK PŮJDE VE PROSPĚCH DCER A SESTER
KTERÉ VÁM TÍMTO PŘIPOMÍNAJÍ
ŽE NÁSILÍ SPÁCHANÉ PROTI JEDNÉ ŽENĚ
JE ZLOČINEM PROTI VŠEM ŽENÁM

V sobotu, čtvrtého. Tuto sobotu. A bude tam ona, jeho toulavá Rose? Ovšem, že tam bude, ona a všechny její lesbické přítelkyně. Všechny ty píči pohromadě. Norman jezdil po plakátu prstem, který si předtím pokousal Omotaným kapesníkem už prosakovaly rudé květy máku. Přijďte sami nebo přijďte v partě. Tak to tam stálo a Norman si říkal, že by je měl vzít za slovo.

8.

Ve čtvrtek dopoledne, bylo skoro půl dvanácté, když Rosie usrkla minerálky, poválela ji na jazyku, spolkla a vzala opět do ruky své stránky.

„Správně, přicházela; tentokrát ho jeho sluch nešálil. Peterson slyšel staccato jejích vysokých podpatků, klapajících po chodbě. Představoval si ji s otevřenou kabelkou, ve které hledá klíče a bojí se, ze by ji případně mohl někdo sledovat, zatímco by se měla spíš starat o to, kdo tam na ni už čeká. Rychle se ubezpečil, že má při sobě svůj nůž a pak si stáhl nylonovou pančochu přes hlavu. Když klíč zarachotil v zámku, Peterson vytáhl nůž a –“

„Stop-stop-stop!“ Rhoda netrpělivě křičela do sluchátek.

Rosie vzhlédla a dívala se přes skleněnou stěnu. Nelíbil se jí už ten způsob, jakým Curt Hamilton sedí za svým magnetofonem a dívá se na ni se sluchátky zavěšenými na krku, ale opravdu ji poplašilo to, že Rhoda kouří jednu z těch svých tenkých cigaret přímo v režisérské kabině a vůbec nedbá na zákazy kouření všude po stěnách. Rhoda vypadala, že měla těžké ráno, ale nebyla sama.

„Rhodo? Udělala jsem něco špatně?“

„Ne, pokud nosíte nylonové pančochy,“ řekla Rhoda a odklepla popel do kelímku z umělé hmoty, postaveném na kontrolním panelu před ní. „Znám pančované víno, ale pančochy ještě ne.“

Na chvíli Rosie neměla sebemenší ponětí, o čem to mluví, ale pak si v duchu přehrála poslední věty toho, co četla a zasténala. „Ježkovy voči, Rhodo, to je mi líto.“

Curt si opět nasadil sluchátka na uši a zmáčkl knoflík. „Zabij všechny mé zítřky, sekvence číslo sedmdesát tř-“

Rhoda mu položila ruku na rameno a řekla větu, při které Rosii ztuhla krev: „Nic si z toho nedělej.“ Pak pohlédla přes sklo na Rosii, spatřila její nešťastný výraz a věnovala jí nucený úsměv, který ji měl povzbudit. „To je dobrý, Rosie, jen si uděláme přestávku na oběd o půl hodiny dřív, to je vše. Pojď také ven.“

Rosie překotně vstala, narazila si levé stehno o spodek stolu a málem převrátila plastikovou láhev s minerálkou. Vyběhla z kabiny ven.

Rhoda a Curt stáli hned vedle a na okamžik si Rosie byla jistá – ne, on věděla – že mluví o ní.

Jestli tomu opravdu věříš, Rosie, tak bys měla jít k doktorovi, řekla jí ostře Rozumná Praktická. Takovému, co ti bude ukazovat inkoustové skvrny a bude se tě vyptávat, jak jsi se učila chodit na nočník. Většinou Rosie o tento hlas nestála, ale tentokrát ho vysloveně uvítala.

„Umím to líp,“ řekla Rhodě. „A také to dnes odpoledne líp udělám. Přisámbůh.“

Byla to pravda? To nemohla vědět. Celé ráno se pokoušela soustředit na Zabij všechny mé zítřky, stejně jako se jí to dařilo s Rejnokem, ale neúspěšně. Pokaždé, když se jí již dařilo, dostat se do světa, ve kterém Alma St. Georgeová je

pronásledována svým psychotickým obdivovatelem, Petersonem, tak ji z něj vytrhl některý z hlasů minulé noci: Annin, který jí říká, že její bývalý manžel, muž, který ji poslal k Dcerám a Sestrám, byl zavražděn, nebo Billův, ve kterém se ozývá panika a zmatek, když se jí ptá, co se stalo nebo, a to je ten nejhorší, když mu říká, aby se od ní držel co nejdál. Držel co nejdál.

Curt jí poklepal na rameno. „Prostě váš hlas má dneska špatný den," řekl. „Je to jako kocovina, ale ještě o chlup horší. To my tady v tomhle nahrávacím studiu hrůzy moc dobře známe, viď, Rho?"

„To se vsaď," řekla Rhoda, ale bedlivě si přitom prohlížela Rosiin obličej a Rosie si uměla dost dobře představit, co v něm Rhoda vidí. Za minulou noc spala asi jen dvě nebo tři hodiny a neměla žádné kosmetické přípravky, které by to dokázaly zastřít.

I kdybych je měla, ani bych nevěděla, jak je použít, pomyslela si.

Měla několik základních líčidel ještě na střední škole (v tomto životním období je opravdu potřebovala úplně nejmíň, říkala si ironicky), ale od té doby, co se provdala za Normana, si vystačila jen s trochou pudru a dvěma nebo třemi rtěnkami přírodních odstínů. Kdybych se chtěl dívat na štětku, tak bych si jednu vzal, řekl jí jednou Norman.

Pomyslela si, že Rhodu nejvíc asi přitahuje pohled na její oči: zarudlá víčka, krví podlitá bělma, černé kruhy pod nimi. Poté, co zhasla světlo, více než hodinu bezmocně plakala, ale nestačilo to k tomu, aby usnula – to by pro ni bylo pravým požehnáním. Slzy jí uschly a ona jen prostě ležela ve tmě, snažila se nemyslet, ale myšlenky se jí stejně honily hlavou. Když přešla půlnoc, napadla ji skutečně hrozná myšlenka: že udělala chybu, když zavolala Billovi, že udělala chybu, když se připravila o jeho útěchu – a možná i o jeho ochranu – ve chvíli, kdy ji nejzoufaleji potřebovala.

Ochranu? pomyslela si. Ach Bože, to je k smíchu. Já vím, že ho máš ráda, miláčku, a na tom není nic špatného, ale podívejme se pravdě do očí: Norman by ho slupnul k obědu.

Jenže neměla žádnou možnost se ujistit, že Norman je ve městě – to Anna neustále zdůrazňovala. Peter Slowik se angažoval v mnoha záležitostech a ne všechny byly oblíbené. Něco jiného ho mohlo dostat do maléru… mohlo způsobit, že byl zabit.

Jenže Rosie věděla. Její srdce to vědělo. Byl to Norman.

Jak dlouhé hodiny plynuly, ten hlas jí dál našeptával. Že její srdce to vědělo? Nebo to byla ta část jejího já, která nebyla ani praktická ani rozumná, ale jen roztřesená a vyděšená, která se skrývala za touto myšlenkou? Co když jen využila Annino zavolání k tomu, aby přátelství s Billem zadusila dřív, než by se mohlo dále rozvinout?

To nevěděla, ale věděla, že při pomyšlení na to, že by ho už nikdy nemusela zase spatřit, je jí vysloveně zle… a že je také vyděšená, jako by ztratila nějakou životně důležitou součást bytí. Samozřejmě, že člověk se nemůže tak rychle stát na někom natolik závislý, ale jak hodiny plynuly a byla jedna a pak dvě (a tři), ta myšlenka se jí zdála čím dál tím méně směšná. Pokud taková okamžitá závislost je nemožná, proč tedy cítí takový pocit paniky a vyprahlosti při pomyšlení na to, že už ho nikdy neuvidí?

Když se jí konečně podařilo usnout, opět se jí zdálo, že s ním jede na motorce; že má na sobě purpurově červené roucho a svírá ho svými nahými stehny. Když ji probudilo zazvonění budíku – příliš brzo na to, kdy se jí podařilo usnout – těžce se jí dýchalo a byla celá rozpálená, jako kdyby měla horečku.

„Rosie, jste v pořádku?" zeptala se Rhoda.

„Ano," řekla. „Jen…" pohlédla na Curtise a pak zpátky na Rhodu. Pokrčila rameny a zvedla koutky úst do nepřesvědčivého úsměvu.

„Jen je to pro mě teď to špatné období měsíce, víte."

„Hm, hm," řekla Rhoda. Nevypadala přesvědčeně. „Dobrá, pojďte s námi dolů do bufetu. Utopíme naše smutky v tuňákovém salátu a jahodovém koktejlu."

„To se vsaď," řekl Curtis. „Platím já."

Rosiin úsměv byl tentokrát o trošičku přirozenější, ale zavrtěla hlavou.

„Nebudu jíst. Potřebuji teď pořádnou procházku s tváří proti větru. Trochu si provětrat hlavu."

„Jestli nebudete jíst, tak kolem třetí omdlíte hlady," řekla Rhoda.

„Sním si salát. Slibuji." Rosie už byla na cestě ke starému, rozvrzanému výtahu. „Stejně, kdybych si dala něco těžšího, tak bych pak pěkných pár sekvencí zkazila říháním."

„To by už dneska ani nevadilo," řekla Rhoda. „Dvanáct třicet, ano?"

„Jasně," řekla, ale jak sjížděla do haly, o čtyři patra níže, Rhodina poslední věta jí vrtala hlavou: To by už dneska ani nevadilo. Co když jí to dnes odpoledne líp nepůjde! Co když bude potřebovat sto a něco pokusů, než se dostane od sekvence sedmdesát tři na osmdesát? Co když, až se zítra sejde s panem Leffertsem, tak ten jí místo smlouvy dá výpověď? Co pak?

Najednou pocítila strašný pocit nenávisti k Normanovi. Bylo jí, jako by ji ta nenávist praštila mezi oči, jako nějaký těžký, tupý předmět – dřevěný klín nebo tupá strana staré, rezavé sekyry. I pokud Norman pana Slowika nezabil, i pokud byl Norman stále ve svém časovém pásmu, přesto ji pronásledoval, stejně jako Peterson pronásledoval nebohou a vyděšenou Almu St. Georgeovou. Pronásledoval ji uvnitř její hlavy.

Výtah se zastavil a dveře se otevřely. Rosie vystoupila a vešla do haly a muž, který stál u vývěsky se jmény nájemníků, se k ní otočil s nadějným a váhavým výrazem ve tváři. Ten výraz mu dodával ještě mladší vzhled než jindy… skoro chlapecký.

„Ahoj, Rosie," řekl Bill.

9.

Najednou pocítila úžasně silné nutkání utéct, dřív než on si uvědomí, jak na ni jeho přítomnost působí, ale pak se jeho oči ponořily do jejích a o útěku se již nedalo uvažovat. Zapomněla, jaké mají ty oči fascinující zelený podtón, jako sluneční paprsky zachycené v mělké tůni. Místo aby běžela ke dveřím do haly, pomalu kráčela směrem k němu a

zároveň se bála i cítila šťastná. Co ale nejvíc převažovalo, byl uchvacující pocit úlevy.

„Řekla jsem vám, abyste se ode mne držel dál.“ Slyšela, jak se jí třese hlas.

Sáhl po její ruce. Věděla, že by mu to neměla dovolit, ale nemohla proti tomu nic udělat… ani proti tomu, aby se její uvězněná ruka poddala stisku jeho dlouhých prstů.

„Já vím, žes mi to řekla,“ řekl prostě, „ale Rosie, já nemůžu.“

To ji vyděsilo, až vytrhla svou ruku z jeho. Nejistě pozorovala jeho obličej. Nic takového se jí nikdy předtím nestalo, nic takového a vůbec netušila, jak by na to měla zareagovat nebo jak by se měla zachovat.

Rozevřel paže, snad to mínil jen jako gesto, které mělo zdůraznit jeho bezmocnost, ale to bylo právě to, co její unavené srdce, plné naděje, potřebovalo; smetlo stranou své upejpavé rozechvění a rozhodlo se. Rosie si připadala jako náměsíčník, když vkročila do jeho rozevřené náruče a když ji sevřely jeho paže, přitiskla se tváří na jeho rameno a zavřela oči. A když se jeho ruce dotkly jejích vlasů, které dnes ráno nezapletla do copu, ale nechala je rozpuštěné, zmocnil se jí podivný a nádherný pocit; bylo jí, jako by se právě probudila. Jako by spala nejen právě teď, když vstoupila do jeho objetí, nejen dnes ráno, když ji budík vytrhl z jejího motocyklového snu, ale po celá léta, jako Sněhurka po otráveném jablku. Ale teď byla opět vzhůru, úplně probuzená a dívala se kolem očima, které opět začínaly vidět.

„Jsem ráda, žes přišel,“ řekla.

10.

Pomalu šli proti silnému teplému větru východním směrem po Jezerní třídě. Když ji vzal kolem ramen, trochu se na něj pousmála. Byli tři míle západně od jezera, ale Rosie cítila, že by mohla klidně dojít až tam, kdyby ji jen dál takhle držel. Až k jezeru a možná i přes něj, klidně se vznášet od jedné vlny ke druhé.

„Čemu se usmíváš?“ zeptal se jí.

„Ach, ničemu,“ odpověděla. „Jen asi mám chuť se usmívat.“

„Jsi opravdu ráda, že jsem přišel?“

„Ano. Moc jsem minulou noc nespala, přemýšlela jsem o tom, jestli jsem neudělala chybu, myslím, že jsem udělala chybu, ale… Bille?“

„Jsem tu.“

„Udělala jsem to, protože pro tebe cítím víc, než jsem kdy pro nějakého muže v životě cítila a všechno se to stalo tak rychle… asi jsem blázen, že ti to všechno říkám.“

Přitiskl ji krátce k sobě. „Nejsi blázen.“

„Zavolala jsem ti a řekla, aby ses držel dál, protože se něco děje – mohlo by se stát – a já nechtěla, aby ti bylo ublíženo. Ani za nic. A stále nechci.“

„Je to Norman, že ano? Jako Norman Bates. Takže nakonec tě sem přišel hledat.“

„Mé srdce mi říká, že ano,“ řekla Rosie a opatrně volila slova, „a také mé nervy mi to říkají, ale nejsem si jistá, jestli mohu svému srdci věřit – žilo tak dlouho ve strachu – a mé nervy… mé nervy jsou úplně na dně.“

Pohlédla na hodinky, pak na stánek s hot-dogy na rohu přímo před nimi. Na malém pruhu trávy poblíž byly lavičky a sekretářky na nich pojídaly své obědy.

„Koupil bys dámě pořádný párek s kysaným zelím?“ zeptala se. Najednou se jí případné odpolední škytání zdálo tou nejnepodstatnější věcí na světě. „Naposledy jsem ho měla jako malá holka.“

„Myslím, že to mohu zařídit.“

„Můžeme se posadit na jednu z těch laviček tady a já ti budu vyprávět o Normanovi. Pak se budeš moct rozhodnout, jestli chceš dál zůstat v mé blízkosti, nebo ne. Když se rozhodneš, že ne, tak to pochopím –“

„Rosie, já bych ne-“

„Neříkej to. Ne, dokud ti o něm nepovím. A raději se najez předtím, než začnu, protože pak bys mohl ztratit chuť.“

11.

O pět minut později byl zpátky u lavičky, na kterou si sedla. Opatrně nesl podnos, na kterém byly dva velké hot-dogy a dva papírové kelímky s limonádou. Vzala si hot-dog a pohárek, postavila nápoj na lavičku vedle sebe a pak se na něj vážně zadívala. „Asi bys mi neměl už kupovat jídlo. Začínám si připadat jako ty bezprizorní, hladové děti na plakátech UNICEF.“

„Rád ti kupuju jídlo,“ řekl. „Jsi příliš hubená, Rosie.“

Tohle teda Norman nikdy neříkal, pomyslela si, ale za daných okolností by to nebyla ta správná připomínka. Nebyla si jistá, jaká by vhodná byla a zjistila, že přemítá o nějaké rádoby vtipné odpovědi ve stylu postav z pořadů jako Melrose Pláce. Něco takového by se jí teď hodilo. Já nána pitomá, zapomněla jsem si s sebou vzít scénáristu, pomyslela si. Místo aby začala mluvit, podívala se na svůj hot-dog s kysaným zelím a s nakrabaceným čelem a pootevřenou pusou začala lámat kousky housky, jako by to byl nějaký rituál před jídlem, který převzala od svých předků, od kterých se přenášel z matky na dceru po celé generace.

„Tak mi vyprávěj o Normanovi, Rosie.“

„Dobře. Jen mě nech si promyslet, jak mám začít.“

Kousla si do svého hot-dogu, vychutnávala kyselou chuť zelí na jazyku, pak si usrkla limonády. Napadlo ji, že až skončí, Bill se k ní už nebude chtít znát, protože žena, která mohla žít s takovou stvůrou jako Norman, v něm bude vzbuzovat už jen hrůzu a znechucení, ale na takové starosti již bylo příliš pozdě. Otevřela ústa a začala mluvit. Její hlas byl docela pevný a to ji poněkud uklidňovalo.

Začala tím, že mu vyprávěla o patnáctileté dívce, která se cítila nesmírně krásnou s růžovou stuhou, uvázanou ve vlasech a o tom, jak tato dívka šla na univerzitní zápas v košíkové jen proto, že její kurz domácích prací byl na poslední chvíli zrušen a ona neměla dvě hodiny co dělat, než pro ni přijede otec autem. Nebo možná jen chtěla, aby lidi viděli, jak

jí to s tou stuhou sluší a školní knihovna byla prázdná. Na sedadlo vedle ní si sedl chlapec v saku s iniciálami univerzity, velký hoch s širokými rameny, který by se prohánět po hřišti s ostatními studenty vyšších ročníků, kdyby ho z mužstva v prosinci nevyloučili pro rvačku. Pokračovala a poslouchala, jak z jejích úst plynou věci, o kterých se domnívala, že si je vezme nevyřknuté až do hrobu. Ne o tenisové raketě, to si do hrobu nevyřknuté vezme, ale o tom, jak ji Norman během jejich líbánek kousl, a o tom, jak se snažila sama sebe přesvědčit, že to je projev lásky, a o tom, jak ji Norman pomohl k potratu, a o klíčových rozdílech mezi bitím do obličeje a do zad. „Takže musím chodit každou chvilku na záchod," řekla a nervózně se přitom usmívala na své ruce, „ale lepší se to." Vyprávěla mu o tom, jak brzy po svatbě jí pálil špičky prstů u nohou a na rukou svým zapalovačem; bylo docela komické, že tento zvláštní druh mučení přestal poté, co Norman přestal kouřit. Vyprávěla mu o té noci, kdy Norman přišel z práce domů, tiše seděl u televize a díval se na zprávy, držel svou večeři v rukou, ale nejedl; jak položil talíř vedle sebe, když Dan Rather skončil, a jak do ní začal píchat špičkou tužky, která ležela na stolku u gauče. Píchal ji tak silně, až to bolelo a tužka zanechávala malé černé tečky na její kůži, ale nebylo to natolik silně, aby jí tekla krev. Řekla Billovi, že jindy jí ubližoval daleko víc, ale nikdy ji víc nevystrašil jako tehdy. Nejvíc ji děsilo mlčení. Když na něj mluvila a snažila se přijít na to, co není v pořádku, on jí neodpovídal. Jen ji sledoval, když ustupovala (nechtěla utíkat; to by mělo asi stejný výsledek, jako kdyby hodila rozškrtnutou zápalku do sudu se střelným prachem) a neodpovídal na její otázky a ignoroval její natažené ruce s roztaženými prsty. Nepřestával ji píchat do paží a do ramen a do hrudníku – měla na sobě přiléhavý živůtek s mírně otevřeným výstřihem – tou tužkou a pokaždé, když ji píchnul špičkou tužky do kůže, tak udělal pif! paf! Nakonec byla schoulená v koutě s hrudníkem mezi koleny, chránila si tak ňadra a rukama si ovinula zátylek a on klečel před ní s tou tužkou a dělal ty zvuky. Řekla Billovi, že v té chvíli si byla jistá, že se stane tou jedinou ženou ve světových dějinách, která bude ubodaná k smrti tužkou č. 2, značky Mongol… pamatovala si, jak si stále kolem dokola opakovala, že nesmí křičet, protože by ji slyšeli sousedé a ona nechtěla, aby ji takto našli. Alespoň pokud by ještě byla živá. Bylo to příliš zahanbující. Pak, zrovna když se blížila k bodu, kdy věděla, že začne přes všechno křičet, Norman odešel do koupelny a zamknul se tam. Zůstal tam dlouho a ona v té chvíli pomyslela na útěk – jen tak prostě utéct a někam běžet – ale byla noc a on byl doma. Kdyby vyšel a zjistil, že utekla, honil by ji, až by ji chytil a pak zabil, tím si byla jistá. „Zlomil by mi krk jak kuřecí kůstku," řekla Billovi, aniž by na něj pohlédla. Slíbila však sama sobě, že od něj odejde; udělá to, až jí příště ublíží. Ale od toho večera na ni dlouho nesáhl. Snad pět měsíců. A když se to pak opět stalo, zprvu to nebylo tak hrozné a ona si říkala, že když mohla vydržet, jak do ní neustále píchal tužkou, tak snad snese i těch pár ran pěstí. Myslela si to až do roku 1985, když se to najednou zhoršilo. Vyprávěla mu, jak úděsný byl toho roku Norman kvůli těm problémům s Wendy Yarrowovou.

„To byl ten rok, co jsi měla potrat, že?" zeptal se Bill.

„Ano," řekla svým rukám. „Také mi zlomil žebro. Nebo to možná byly dvě. Já už si na to nemůžu vzpomenout, není to hrozné!"

Neodpověděl jí, a tak pokračovala, vyprávěla mu o tom, že to nejhorší (samozřejmě, že vedle potratu) byla ta dlouhá, děsivá ticha, když se na ni jen díval, dýchal nosem tak zhluboka, že připomínal zvíře, připravující se k útoku. Po jejím potratu se to trochu zlepšilo. Vyprávěla mu, jak se jí občas zdálo, že jí přeskakuje, jak ztrácela ponětí o čase, když byla ve svém houpacím křesle, a jak někdy, když prostírala k večeři a uslyšela, že před domem zastavuje Normanovo auto. Uvědomila si, že se během dne musela osmkrát nebo devětkrát osprchovat. Většinou se zhasnutým světlem. „Ráda jsem se sprchovala ve tmě," řekla a stále se ještě neodvažovala vzhlédnout od svých rukou. „Připadala jsem si jako ve vlhké skříni."

Zakončila tím, že mu pověděla o Annině zavolání, která jí volala tak rychle z jednoho velmi důležitého důvodu. Dozvěděla se o detailu, který se nedostal do novin, který policie schválně držela v tajnosti, aby mohla rozpoznat jakékoliv falešné doznání nebo stopy. Peter Slowik byl více než třicetkrát kousnut a přinejmenším jedna část jeho anatomie chyběla. Policie se domnívala, že vrah si ji vzal s sebou… tak nebo onak. Anna díky terapeutickým sezením věděla, že Rosie McClendon, jejímž prvním důležitým kontaktem v tomto městě byl Annin bývalý manžel, se provdala za „kousače", muže, který si libuje v kousání. Nemusela v tom být žádná spojitost, to si Anna dokázala rychle spočítat. Ale… na druhé straně…

„Kousač," pronesl Bill potichu. Dělalo to dojem, jako by si mluvil jen tak pro sebe. „Tak se říká lidem jako on? Tak se tomu říká?"

„Asi ano," řekla Rosie. A pak, možná, protože se bála, že by jí nevěřil (že by si myslel, že si „zase vymejšlí" v normanovštině), nechala vyklouznout holé rameno z růžového firemního trička Tápe Engine, které měla na sobě, a ukázala mu starý, bílý kroužek z jizev, který vypadal jak stopa po žraločím kousnutí. To byl jeho první dáreček, ten k líbánkám. Pak si obnažila levé předloktí a ukázala mu další jizvu. Ta jí ani kousnutí nepřipomínala; z nějakého důvodu v ní viděla hladké bílé obličeje, téměř skryté v záplavě zeleného porostu.

„Tohle kousnutí dlouho krvácelo a pak se do něj dostala infekce." Mluvila informativním tónem, jako by jen vyřizovala nějaký vzkaz – že babička volala nebo že pošťák tady nechal balíček. „Ale přesto jsem nešla k lékaři. Norman mi přinesl velkou láhev antibiotika. Začala jsem je brát a zlepšilo se to. Zná všechny možné druhy lidí, od kterých dostane, co potřebuje. Říká jim ‚taťkovi malí pomocníci'. Když se to tak vezme, tak je to docela legrační, ne?"

Dosud ještě mluvila většinou ke svým rukám, které měla složené v klíně, ale teď se konečně odvážila na něj rychle pohlédnout, aby viděla, jak na něj působí, co vyprávěla. To, co viděla, ji ohromilo.

„Co?" zeptal se chraptivě. „Copak, Rosie?"

„Ty pláčeš," řekla a hlas se jí zachvěl.

Bill vypadal překvapeně. „Ne, nepláču. Alespoň myslím, že ne."

Natáhla prst, přejela jím v půlkruhu pod jeho okem a pak mu ukázala jeho špičku. Pozorně si prst prohlédnul a kousal se do dolního rtu.

„Taky jsi moc nejedl.“ Půlka jeho hot-dogu ležela na podnose se zelím politým hořčicí trčícím z housky. Bill vzal podnos a hodil ho do odpadkového koše vedle lavičky a pak se podíval opět na ni a nepřítomně si otíral vlhkost z tváří.

Rosie cítila, jak ji ochromuje železná jistota. Teď se jí zeptá, proč s Normanem zůstávala, a zatímco ona nebude mít dostatek sil k tomu, aby se zvedla z lavičky a odešla (ne víc, než až do dubna měla síly k tomu, aby odešla z domu na Westmorelandské ulici), vytvoří to mezi nimi první bariéru, protože na tuto otázku nedokázala odpovědět. Ona nevěděla, proč s ním zůstávala, o nic víc než nevěděla, proč nakonec stačila jen malá kapka krve a celý její život se změnil. Věděla jen to, že nejlepším místem v domě byla sprcha, tmavá a mokrá a plná páry a že někdy půl hodiny ve Smradlavém křesle připadalo jako pět minut a že proč není tou správnou otázkou, když žijete v pekle. V pekle neexistují žádná proč a proto. Ženy při terapeutických sezeních tohle chápaly; žádná z nich se jí nezeptala, proč zůstávala. Ony věděly. Ze svých vlastních zkušeností to věděly. Měla dokonce dojem, že některé z nich mohly dokonce znát i takovou tenisovou raketu… nebo dokonce ještě horší věci než tenisovou raketu.

Ale když jí Bill položil svoji otázku, byla natolik odlišná od toho, co v té chvíli očekávala, že jen zalapala po dechu.

„Jaká je tady pravděpodobnost, že mohl zabít tu ženu, co mu dělala všechny ty potíže tehdy v roce 1985? Tu Wendy Yarrowovou?“

Byl to pro ni šok, ale ne takový, jaký ucítíme při otázce na nějakou nepomyslitelnou věc; byl to takový ten šok, při kterém spatříme známý obličej na nějakém naprosto nepravděpodobném místě. Ta otázka, kterou on nahlas vyslovil, již po celá léta, nevyslovená a ne naprosto utvořená, kroužila jejím podvědomím.

„Rosie? Ptal jsem se tě, co si myslíš o pravděpodobnosti –“

„Myslím, že by mohla být… no, řekněme, vlastně velká.“

„Přišlo mu to vhod, že takto zemřela, že? Uchránilo ho to před tím, aby se celá ta věc rozmazávala před občanským soudem.“

„Ano.“

„Kdyby tehdy měla nějaká kousnutí, myslíš, že by se o tom psalo v novinách?“

„Nevím. Možná, že ne.“ Podívala se na hodinky a rychle vstala. „Ach, Bože, musím jít a hned. Rhoda dneska chtěla začít ve čtvrt na jednu a je už dvanáct deset.“

Rychle vykročili vedle sebe. Uvědomila si, že si přeje, aby ji zase objal kolem ramenou, a když jí zrovna jedna část jejího já říkala, aby nebyla nenasytná, a druhá část (Rozumná Praktická) jí radila, aby se nehnala do maléru, tak on to skutečně udělal.

Myslím, že jsem na nejlepší cestě se do něj zamilovat.

V té myšlence nějak nebylo slyšet dostatek překvapení, což jí hned vnuklo další myšlenku: Kdepak, Rosie, ty jsi zaspala, myslím, že to už se stalo.

„Co to Anna říkala o policii?“ zeptal se jí. „Nechce, abys někam šla a udělala oznámení?“

Ztuhla v jeho náručí, hrdlo jí vyschlo přílivem adrenalinu do jejího organismu. Stačilo jen jedno slovo. To slovo na pé.

Poldové jsou všichni bratři. To jí Norman opakoval kolem dokola. Služebníci zákona, to je jedna rodina a poldové jsou všichni bratři. Rosie nevěděla, co na tom je pravdy, jak daleko budou stát při sobě – nebo krýt jeden druhého – ale věděla, že ti policajti, které Norman občas přivedl na návštěvu, byli Normanovi až děsivě podobní a také si byla vědoma toho, že on o nich nikdy neřekl křivého slova, i když jeho první partner v detektivní práci bylo staré mazané, zkorumpované prase jménem Gordon Satterwait, kterým Norman pohrdal. A ovšem, také tu byl Harley Bissington, jehož koníčkem bylo – alespoň při návštěvách u Danielsů – svlékat Rosii pohledem. Harley dostal nějaký druh rakoviny kůže a před třemi lety šel předčasně do důchodu, ale v roce 1985, když se ta věc s Richie Benderem/Wendy Yarrowovou stala, byl Normanovým partnerem. A jestli se to stalo tak, jak se Rosie domnívala, tak Harley Normana podržel. Pořádně ho podržel. A nejen proto, že v tom lítal sám. Udělal to, protože ochránci zákona, to je jedna rodina a poldové jsou všichni bratři. Poldové vidí svět jinak než obyčejní lidé („bambulové“ v normanovštině); poldové ho vidí stažený z kůže s rozjitřenými nervy. Proto jsou všichni jiní, proto jsou někteří o tolik jiní… a pak je Norman.

„K policii se ani nepřiblížím,“ řekla rychle Rosie. „Anna říkala, že nemusím a nikdo mě k tomu nemůže nutit. Policajti jsou jeho přátelé. Jeho bratři. Vždycky jeden druhého podrží, oni –“

„Uklidni se,“ řekl a znělo to trochu poplašeně. „To je v pořádku, jen to neber tak vážně.“

„Nemohu to nebrat vážně! Chci říct, že ty nevíš. To je důvod, proč jsem ti zavolala a řekla jsem ti, že už se s tebou nemohu vidět, protože ty nevíš, jaký je… jaký on je – a jak to funguje mezi ním a okolním světem. Kdybych šla tady na policii, oni by si mě ověřovali s policií tam. A kdyby jeden z nich… někdo z jeho spolupracovníků, někdo, kdo s ním chodil na obhlídky ve tři ráno, kdo se mu svěřil se svým životem…“ Myslela na Harleye, na Harleye, co se nemohl nabažit pohledu na její prsa a nikdy neopomněl zkontrolovat, kam až jí sahá lem sukně, když se posadila.

„Rosie, nemusíš –“

„Ano, já musím!“ řekla s prudkostí, která k ní vůbec nepatřila. „Kdyby takový policajt věděl, jak se s Normanem spojit, tak by to udělal. Řekl by mu, že jsem o něm mluvila. Kdybych jim dala moji adresu – a ta se musí udat, když se podává oznámení – taky by mu ji dal.“

„Jsem si jistý, že žádný policajt by –“

„Měl jsi je někdy u sebe doma, jak hrajou poker nebo se koukají na porno na videu?“

„No… ne. Ne, ale…“

„Já ano. Poslouchala jsem, o čem mluví, a vím, jak se dívají na ostatní svět. Tak to vidí, jako ostatní svět. Tady jsou oni… a tam jsou bambulové. To je vše.“

Otevřel ústa, aby něco řekl, ani dobře nevěděl co, a pak je zase zavřel. Představa, že by Norman mohl najít adresu

jejího pokoje v Trentonské ulici díky nějaké přátelské tiché poště, byla sama o sobě dost přesvědčivá, ale to nebyl ten hlavní důvod, proč zůstal zticha. Při pohledu na její obličej – obličej ženy, která se proti své vůli ve vzpomínkách vrátila do nešťastných dob – mu bylo jasné, že by ji stejně nepřesvědčil, ať by říkal cokoliv. Měla z policistů strach, to bylo všechno a on byl již dost starý na to, aby věděl, že ne všechna strašidla se dají zahnat čirou logikou.

„Mimoto, Anna říká, že to nemusím udělat. Anna říká, že jestli to byl Norman, tak budou muset nejdřív chytit jeho, než mě uvidí."

Bill o tom zapřemýšlel a rozhodl se, že to dává smysl. „Co s tím bude dělat?"

„Už s tím začala. Faxovala jedné skupině ženského hnutí tam u nás – odkud jsem přišla – a napsala jim, čeho se tady obáváme. Požádala je, zdali by jí mohly poslat nějaké informace o Normanovi, a ony jí o hodinu později odfaxovaly celou hromadu materiálů včetně fotky."

Bill zvedl obočí. „To je rychlost, zvlášť po úředních hodinách."

„Můj manžel je teď tam u nás hrdinou," řekla hluše. „Aspoň toho moc neutratí za pití. Velel skupině, která odhalila velkou síť pašeráků drog. Jeho fotografie byla na titulní straně novin tři dny za sebou."

Bill hvízdnul. Možná, že nakonec nebyla natolik paranoidní.

„Ta ženská, co vyřizovala Anninu žádost, zašla ještě o trochu dál," pokračovala Rosie. „Zavolala na policii a požádala je, jestli by nemohl vystoupit na jejich schůzi. Navykládala jim spoustu nesmyslů o tom, jak jejich hnutí mu chce udělit zvláštní uznání."

Zamyslel se nad tím a pak vybuchl smíchy. Rosie se prchavě usmála.

„Seržant, co měl službu, se podíval do počítače a řekl, že poručík Daniels má dovolenou. Že si myslí, že jel někam na západ."

„Ale také by mohl být na dovolené tady," řekl Bill zamyšleně.

„Ano. A jestli někomu ublíží, tak to bude všechno moje chy-"

Položil jí ruce na ramena a otočil ji. Oči se jí prudce rozšířily a celá se lehce nahrbila. Ten pohled ranil jeho srdce úplně novým, podivným způsobem. Najednou si vzpomněl na příběh, který slyšel v Americkém centru Zion, kam až do devíti let chodil na náboženství. Bylo to o tom, jak kdysi dávno, ještě za dob proroků, bývali lidé ukamenováni k smrti. V té době si myslel, že to je ta nejkrutější forma trestu, jaká kdy byla vynalezena, mnohem horší než popravčí četa nebo elektrické křeslo, forma popravy, kterou by nikdy nebylo možné ospravedlnit. Teď, když viděl, co Norman Daniels udělal této milé ženě s křehkým, zranitelným obličejem, si tím již nebyl tak jistý.

„Neříkej chyba," řekl jí. „Ty jsi z Normana neudělala to, co je."

Zamrkala, jako by jí tato myšlenka nikdy předtím nenapadla.

„Jak ale probůh mohl vůbec najít toho chlápka Slowika?"

„Tím, že byl mnou," řekla.

Bill na ni pohlédl. Ona přikývla.

„Zní to praštěně, ale praštěné to není. On to skutečně umí. Já ho viděla, jak to dělá. Tak asi také chytil ty pašeráky tam u nás."

„Je to čich? Intuice?"

„Víc. Je to téměř telepatie. Říká tomu jít na ryby."

Bill potřásl hlavou. „Mluvíme tady o vážně divném chlápkovi, že?"

To ji přivedlo ke krátkému zasmání. „Ach, o tom ty nemáš ani ponětí! V každém případě, ženy u D & S viděly jeho fotku a budou si dávat zvláště pozor, obzvlášť během pikniku v sobotu. Některé z nich budou mít u sebe bombičku se slzným plynem… ty, které by mohly být schopné ho skutečně použít v kritické situaci, jak říká Anna. A to všechno se mi zdálo dobré, dokud neřekla ‚Neboj se, Rosie, takové obavy už jsme tady zažily i předtím' a to mě zase vyděsilo. Protože když je někdo zabit – někdo tak milý jako ten muž, co mě zachránil na tom hrozném autobusovém nádraží – tak to není jen obava."

Mluvila stále hlasitěji a rychleji. Vzal ji za ruku a pohladil ji. „Já vím, Rosie," řekl, jak doufal uklidňujícím tónem. „Já vím, že ne."

„Myslí si, že ví, co dělá – mám na mysli Annu – že s něčím takovým už má zkušenost, protože jednou zavolala policii na nějakého opilce, co hodil do oken cihlu, nebo na jiného, který čekal, až jeho žena vyjde ven vyzvednout si noviny a pak na ni plivnul. Ale nikdy se nesetkala s ničím jako Norman a ona to neví a to je to, co mě děsí." Zarazila se, snažila se ovládnout a pak se na něj usmála. „V každém případě, ona říká, že se do toho vůbec nemusím zaplétat, alespoň ne ještě v tomto bodě."

„To jsem rád."

Corn Building byl přímo proti nim. „Vůbec jsi se nezmínil, jak se ti líbí moje vlasy." Opět na něj pohlédla, tentokrát rychle, plaše. „Znamená to, že sis jich nevšiml, nebo že se ti nelíbí?"

Podíval se na ni a usmál se. „Všiml jsem si a líbí se mi, ale měl jsem spoustu jiných věcí na mysli – vždyť jsem se bál, že tě už nikdy neuvidím."

„Je mi líto, že tě to tak rozrušilo." Bylo jí to líto, ale zároveň byla ráda, že ho to tak rozrušilo. Cítila někdy něco podobného v době, kdy chodila s Normanem? Nemohla si vzpomenout. Jasně si vzpomínala, jak ji jednou osahával pod pokrývkou večer v autě, ale alespoň prozatím, všechno ostatní bylo skryto v mlze.

„To jsi udělala podle té ženy na obraze, že? Na tom, co sis koupila ten den, kdy jsem tě potkal."

„Možná," řekla opatrně. Myslel si, že je to divné a právě proto nic neřekl o jejích vlasech?

Ale opět ji překvapil, tentokrát dokonce ještě víc, než když se zeptal na Wendy Yarrowovou.

„Většinou ženy, když změní barvu vlasů, vypadají, že se prostě přebarvily," řekl. „Muži většinou předstírají, že o tom neví, ale vědí o tom. Ale ty… když jsi přišla do obchodu, tak jsi vypadala, jako bys měla obarvené vlasy, a teď

vypadáš, jako by tvé vlasy odjakživa vypadaly takto. Možná, že to budeš považovat za tu nejpřemrštěnější poklonu, jakou jsem si mohl vymyslet, ale je to pravda… a přitom blondýny málokdy vypadají věrohodně. A taky by sis měla udělat cop, jako ta žena na obraze. Vypadala bys jak nějaká vikingská princezna. Ďábelsky sexy."

To slovo v ní rozsvítilo červené světlo a vzbudilo v ní pocity, které byly zároveň silně přitažlivé a strašlivě znepokojující. „Já nemám ráda sex," pomyslela si. „Já jsem nikdy sex ráda neměla, ale –"

Rhoda a Curt přicházeli rovnou k nim z opačného směru. Všichni čtyři se sešli před starobylým vchodem Corn Building. Rhodiny oči zvědavě provrtávaly Billa.

„Bille, to jsou lidé, se kterými pracuji," řekla Rosie. Místo, aby se uklidnila, horko jí dál stoupalo do tváří. „Rhoda Simons a Curtis Hamilton. Rhodo, Curte, tohle je –" Na kraťoučký, propastně černý okamžik si naprosto nemohla vzpomenout na jméno muže, který pro ni již tolik znamenal. Pak, slávabohu, se jí to vrátilo. „Bill Steiner," skončila.

„Mocmětěší," řekl Curt a potřásl Billovi rukou. Pohlédl směrem k budově, zcela jasně připravený kdykoliv zase zastrčit uši mezi sluchátka.

„Jak říká přísloví, všichni Rosiini přátelé," řekla Rhoda a podala mu ruku. Na zápěstí jí slabě cinkaly tenké náramky.

„Potěšení na mé straně," řekl Bill a otočil se k Rosii. „Stále to platí na sobotu?"

Zuřivě zapřemýšlela a pak kývla.

„Vyzvednu tě v půl deváté. Nezapomeň se dobře obléknout."

„Nezapomenu." Cítila, jak celá červená, jak jí tvrdnou bradavky, a dokonce se jí chvějí prsty. To, jak se na ni díval v ní zase rozsvítilo to červené světlo, ale tentokrát to bylo víc příjemnější než děsivé. Najednou pocítila hrozné nutkání – komické, ale přesto úžasně silné – obejmout ho… a její nohy… a prostě na něj vylézt jako na strom.

„Dobrá, uvidíme se," řekl Bill. Nahnul se a políbil ji lehce na koutek úst. „Rhodo, Curtisi, rád jsem se s vámi setkal."

Otočil se a s pískáním odcházel.

„To vám teda, Rosie, musím říct, že máte skvělý vkus," řekla Rhoda. „Ty oči!"

„Jsme jen přátelé," řekla neobratně Rosie. „Potkala jsem ho…" Zarazila se. Najednou si uvědomila, že vyprávět o tom, jak ho potkala, mohlo být poněkud komplikované, ne-li trapné. Pokrčila rameny a nervózně se zasmála. „No, však víte."

„Ano, to vím," řekla Rhoda a dívala se za Billem. Pak se zpátky otočila k Rosii a potěšené se zasmála. „To já vím. V téhle staré trosce bije pravé romantické srdce. To, které doufá, že vy a pan Steiner budete velmi dobří přátelé. Prozatím, jste připravená jít na to?"

„Ano," řekla Rosie.

„Uvidíme nějaké zlepšení proti dnešnímu ránu, teď, když jste si ty vaše… vaše záležitosti dala víceméně do pořádku?"

„Jsem si jistá, že uvidíte podstatné zlepšení," řekla Rosie a také se tak stalo.

Kapitola VI

CHRÁM BÝKA

1.

Než se toho čtvrtka uložila k spánku, Rosie opět zapojila svůj nový telefon a zavolala Annu. Zeptala se, jestli nemá nějaké nové zprávy nebo jestli někdo ve městě neviděl Normana. Anna jí rázně odpověděla ne na obě otázky, řekla jí, že všude je klid, a pak ji utěšila starým úslovím o tom, že žádné zprávy, dobré zprávy. Rosie o tom měla své pochyby, ale nechala si je pro sebe. Místo toho Anně váhavě projevila soustrast se ztrátou jejího manžela a říkala si přitom, jestli ta způsobná dáma má nějaká pravidla i pro zvládnutí podobných situací.

„Děkuji, Rosie," řekla Anna. „Peter byl podivný a složitý člověk. Měl lidi rád, ale sám nebyl příliš pomilováníhodný."

„Mně se zdál velmi milý."

„To jsem si jistá. Cizí lidi ho měli za dobrého samaritána. Pro jeho rodinu a lidi, kteří se snažili být jeho přáteli – a já jsem patřila k oběma, takže to znám – byl spíš jako ďábel v rouše beránčím. Jednou během večeře na Den Díkůvzdání vzal krocana a hodil ho po svém bratrovi Halovi. Už si dobře nevzpomínám, o čem se zrovna tehdy hádali, ale muselo to být buď o Organizaci pro osvobození Palestiny, anebo o Césarovi Chavezovi. Obvykle to bylo jedno, nebo druhé."

Anna si povzdechla.

„V sobotu odpoledne se bude konat vzpomínkový obřad na jeho památku – sedneme si kolem na rozkládací židle jako opilci na sezení Anonymních alkoholiků a každý o něm něco řekne. Alespoň se domnívám, že by to takhle mělo být."

„To bude hezké."

„Myslíte?" zeptala se Anna. Rosie si představila, jak tím svým mimovolným, arogantním způsobem zdvihá obočí a víc než kdy jindy vypadá jako Maud. „Já si myslím, že to bude poněkud hloupé, ale možná máte pravdu. V každém případě, na tu dobu budu muset odejít z pikniku, ale budu se tam vracet celkem bez lítosti. Bité ženy v tomto městě ztratily přítele, o tom není pochyb."

„Jestli to udělal Norman –"

„Já věděla, že s tím zase přijdete," řekla Anna. „Celá léta pracuji se ženami, které byly bité, ponižované, propíchané kancelářskými svorkami a celá léta mrzačené a vím, jaké si v sobě dokáží vytvořit masochistické velikášství. Patří to stejně k syndromu bité ženy, jako rozštěpení osobnosti a deprese. Pamatujete, jak vybuchl raketoplán Challenger?"

„Ano…" Rosie byla zmatená, ale vzpomínala si na to.

„Toho dne později ke mně přišla uplakaná žena. Na tvářích a na pažích měla červené skvrny; bila a štípala se do nich. Řekla, že to byla její chyba, že ti muži a ta milá učitelka zemřeli. Když jsem se jí zeptala proč, vysvětlila mi, že napsala ne jeden, ale dva dopisy na podporu vesmírného programu s lidskou posádkou, jeden do chicagské Tribuny a druhý

poslanci v jejím obvodu.

Po nějakém čase se bitá žena začne cítit vinná, to je vše. A nejen kvůli něčemu, ne – za všechno.“

Rosie pomyslela na Billa, jak si ji odváděl od Corn Building a držel ji kolem pasu. Neříkej chyba, řekl jí. Ty jsi z Normana neudělala to, co je.

„Dlouho jsem tuto část syndromu nemohla pochopit,“ řekla Anna, „ale teď se domnívám, že jsem to už dokázala. Někoho je potřeba vinit, nebo jinak všechna ta bolest a deprese a izolace nedávají žádný smysl. Člověk by se z toho zbláznil. Lepší je být vinná než šílená. Ale je načase, abyste toto překonala, Rosie.“

„Já nerozumím.“

„Ale ano, rozumíte,“ řekla Anna klidně a pak přešly na jiné téma.

2.

Dvacet minut poté, co se rozloučila s Annou, Rosie ležela v posteli s otevřenýma očima a prsty pevně propletenými pod polštářem a hleděla do tmy, ve které se jí zjevovaly tváře jako vypouštěné pouťové balónky.

Rob Lefferts, který vypadal, jako kdyby neuměl do pěti počítat; viděla ho, jak jí prodává pohlednice pro dobročinné účely a nabízí jí jednu, na které je napsáno Osvoboďte věznice. Rhoda Simonsová s tužkou, zastrčenou ve vlasech, jak Rosie říká, že to byly punčocháče a ne pančocháče. Gerta Kinshawová, lidská verze planety Jupiter, v teplácích a pánském nátělníku s výstřihem do véčka, obojí velikosti XXXL. Cynthia Někdo (Rosie si stále nemohla zapamatovat její příjmení), veselá pankačka s dvoubarevnými vlasy, jak říká, že kdysi sedávala celé hodiny před obrazem, na kterém byla řeka a vypadala, že se doopravdy hýbe.

A Bill, samozřejmě. Viděla jeho nazelenalé, oříškově hnědé oči, viděla, jakým směrem mu rostou jeho tmavé vlasy na spáncích, viděla dokonce i slabou kruhovitou jizvu na jeho pravém ušním boltci, který měl kdysi propíchnutý (asi ještě na vysoké, následek opilecké sázky) a pak ho zas nechal zarůst. Cítila dotyk jeho ruky na svém pasu, teplo jeho dlaní, sílu jeho prstů; cítila, jak se občas její bok otřel o jeho, a přemítala o tom, jestli ho to vzrušuje, když se jí dotýká. Byla připravená si připustit, že jeho dotyky vzrušují ji. Tak se od Normana lišil, jako by to byl návštěvník z jiného slunečního systému.

Zavřela oči. Ponořila se ještě hlouběji do spánku.

Další obličej se vynořil ze tmy. Normanův obličej. Norman se usmíval, ale jeho šedé oči byly studené jako ledová tříšť. Vyšel jsem si na ryby, abych tě dostal, zlato, říkal Norman. Ležím si ve své posteli, ani ne moc daleko od tebe a jsem na číhané. Brzy si s tebou už zase promluvím. Pěkně zblízka si s tebou promluvím. Měla by to být jen docela krátká konverzace. A až to skončí –

Zvedl ruku. Byla v ní tužka značky Mongol č. 2. Byla ořezaná do ostré špičky.

Tentokrát nebudu ztrácet čas s tvými pažemi nebo rameny. Tentokrát ti půjdu rovnou po očích. Nebo možná po jazyku. Jakýpak asi myslíš, že to bude, zlato? Když ti tužka projede rovnou naskrz tím tvým užvaněným, prolhaným jaz-

Její oči se prudce rozevřely a Normanova tvář zmizela. Opět je zavřela a přivolávala Billův obličej. Na chvíli si byla jistá, že se jí to nepodaří, že se místo toho vrátí zpátky Normanův obličej, ale nestalo se tak.

V sobotu máme schůzku, myslela si. Strávíme celý den spolu. Jestli mě bude chtít políbit, tak ho nechám. Jestli mě bude chtít obejmout a dotýkat se mě, tak ho nechám. Je to šílené, jak moc chci být s ním.

Začala opět usínat a napadlo ji, že asi sní o pikniku, který si ona a Bill udělají pozítří. Někde poblíž tam tábořil ještě někdo jiný, někdo s malým dítětem. Slyšela, jak slabě pláče. Pak se o něco hlasitěji ozvalo hřmění hromu.

Jako na mém obraze, pomyslela si. Při jídle mu řeknu o mém obraze. Zapomněla jsem mu to dnes říct, protože bylo tolik jiných věcí, o kterých jsme si museli promluvit, ale…

Hřmění se opět ozvalo, tentokrát silněji a blíže. Tentokrát ji ten zvuk polekal. Déšť jim zkazí piknik, déšť také zkazí piknik Dcer a Sester na Ettingerově hrázi, kvůli dešti by mohl být i odvolaný koncert.

Neboj se, Rosie, ten hrom je jen na obraze a tohleto je sen.

Ale pokud to byl jen sen, jak to, že cítila váhu polštáře na svých zápěstích a předloktích? Jak to, že stále cítila své propletené prsty a lehkou pokrývku, ležící na nich? Jak to, že slyšela ruch města, přicházející z venku?

Cvrčci zpívali a bzučeli: cvrrrk-cvrrrk-cvrrrk.

Dítě plakalo.

Pod zavřenými očními víčky se jí náhle purpurově zablesklo, jako by někde projel blesk a opět zahřmělo, tentokrát blíž než kdy předtím.

Rosie zalapala po dechu a posadila se na posteli, srdce se jí prudce rozbušilo. Nikde ani ponětí po nějakém blesku. Ani hromu. Sice měla dojem, že ještě slyší cvrčky, ale také ji jen mohl šálit sluch. Pohlédla přes pokoj k oknu a rozpoznala obdélníkový stín, opírající se o stěnu pod ním. Obraz Rose Madder. Zítra ho zabalí do igelitové tašky a vezme ho s sebou do práce. Rhoda nebo Curt budou asi vědět, kde by si ho někde poblíž mohla nechat znova zarámovat.

Stále, velmi slabě, slyšela cvrčky.

Z parku, pomyslela si, když uléhala zpět.

Dokonce i přes zavřené okno? zeptala se Rozumná Praktická. Znělo to pochybovačně, nikoliv však úzkostně. Jseš si jistá, Rosie?

Ovšem, že byla. Už bylo skoro léto a cvrčci jsou všude, tak co je na tom? Dobrá, možná, že na tom obraze je něco divného. Ale je ještě pravděpodobnější, že divná je její vlastní mysl, která si všechny ty věci vymýšlí, ale řekněme, že to ve skutečnosti je ten obraz. No, a co? Necítila, že by na tom bylo něco skutečně špatné.

Ale můžeš snad říct, ze se ti to nezdá nebezpečné, Rosie? Nyní se v hlase Rozumné Prakticky již ozývala úzkost. Nestarej se o zlo nebo špatnost nebo jak to chceš nazvat. Jen mi řekni, že se ti to nezdá nebezpečné.

Ne, to opravdu říct nemohla, ale na druhé straně, nebezpečí se skrývalo všude. Jen se podívej na to, co se stalo

bývalému manželovi Anny Stevensonové.

Jenže, ona se nechtěla dívat na to, co se stalo Peterovi Slowikovi; nechtěla se vracet zase k tomu, čemu při terapii říkali ulička viny. Chtěla myslet na sobotu a na to, jaké to bude, až ji Bill Steiner políbí. Položí jí ruce kolem ramen nebo kolem pasu? Jaký to bude pocit, až se jejich ústa dotknou? Bude…

Rosiina hlava klesla na stranu. Zahřměl hrom. Cvrčci cvrlikali ještě hlasitěji než kdy jindy a jeden z nich začal na zemi hopkat směrem k posteli, ale Rosie si toho nevšímala. Tentokrát se vlákno spojující její mysl a tělo přetrhlo a ona odplula do tmy.

3.

Probudil ji záblesk světla, ale tentokrát nebyl rudý, ale zářivě bílý. Po něm následoval hrom – nejen prosté zahřmění, ale skutečný rachot.

Rosie se posadila na posteli, zhluboka dýchala a přitahovala si pokrývku ke krku. Následoval další záblesk a v jeho světle viděla svůj stůl, kuchyňskou linku, malou pohovku, která nebyla o mnoho větší než obyčejné křeslo, otevřené dveře do koupelny, zatažený závěs s motivem kopretin ve sprše. To světlo bylo tak jasné a její oči tak nepřipravené, že všechny tyto věci viděla i ještě poté, co v pokoji opět zavládla tma, jen s pozměněnými barvami. Uvědomila si, že stále ještě slyší to dítě plakat, ale cvrčci již přestali. A foukal vítr. To cítila i slyšela. Nadzvedával jí vlasy na spáncích a slyšela lehké šustění stránek papíru. Na stolku nechala kopii stránek dalšího románu „Richarda Racina“ a vítr je rozmetal po podlaze.

Tohle není žádný sen, pomyslela si a položila nohy na podlahu. Podívala se přitom k oknu a zatajil se v ní dech. Buď okno zmizelo nebo se z celé zdi teď stalo okno.

V každém případě, výhled z něho již nebyl na Tremontskou ulici a do Bryantova parku; bylo z něj vidět na ženu v purpurově červeném chitónu, stojící na vrcholku zarostlého kopce, dívající se dolů na rozvaliny chrámu. Ale teď lem krátkého roucha povlával okolo ženiných dlouhých, hladkých stehen; teď Rosie viděla jemné světlé vlasy, co jí vyklouzly z copu a poletovaly jako plankton ve větru a purpurově černé bouřkové mraky letící přes oblohu. Teď také zahlédla, jak se hlava chundelatého poníka pohnula, když ji sklonil, aby se dál pásl.

A pokud to bylo okno, tak bylo dokořán otevřené. Jak se dívala, poník strčil tlamu do pokoje, čichl si k prknům na podlaze, shledal je nezajímavými, stáhl se zpět a dál se pásl na své straně.

Další blesk, další zahřmění. Ozval se poryv větru a Rosie slyšela, jak se rozházené stránky honí po podlaze v kuchyňském koutě. Okraj její noční košile zapleskal kolem jejích nohou, když vstala a pomalu vykročila k obrazu, který teď pokrýval celou zeď od stropu k podlaze a z jedné strany ke druhé. Vítr jí odfouknul vlasy z obličeje a ve vzduchu ucítila sladkou vůni přicházejícího deště.

Už to nebude dlouho trvat, pomyslela si. Budu skrz naskrz. To budeme všichni.

ROSE, CO SI TO MYSLÍŠ? zaječela Rozumná Praktická. CO TO PROBŮH –

Rosie hlas umlčela – v té chvíli měla dojem, že se ho už naposlouchala dost až do konce života – a zastavila se před zdí, která už nebyla zdí. Přímo před ní, ne dál než pět stop, byla ta světlovlasá žena v chitónu. Neotočila se, ale Rosie teď viděla její zvednutou ruku, chránící si oči, jak se dívá pod kopec a náznak jejího levého ňadra, zvedajícího se při dýchání.

Rosie se zhluboka nadechla a vkročila do obrazu.

4.

Na druhé straně bylo přinejmenším o deset stupňů chladněji a vysoká tráva jí lechtala na kotnících a holeních. Na chvíli měla dojem, že zase slyší plakat to dítě, velmi slabě, ale pak ten zvuk zmizel. Ohlédla se přes rameno a čekala, že tam uvidí svůj pokoj, ale ten také zmizel. Na místě, kde vkročila do tohoto světa, stál starý rozsochatý olivovník. Pod ním stál malířský stojan a před ním stolička. Na stoličce ležela otevřená krabice, plná štětců a barev.

Plátno, natažené na stojanu, má přesně stejné rozměry jako obraz, který si Rosie koupila v zastáváme. Je na něm její pokoj na Trentonské ulici, z pohledu, z jakého by byl vidět z místa, kde visela Rose Madder. Je na něm žena, jasně, to je sama Rosie, stojící uprostřed pokoje, čelem otočená ke dveřím, které vedou do chodby. Její postoj a místo nejsou přesně stejné jako u ženy, dívající se na zbořený chrám – například, její ruka není zdvižená – ale je jí to tak podobné, že to Rosii pořádně vyděsilo. Ještě něco jiného na tom obraze ji vyděsilo: ta žena má na sobě tmavěmodré kalhoty a růžovou halenku bez rukávů. To bylo oblečení, které Rosie již plánovala, že si na sebe vezme, až pojede na výlet s Billem. Budu si muset obléci něco jiného, pomyslela si divoce, jako by změna oblečení v budoucnosti mohla změnit to, co vidí teď.

Něco se dotklo jejího nadloktí a Rosie slabě vykřikla. Otočila se a spatřila poníka, jak se na ni dívá omluvným hnědým pohledem. Nad hlavou jim opět zahřmělo.

Vedle úpravného vozíku, do kterého bylo zvíře zapražené, stála žena. Měla na sobě červené roucho, složené z několika vrstev. Sahalo jí až ke kotníkům, ale bylo z průsvitné tkaniny, skoro průhledné; Rosie přes teplé tóny jejího roucha viděla, jak jimi prosvítá snědá pleť míšenky. Po obloze přejel blesk a Rosie na okamžik spatřila to, co poprvé viděla na obraze ten večer, co jí Bill doprovodil domů z Popovy kuchyně: stín vozíku, dopadající na trávu a stín ženy vedle něj.

„Nemusíš se bát,“ řekla žena v červeném rouše. „Radamanthuse se můžeš bát nejmíň ze všeho. Kouše jen trávu a jetel. Jen si tě chce očichat, to je vše.“

Rosie pocítila náhlou úlevu, když si uvědomila, že toto je ta žena, o které se Norman vždy zmiňoval jako o (se silnou hořkostí) té „zkurvené mulatce“. Byla to Wendy Yarrowová, ale Wendy Yarrowová byla mrtvá a tak toto byl sen. Quod errat demonstratum. Ať se to zdálo sebevíc realističtější i v detailech (například, když si setřela trochu vlhkosti z paže, kterou tam zanechal dotyk poníkovy zvědavé tlamy), přesto to byl jen sen.

Ovšemže, to je jen sen, řekla sama sobě. Nikdo ve skutečnosti neprochází obrazy, Rosie.

Nijak moc to na ni nezapůsobilo. Až na tu myšlenku, že žena s vozíkem je ve skutečnosti již dlouho zesnulá Wendy Yarrowová.

Vítr prudce zavanul a opět zaslechla dětský pláč. Teď Rosie viděla ještě něco jiného: na kozlíku povozu byl velký košík upletený ze zelených prutů. Jeho držadlo zdobila hedvábná stuha, v rozích košíku byly hedvábné mašličky. Vykukoval z něj lem ručně tkané růžové přikrývky.

„Rosie."

Ozval se hluboký a příjemně chraplavý hlas. Nicméně, při jeho zvuku naskočila Rosii husí kůže po celých zádech. Něco s ním nebylo v pořádku a měla dojem, že toho si může všimnout jen žena – kdyby takový hlas slyšel muž, okamžitě by myslel jen na sex a zapomněl by na vše ostatní. Ale něco s ním nebylo v pořádku. Velmi moc nebylo.

„Rosie," řekl ten hlas ještě jednou a najednou věděla: bylo to, jako by se ten hlas pokoušel vydávat za lidský hlas. Jako by se snažil si vzpomenout, lidský hlas zní.

„Děvče, nedívej se jí přímo do obličeje," řekla ta žena v červeném rouchu. V jejím hlase zněla úzkost. „To není nic pro takové, jako jsi ty."

„Ne, já nechci," řekla Rosie. „Já chci jít domů."

„Nemám ti to za zlé, ale na to je už teď pozdě," řekla žena a pohladila poníka po šíji. Její tmavé oči byly vážné a ústa měla pevně sevřená. „Také se jí nedotýkej. Ona ti nechce nijak ublížit, ale už se neumí tak dobře ovládat." Zaťukala si prstem na spánek.

Rosie se proti své vůli otočila k ženě v chitónu a udělala jeden krok vpřed. Byla fascinovaná látkou na jejích zádech, jejím nahým ramenem a šíjí. Její pleť byla jemnější než satén. Ale nahoře, na krku…

Rosie nevěděla, co mohou být ty tmavé stíny pod linií vlasů a ani nechtěla pomyslet, že by to mohla chtít vědět. Nejprve ji napadlo, že to jsou kousance, ale nebyly to stopy po kousnutí. Rosie věděla, jak taková kousnutí vypadají. Byla to lepra? Něco horšího? Něco nakažlivého?

„Rosie," řekl potřetí ten příjemný chraplavý hlas a něco v něm Rosii dodávalo chuť zaječet, stejně jako když viděla, jak se Norman někdy usmívá.

Ta zena je šílená. Jestli je s ní něco v nepořádku ještě mimo to – třeba ty skvrny na její kůži – tak to je jen podružné. Ona je šílená.

Zablesklo se. Zahřmělo. A poryv větru, přicházející směrem od zbořeného chrámu, přinesl vzdálený křik malého dítěte.

„Kdo jste?" zeptala se. „Kdo jste a proč jsem tady já?"

Žena jí odpověděla tím, že natáhla svou pravou paži, otočila ji vzhůru a ukázala jí vybledlou kruhovou jizvu na vnitřní straně paže. „Tahle dost krvácela a pak se do ní dostala infekce," řekla svým příjemným chraplavým hlasem.

Rosie natáhla svoji vlastní ruku. Místo pravé to u ní byla levá, ale jizva byla na přesně stejném místě. Najednou si uvědomila nepodstatnou, ale děsivou věc: kdyby na sobě měla také takový krátký purpurově červený chitón, měla by ho oblečený tak, že by měla pravé rameno holé a ne levé, a kdyby měla zlatý náramek, tak by si ho připevnila na levou paži a ne na pravou.

Ta žena na kopci byla jejím zrcadlovým obrazem.

Ta žena na kopci byla –

„Vy jste já, že ano?" zeptala se Rosie. A pak, když se žena s vlasy zapletenými do copu trochu pohnula, dodala vysokým, chvějícím se hlasem: „Neotáčejte se, nechci vás vidět!"

„Nežen se do toho tak rychle," řekla Rose Madder podivným, trpělivým hlasem. „Ty jsi pravá Rosie, ty jsi Rosie Pravá. Pamatuj si to, i kdybys měla na všechno ostatní zapomenout. A pamatuj si také ještě něco jiného: odměním se ti. To, co pro mě uděláš, já udělám pro tebe. Proto jsme se setkaly. To je naše rovnováha. To je naše ka."

Blesk přeťal oblohu; zaburácel hrom; vítr zalomcoval olivovníkem. Jemné světlé vlasy, které Rose Madder unikly z copu, jí teď divoce vlály kolem hlavy. Dokonce i při tomto skrovném osvětlení vypadaly jako zlatá vlákna.

„Jdi teď tam dolů," řekla Rose Madder. „Jdi dolů a přines mi mé děťátko."

5.

Dětský pláč, který k nim donesl závan větru, zněl, jako by přicházel z jiného světa a Rosie teď shlížela s novými obavami na rozbořený chrám, jehož perspektiva se i teď zdála podivně nesouměrná. Také ji opět začalo škubat v prsou, jak se jí to často stávalo během měsíců, které následovaly po jejím potratu.

Rosie otevřela ústa, aniž by si byla jistá, že se jí povede ze sebe vydat nějaké slovo, jen věděla, že to bude nějaká forma protestu, ale dřív než mohla promluvit, chytla ji něčí ruka za rameno. Otočila se. Byla to ta žena v červeném. Varovně zavrtěla hlavou, poklepala si opět na spánek a ukázala dolů pod kopec na rozvaliny.

Rosiino pravé zápěstí chytla jiná ruka, studená jako náhrobní kámen. Otočila se a v posledním okamžiku si uvědomila, že se ta žena v chitónu obrátila a byla teď k ní otočená tváří. Rychle, s myslí plnou zmatených myšlenek na Medúzu, Rosie sklopila oči, aby té druhé neviděla do obličeje. Místo toho hleděla na vnitřní stranu ruky, která ji držela za zápěstí. Pokrývala ji tmavošedá skvrna, která jí připomínala nějakého mořského dravce (rejnoka, ovšem). Nehty měla začernalé a vypadaly jako odumřelé. Jak se dívala, Rosie spatřila, jak zpod jednoho nehtu vylézá malý bílý červ.

„Jdi teď," řekla Rose Madder. „Udělej pro mě to, co já sama udělat nemohu. A pamatuj si: Odměním se ti."

„Dobře," řekla Rosie. Zmocnilo se jí strašlivé, perverzní pokušení podívat se do tváře té ženy. Vidět ji. Možná, že by viděla svoji vlastní tvář, skrytou za závoji stínů nějaké nemoci, která z vás udělá šílence a pak vás zaživa pozře. „Dobře, půjdu, pokusím se, jen mě nenuťte se na vás podívat."

Ruka pustila její zápěstí… ale jen pomalu, připravená se opět na něm sevřít v okamžiku, kdy by ucítila nějaké zaváhání z Rosiiny strany. Pak se ruka otočila a smrtelně šedý prst ukázal pod kopec, jako když Duch nadcházejících Vánoc ukázal Ebenezerovi Scroogeovi najeden z náhrobních kamenů.

„Tak jdi, teď," řekla Rose Madder.

Rosie začala pomalu scházet z kopce se stále sklopenýma očima a dávala si pozor, aby bosýma nohama neuklouzla na vysoké, ostré trávě. Teprve když jeden zvlášť jasný blesk osvětlil oblohu, vzhlédla a s překvapením zjistila, že žena v červeném rouchu jde s ní.

„Pomůžeš mi?" zeptala se Rosie.

„Já můžu jít jen až támhle." Žena v červeném ukázala na poražený sloup. „Já taky mám, co ona, ale zatím to ještě není moc vidět."

Natáhla před ni ruku a Rosie uviděla amorfní růžovou skvrnu, rozpínající se na její kůži – na její kůži – mezi zápěstím a předloktím. Další, podobnou skvrnu měla na dlani. Ta byla téměř hezká. Rosie připomínala trojlístek jetele, který našla mezi prkny na podlaze svého pokoje. Její pokoj, který pro ni měl být útulkem, se jí teď zdál velice daleko. Co když to byl ten sen, celý tamten život a toto byla ta pravá realita.

„Zatím mám jen ty dvě," řekla, „ale to stačí k tomu, abych se odsaď držela dál. Ten bejk by mě ucítil a přiběh by sem. Šel by po mně, ale zabil by i tebe."

„Jaký býk?" zeptala se zmatená a vyděšená Rosie. Už byly téměř u poraženého sloupu.

„Erinyes. Hlídá chrám."

„Jaký chrám?"

„Neztrácej čas otázkami smrtelníků, ženo."

„O čem to mluvíte? Co jsou to otázky smrtelníků?"

„Ty, na které již znáš odpověď. Pojď sem."

„Wendy Yarrowová" stála na mechem porostlém úlomku poraženého sloupu a netrpělivě se na Rosii dívala. Poblíž se tyčil chrám. Při pohledu na něj Rosii rozbolely oči, jako by se dívala na filmové plátno s rozostřeným obrazem. Viděla výstupky tam, kde si byla jistá, že žádné nejsou; viděla stíny, které náhle zmizely, když mrkla.

„Erinyes má jen jedno oko a to oko je slepé, ale čich má v pořádku. Máš to teď, děvče?"

„Co… mám mít?"

„Přece měsíčky!"

Rosie zavrtěla hlavou.

„To je dobře, protože to bysme skončily dřív, než bysme vůbec začaly. Já je taky nemám, protože od ty doby, co jsem začala být nemocná, už mi to nepřišlo. To je špatný, protože ta krev by na to byla nejlepší. Stejně –"

Příšerný rachot hromu rozrazil oblohu přímo nad jejich hlavami a začaly padat ledově studené kapky deště.

„Musíme si pospíšit!" řekla jí žena v červeném. „Utrhni si dva kusy z noční košile – pruh na ovázání a dost velký čtverec, aby do něj šel zabalit kámen a dal se zavázat. Nehádej se se mnou a už se na nic neptej. Jen to udělej."

Rosie se shýbla, chytla svoji noční košili za okraj a ze strany utrhla dlouhý široký pruh, který odhalil její holé nohy až k boku. Budu při chůzi vypadat jak servírka v čínské restauraci, pomyslela si. Utrhla ještě jeden, užší pruh, a když vzhlédla, s úlekem zjistila, že „Wendy" v ruce drží dlouhou a nebezpečně vypadající oboustrannou dýku. Rose nemohla přijít na to, jak se tam dostala, pokud ji ovšem ta žena neměla připevněnou ke stehnu jako nějaká hrdinka z těch sladce divokých románků Paula Sheldona, ve kterých se vše dělo z nějakého, byť i vysoce nepravděpodobného důvodu.

Tam ji asi opravdu měla, pomyslela si Rosie. Byla si jistá, že sama by ráda u sebe měla nůž, kdyby musela cestovat ve společnosti té ženy v purpurově červeném chitónu. Také si vzpomněla na to, jak si ta žena, která teď cestovala v její společnosti, poklepávala na spánek a říkala Rosii, aby se jí nedotýkala. Nechce ti ublížit, řekla jí předtím „Wendy Yarrowová", ale už se tak dobře neovládá.

Rosie otevřela pusu, aby se té ženy, stojící na poraženém sloupu, zeptala, co má v úmyslu s tím nožem dělat… a pak ji zase zavřela. Pokud jsou otázkami smrtelníků takové otázky, na které již známe odpověď, tak toto byla otázka smrtelníka.

„Wendy" jakoby ucítila její pohled a pohlédla na ni. „Připrav si ten velký kus," řekla. „Ten budeš potřebovat první."

Dřív než Rosie mohla odpovědět, „Wendy" si zabodla špičku dýky do kůže. Zasyčela několik slov, kterým Rosie neporozuměla – snad nějakou modlitbu – a pak udělala řez přes své předloktí, to, jehož barva jí ladila s šaty. Řez se nalil krví a široce se otevřel.

„Ach, to ale bolí!" zakvílela žena a natáhla ruku s dýkou. „Dej mi to. Ten velký kus, ten velký kus!"

Rosie jí ho vložila do ruky, byla zmatená, ale nedělalo se jí špatně; pohled na krev jí nepůsobil nevolnost. „Wendy Yarrowová" pruh látky složila na polštářek a ten položila na ránu, přidržela ho a pak ho přiložila druhou stranou. Nevypadalo to, že ho chce použít jako obvaz; spíš jen chtěla, aby plátno nasáklo její krví. Když jej podala Rosii nazpět, plátno, které bylo chrpově modré, když Rosie uléhala do své postele v Trentonské ulici, mělo teď daleko tmavší barvu… ale důvěrně známou. Modrá a rudá se smísily a vytvořily purpurově červenou.

„Teď najdi kámen a zavaž ho do toho hadru," řekla Rosii. „A až to uděláš, sundej si to, co máš na sobě a přivaž si tím ten kámen k tělu."

Rosie na ni zůstala němě zírat, byla víc šokovaná tímto příkazem než pohledem na krev tekoucí z ženiny paže. „To přece nemohu!" řekla. „Nemám pod tím nic na sobě!"

„Wendy" se suše usmála. „Já to na tebe nepovím," řekla. „Zatím mi radši dej ten druhej kus, ať úplně nevykrvácím."

Rosie jí podala užší pruh plátna, které bylo zatím ještě modré a snědá žena si ho začala ovíjet kolem zraněné paže. Nalevo nad jejich hlavami se zableskло, jako by se tam konal nějaký monstrózní ohňostroj. Rosie slyšela, jak s dlouhým zapraskáním padá strom. Tento zvuk byl následován kanonádou hromobití. Cítila teď ve vzduchu kovový zápach jako po rozbuškách. A pak, jako by blesk protrhl nebe, spustil se déšť. Padal ve studených přívalech, které vítr unášel téměř vodorovně. Rosie pozorovala, jak dopadá na složený hadr v její ruce, jak se zněj začalo pant a začaly jí z něj na prsty

vytékat čůrky růžové, zakrvavené vody. Vypadalo to jako jahodová limonáda.

Bez dalšího přemýšlení o tom, co dělá a proč, si Rosie přetáhla noční košili přes hlavu. Ocitla se v té nejstudenější sprše na světě a lapala po dechu, jak jí déšť bodal do tváří, ramen a nechráněných zad. Její kůže se stáhla a pak na ní vyrazila husí kůže, která ji pokryla od hlavy až k patě.

„Au!“ vykřikla zoufalým, staženým hláskem. „Och, au. Tak studeně!“

Přehodila si noční košili přes ruku držící zakrvácený hadr a uviděla kámen velikosti koblihy ležící mezi dvěma úlomky poraženého sloupu. Zvedla ho, poklekla a pak si rozprostřela svou ještě suchou noční košili přes hlavu a ramena jako stan. V tomto dočasném úkrytu zabalila kámen do krví nasáklého útržku plátna. Dva dlouhé, lepivé rohy plátna uvázala k sobě a ušklíbala se při tom odporem, jak z nich vytékala „Wendina“ krev a stékala na zem. Kámen, zabalený do hadru, obtočila noční košilí (ta už teď vůbec nebyla suchá), jak jí bylo přikázáno. Bylo jí jasné, že většina krve stejně bude odplavená vodou. Tohle nebyla jen přeháňka ani dokonce liják. Tohle byla přímo potopa.

„Jdi!“ řekla jí snědá žena v červených šatech. „Jdi do chrámu! Jdi přímo rovnou dovnitř a ani za nic se nezastavuj! Nic tam neber a nevěř ničemu, co uvidíš nebo uslyšíš. Je to místo duchů, ale ani v Chrámu Býka nejsou tací duchové, kteří by dokázali ublížit živé ženě.“

Rosie se silně chvěla, voda jí mlžila vidění, ze špičky nosu jí kapala voda, kapky vody jí stékaly i z ušních lalůčků jako nějaká exotická bižuterie. „Wendy“ stála proti ní s vlasy přilepenými na čele a tvářích a tmavé oči jí žhnuly. Musela teď křičet, aby ji bylo slyšet přes neustále se zrychlující vítr.

„Projdi dveřmi na druhém konci oltáře a dostaneš se do zahrady, kde jsou všechny stromy a květiny mrtvé. Na druhém konci zahrady uvidíš hájek s několika stromy, ty jsou také všechny mrtvé, až na jeden! Mezi zahradou a hájkem teče potok. Nesmíš se z něj napít, ať se ti bude sebevíc chtít – to nesmíš – nesmíš se vody ani dotknout! Přes něj se dostaneš po vyčnívajících kamenech! Jestli si v té vodě namočíš třeba jen špičku prstu, všechno zapomeneš, dokonce i své vlastní jméno!“

V mracích se honily elektrické výboje a dodávaly jim skřítkovské podoby. Rosii nikdy v životě nebyla taková zima ani si nikdy neuvědomovala, jak se její srdce snaží rozpumpovat krev, aby zahřála na led zmrzlou kůži. A pak jí opět napadla ta myšlenka: jestli tohle je sen, tak ta záplava, padající z nebes, je jen přeháňka.

„Jdi do hájku! Mezi ty mrtvé stromy! Ten strom, co ještě žije, je granátovník! Seber semena, která najdeš v jablkách pod stromem, ale nejez je ani si nedávej ruku, která se jich dotkla, do pusy! Sejdi po schodech vedle toho stromu dolů do chodby! Najdi holčičku a vynes ji ven, ale pozor na býka! Pozor na býka Erinyese! Teď už jdi! Pospěš si!“

Chrámu Býka s tou jeho pokroucenou perspektivou se bála, takže se jí ulevilo, když zjistila, že její touha skrýt se před bouří teď přehlušila vše ostatní. Chtěla se schovat před větrem a deštěm a blesky, ale také chtěla být někde v úkrytu, kdyby se déšť změnil v krupobití. Představa, že by byla nahá vystavená krupobití, i když jen ve snu, jí připadala nesmírně nepříjemná.

Udělala pár kroků a pak se otočila k té druhé ženě. „Wendy“ vypadala stejně nahá jako Rosie, její červené mulové šaty jí přilehly k tělu jako nátěr.

„Kdo je to Erinyes?“ zakřičela Rosie. „Kdo je to?“ Ohlédla se přes rameno na chrám, jako by čekala, že se zjeví jeho bůh při zvuku jejího hlasu. Žádný bůh se neobjevil; byl tam jen ten chrám, třpytící se v lijáku.

Snědá žena zakoulela očima. „Proč se chováš tak hloupě, děvče?“ zaječela na ni. „Jen jdi, jdi už! Jdi, dokud ještě můžeš!“ A beze slova ukázala na chrám, stejně jako to předtím učinila její paní.

6.

Nahá a bledá Rosie si přidržovala nasáklý uzel ze své noční košile na břiše, aby je co nejvíc chránila a vyrazila ke chrámu. Pěti kroky se dostala k povalené kamenné hlavě, ležící v trávě. Pohlédla na ni a čekala, že to bude Norman, a chtěla na to být připravená. Tak se to přece ve snech děje.

Jenže nebyl. Řídnoucí vlasy, masité tváře a bohatý knírek jako David Crosby patřily muži, který se opíral ve dveřích hospody U ranního doušku toho dne, kdy Rosie hledala Dcery a Sestry.

Už jsem se zase ztratila, pomyslela si. No, to jsem celá já.

Prošla kolem kamenné hlavy s prázdnýma, jakoby uplakanýma očima, s tváří pokrytou dlouhým cárem trávy, který vypadal jako zelená jizva, a jak se blížila k podivně postavenému chrámu, zdálo se jí, že za ní ta hlava šeptá: Hej bejby dala by sis dýk nevypadáš nejhůř vlastně dobře a máš pěkný kozy co bys tomu řekla kdybych ti to udělal kdybych ti to udělal pěkně zezadu co ty na to?

Vyšla po kluzkých a zrádných schodech pokrytých psím vínem a liánami a zdálo se jí, že se ta hlava překulila po vodou nasáklé zemi, aby se mohla podívat na křivku jejího nahého zadku, jak stoupala vstříc temnotě.

Nemysli na to, nemysli na to, nemysli.

Odolala pokušení utéct – jak před deštěm, tak před tím pohledem ve svých představách – a pokračovala ve své cestě, vyhýbala se místům, kde byl kámen narušený působením nepohody, kde se otvíraly prohlubiny, ve kterých se snadno dal vymknout nebo i zlomit kotník. A to ještě nebylo to nejhorší; kdo ví, jaké jedovaté věci se mohou skrývat v takových temných místech a číhat na příležitost ke kousnutí nebo štípnutí?

Z lopatek jí dolů po páteři stékala ta nejstudenější voda, jakou kdy cítila, ale přesto se na nejvyšším schodě zastavila a prohlížela si řezbu na širokých chrámových dveřích. Na svém obraze ji nemohla vidět; byla skrytá ve stínu, tvořeném přesahující střechou.

Byl na ní chlapec s tvrdým výrazem ve tváři, opírající se o něco, co vypadalo jako telegrafní sloup. Vlasy mu padaly do čela a měl frajersky vyhrnutý límec u saka. Z dolního rtu mu visela cigareta a jeho uvolněný postoj naznačoval, že je to naprostý frajer pozdních sedmdesátých let. Co jiného ten postoj ještě říkal? Hej bejby, to říkal. Hej bejby dala by sis dyk nevypadáš nejhůř vlastně dobře a máš pěkný kozy co bys tomu řekla kdybych ti to udělal kdybych ti to udělal pěkně zezadu co ty na to?

Byl to Norman.

„Ne," zašeptala. Znělo to skoro jako zasténání. „Ach, ne."

Ach ano. Byl to skutečně Norman, byl to ten Norman před bitím, které teprve mělo přijít, Norman, který se opírá o telegrafní sloup na rohu Státní a silnice č. 49 ve středu Aubreyvillu (střed Aubreyvillu, to je jako vtip), Norman pozorující auta projíždějící kolem, zatímco když ve Finneganově hospodě otevřou dveře, doléhá k němu zpěv Bee Gees, zpívajících „You Should Be Dancing".

Vítr na chvilku utichl a Rosie opět zaslechla dětský pláč. Nezdálo se, že by dítěti někdo ubližoval, spíš mohlo být velmi hladové. Vytrhl ji z pozorování té nešťastné řezby a uvedl její bosé nohy do pohybu, ale těsně předtím, než vešla do chrámových dveří, ještě jednou se na něj podívala… nemohla si pomoct. Chlapec-Norman tam už nebyl, pokud tam vůbec někdy byl. Teď přímo nad ní tam byla vyřezaná slova, VYKUŘ MI MŮJ AIDSEM NAKAŽENEJ VOCAS.

Ve snech nic nezůstává stálé, pomyslela si. Jsou jak voda.

Ohlédla se zpátky přes rameno a viděla „Wendy", stále stojící u poraženého sloupu, celou ucouranou ve svých zplihlých pavučinových šatech. Rosie zdvihla ruku, ve které nedržela zmuchlanou noční košili a váhavě jí zamávala. „Wendy" také na odpověď zdvihla ruku a pak tam nehybně stála, zdánlivě netečná vůči prudkému dešti.

Rosie prošla širokým, chladným vchodem a vešla do chrámu. Zůstala tam stát, připravená okamžitě vyběhnout ven, kdyby tam viděla… no… sama nevěděla, co by tam měla vidět. „Wendy" jí řekla, aby si nic nedělala z duchů, ale Rosie si pomyslela, že té ženě v červeném se to lehce mluví, když ví, že zůstane tam venku.

Myslela si, že uvnitř bude tepleji, ale tepleji se tam nezdálo být –z vlhkých kamenů čišel chlad, chlad krypty nebo mauzolea a na chvíli si nebyla jistá, jestli dokáže projít tmavou uličkou, posetou chomáči podzimního listí, která vedla přímo před ní. Byla tam prostě příliš velká zima… zima ve více smyslech. Třásla se a přerývaně se zkoušela nadechnout, ruce měla těsně ovinuté kolem prsou a z její kůže stoupaly proužky páry. Dotkla se špičkou prstu své levé bradavky a ani ji nepřekvapilo, že je tuhá jako kámen.

Teprve myšlenka na tu ženu na kopci ji uvedla do pohybu – myšlenka na to, že by se měla ocitnout před Rose Madder s prázdnýma rukama. Pomalu a opatrně vešla do uličky a naslouchala vzdálenému pláči dítěte. Zněl, jako by bylo na míle daleko, a jeho pláč sem zaválo nějaké kouzlo.

Jdi tam a přines mi moje dítě.

Caroline. Jméno, které chtěla dát svému vlastnímu dítěti, tomu, které z ní Norman vymlátil, se jí najednou zcela lehce a přirozeně vybavilo v mysli. Opět jí lehce škublo v prsou. Dotkla se jich a trhla sebou. Byla měkká.

Její oči si teď již přivykly na tmu a napadlo ji, že Chrám Býka vypadá podivně křesťansky – že vlastně trochu vypadá jako metodistický kostel v Aubreyvillu, kde se vdávala a kde také pohřbila svého otce, matku a malého bratra po automobilové nehodě, která je stála život. Byly tam řady starých dřevěných kostelních lavic, ty vzadu byly překocené a napolo pokryté listím, vonícím po skořici. Ty, více vepředu, ještě stály srovnané ve vyrovnaných řadách. V pravidelných vzdálenostech na nich ležely silné černé knihy, které klidně mohly být Sborníkem metodistických žalmů, se kterým Rosie vyrostla.

Další věcí, které si všimla – všimla si toho, když kráčela prostřední uličkou mezi lavicemi jako nějaká nahá nevěsta – byl zápach toho místa. Pod příjemnou vůní listí, které tam bylo za léta naváté, se skrýval mnohem méně příjemný pach. Připomínal zápach plísně, pomalého rozkladu, a přitom se žádnému z těchto pachů přímo nepodobal. Snad jako zvětralý pot? Ano, snad. Nebo snad jako jiná tekutina. Napadlo jí sperma. Nebo také krev.

Poté, co si uvědomila ten zápach, měla naprosto nevymluvitelný pocit, že se na ni dívají nějaké oči plné zloby. Cítila je, jak si pozorně prohlížejí její nahotu, kochají se jí, snaží se odhalit každou křivku jejího těla a snad se i snaží si zapamatovat pohyby jejích svalů pod mokrou, hladkou kůží.

Zblízka si s tebou promluvit, zdálo se jí, že chrám vzdychl do vytrvalého bubnování deště a šustění suchého listí pod jejíma bosýma nohama. Zblízka si s tebou promluvit… ale nebudeme muset mluvit příliš dlouho k tomu, abychom si vy říkali, co si říct máme. Že ne, Rosie?

Zastavila se poblíž čela chrámu a zdvihla jednu z těch černých knížek, které ležely na druhé řadě lavic. Když ji otevřela, zavanul z ní takový závan hniloby, že ji to málem zadusilo. Na první straně byl pevnou rukou načrtnutý obrázek, jaký by se nikdy v metodistických žalmech jejího mládí neobjevil; byla na něm žena, klečící na kolenou, jak provádí felaci muži, který má kopyta místo nohou. Jeho obličej se velmi vzdáleně podobal, spíš jen náznakem, ale Rosie tu odpornou podobnost viděla stejně… nebo si myslela, že ji vidí… starému Normanovu partnerovi, Harleyovi Bissingtonovi, který se nikdy nezapomněl podívat, kam jí sahá sukně, když se posadila.

Stránka pod obrázkem byla popsaná písmem, které nedokázala přečíst, ale bylo jí povědomé. Po chvilce přemýšlení pochopila proč; bylo to stejné písmo jako v novinách, které si Peter Slowik četl, když se přiblížila k budce Pomoci cestujícím a požádala ho o pomoc.

Pak se s šokující náhlostí kresba začala pohybovat, její linky jakoby se začaly, zanechávajíce po sobě slizkou stopu, blížit k jejím prstům scvrklým deštěm. Bylo to živé. Zabouchla knihu a hrdlo se jí stáhlo při mlaskavém zvuku, který přitom vyšel z jejího nitra. Upustila ji a rána, kterou způsobila při dopadu na lavici, a její vyděšený výkřik probudily kolonii netopýrů v temné části chrámu, kde, jak se domnívala, byl asi chór. Několik jich bezcílně kroužilo nad její hlavou, jejich černá křídla nesla vypasená hnědá tělíčka vlhkým vzduchem a pak se nakonec vrátili do svého úkrytu. Stála před oltářem a ulevilo se jí, že nalevo od něj vidí dokořán otevřené úzké dveře, kterými dopadá čisté bílé světlo.

Týý síítáápráávää Rrrouzí, zašeptal nehmotný hlas chrámu, ve kterém se ozývalo ponuré pobavení. A Rrouzí Prääväá… pojď ke mně a já ti taky něco dáám… to bude vééłkej záážitek…

Zakázala si dívat se okolo; upřeně hleděla na dveře a na denní světlo za nimi. Déšť se zmírnil, prudké bubnování nad hlavou se změnilo v monotónní mumlání.

To je jen pro chlapy, Rrouzí, zašeptal chrám a pak dodal to, co vždy říkal Norman, když nechtěl odpovědět na

nějakou její otázku, ale nezlobil se na ni: To je chlapská záležitost.

Podívala se směrem k oltáři, který teď už přešla, ale pak rychle odvrátila zrak. Byl prázdný – nebyla na něm žádná kazatelna, žádné svaté knihy – ale vznášel se nad ním další stín tvaru rejnoka, který tentokrát pokrýval holé kameny. Barva rzi naznačovala, že se jedná o krev a podle velikosti se dalo soudit, že za ta léta jí tam bylo nemálo prolito. Nemálo.

Je to jak hotel U Švába, Rrouzí, zašeptal chrám a listí na zemi zašustělo jako zasyčení smíchu kostlivce. Lidi tam přijíždějí, ale nikdo neodjíždí.

S očima upřenýma přímo před sebe pevně kráčela ke dveřím a snažila se ty hlasy nevnímat. Napolo očekávala, že se jí dveře přibouchnou před nosem, jakmile se k nim dostatečně přiblíží, ale nic takového se nestalo. Ani z nich nevyskočilo strašidlo s Normanovým obličejem. Vyšla na malou kamennou plošinku před vchodem, ponořila se do chladné vůně deštěm osvěžené trávy, do vzduchu, který se již začínal ohřívat, i když déšť ještě dočista nepřestal. Všude kapala a proudila voda. Ještě hřmělo (ale hřmění se již vzdalovalo, tím si byla jistá). A dítě, které několik minut nebylo už slyšet, pokračovalo ve svém vzdáleném kvílení.

Zahrada byla rozdělená na dvě části – nalevo byly květiny, napravo keříky – ale všude bylo mrtvo. Mrtvo jak po nějaké živelné katastrofě a bujná zeleň, která Chrám Býka obklopovala jako objímající náruč, k ní vytvářela ostrý kontrast – a mrtvý pozemek vypadal přímo jako mrtvola s vytřeštěnýma očima. Velké slunečnice se zažloutlými vláknitými stonky, hnědými středy a zkroucenými suchými okvětními lístky čněly nad okolím jako nějací nebozí žalářníci ve vězení, ve kterém všichni vězni zemřeli. Záhony byly plné spadaných okvětních lístků a to jí připomnělo vzpomínku jak ze zlého snu, když měsíc po pohřbu své rodiny zašla na hřbitov, kde byli pochováni, aby na ně zavzpomínala a přišla na prohlubeň mezi kamennou zdí hřbitova a lesem, ve které byly naházené tlející zbytky květin. Jejich hnilobný zápach smrti ji nutil myslet na to, co se teď pod zemí děje s jejími rodiči a bratrem. Jak se mění.

Rosie rychle od květin odvrátila zrak, ale to, co spatřila na druhé straně umírající zahrady, nebylo o nic lepší; jedna z řad mezi keříky vypadala, jako by byla plná krve. Setřela si vodu z očí, podívala se ještě jednou a s úlevou vydechla. Nebyla to krev, ale rajská jablíčka. Dvacet stop spadaných, hnijících rajských jablíček.

Rosie.

Tentokrát to nebyl chrám. Toto byl Normanův hlas, ozýval se přímo za ní a najednou si uvědomila, že cítí Normanovu kolínskou. Všichni moji muži nosí jen English Leather nebo nenosí vůbec nic, pomyslela na reklamní slogan a cítila, jak ji začíná mrazit v zádech.

Je za ní.

Přímo za ní.

Natahuje se po ní.

Ne, tomu nevěřím. A i kdybych tomu věřila, tak tomu nevěřím.

To byla naprosto pitomá myšlenka, to ano, zřejmě dostatečně pitomá na to, aby si zasloužila alespoň malou zmínku v Guinnessově knize rekordů, ale nějak ji uklidňovala. Pomalu – věděla, že kdyby se pokusila jít třeba jen o trochu rychleji, mohla by ji úplně ztratit – Rosie sešla tři kamenné schůdky (mnohem skromnější než ty před předním vchodem) a vkročila do pozůstatků toho, čemu v duchu říkala Býčí zahrady. Ještě slabě poprchávalo a vichr se změnil v šumění vánku. Rosie vešla do uličky, tvořené dvěma řadami naklánějících se stonků kukuřice (nic na světě by ji nepřinutilo projít bosa těmi hnijícími rajčaty, cítit, jak je její chodidla rozmačkávají) a zaslechla pleskot vody o kameny v blízkém potoku. Jak se k němu blížila, zvuk byl stále silnější a když vyšla z kukuřice, uviděla potok méně než patnáct stop před ní. Mohl být asi deset stop skoky a obvykle byl spíše mělký, soudíc alespoň podle pomalu se svažujících břehů, ale teď překypoval záplavou následkem lijáku. Nad hladinou čněly jen vrcholky čtyř bílých kamenů, ležících napříč potokem jako vybělené želví krunýře.

Voda v potoce měla černě smolnou barvu. Pomalu k němu šla a sotva si uvědomovala, že si volnou rukou ždímá vodu z vlasů. Když se dostala blíž, ucítila podivný nerostný pach stoupající z potoka, těžce kovový a přitom podivně přitažlivý. Najednou měla žízeň, hroznou žízeň, její hrdlo bylo vyschlé jako pergamen.

Nesmis se z něj napít, ať se ti bude sebevíc chtít. To nesmíš.

Ano, to řekla; řekla Rosie, že když si smočí třeba jen prst v té vodě, tak všechno zapomene, dokonce i své vlastní jméno. Ale bylo by to tak špatné? Když se nad tím dobře zamyslíte, bylo by to opravdu tak špatné, zvlášť když jedna z těch věcí, na které by mohla zapomenout, je Norman a to, že s ní ještě neskoncoval, že kvůli ní už dokonce zabil člověka?

Polkla a pocítila, jak má v hrdle vyschlo. Opět, jako by si ani neuvědomovala, co dělá, Rosie si přejela po boku, po ňadrech a po krku a sbírala vlhkost a pak ji ze své dlaně slízala. To její žízeň neuklidnilo, ale naopak. Voda se chvílemi černě zableskla, když obtékala ploché kameny a nyní již jasně přitažlivý nerostný pach jakoby naplňoval celou její hlavu. Věděla, jakou ta voda má chuť – že je mdlá a těžká jako nějaký studený sirup – a jak jí naplní hrdlo a břicho podivnými solemi a exotickými bromidy. Chutí země bez vzpomínek. Pak by už nikdy nemyslela na ten den, kdy paní Prattová (bledá jako padlý sníh až na rty, které měly barvu rozmačkaných borůvek) přišla k jejím dveřím a řekla jí, že její rodina, její celá rodina, se zabila při neštěstí na dálnici, už by nikdy nemyslela na Normana s tužkou nebo Normana s tenisovou raketou. Už by ji nepronásledovala představa toho muže ve dveřích Ranního doušku nebo té tlusté ženy, která nazvala Dcery a Sestry dobročinnými lesbami. Už by se jí nikdy nezdálo o tom, jak sedí v koutě, zatímco se jí dělá špatně z toho, jak ji strašně bolí ledviny a připomíná sama sobě, že kdyby zvracela, tak to musí udělat do zástěry. Bylo by dobré, kdyby takové věci mohla zapomenout. Některé věci si zapomnění zasluhovaly a jiné – jako to, co jí udělal s tou tenisovou raketou – zapomnění přímo vyžadovaly… jenže většina lidí k tomu nikdy nedostane příležitost, dokonce ani ne ve snu.

Rosie se teď celá chvěla, její oči byly jako přirostlé k vodě proudící kolem jak hedvábný závoj, napuštěný černým

inkoustem; hrdlo jí hořelo a v očích škubalo a již se viděla, jak uléhá na břicho, strká celou hlavu do té černoty a pije jako kůň.

Zapomeneš i na Billa, zašeptala, téměř omluvně, Rozumná Praktická. Zapomeneš, jak jeho oči mají nádech do zelena a na tu malou jizvičku na jeho ušním boltci. I v dnešní době jsou věci, které stojí za to nezapomenout, Rosie. To ty víš, ne?

Bez dalšího otálení (nebyla si jistá, že myšlenka na Billa by jí ještě pomohla, kdyby zůstávala déle) Rosie stoupla na první kámen a roztaženýma rukama udržovala rovnováhu. Červeně zabarvená voda stále kapala z mokrého uzlíku z její noční košile, v jehož středu cítila kámen, jako pecku v ovoci. Stála tam s levou nohou na kameni a pravou na břehu a sbírala veškerou svou odvahu a pak přešlápla pravou nohou na kámen před ní. Zatím to šlo dobře. Zdvihla levou nohu a přesunula ji nad třetí kámen. Tentokrát se trochu vychýlila z rovnováhy a naklonila se doprava, zamávala levou rukou, aby obnovila rovnováhu, zatímco její sluch naplnil šum podivných vod. O okamžik později pevně stála rozkročená na kamenech uprostřed proudu a srdce jí bušilo v uších.

S obavou, že by tu mohla zmrznout, kdyby příliš dlouho váhala, Rosie stoupla na poslední kámen a pak na odumřelou trávu na druhém břehu. Udělala jen tři kroky směrem k hájku s holými stromy před ní, když si uvědomila, že žízeň ji přešla jak zlý sen.

Bylo to, jako by tam někdy v minulosti byli zaživa pochováni obři, kteří tu zemřeli při beznadějném úsilí, dostat se ven; stromy vzpínaly své holé paže, zbavené listů i plodů k obloze a tiše hovořily o vraždě. Mrtvé větve se proplétaly a vytvářely tak proti obloze podivné geometrické obrazce. Vedla k nim pěšinka. Vedle ní stál na stráži kamenný chlapec s obrovským ztopořeným penisem. Ruce měl zdvižené nad hlavou, jako by oznamoval, že velká velikost je nejlepší. Když Rosie procházela kolem něj, jeho kamenné oči bez panenek se za ní otočily. Byla si tím jistá.

Hej bejby! vemlouval se kamenný chlapec uvnitř její hlavy. Dáš si? Chceš to se mnou dělat jako čubka?

Ustoupila od něj, zdvihla své vlastní paže jako na obranu, ale kamenný chlapec teď už byl zas jen kamenným chlapcem… pokud ovšem, byť i jen na chvíli, byl předtím něčím jiným. Z jeho komicky přerostlého penisu kapala voda. Ten žádné problémy s erekcí nemá, pomyslela si Rosie a dívala se do chlapcových očí bez panenek a na jeho vševědoucí úsměv (smál se snad již předtím? Rosie se snažila si vzpomenout, ale zjistila, že jí to nejde). Jak by mu Norman záviděl.

Spěšně prošla kolem sochy a po pěšince vedoucí k mrtvému hájku a snažila se ovládnout nutkání ohlédnout se a ověřit si, že ji socha nesleduje. Ale neodvažovala se na ni pohlédnout. Bála se, že její přetažená mysl by ji mohla vidět i tam, kde není.

Déšť přešel ve váhavé mžení a Rosie si najednou uvědomila, že už neslyší dítě. Možná, že usnulo. Možná, že býk Erinyes už měl dost toho je poslouchat a slupnul je jako jednohubku. V každém případě, jak ho měla najít, když nepláče?

Každou věc v její čas, Rosie, zašeptala Rozumná Praktická.

„To se tobě lehce řekne," zašeptala Rosie.

Šla dál, naslouchala kapkám deště, padajícím ze suchých stromů a – proti své vůli – si uvědomovala, že v jejich kůře vidí obličeje. Nebylo to jako když si lehnete na záda a díváte se do oblak a vaše představivost za vás vykoná devadesát procent práce; toto byly skutečné obličeje. Křičící obličeje. Rosii většina z nich připadala jako ženské obličeje. Obličeje žen, se kterými se promlouvalo pěkně zblízka.

Po chvilce chůze pěšinka zatáčela a za ohybem byla zablokovaná spadlým stromem, který tam zřejmě při bouřce srazil blesk. Jeden jeho bok byl roztříštěný a ohořelý. Několik větví na té straně dosud doutnalo jako uhlíky po nedbale uhašeném táborovém ohni. Rosie se bála přes něj šplhat; z ohořelého kmene trčely pahýly a třísky roztříštěného dřeva.

Začala ho obcházet zprava, kde měl kořeny, vyrvané bouřkou ze země. Již byla skoro zpátky na pěšině, když sebou jeden kořen náhle škubnul, zkroutil se a pak se jako zaprášený hnědý had ovinul koleni jejího stehna.

Hej bejby! Chceš to dělat zezadu? Chceš to dělat zezadu, ty čubko?

Hlas vycházel z jámy po kořenech, ve které strom ještě nedávno stál. Kořen se vyšplhal výše po jejím stehnu.

Chceš si to rozdat hned tady na zemi, na všech čtyřech, Rosie? Zblajznu tě jako malinu. Anebo bys raději chtěla vykouřit mýho AIDSem nakaženýho –

„Pusť mě," řekla tiše Rosie a uzlíčkem ze své noční košile odstrčila kořen, co ji držel. Okamžitě uvolnil své sevření a spadl na zem. Spěšně dokončila obchvat stromu a dostala se zpět na pěšinku. Kořen ji stiskl tak silně, že jí po něm zůstal červený pruh na stehně, ale ten rychle bledl. Měla za to, že tím, co se právě stalo, měla být vyděšená. Pokud tomu tak bylo, tak se to nepovedlo. Napadlo ji, že pro někoho, kdo žil čtrnáct let s Normanem Danielsem, to byla pěkně ubohá přehlídka hrůzy.

7.

Za dalších pět minut pěšinka končila. Končila na dokonale kruhové mýtině, na které se nacházela jediná živoucí věc uprostřed této pustoty. Byl to ten nejkrásnější strom, jaký kdy Rosie v celém svém životě spatřila, až jí to na chvilku vyrazilo dech. Doma v Aubreyvillu pravidelně chodila do metodistické nedělní školy a teď si vzpomněla na příběh o Adamovi a Evě v rajské zahradě a pomyslela si, že pokud někdy opravdu existoval ten rajský strom dobra a zla, který se uprostřed té zahrady nacházel, pak musel vypadat stejně jako tento.

Byl hustě obrostlý dlouhými, úzkými, lesknoucími se zelenými listy a jeho větve se skláněly k zemi pod tíhou purpurově červených plodů. Spadaná jablka okolo stromu tvořila purpurovou záplavu, která by svou barvou dokonale ladila s krátkým rouchem, které na sobě měla ta žena, do jejíž tváře se Rosie neodvážila pohlédnout. Mnohé z těchto spadlých plodů byly ještě čerstvé; asi ze stromu spadly během bouřky. Ale i ty, které již pomalu hnily, působily dojmem nesnesitelné sladkosti; Rosiiny rty se sevřely touhou při představě, že by jeden z těch plodů sebrala a zakousla by se hluboko do něj. Pomyslela si, že budou mít zároveň trpkou i sladkou chuť, něco jako rebarborový

stonek utrhnutý brzo z jara nebo jako ostružiny otrhané den předtím, než dosáhnou plné zralosti. Jak se tak dívala, jeden z plodů (Rosii připomínaly granátová jablka asi tak stejně jako zásuvka od stolu) se uvolnil z přetížené větve, dopadl na zem a jak pukl, jeho purpurová dužina se vyvalila ven. Mezi prýštící šťávou zahlédla jadérka.

Rosie udělala jeden krok směrem ke stromu a zastavila se. Stále se nemohla rozhodnout: její mysl věřila, že všechno tohle musí být sen a její tělo ji stejně naléhavě přesvědčovalo, že to sen nemůže být, že nikdo na světě nikdy neměl takto reálný sen. Nyní, jako střelka kompasu, co se zoufale točí do všech stran v přítomnosti nerostných ložisek, se její přesvědčení s pochybami vrátilo zpět ke snové tezi. Nalevo od stromu bylo něco, co vypadalo jako vchod do podzemí. Široké bílé schody vedly dolů do temnoty. Nad nimi byla alabastrová deska s jediným vytesaným slovem: BLUDIŠTĚ.

No tohle, to už je příliš, pomyslela si Rosie, ale přesto šla blíž ke stromu. Pokud toto je sen, tak nikomu neublíží, když se bude řídit příkazy; možná, že by to spíš mohlo přivolat ten okamžik, kdy se konečně probudí ve své vlastní posteli, natahujíc se po budíku, aby ho umlčela dřív, než jí z jeho jekotu pukne hlava. Jak by teď ten jekot uvítala! Bylo jí chladno, nohy měla špinavé a byla odřená od kořene a okoukaná od kamenného chlapce, který v normálním slušném světě by byl příliš malý na to, aby vůbec věděl, na co se kouká. Hlavně cítila, že jestli se co nejdřív nevrátí do svého pokoje, tak asi dostane pořádnou rýmu, možná dokonce i zánět průdušek. A to by byl konec její sobotní schůzky a také by celý příští týden nemohla pracovat v nahrávacím studiu.

Aniž by si uvědomovala absurditu představy, že by se někdo mohl nachladit při výletě odehrávajícím se ve snu, Rosie si klekla na zem přímo u spadlého plodu. Pozorně si ho prohlížela a opět ji napadlo, jak asi chutná (určitě ne jako cokoliv, co můžete koupit v samoobsluze, tím si byla jistá) a pak rozvázala noční košili. Utrhla z ní další čtverec plátna, podařilo se jí to líp, než očekávala. Položila jej na zem a začala sbírat jadérka ze země a dávat je na plátno, do kterého je měla v úmyslu zabalit.

Je to dobrý plán, pomyslela si. Teď jen kdybych věděla, proč je s sebou mám přinést.

Špičky prstů jí znecitlivěly, jak po novokainové injekci. Zároveň její nos naplnila ta nejúžasnější vůně. Byla sladká, ale ne přesládlá, Rosii připomínala koláče, dorty a sušenky, které se pekly v troubě její babičky. Také jí připomínala ještě něco jiného, něco, co bylo na stovky světelných let vzdálené od babiččiny kuchyně s vybledlým linoleem a barvotiskovými obrázky: to, jak se cítila, když se Billův bok otíral o její, když se vraceli ke Corn Building.

Nashromáždila na útržku plátna asi dva tucty jadérek, zaváhala, pak pokrčila rameny a přidala ještě další dva tucty. Bude to stačit? Jak to mohla vědět, když v první řadě ani netušila, k čemu budou sloužit? Teď by si raději měla pospíšit. Opět slyšela dítě, ale místo pláče se teď již ozývalo jen kňourání – takový ten zvuk, jaký vydávají mimina, když se už chystají umlknout a usnout. Sbalila vlhký klůček a složila ho do úhledného balíčku, který jí připomínal balíčky se semeny, jež její otec dostával každou zimu od firmy Burpee, tehdy v té době, když ještě chodila do nedělní školy. Již si tak zvykla na svoji nahotu, že se ani nestyděla, jen ji mrzelo, že nemá kapsu. Jo, kdyby přání byla prasaty, šunka by byla zadar-

Ta rozumná a praktická část jejího já si uvědomila, co to se svými purpurově obarvenými prsty dělá, jen zlomek vteřiny předtím, než si je strčila do pusy. Odtrhla je od úst s tlukoucím srdcem a ta trpce nasládlá vůně opět naplnila její hlavu. Nejez je ani si nedávej ruku, která se jader dotkla, do pusy!

Toto místo bylo plné nástrah.

Vstala, podívala se na své potřísněné prsty, ve kterých jí mravenčilo, jako by je nikdy předtím neviděla. Vycouvala zpod stromu, stojícího v kruhu spadlého ovoce a vyvržených semen.

To není strom dobra a zla, pomyslela si Rosie. Ani to není strom života. Myslím, že to je strom smrti.

Za ní zavanul vánek, který rozševelil dlouhé, lesklé listy granátovníku a zdálo se, jako by se z nich ozývalo její jméno v tisících krátkých, sarkastických šeptnutích: Rosie, Rosie, Rosie!

Opět poklekla a zatoužila po čerstvé, živé trávě, ale žádná tam nebyla. Položila noční košili se zabaleným kamenem na zem, na ni položila svůj balíček se semeny a natrhala několik hrstí odumřelé mokré trávy. Poctivě si s ní třela ruku, která se dotýkala jadérek. Purpurová skvrna vybledla, ale úplně nezmizela apoň nehty zůstala jasně červená. Vypadala jako mateřské znamínko, kterého se také nedá jen tak zbavit. Dětský pláč byl čím dál tím přerušovanější.

„Dobrá," zamumlala Rosie sama sobě a vstala. „Jen si drž ty svý zatracený prsty daleko od pusy. Pak se ti nic nestane!"

Došla ke schodům, které klesaly pod bílým kamenem a chvilku stála na jejich okraji, bála se temnoty a pokoušela se v sobě najít odvahu se do ní pustit. Alabastrový kámen s vytesaným nápisem BLUDIŠTĚ teď vypadal jako tabulka na kraji úzkého otevřeného hrobu.

Dítě bylo tam dole a kňouralo, jako to dělají děti, když se jim nikdo nevěnuje a nakonec jim dojde, že si budou muset vystačit samy. Byl to ten osamělý, sebeuklidňující zvuk, který ji nakonec rozhýbal. Žádné dítě by se nemělo nechat uplakat k spánku na takovém osamělém místě.

Rosie počítala schody, jak po nich scházela. Když jich napočítala sedm, prošla pod kamenným vchodem. Při čtrnácti se ohlédla přes rameno a za sebou uviděla bílý čtverec světla, a když se otočila zpět, ten bílý tvar jí v neproniknutelné temnotě visel před očima jako přízrak. Stále klesala hlouběji a hlouběji, bosé nohy jí pleskaly po kamenech. Tady nepomůže žádné přesvědčování sama sebe, aby se nebála, vůbec žádné přesvědčování. Tady bude ráda, když to vůbec přežije.

Padesát schodů. Sedmdesát pět. Sto. Zastavila se na stém a dvacátém pátém schodu a uvědomila si, že je opět vidět.

To je šílené, myslela si. Je to jen tvá představivost, Rosie, jen tvá představivost.

Ale nebyla. Pomalu zvedla ruku k obličeji. Ten malý balíček jadérek i ruka, která ho držela, matně zeleně zářily. Zdvihla druhou ruku, tu, ve které držela kámen a to, co zbylo z její noční košile. Vidí, dobrá. Nejdřív otočila hlavu na jednu stranu, pak na druhou. Stěny schodiště slabě zeleně zářily. Plazily se po nich černé stíny, jako by ty stěny byly stěnami akvária, ve kterém plavou zkroucené mrtvé tvary.

Přestaň, Rosie! Přestaň takhle myslet!

Jenže nemohla. Sen nebo ne, byla teď blízko panice a slepému úprku.

Tak se nedívej!

Dobrý nápad. Skvělý nápad. Rosie sklopila oči k slabě zářícím nohám a pokračovala ve scházení schodů a do rytmu svého dýchání si je odpočítávala. Zelené světlo bylo víc a víc jasnější, čím hlouběji scházela a v době, kdy se již dostala na dvě stě dvacet a došlápla na poslední schod, bylo tam jasno jako na pódiu, osvětleném fluorescenčními lampami. Rozhlédla se a snažila se co nejlépe orientovat. Vzduch zde byl čerstvý, i když vlhký… ale přinesl jí pach, který se jí vůbec nelíbil. Byl to zvířecí pach, pach z nějakého divokého zvířete, ukrývajícího se tady dole. Ovšem, byl to býk Erinyes.

Před ní stály tři osamoceně stojící kamenné zídky, které ubíhaly do temnoty. Každá byla asi dvanáct stop vysoká, příliš vysoká na to, aby přes ni viděla. Také zářily tou matnou, zelenou barvou a Rosie si nervózně prohlížela ty čtyři úzké průchody, které tvořily. Kterým jít? Někde daleko před ní dítě opět zakňouralo… ale zvuk se vytrácel. Jako by poslouchala rádio, které někdo sice pomalu, ale ustavičně zeslabuje.

„Plač!“ vykřikla Rosie a nadskočila při ozvěně svého vlastního hlasu: „Ač…ač…ač!“

Nic. Čtyři průchody – čtyři vchody do bludiště – na ni tiše zely, jako by to byly čtyři stejně úzká, svislá ústa sevřená v znechuceném údivu. Nedaleko od druhého zahlédla nějakou tmavou hromádku.

Víš zatraceně dobře, co to je, pomyslela si. Po čtrnácti letech, co jsi poslouchala Normana a Harleye a všechny jejich přátele vést řeči, které se daly popsat jen jedním slovem, tak bys musela být pěkné pitomá, kdybys nepoznala lejno, byť by bylo třeba jen od býka.

Tato myšlenka a vzpomínky, které probudila – vzpomínky na ty muže, jak sedí v obýváku, hovoří o práci a popíjejí pivo a hovoří o práci a pokuřují cigarety a hovoří o práci a vyprávějí vtipy o negrech a buzerantech a přičmoudlících a pak hovoří ještě chvíli o práci a – ji rozzlobily. Místo, aby se tomu pocitu postavila, Rosie se provinila proti celoživotnímu výcviku v sebeovládání a přivítala jej s povděkem. Dělalo jí to dobře, být rozzlobená, být něco jiného než jen vyděšená. Jako děcko měla svůj bojovný pokřik, jakýsi vysoký jekot, který dokázal roztříštit okenní tabulky a skoro rozervat oční bulvy. Za to, že ho používala, ji v jejích deseti letech často kárali a trestali, prý proto, že to není vhodné pro dívku a že to ničí mozek. Nyní se Rosie rozhodla, že zkusí, jestli ho ještě má v repertoáru. Natáhla vlhký podzemní vzduch hluboko do plic, zavřela oči a vzpomínala, jak si na zarostlém dvorku za domem Billa Calhouna hráli na piráty a na kovboje. Na okamžik měla dokonce dojem, že cítí uklidňující vůni své oblíbené flanelové košile, té, kterou nosila, až se doslova na ní rozpadla, a pak rozevřela rty a vydala ze sebe své staré známé vytí.

Byla nadšená téměř až k extázi, že se jí to povedlo stejně jako za starých časů a bylo v tom dokonce ještě něco navíc: i se cítila jako za těch starých časů, kdy si připadala jako kombinace Wonder Woman, Supergirl a Aničky Oakleyové. A zdálo se, že stále ještě na ostatní působí jako dřív; dítě opět spustilo pláč, ještě než se její divoký skřek rozplynul v kamenné temnotě. Dalo by se říct, že vykřikla skutečně z plných plic.

Teď rychle, Rosie, musíš si teď pospíšit. Jestli je opravdu unavené, tak to už dlouho nevydrží.

Rosie udělala pár kroků kupředu, nahlédla do každého ze čtyř vchodů do bludiště a naslouchala. Zdálo se, že pláč se ozývá poněkud hlasitěji z třetího vchodu. Mohla to být jen její představivost, ale alespoň bylo kde začít. Vkročila do něj, její bosé nohy zapleskaly na kamenné dlažbě, pak se zastavila a s nastraženou hlavou a skousnutým dolním rtem naslouchala. Zdálo se, že její válečný pokřik probudil nejen dítě. Někde tam – kvůli ozvěně se nedalo určit, jak daleko – se ozvalo dupání kopyt na kamenech. Pohybovala se pomalu, zdálo se, že se blíží, pak se zase vzdalovala, pak se opět blížila a pak (a to jí připadlo ještě děsivější než všechny ostatní zvuky) se úplně zastavila. Zaslechla hluboké mlaskavé zafunění. Po něm následovalo ještě hlubší zamručení. Pak bylo slyšet jen to dítě, které se slyšitelně rychle vyčerpávalo.

Rosie zjistila, že si býka docela dobře dokáže představit, rozložité zvíře s lesklými chlupy a širokými plecemi, hrozivě se tyčícími nad jeho skloněnou hlavou. V nose má určitě zlatý kruh jako Minotaurus z knih mýtů jejího dětství a v zeleném světle, vyzařujícím ze zdí, se ten kruh bude zářivě blýskat. Erinyes stojí v některém z těch průchodů s rohy ohnutými kupředu. Naslouchají. Čeká na ni.

Kráčela slabě osvětlenou chodbou, jednou rukou se dotýkala zdi a naslouchala dítěti a býkovi. Jedním okem sledovala, jestli na podlaze neuvidí další známky po jeho přítomnosti, ale nic tam nebylo. Zatím ne. Asi po třech minutách její chodba vyústila do další. Zdálo se jí, že dětský pláč se silněji ozývá z levé strany (nebo je to snad tím, že mám silnější levé ucho stejně jako ruku? pomyslela si), a tak zahnula doleva. Udělala jen dva kroky, když na místě zůstala stát. Najednou věděla, k čemu jsou ta jadérka: byla jako Mařenka v podzemí, bez bratříčka, který by s ní sdílel její strach. Vrátila se k vyústění chodby, poklekla a rozbalila balíček. Jadérko položila na podlahu tak, aby jeho špičatý konec ukazoval směr, odkud přišla. Alespoň, řekla si, tady nejsou žádní ptáci, kteří by její znamení sezobali.

Rosie si stoupla a opět vykročila. Pět dalších kroků ji přivedlo k nové chodbě. Nakoukla do ní a viděla, že se o kousek dál dělí na tři větve. Vybrala si prostřední chodbu a označila ji opět jadérkem z granátového jablka. O třicet kroků a dva ohyby dále tato chodba končila slepou uličkou s kamennou zdí, na kterou někdo černou barvou načmáral šest slov: CHCEŠ TO SE MNOU DĚLAT ZEZADU?

Rosie se vrátila na křižovatku chodeb, shýbla se pro své jadérko a položila je na začátek druhé chodby.

8.

Netušila, jak dlouho jí to trvalo, než tímto způsobem našla cestu do středu bludiště, protože naprosto ztratila pojem o čase. Věděla jen, že to nemohlo zas trvat příliš dlouho, protože dětský pláč stále ještě pokračoval… ačkoliv než se Rosie k němu skutečně přiblížila, byl teď čím dál tím víc přerývanější. Dvakrát zaslechla, jak býčí kopyta zaduněla po kamenné podlaze, jednou zdaleka, jednou tak blízko, že zůstala stát s rukama sevřenýma na prsou a čekala, kdy se objeví jeho hlava v její chodbě.

Když se musela vracet, vždy sebrala poslední jadérko a přemístila je, aby si dobře označila cestu zpět. Na začátku jich

měla téměř padesát; když konečně obešla poslední roh a spatřila mnohem jasnější zelenou záři před sebou, zbývala jí jen tři.

Došla na konec chodby, zastavila se v jejím vyústění a hleděla do místnosti, vydlážděné kamennými deskami. Rychle se rozhlédla, hledala nějakou střechu, ale viděla jen černou temnotu, ze které se jí zatočila hlava. Opět se podívala kolem sebe a viděla několik hromádek trusu roztrouseného po podlaze a pak se její pozornost obrátila na střed místnosti. Tam na složených přikrývkách leželo baculaté světlovlasé dítě. Jeho oči byly oteklé od pláče a tvářičky mokré od slz, ale bylo teď docela potichu, alespoň prozatím. Nožky mělo zvednuté a zdálo se, že si prohlíží prstíky na nohou. Tu a tam ze sebe vydalo uplakaný, zajíkavý vzdech. Tyto zvuky Rosii dojaly víc než všechen ten jeho pláč předtím; připadalo jí, že dítě vědělo, že bylo opuštěné.

Přines mé děťátko.

Čí děťátko! Kdo ve skutečnosti je? A kdo je sem přinesl?

Rozhodla se, že nebude hledat odpověď na tyto otázky, alespoň prozatím ne. Stačilo, že tady leží, dokonale slaďounké a úplně samo a snaží se samo sebe uklidnit tím, že si hraje se svými prstíčky v ledově zeleném světle uprostřed bludiště.

A to světlo jí také nedělá dobře, pomyslela si roztržitě Rosie a spěchala doprostřed místnosti. Musí to být nějaký druh záření.

Dítě otočilo hlavu, uvidělo Rosii a natáhlo k ní ruce. Tímto gestem si už Rosii naprosto získalo. Zabalila je do pokrývky a pak je zvedla. Holčička vypadala tak na tři měsíce. Objala Rosiin krk a pak jí hlavička upadla – bum! – na Rosiino rameno. Začala opět plakat, ale jen velmi slabě.

„To je dobrý," řekla Rosie a poplácala drobný uzlíček po zádech. Cítila vůni dětské pleti, teplou a sladší než všechny parfémy. Zabořila nos do vlásků, které pokrývaly dokonale utvářenou lebku. „To je dobrý, Caroline, všechno je v pořádku, teď se tady z toho oškli-"

Zaslechla dunění kopyt blížící se za ní a zavřela pusu a modlila se, aby býk nezaslechl cizí hlas, modlila se, aby se kopyta jako předtím otočila a začala se opět vzdalovat, aby se býk pustil cestou, která ho odvede od ní dál. Tentokrát se tak nestalo. Údery kopyt bylo slyšet blíž – silněji. Pak přestaly, ale slyšela, jak něco velkého ztěžka dýchá, jako tlusťoch supící do schodů.

Rosie se s dítětem v náruči pomalu otočila směrem ke zvukům a měla pocit, že je stará a ochromená. Otočila se k Erinyesovi a Erinyes tam stál.

Ten býk mě ucítí a přiběhne. Tak jí to říkala ta žena v červených šatech… a ještě něco jiného. Šel by jen po mně, ale zabil by nás obě. Ucítil ji Erinyes? Ucítil ji, i když právě neměla měsíčky? Rosie si to nemyslela. Pomyslela si, že býk měl za úkol hlídat dítě – možná jen hlídat cokoliv, co se nacházelo ve středu bludiště – a že ho tam přivedl zvuk dětského pláče, stejně jako Rosii. Možná, že na tom záleželo, možná, že ne. V každém případě, býk byl tady a bylo to to nejošklivější zvíře, jaké kdy Rosie v životě viděla.

Stál ve vyústění chodby, kterou právě přiběhl, stejně tak proměnlivého tvaru jako chrám, kterým prošla – připadalo jí, jako by se na něj dívala skrz proud čiré, rychle tekoucí vody. Ale sám býk byl, alespoň v této chvíli, naprosto nehybný. Hlavu měl skloněnou. Obrovským paznehtem, tak hluboko rozčísnutým, že vypadal jako obří ptačí spár, hrabal do kamenné podlahy. Jeho plece převyšovaly Rosiiných pět stop a šest coulů nejméně o čtyři couly a jeho váhu odhadovala přinejmenším na dvě tuny. Vršek jeho hlavy byl plochý jako kladivo a hedvábně se leskl. Silné a krátké rohy nebyly delší než stopa, ale byly ostré a špičaté. Rosie si lehce dokázala představit, jak snadno by se zabořily do jejího nahého břicha… nebo do jejích zad, kdyby se pokusila utéct. Ale to, jak by se při takové smrti cítila, to si představit nedokázala ani po všech těch letech s Normanem.

Býk zvedl lehce hlavu a ona uviděla, že má nad středem nozder opravdu jen jedno velké a zrůdné oko, potažené blankou. Jak skláněl svoji hlavu a svými ostrými kopýtky opět začal neúnavně podupávat, pochopila také ještě něco jiného: připravoval se k útoku.

Rosie nadskočila, když dítě, téměř přímo do jejího ucha, ze sebe vydalo srdcervoucí zavytí.

„Pššt," řekla a pohoupala ho v náručí. „Pššt, děťátko, neboj se, neboj."

Ale bylo čeho se bát. Ten býk stojící tam v úzkém průchodu jí vyrve vnitřnosti a ozdobí jimi tyto podivné zářící zdi. Představovala si, že v té zelené záři budou mít černou barvu jako stíny, které občas jakoby zahlédla, svíjející se v hlubinách kamenů. V celé místnosti nebylo kam se schovat, nebyl tam ani jediný sloup, za kterým by mohla najít útočiště, a kdyby běžela k vyústění chodby, kterou sem přišla, slepý býk by zaslechl její kroky na kamenné podlaze a odřízl jí cestu dřív, než by byla v půlce – nabral by ji na rohy, mrštil jí proti zdi, znova ji nabral a pak ji usmýkal k smrti. A dítě také, pokud by jej udržela.

Má jen jedno oko a to oko je slepé, ale jeho čich je v pořádku.

Rosie stála a široce rozevřenýma očima jej pozorovala, hypnotizovaná jeho hrabajícím kopytem. Když hrabání konečně přestalo –

Pohlédla na vlhký, zmuchlaný uzlíček ze své noční košile, který držela v ruce. Uzlíček z noční košile, v jehož středu je kámen, zabalený v plátně.

Jeho čich je v pořádku.

S očima upřenýma na býka poklekla na koleno a pravou rukou si přidržovala dítě na rameni. Levačkou rozevřela noční košili. Kousek plátna, do kterého zabalila kámen, byl původně tmavě červený od krve „Wendy Yarrowové", ale liják většinu krve spláchl a látka teď měla vybledle růžovou barvu. Jen cípy plátna ovázané kolem kamene byly tmavší – vlastně měly purpurově červenou barvu, barvu rose madder.

Rosie vzala kámen do levé dlaně a cítila, jak je těžký. Ve chvíli, kdy se býkovy nohy napnuly, aby vyrazil, hodila kámen, poslala ho po podlaze kousek nalevo od něj. Jeho hlava se otočila tím směrem, nozdry se rozšířily a býk vyrazil

k předmětu, který jak slyšel, tak i cítil.

Rosie bleskově vyskočila na nohy. Zmačkané zbytky své noční košile nechala ležet vedle pokrývek, na kterých leželo dítě. V ruce ještě držela balíček se třemi zbývajícími jadérky granátového jablka, ale Rosie si to ani neuvědomovala. Byla si vědoma jen toho, jak utíká přes místnost ke své chodbě, zatímco Erinyes za ní útočil na kámen, nakopl ho kopytem, pak se za ním opět vrhl a přitom ztěžka funěl. Utíkala, to ano, ale pomalu a zase si připadala jako v nějakém snu, protože takhle ve snech přece lidé vždycky utíkají, zvlášť v těch zlých, kde pronásledovatel je vždy jen dva kroky za vámi. Ve zlých snech je úprk vždy jako balet pod vodou.

Vběhla do úzké chodby zrovna ve chvíli, když zaslechla, jak se opět přibližuje dunění kopyt. Blížily se rychle a směřovaly rovnou na ni, a když již byly blízko, Rosie vykřikla a přitiskla si plačící a vyděšené dítě k prsům a utíkala o život. K ničemu to nebylo. Býk byl rychlejší. Doběhl ji… a pak přeběhl kolem ní a kousek před ní zahnul vpravo. Erinyes sice zavčas prohlédl léčku s kamenem, aby ji ještě mohl dohnat, ale spletl si prostě chodbu.

Rosie pospíchala, sotva popadala dech, v ústech měla vyschlo a cítila, jak jí rychle tluče srdce nejen ve spáncích, ale i v hrdle, v očích. Neměla sebemenší ponětí o tom, kde se asi může nacházet nebo ve kterém směru jde; teď všechno záleželo na jadérkách. Pokud by jen na jedno zapomněla, mohla by tady bloudit celé hodiny, dokud by ji býk nakonec nenašel a nerozdupal.

Dostala se ke křižovatce pěti chodeb, podívala se dolů a jadérko tam neviděla. Co ale viděla, byl stříkanec třpytící se, páchnoucí býčí močí a přitom ji napadla příšerně pravděpodobná myšlenka. Co když tam jadérko bylo? Byla pravda, že si nemohla vzpomenout, že by ho tam pokládala, takže to nemuselo nic znamenat. Ale na druhé straně, si také ani nedokázala vzpomenout, že by ho tam nepokládala. Co když ano a co když ho býk sebral svým kopytem, když tu uháněl se skloněnou hlavou a krátkými ostrými rohy rozrážel vzduch a vše kolem kropil svojí močí?

Na to nesmíš myslet, Rosie – ať je to pravděpodobné nebo ne, na to nesmíš myslet. Ochromí tě to a pak vás býk obě zabije.

Přelétla přes křižovatku a přidržovala přitom dítě za krk, aby se mu nekývala hlavička dopředu a dozadu. Chodba asi dvacet yardů pokračovala rovně a pak zatáčela do pravého úhlu a pak dalších dvacet yardů směřovala opět rovně, až vyústila do další chodby. Rychle tam běžela a domlouvala sama sobě, že nesmí ztratit hlavu, pokud tam nenajde žádné jadérko. V takovém případě se jen prostě vrátí, kudy přišla až k pěti chodbám a zkusí tu vedlejší, prostě to je jednoduché jako facka, žádné zmatky… jen si zachovat zdravý rozum, o to jde. A i když se snažila těmito řečmi uklidňovat, přesto někde v pozadí její mysli naříkavě kňoural vyděšený hlas, Jsi ztracená, za to, ze jsi opustila svého manžela, tak jsi nakonec dopadla, jsi ztracená v bludišti, hraješ si na schovávanou ve tmě s býkem, za nějaké šílené ženské vyřizuješ pochůzky… tohle se stává špatným manželkám, manželkám, které se nedokáží držet na svém místě v řádu věcí. Ztracená ve tmě…

Uviděla jadérko, jehož zašpičatělý konec jasně směřoval k rozvětvení chodby napravo a vzlykla úlevou. Políbila dítě na tvářičku a viděla, že již zase usnulo.

9.

Rosie zahnula vpravo a šla s Caroline – bylo to stejně dobré jméno jako každé jiné – v náručí. Stále se nemohla zbavit toho pocitu, jako by byla za sklem akvária, pocitu, který máme, když se nám něco zlého zdá, ani strachu, že dojde na křižovatku chodeb, kterou zapomněla označit jadérkem, ale všechna jadérka byla na svém místě. Ovšem, Erinyes tam byl také a dunění jeho kopyt na kamenech, chvílemi vzdálené a zastřené, chvílemi blízké a děsivě jasné, jí připomněly, jak s rodiči jela na výlet do New York City, když jí bylo asi pět nebo šest let. Nejvíce jí z celého výletu v paměti utkvěly dvě věci, to, jak soubor Rockettes krásně současně vyhazoval nohy do vzduchu na pódiu Rádio City Music Hall, jak se jejich nohy pohybovaly v dokonalé souhře, a pak také vzpomínala na ruch a zmatek na Hlavním nádraží, s jeho ozvěnami a velkými světelnými tabulemi a neustálým přílivem a odlivem lidí. Lidé na Hlavním nádraží ji fascinovali stejně jako Rockettes (vlastně to bylo z podobných důvodů, ale to jí došlo až mnohem později), ale vlaky jí opravdu naháněly hrůzu, protože se nedalo říct, odkud přijíždějí a kam odjíždějí. Nelidské skřípání a rachot sílilo a utichalo, někdy přicházelo z dálky, někdy se zdálo, že otřásá podlahou přímo pod jejíma nohama. Když poslouchala, jak býk Erinyes naslepo pobíhá bludištěm, vrátila se jí tato vzpomínka s neuvěřitelnou jasností. Rosie pochopila, že ona, která nikdy nevsadila ani dolar do státní loterie, která si nikdy nezahrála ani v kostelním bingu o krocana a sadu skleniček, teď hrála hazardní hru, ve které byl výhrou její život a prohrou její smrt… a také smrt dítěte. Pomyslela na toho muže na Portsideském nádraží, toho s hezkou, nespolehlivou tváří a skořápkami na víku kufříku. Teď ona je pikové eso. Faktem zůstávalo, že k tomu, aby je našel, býk nutně nepotřeboval své uši nebo čich; při troše smůly by stačilo, aby o ně zakopnul.

Ale to se nestalo. Rosie obešla poslední roh a uviděla schody vedoucí nahoru. Utíkala k nim a popadala dech, plakala a smála se. Vyběhla asi půl tuctu schodů a ohlédla se. Odsud v tlumeném světle bylo vidět kroutící se uličky bludiště, pravolevý zmatek ohybů, spojení a slepých uliček. Někde daleko vpravo slyšela Erinyesova kopyta. Jak utíkají pryč. Byly teď před ním v bezpečí a Rosiina ramena se úlevou uvolnila.

Hlas „Wendy Yarrowové“ naplnil její hlavu: Toho si už nevšímej, přines sem teď to dítě. Bylas dobrá, ale ještě to nemáš za sebou.

Ne, to určitě ne. Čekalo ji ještě přes dvě stě schodů, tentokrát navíc s dítětem v náručí a již teď se cítila vyčerpaná.

Jedno po druhém, drahá, řekla Rozumná Praktická. Tak se to musí dělat. Jedno po druhém.

Ano, ano. Paní RP, královna postupné filozofie.

Rosie vykročila (jedna noha po druhé), občas se ohlédla, a jak se za ní bludiště propadalo, na mysl jí přicházely napolo dokončené

(umějí býci chodit po schodech?)

děsivé myšlenky. Dítě v její náručí se jí zdálo čím dál tím těžší, jako by tu působil nějaký podivný fyzikální zákon: čím

blíž k povrchu, tím je dítě těžší. Již nad sebou viděla hvězdičku denního světla a pevně k ní upírala oči. Chvíli to vypadalo, že si s ní zahrává, protože se vůbec nepřibližovala, zatímco její dech se zrychloval a krev jí zuřivě tepala ve spáncích. Poprvé po téměř dvou týdnech ji začaly opravdu silně bolet ledviny, začalo v nich škubat v jakémsi kontrapunktu k tlukotu jejího srdce. Jak mohla, tak si toho co nejméně všímala – a stále upírala zrak na světélko v dálce. Konečně se začalo zvětšovat a dostalo tvar otvoru na konci schodů.

Pět kroků od východu jí svaly pravého stehna projela ochromující křeč, která jí sevřela svaly od kolena až po pravou hýždi. Když si na stehno sáhla, aby se ho pokusila rozmasírovat, bylo to, jako by sáhla na kámen. S tichým sténáním a pusou staženou v chvějícím se, bolestném úšklebku, si třela svaly (něco takového si během svého dlouholetého manželství musela dělat často), až začaly povolovat. Skrčila nohu v koleni, aby zkusila, jestli se křeč vrátí. Nevrátila se, a tak opatrně vyšla zbývající schody a na nohu jen lehce našlapovala. Když vyšla na povrch, zůstala stát a oslněně se rozhlížela jako horník, který naproti veškerému svému očekávání přežil strašný zával.

Během doby, co byla v podzemí, vítr roztrhal mraky a teď svítilo zamlžené letní slunce. Vzduch byl těžký a vlhký, ale Rosii připadalo, že se jí ještě nikdy nedostalo lahodnějšího nadechnutí. Vděčně obrátila tvář mokrou od slz a potu k modré obloze, prosvítající mezi plujícími mraky. Někde daleko dál slabě hřmělo, jako by jí poražený býček planě vyhrožoval. Připomnělo jí to Erinyese, jak běhá tou tmou tam dole a stále ještě hledá ženu, jež vnikla na jeho území a ukradla jeho poklad. Cherchez la femme, pomyslela si Rosie se stopou úsměvu. Můžeš si klidně cherchez, co budeš chtít, kámo; tahle femme – a to se ani nezmíním o její petite fille – je už v trapu.

10.

Rosie se pomalu vzdalovala od schodiště. Na začátku pěšinky, která vedla zpět do hájku s mrtvými stromy, si sedla na zem s dítětem v klíně. Chtěla jen nabrat dech, ale zamlžené slunce ji začalo pálit do zad, a když opět zvedla hlavu, nějaká malá změna v poloze stínů jí napověděla, že si asi na chvilku zdřímla.

Jak s bolestným úšklebkem vstávala, protože jí přitom projela bolest svaly na pravém stehně, uslyšela hašteřivý křik hejna ptáků – znělo to, jako když se početná rodina hádá při nedělním obědě. Dítě v jejím náručí trochu zachrápalo, když si ho Rosie posunula do pohodlnější polohy, mezi pootevřenými rty se mu objevila bublinka ze slin a pak zase utichlo. Rosie mu jeho klidnou, spící důvěřivost záviděla i ji dojímala.

Vydala se po pěšině, pak se zastavila, ohlédla se na jediný živý strom s jeho lesklými, dlouhými listy a záplavou smrtelně červených plodů a na vchod do podzemí, jak vystřižený z pohádek, zející opodál. Dlouze se na to vše dívala a snažila se co nejvíce si to zapamatovat.

Jsou skutečné, pomyslela si. Jak by něco, co vidím tak jasně, mohlo být jiné než skutečné? A usnula jsem, to vím, ze jsem usnula. Jak bych mohla usnout ve snu? Jak by člověk mohl usnout, když už spí?

Zapomeň na to, řekla Rozumná Praktická. To je to nejlepší, co alespoň prozatím můžeš udělat.

Ano, asi je.

Rosie opět vykročila, a když došla k vyvrácenému stromu ležícímu přes cestu, spíš ji pobavilo než naštvalo, když zjistila, že si mohla krásně ušetřit prodírání se oklikou kolem nastražených kořenů: okolo špičky stromu se dalo bez problémů projít.

Alespoň teď se dá, pomyslela si, když tudy procházela. Jsi si jistá, že to tady bylo i předtím, Rosie?

K jejím uším doléhalo přibližující se pleskání vody o kameny v černém potoku, a když k němu došla, viděla, že jeho hladina již začala klesat, a kameny na přechodu se již nezdály tak nebezpečně malé; teď vypadaly skoro jako velké dlaždice a i pach vody již ztratil svoji zlověstnou přitažlivost. Teď už ta voda byla cítit jen jako velmi tvrdá voda, taková, která vám nechává rezavý kruh okolo vany a záchodové mísy.

To ptačí hašteření – Ty jsi to udělal, Ne já ne, Ano ty jo – opět začalo a ona uviděla dvacet nebo třicet těch největších ptáků, jaké kdy v životě spatřila, sedících ve vyrovnané řadě na špičce chrámové střechy. Byli příliš velcí na vrány a po chvíli se rozhodla, že by to mohla být zdejší verze krkavců nebo supů. Ale odkud se tu vzali? A proč jsou tady?

Aniž by si uvědomovala, co dělá, dokud se dítě nezavrtělo a nezačalo ve spánku protestovat, Rosie tiskla dítě silněji a silněji k prsům, když pozorovala ptáky. Ve stejném okamžiku všichni vzlétli, jejich křídla vydávala zvuk, jako když vítr pleská mokrými prostěradly na šňůře. Připadalo jí, jako by si všimli, že se na ně dívá, a to se jim nelíbilo. Většina z nich odletěla pryč k zahradě mrtvých stromů, ale několik jich stále kroužilo po zamlžené obloze nad její hlavou jako zlověstní supové ve westernu.

Odkud přiletěli? A co tu chtějí?

Další otázky, na které Rosie neznala odpovědi. Odstrčila je od sebe a po kamenech přešla potok. Když se blížila k chrámu, zahlédla neudržovanou, ale viditelnou cestičku, vedoucí kolem jeho kamenné zdi. Bez jakéhokoliv vnitřního sebezpytování se po ní vydala, ačkoliv byla nahá a obě strany cestičky byly lemovány trním. Opatrně kráčela, natáčela se na bok, aby si ho nepoškrábala a držela

(Carolinu)

nahoře, mimo dosah trnů. Přesto ji dva šlahouny pořádně poškrábaly, ale jen jeden škrábanec – přes její těžce zkoušené pravé stehno – byl dostatečně hluboký, aby z něj tekla krev.

Když obešla chrám a ocitla se před ním, při pohledu na jeho čelo se jí zdálo, že se budova nějak změnila a že ta změna je tak základní, že ji ani není schopná pochopit. Na chvilku na tu myšlenku zapomněla, když s úlevou zahlédla „Wendy“, stále ještě stojící u porazeného sloupu, ale poté, co udělala půl tuctu kroků k ženě v červených šatech, zastavila se a pohlédla zpět, otvírala svůj zrak té budově, otvírala jí i svou mysl.

Tentokrát jí ta změna hned došla a překvapením vykřikla. Chrám Býka teď vypadal zkameněle a neskutečně… jako by byl jen ve dvou dimenzích. To Rosii připomnělo jednu básničku, co četla ještě na střední škole, něco o namalované lodi na namalovaném oceánu. Ten zvláštní znervózňující pocit, že chrám má špatnou perspektivu (nebo že se nachází v

nějakém cizím, neeuklidovském vesmíru, kde platí jiné zákony geometrie) pominul a aura hrozby, která se nad budovou vznášela, odešla též. Teď jeho křivky byly rovné na všech místech, kde rovné být měly, aby budova dělala slušný dojem; nebyly tam žádné náhlé ohyby nebo prohlubně, které by mohly oko urážet. Budova vlastně vypadala jako obraz, namalovaný nějakým svátečním malířem, jehož průměrný talent a sentimentální romantismus se daly dohromady, aby vytvořily dílo špatného umění – druh obrazů, které vždy zůstanou ležet v nějakém koutě ve sklepě nebo na půdě spolu se starými výtisky National Geographicu a krabicemi se skládačkami, u kterých pár kousků chybí.

Anebo taky, v málokdy navštěvované třetí uličce zastavárny.

„Ženo! Ty, ženo!“

Otočila se zpátky k „Wendy“ a viděla, jak na ni netrpělivě mává.

„Pospěš si a přines sem to dítě! Tohle není žádná turistická atrakce!“

Rosie si jí nevšímala. Pro dítě dala v sázku svůj život a neměla v úmyslu se nechat popohánět. Odhrnula pokrývku a spatřila tělo, které bylo stejně tak nahé a ženské jako její vlastní. Ale tam veškerá podobnost končila. Dítě nemělo žádné jizvy, žádné značky zubů, připomínající starou loveckou past. Pokud Rosie viděla, na celém roztomilém tělíčku neměla ani jedinou pihu. Pomalu holčičce přejela prstem po celém těle, od kotníčku až po rameno. Dokonalé.

Ano, dokonalé. A teď, když jsi pro ni riskovala svůj život, Rosie, teď když jsi ji zachránila z temnoty a před býkem a Bůh ví před čím ještě, co tam dole mohlo být, máš snad v úmyslu ji předat těm dvěma ženám? Obě dvě mají nějakou chorobu, která se v nich šíří a ta na kopci to navíc ani nemá v hlavě v pořádku. Vážně to nemá v hlavě v pořádku. Chceš jim opravdu to dně dát?

„Bude v pořádku,“ řekla snědá žena. Rosie se otočila po hlase. „Wendy Yarrowová“ teď stála za ní a dívala se s naprostým pochopením na Rosii.

„Ano,“ řekla a přikývla, jako by Rosie své pochybnosti vyslovila nahlas. „Já vím, co si myslíš, a říkám ti, že to je v pořádku. Ona je šílená, o tom nikdo na světě nemůže pochybovat, ale její šílenství dítě nezasáhne. Ona ví, že i když ho porodila, nepatří jí, stejně jako nepatří ani tobě.“

Rosie pohlédla směrem ke kopci, kde spatřila ženu v chitónu stát vedle poníka a čekat, jak to dopadne.

„Jak se jmenuje? zeptala se. „Matka toho dítěte? Je to –“

„Na tom nezáleží,“ rychle ji žena v červených šatech přerušila, jako by chtěla Rosii zabránit vyřknout slova, která je lépe ne vyslovovat. „Na jejím jménu nezáleží. Záleží na tom, co si myslí. Poslední dobou bývá poněkud netrpělivá. Radši bychom měly nechat toho žvanění a vypadnout.“

Rosie řekla: „Zvykla jsem si říkat mému miminku Caroline. Norman řekl, že mohu. Jemu na tom ve skutečnosti nijak nezáleželo.“ Začala plakat.

„Zdá se mi, že to je pěkné jméno. Vznešené jméno. Teď už neplač. Už toho nech.“ Jednou rukou objala Rosii kolem ramen a společně začaly stoupat po svahu kopce. Pod Rosiinýma bosýma nohama tráva tiše ševelila a lechtala jí na kolenou. „Poslechneš mou radu, ženo?“

Rosie se na ni zvědavě zadívala.

„Já vím, že se těžko radí o smutných záležitostech, ale věz, že k tomu, abych dávala rady, mám dobrou kvalifikaci: narodila jsem se v otroctví, vyrostla jsem v řetězech a svobodu mi dala žena, která není úplnou bohyní. Ona.“ Ukázala na ženu, která je mlčky pozorovala a čekala na ně. „Napila se z pramenu věčného mládí a mně z něj také dala napít. Nyní spolu kráčíme životem a nevím jak ona, ale někdy, když se podívám do zrcadla, přeji si, abych měla vrásky. Pohřbila jsem své děti a jejich děti a děti jejich dětí až do páté generace. Viděla jsem války, jak přecházejí, a jako vlny na pláži smazávají stopy nohou a smývají hrady z písku. Viděla jsem hořící těla a stovky hlav nabodnutých na kůly, které lemovaly ulice města Lud. Viděla jsem, jak vůdci byli zavražděni a jejich místa uchvátili blázni a pořád ještě žiju.“

Zhluboka vzdychla.

„A tak stále ještě žiju a to mě opravňuje k tomu, abych ti dávala rady. Poslechneš je? Rychle mi odpověz. Není to zrovna něco, co bych chtěla, aby ona slyšela a už se rychle blížíme.“

„Ano, pověz mi to,“ řekla Rosie.

„Je lepší se s minulostí nijak nepárat. Nezáleží na tom, kolik ran jsme dostaly, ale na tom, kolik jsme jich přežily. A teď si pamatuj, pro zachování svého zdravého rozumu a možná i života, nedívej se na ni!“

Žena v červeném ta slova zamumlala tichým naléhavým šepotem. Za necelou minutu Rosie opět stála před světlovlasou ženou. Pevně upírala oči na okraj chitónu Rose Madder, a dokud se „Caroline“ nezačala kroutit v jejím náručí a rozhořčeně mávat ručičkama, ani si neuvědomovala, že dítě opět pevně tiskne k prsům. Dítě se probudilo a s živým zájmem si prohlíželo Rosii. Jeho oči měly stejnou mlhavě modrou barvu jako nebe nad její hlavou.

„Dobře jsi vykonala, co jsi měla vykonat,“ řekl jí ten hluboký a lahodně chraplavý hlas. „Děkuji ti. Teď mi ji dej.“

Rose Madder natáhla ruce. Byly pokryty svíjejícími se stíny. A Rosie spatřila něco, co se jí ještě míň líbilo: mezi ženinými prsty se rozrůstal bujný zelenošedý lišej, který vypadal jak mech. Nebo šupiny. Aniž by si uvědomovala, co dělá, Rosie přitiskla dítě k sobě. Tentokrát se začalo vzpírat ještě víc a krátce vykřiklo.

Sáhla po ní hnědá ruka a stiskla jí rameno. „To je v pořádku, říkám ti. Nikdy by jí neublížila, a než naše cesta skončí, většinou se o ni budu starat já. To nebude trvat dlouho a pak dítě předá… no, na tom teď nezáleží. Teď je na nějakou dobu to dítě její. Tak dej jí ho.“

S pocitem, že to je to nejtěžší, co kdy v celém svém těžkém životě udělala, Rosie jí dítě podala. Z místa, kde se nacházely jen tušené paže, se slabě ozvalo uspokojené zamručení. Dítě pohlédlo do tváře, kterou Rosie nesměla spatřit a… rozesmálo se.

„Ano, ano,“ zazpíval lahodný, chraplavý hlas a v tom hlase ucítila něco podobného, co bylo v Normanově úsměvu, něco, při čemž měla chuť začít křičet hrůzou. „Ano, srdíčko, byla tam tma, že? Tmavá a ošklivá a zlá, ach ano. Maminka to ví.“

Skvrnité ruce přitiskly dítě k purpurově červenému rouchu. Dítě vzhlédlo, usmálo se a pak položilo hlavičku na matčina prsa a opět zavřelo oči.

„Rosie," řekla žena v chitónu. Její hlas byl zadumaný, přemýšlivý a šílený. Byl to hlas despoty, který se brzy chopí absolutního velení nad imaginárními armádami.

„Ano," Rosie téměř zašeptala.

„Ta pravá Rosie. Rosie Pravá."

„A-ano. Asi ano."

„Pamatuješ, co jsem ti řekla, než jsi šla tam dolů?"

„Ano," řekla Rosie. „Velice dobře si to pamatuji." Přála si, aby tomu tak nebylo.

„Co to bylo?" zeptala se lačně Rose Madder. „Co jsem ti řekla, Rosie Pravá?"

„„Odměním se ti."

„Ano. Odměním se ti. Hodně jsi se bála tam dole ve tmě? Bylo to pro tebe hodně zlé, Rosie Pravá?"

Pozorně si to promýšlela. „Bylo to zlé, ale ne to nejhorší. Myslím, že nejhorší byl ten potok. Tolik se mi chtělo se napít."

„Je v tvém životě hodně věcí, které bys chtěla zapomenout?"

„Ano, myslím, že ano."

„Tvůj manžel?"

Přikývla.

Žena se spícím dítětem na prsou promluvila s takovou jistotou, že Rosii zamrazilo u srdce. „Rozvedeš se s ním."

Rosie opět otevřela ústa, ale zjistila, že ze sebe nedokáže vydat jediné slovo, a tak je zase zavřela.

„Muži jsou zvířata," řekla Rose Madder konverzačním tónem. „Někteří se dají ochočit a vycvičit. Jiní zase ne. A když se setkáme s takovým, co se ochočit a vycvičit nedá – se zlým samcem samotářem – máme se snad cítit prokleté nebo oklamané? Máme si snad sednout na okraj cesty – nebo v tomto případě do houpacího křesla vedle své postele – a plakat nad svým osudem? Máme se snad zlobit na naše ka? Ne, protože ka je kolem, které hýbe světem a muže nebo ženu, kteří by se odvážili proti němu namířit svůj hněv, rozdrtí svojí váhou. Ale proti zlým samcům se musí bojovat. A k tomuto úkolu musíme přistupovat s nadějí v srdcích, protože každé další takové zvíře bude zase trochu jiné."

Bill není zvíře, pomyslela si Rosie a věděla, že se to nikdy neodváží říct nahlas před touto ženou. Příliš snadno si tuto ženu dokázala představit, jak se na ni vrhá a rdousí ji zuby.

„V každém případě, ta zvířata spolu budou bojovat," řekla Rose Madder. „Tak oni to dělají, že skloní hlavu a útočí jeden na druhého, aby si vyzkoušeli rohy. Chápeš?"

Rosie si najednou uvědomila, že chápe, co se jí to ta žena snaží říct a naplnilo ji to hrůzou. Zvedla prsty k ústům a dotkla se svých rtů. Byly suché, horečnaté. „Bojovat se nebude," řekla. „Bojovat nebudou, protože o sobě nevědí. Oni –"

„Zvířata budou spolu bojovat," opakovala Rose Madder a pak něco podala Rosii. Chvilku jí to trvalo, než si uvědomila, že to je ten zlatý náramek, který nosila nad pravým loktem.

„Já… já nemůžu…"

„Vezmi si to," řekla žena v chitónu s náhlou zlobnou netrpělivostí. „Vezmi si to, vezmi si to! A už nekňourej! Při všech bozích, kteří tady kdy byli, přestaň s tím tvým pitomým ovčím kňouráním!"

Rosie natáhla chvějící se ruku a vzala náramek. Ačkoliv ho světlovlasá žena předtím měla na sobě, byl studený. Jestli mi řekne, ať si ho navléknu, tak nevím, co udělám, pomyslela si Rosie, ale Rose Madder ji o to nepožádala. Místo toho svou skvrnitou rukou ukázala směrem k olivovníku. Malířský stojan byl pryč a obraz – který byl jak ten obraz v jejím pokoji – se rozrostl do obrovských rozměrů. Také se změnil. Ještě stále na něm byl pokoj v Tremontské ulici, ale už na něm nebyla ta žena s obličejem otočeným ke dveřím. V pokoji byla tma. Jen pramen světlých vlasů a nahé rameno vykukovaly z pokrývky na posteli.

To jsem já, pomyslela si Rosie s údivem. To jsem já, jak spím a zdá se mi tento sen.

„Jdi dál," řekla Rose Madder a dotkla se jejího zátylku. Rosie udělala krok kupředu k obrazu, hlavně proto, aby se dostala z dosahu i toho nejlehčímu dotyku té studené a příšerné ruky. Hned poté si uvědomila, že slyší – velmi slabě – zvuky dopravního ruchu. Cvrčci skákali ve vysoké trávě kolem jejích kotníků. „Jdi dál, malá Rosie Pravá. Děkuji ti za to, že jsi zachránila mé děťátko."

„Naše děťátko," řekla Rosie a zhrozila se nad svojí drzostí. Člověk, který se tuto ženu pokouší opravovat, musí být sám šílený.

Ale žena v purpurově červeném chitónu vypadala spíš pobavená než rozzlobená, když jí odpověděla. „Ano, ano, když chceš – naše děťátko. Teď ale už jdi dál. Pamatuj si, co si máš pamatovat a zapomeň to, co má být zapomenuto. Dávej na sebe pozor, až budeš mimo dosah mého pohledu."

To se vsaď, pomyslela si Rosie. A taky za tebou nebudu chodit a doprošovat se nějakých laskavostí, na to se můžeš spolehnout. To by bylo, jako bych si najala Idi Amina, aby dodával jídlo na zahradní slavnost nebo Adolfa Hitlera, aby –

Tok jejích myšlenek se přerušil, jakmile spatřila, že žena na plátně se v posteli pohnula a přetáhla si přikrývku přes holé rameno.

Teď už to nebylo plátno, teď už ne.

Bylo to okno.

„Jdi dál," potichu řekla žena v červených šatech. „Bylas dobrá. Odejdi dřív, než změní svůj názor na to, co k tobě cítí."

Rosie vykročila k obrazu a za ní opět promluvila Rose Madder, jejíž hlas již nebyl ani lahodný, ani chraplavý, ale

silný, hrubý a vražedný: „A pamatuj si: Odměním se ti!“

Rosiiny oči při tomto neočekávaném výkřiku prudce mrkly a ona se vrhla kupředu, najednou si byla jistá, že žena v chitónu zapomněla na službu, kterou jí Rosie prokázala a nakonec se ji rozhodla zabít. O něco zaškobrtla (byl to snad dolní okraj plátna?) a najednou měla pocit, že padá. Ucítila, jak se jí převrací žaludek jako na pouťové atrakci, a pak už následovala jen tma, řítící se kolem jejích očí a uší. A zdálo se jí, že slyší nějaké zlověstné zvuky, sice v dálce, ale přibližující se. Možná, že to byl zvuk vlaků v hlubokých tunelech pod Hlavním nádražím, možná že to bylo dunění hromu nebo to snad byl býk Erinyes, jak běží do slepých hlubin svého bludiště se skloněnou hlavou a krátkými ostrými rohy protíná vzduch. A pak, alespoň na malou chvilku, Rosie o ničem nevěděla.

11.

Až do sedmi hodin ráno se tiše a bez myšlenek vznášela jako snící embryo v placentárním obalu. Pak ji Big Ben vedle její postele vytrhl ze spánku svým nelítostným rykem. Rosie si zprudka sedla, rukama před sebou zamávala jako pařáty a vykřikla něco, čemu sama nerozuměla, slova ze snu, který již v té chvíli zapomněla: „Nenuť mě se na tebe dívat! Nenuť mě se na tebe dívat! Nenuť mě! Nenuť mě!“

Pak spatřila krémové zdi a pohovku, která spíš vypadala jako úzké sedátko pro dva, a světlo přicházející oknem a díky těmto předmětům se vrátila do reality. Ať už ve svých snech byla kýmkoliv a ať byla kdekoliv, nyní byla Rosie McClendonová, svobodná žena, která nahrávala knihy na kazety pro živé lidi. Dlouhou dobu žila se zlým člověkem, ale opustila ho a potkala jiného muže, dobrého. Bydlela v pokoji na Trentonské ulici číslo 897, v druhém patře na konci chodby, s hezkým výhledem do Bryant Parku. Ach, a ještě něco. Byla svobodnou ženou, která si už nikdy v životě nedá velký hot-dog, zvlášť ne se zelím. Zdálo se, že oni s tím nesouhlasili. Nemohla si vzpomenout, o čem snila,

(pamatuj si, co si máš pamatovat a zapomeň to, co má být zapomenuto)

ale věděla, jak sen začal: tím, jak vešla do toho prokletého plátna jako Alenka do zrcadla.

Rosie chvilku zůstala sedět, vnořovala se do svého světa Rosie Pravé, co nejlépe uměla a pak sáhla po neúnavném budíku. Místo, aby ho uchopila, shodila ho na zem. Teď ležel na zemi a stále vydával ten svůj rozčilený, nesmyslný řev.

„Zaměstnejte tělesně postižený lidi, pobavíte se pohledem na ně,“ zakrákala.

Natáhla se pro budík, stále tak fascinovaná světlými kadeřemi, které zahlédla koutkem oka, kadeře, které snad ani nemohly patřit té poslušné, ustrašené myšce Rose Danielsové. Chytla budík do ruky, nahmatala knoflík, kterým se vypínalo zvonění a pak se zarazila, protože si něčeho všimla. Ňadro přitisknuté k jejímu nadloktí bylo nahé.

Vypnula budík a sedla si ještě s budíkem v levé ruce. Odkopla vrchní prostěradlo a lehkou pokrývku. Spodní část jejího těla byla zrovna tak nahá jako horní.

„Kde je má košilka?“ zeptala se prázdného pokoje. Napadlo ji, že se nikdy neslyšela promluvit tak hloupě… ale ovšem, neměla ve zvyku jít spát v noční košili a probouzet se nahá. Ani čtrnáctileté manželství s Normanem ji nepřipravilo na něco tak podivného. Postavila budík zpět na noční stolek, sundala nohy z postele –

„Au!“ vykřikla, zároveň polekaná i vyděšená bolestí a ztuhlostí svých boků a stehen. Dokonce i zadek ji bolel. „Au, au, AUVEJS!“

Seděla na kraji postele a opatrně rozhýbávala nejdřív pravou nohu a pak levou. Hýbaly se, ale bolely, zvlášť ta pravá. Bylo jí, jako by celý včerejšek pracovala v kamenolomu, ačkoliv jediný pohyb, který včera měla, byla její vycházka s Billem a to byla opravdu jen procházka.

Ty zvuky připomínaly vlaky na Hlavním nádraží, pomyslela si.

Jaké zvuky?

Na chvilku si myslela, že už si skoro vzpomíná – v každém případě, že si na něco vzpomíná – a pak to opět zmizelo. Pomalu a opatrně vstala, chvíli zůstala stát vedle postele a pak šla do koupelny. Odkulhala se do koupelny. Cítila, jako by měla pravou nohu namoženou a bolely ji ledviny. Co to probůh –?

Vzpomněla si, že někde četla, že lidi někdy ve spánku „běhají“. Možná, že to dělala; možná, že to spletité klubko jejích snů, které si tak docela nemůže vybavit, je tak strašlivé, že se před nimi skutečně snažila utéct. Ve dveřích do koupelny se zastavila a podívala se na svoji postel. Spodní prostěradlo bylo zmuchlané, ale nebylo ani zkroucené ani uvolněné, jak by se dalo čekat, kdyby se ve spánku opravdu pohybovala.

Rosie však spatřila něco, co se jí moc nelíbilo, něco, co jí strašlivě a neočekávaně náhle připomnělo její zlé časy: krev. Byly to spíš jen otisky tenkých linek než kapky a byly příliš daleko od sebe, než aby pocházely z rozbitého nosu nebo rtu… pokud se ovšem ve spánku tak prudce nepřevracela v posteli. Dále ji napadlo, že ji snad navštívil kardinál (její matka na ni vždy naléhala, aby Rosie takto říkala své menstruaci, pokud o ní vůbec musela mluvit), ale na to teď nebylo vhodné období v měsíci.

Máš to teď, děvče? Máš teď měsíčky?

„Co?“ zeptala se prázdného pokoje. „Co, co je s měsíčky?“

Opět se její myslí něco provinilo, skoro se jí to podařilo uchopit a pak jí to zase uniklo. Prohlédla si své tělo a alespoň jednu záhadu tak rozluštila. Na horní části pravého stehna měla již na první pohled dost ošklivý škrábanec. Odsud nepochybně pocházela krev na prostěradle.

Škrábla jsem se ve spánku? Je to –

Tentokrát ta myšlenka setrvala v její mysli trochu déle, snad proto, že to nebyla opravdová myšlenka, ale spíš jen představa. Viděla nahou ženu – ji samotnou – jak se opatrně prodírá trním zarostlou cestičkou. Když pustila sprchu a strčila ruku pod vodu, aby vyzkoušela její teplotu, zjistila, že uvažuje o tom, jestli je možné jen tak spontánně ve snu krvácet, pokud je sen dostatečně živý. Něco jako když lidé krvácejí ze stigmat na rukou a na nohou na Velký Pátek.

Stigmata? Chceš říct, že ještě ke všemu trpíš stigmaty?

Nic takového neříkám, protože to nevím, odpověděla sama sobě a byla to pravda. Předpokládala, že může věřit – jen tak zhruba – tomu, že se podobný škrábanec může ve spánku objevit na kůži člověka, pokud ten člověk zrovna ve snu

prožívá podobné škrábnutí. Bylo to možná přehnané, ale ne úplně vyloučené. Vyloučená ovšem byla myšlenka na to, že spící osoba může způsobit zmizení své noční košile přímo z těla jen tím, že by snila o tom, že je nahá.

(Sundej si to, co máš na sobe.)

(To přece nemohu! Nemám pod tím nic na sobe!)

(Já to na tebe nepovím, když ty…)

Hlasy přízraků. Jeden z nich rozeznala jako svůj vlastní, ale ty ostatní?

Na tom nezáleželo; určitě ne. Ve spánku si sundala noční košili, to bylo vše, nebo snad i chvíli chodila, na což si teď nevzpomínala o nic víc než na ty podivné sny, ve kterých běhala ve tmě po bílých kamenech přes potoky plné černé vody. Sundala si ji a až se tady pořádně porozhlédne, určitě ji někde najde zmuchlanou pod postelí.

„Správně. Pokud jsem ji ovšem nesnědla nebo něco ta-“

Stáhla zpět ruku, kterou zkoušela teplotu vody a zvědavě se na ni podívala. Na špičkách jejích prstů byly vybledlé, purpurově červené skvrny a pod jejími nehty byly skvrny stejného tónu, ale ještě jasnější. Pomalu zvedla ruku k obličeji a hlas v její mysli – tentokrát to nebyl hlas Rozumné Praktičky, alespoň tak se jí to zdálo – odpověděl s neomylnou panikou. Nedávej si ruku, která se jich dotkla, do pusy! To nesmíš, nesmíš!

„Jaká jadérka?“ zeptala se vyděšeně Rosie. Čichla k prstům a zachytila přízrak nějaké vůně, vůně, která jí připomněla pečivo a karamelky. „Jaká jadérka? Co se to minulou noc stalo? Děje se to –“ Když došla až sem, zarazila se. Věděla, co málem řekla, ale nechtěla tu otázku slyšet nahlas vyslovenou, aby před ní visela jako nevyřízený účet: Děje se to ještě?

Vlezla do sprchy, otáčela kohoutky, až tekla tak horká voda, jakou ještě mohla snést, a pak sáhla po mýdlu. Zvlášť pozorně si myla ruce, drhla je, až všechny stopy purpurově červené barvy zmizely i pod nehty. Pak si myla vlasy a začala si přitom prozpěvovat. Curt jí doporučil, aby si zpívala ukolébavky v různých rytmech a tóninách, a to teď dělala a snažila se zpívat potichu, aby nerušila sousedy. Když o pět minut později vylezla a osušila se, její tělo se začínalo cítit trochu lidštěji a trochu méně jakoby ovinuté ostnatým drátem s úlomky skla. Také její hlas už zněl skoro normálně.

Začala si oblékat džíny a tričko, ale pak si vzpomněla, že jde s Robem Leffertsem na oběd, a tak si místo toho oblékla novou sukni. Pak si sedla před zrcadlo a zaplétala si vlasy. Šlo jí to pomalu, protože její záda, ramena a nadloktí byla ještě ztuhlá. Horká voda jí ulevila, ale úplně ji nevyléčila.

Ano, to děťátko bylo na svůj věk dost velké, pomyslela si, natolik zaujatá svoji snahou zaplést správně cop, že si ani neuvědomovala, na co myslí. Ale když končila, pohlédla do zrcadla, ve kterém se odrážel pokoj za ní, a spatřila něco, na co zůstala zírat s očima rozevřenýma úžasem. V té chvíli zcela zapomněla na všechny ty malé nesrovnalosti dnešního rána.

„Ach, můj Bože,“ řekla Rosie bezmocným hláskem. Vstala a přešla pokoj na nohou, které jí připadaly zdřevěnělé jako chůdy.

V mnoha ohledech byl obraz stále stejný. Světlovlasá žena stále stála na vrcholku svého kopce se zapletenými vlasy, visícími mezi lopatkami a zdviženou levou rukou, ale teď ta ruka clonící oči konečně dávala smysl, protože zmizely bouřkové mraky, které předtím visely nad celou scenérií. Obloha nad ženou v krátkém rouchu měla jasně modrou barvu vlhkého, červencového dne. Několik tmavých ptáků, kteří tam dřív nebyli, kroužilo po té obloze, ale Rosie je sotva vnímala.

Obloha je modrá, protože bouřka již skončila, pomyslela si. Skončila, zatímco jsem byla… no… zatímco jsem byla někde jinde. Jediné, co si jistě pamatovala o tom jinde, bylo, že tam byla tma a že se tam bála. To stačilo; na víc si ani nechtěla vzpomenout a napadlo ji, že nakonec si snad ani ten obraz nedá znova zarámovat. Věděla už, že si i rozmýšlí, jestli zítra Billovi ten obraz ukáže, nebo se jen o něm zmíní. Bylo by zlé, kdyby si všiml té změny počasí z bouřkových mraků na zamlžené slunečno, to ano, ale bylo by ještě horší, kdyby vůbec žádnou změnu neviděl. To by znamenalo, že ztrácí zdravý rozum.

Nejsem si jistá, jestli tu proklatou věc vůbec ještě chci mít, pomyslela si. Chcete slyšet něco opravdu směšného? Myslím, že v něm straší.

Zvedla nezarámované plátno, držela je dlaněmi za okraje a snažila se svému vědomí zabránit přiblížit se k myšlence,

(opatrná Rosie, jen do toho nespadni)

která ji nutila jej takto držet. Napravo od dveří do chodby byla malá vestavěná skříň, ve které byly jen tenisky, které měla na sobě, když odešla od Normana, a nový svetr z nějakého levného syntetického materiálu. Musela obraz položit, aby mohla skříň otevřít (mohla si ho ovšem také strčit do podpaží, aby si uvolnila jednu ruku, ale to se jí nějak nelíbilo), a když jej opět zvedla, opět se zarazila a upřeně se na něj zadívala. Slunce zašlo, to bylo určitě něco nového, a na obloze nad chrámem kroužili velcí černí ptáci, to bylo pravděpodobně něco nového, ale nebylo tam ještě něco jiného? Nějaká jiná změna? Měla dojem, že ano a pomyslela si, že to nevidí, protože tam nic nepřibylo, ale naopak, ubylo. Něco zmizelo. Něco –

Já to nechci vědět, řekla najednou Rosie ostře sama sobě. Já na to nechci ani pomyslet, tak šup tam s ním.

Ano, šup tam s ním. Ale bylo jí líto, že se to tak stalo, protože již začala ten obraz považovat za svůj osobní maskot pro štěstí, něco jako zaječí pračičku. A o jedné věci, se nedalo absolutně pochybovat: byla to právě myšlenka na Rose Madder, nebojácně stojící na vrcholku svého kopce, která ji pomohla ten první den v nahrávacím studiu, když se o ni pokoušela panika. Takže sama nechtěla mít vůči tomu obrazu nepříjemné pocity a ze všeho nejmíň se ho chtěla bát… ale bála se. Koneckonců, na olejových malbách se většinou přes noc nevyčasí a množství věcí, které na něm vidíte se také nemění, jako by nějaký neviditelný promítač měnil čočky sem a tam. Netušila, co si s obrazem v budoucnosti počne, ale věděla, kde stráví dnešní den a nadcházející víkend: ve skříni, kde bude dělat společnost jejím starým teniskám.

Strčila ho tam, opřela ho o zeď (odolala nutkání otočit ho ke zdi) a pak zavřela dveře. Když s tím byla hotová, vklouzla do své jediné pěkné halenky, vzala si kabelku a vyšla z pokoje. Když šla dlouhou zašlou chodbou vedoucí ke

schodišti, z hloubky mysli jí na rty vyplynula dvě slova: Odměním se ti. Zastavila se před schody, roztřásla se tak prudce, že málem upustila kabelku a na chvíli ji silně rozbolela pravá noha až k hýždi, jako by dostala strašnou křeč. Pak ji to přešlo a rychle sešla do přízemí. Nebudu na to myslet, říkala sama sobě, když rychle kráčela na zastávku autobusu. Nemusím, pokud nechci, a to teda určitě nechci. Místo toho budu myslet na Billa. Na Billa a jeho motorku.

12.

Při myšlenkách na Billa se jí podařilo bez problémů ponořit se do ponurého světa knihy Zabij všechny mé zítřky a při obědě na ženu na obraze neměla ani pomyšlení. Pan Lefferts ji vzal do malé italské restaurace jménem Della Femmina, nejhezčí restaurace, v jaké kdy Rosie byla, a zatímco jedla svůj meloun, nabídl jí to, čemu sám říkal „pevnější obchodní ujednání“. Nabídl jí, že s ní podepíše smlouvu, podle které jí bude platit osm set dolarů týdně za dvacet týdnů nebo dvanáct knih, podle toho, jak rychle jí to půjde. Nebylo to těch tisíc dolarů týdně, kvůli kterým na ni Rhoda tak naléhala, aby si o ně řekla, ale Robbie jí také slíbil, že ji seznámí s agentem, který jí zajistí tolik rozhlasových reklam, kolik bude chtít.

„Na konci roku byste si mohla vydělat dvacet dva tisíc dolarů, Rose. Nebo i víc, když budete chtít… ale proč byste se měla honit?“

Požádala ho, jestli si může nechat víkend na rozmyšlenou. Pan Lefferts jí řekl, že samozřejmě může. Než ji zanechal v hale Corn Building (Rhoda a Curt tam seděli na lavičce u výtahu a drbali jak párek pavlačových drben), podal jí ruku. Podala mu svoji a očekávala, že ji stiskne. Místo toho ji vzal do obou rukou, sklonil se a políbil ji. Při tomto gestu – nikdo jí ještě nikdy předtím ruku nepolíbil, i když to viděla v mnoha filmech – ji zamrazilo v zádech.

Teprve když se posadila v nahrávací kabině a pozorovala Curta v druhé kabině, jak vkládá novou cívku, vrátily se její myšlenky k obrazu, který byl teď bezpečně

(to doufej Rosie to doufej)

uschovaný v její skříni. Najednou věděla, co byla ta další změna, co z toho obrazu zmizelo: náramek. Žena v purpurově červeném chitónu jej nosila nad pravým nadloktím. Tohoto rána její paže byla holá až po hezky tvarované rameno.

13.

Když se toho večera vrátila do svého pokoje, Rosie padla na kolena a nakoukla pod svou rozestlanou postel. Úplně vzadu ležel zlatý náramek a slabě se leskl. Rosii připomínal snubní prsten nějaké obryně. Vedle něj leželo ještě něco jiného: malý složený útržek modrého plátna. Zdálo se, že nakonec našla kus své chybějící noční košile. Byly na něm purpurově červené skvrny. Ty vypadaly jako od krve, ale Rosie věděla, že to krev není; byly to skvrny od ovoce, které je lepší neochutnat. Podobné skvrny si smývala z prstů dnes ráno ve sprše.

Náramek byl velice těžký – vážil nejméně libru, možná i dvě. Pokud byl opravdu z toho, z čeho vypadal, že je, jakou by asi mohl mít cenu? Dvanáct tisíc dolarů? Patnáct? To by nebylo špatné, zvlášť když vezme v úvahu, že to plátno vyměnila za prakticky bezcenný zásnubní prsten. Ale stejně, nechtěla se ho příliš dotýkat, a tak ho raději položila na noční stolek vedle lampy.

Chvíli držela balíček z modré bavlny v ruce, usazená se zkříženýma nohama na zemi a zády opřená o postel, jako to dělají dospívající děvčata, pak balíček na jedné straně rozložila. Spatřila tři semínka, tři malá jadérka, a jak se tak na ně Rosie s beznadějnou a neovladatelnou hrůzou dívala, znova jí vytanula na mysli ta nelítostná slova a zvonila v její hlavě jako litinové zvony:

Odměním se ti.

Kapitola VII

ÚČASTNÍCI PIKNIKU

1.

Norman po ní slídil.

Té čtvrteční noci je vzhůru a leží ve své hotelové posteli, zatímco noc ukrajuje tmu do pátečního rána. Zhasnul všechna světla až na fluorescenční zářivku nad umyvadlem; její tlumené světlo ozařovalo celý pokoj, jak to měl rád. Připomínalo mu to pouliční světla v husté mlze. Ležel podobně jako ležela Rosie té samé čtvrteční noci než usnula, jen s tím rozdílem, že pod polštářem neměl obě ruce, ale jen jednu. Tu druhou měl zaměstnanou tím, že kouřil a občas si přikládal k ústům láhev whisky Glenlivet stojící na podlaze.

Kdepak jsi, Rosie? ptal se své nepřítomné manželky. Kde jsi a kde jsi vůbec našla tu drzost to ukončit a utéct, taková malá vyděšená myška jako ty?

Právě na té druhé otázce mu záleželo nejvíc – jak se mohla odvážit. Na té první tolik nezáleželo, ne v praktickém slova smyslu, protože věděl, kde bude v sobotu. Lev se nemusí zabývat tím, kde zebra shání potravu; stačí jen, aby vyčkal u napajedla, kam se půjde napít. Až sem to jde, ale… jak se vůbec mohla odvážit? I kdyby po jejich konečné diskusi již neměl dál žít, chtěl to vědět. Naplánovala si to? Byla to náhoda? Přechodné pominutí smyslů z náhlého popudu? Pomáhal jí někdo (vedle již zesnulého Petera Slowika a kavalerie děvek z Durhamské třídy)? Co od té doby, co se dotkla dlažby tohoto kouzelného městečka u jezera, dělá? Servírku? Vyklepává zasmraděný prostěradla v nějaké blešárně jako je tahle? Myslel si to. Na těžkou manuální práci byla příliš líná, stačilo se jen podívat, jak se stará o dům a nic jiného neumí. Když máte kozy, tak pak je už jen jedna možnost. Byla teď někde venku a prodávala se na rohu ulice. Určitě ano; co jiného? Bůh ví, že v posteli to nebyl žádný zázrak, šukat ji bylo asi tak vzrušující jako to rovnou strkat do bahna, ale za kundu jsou chlapi schopni zaplatit, i kdyby neuměla nic jiného než jen chcíple ležet a trochu sentimentálně zavrkat, když je po rodeu. Tak asi ano, určitě, je tady někde venku a prodává se.

Ale zeptá se jí na to. Zeptá se jí na všechno. A až dostane všechny odpovědi, které potřebuje, všechny odpovědi,

které kdy vůbec od někoho jako je ona, chtěl, obtočí jí svůj pásek kolem krku, aby nemohla křičet, a pak bude kousat… a kousat… a kousat. Sice ho stále bolely čelisti a zuby od toho, co udělal Úžasnému městskému Židákovi Thumperovi, ale to ho nemohlo zastavit ani třeba jen zpomalit. Na dně své cestovní tašky má tři perocodany a vezme si je předtím, než se pustí do svého ztraceného jehňátka, do své sladké, malé, toulavé Rose. A co bude potom, až bude po všem a až perocodany přestanou účinkovat…

Ale to si nedokázal představit a ani si to představovat nechtěl. Napadlo ho jen, že pak už žádné potom nebude, jen temnota. A to je dobře. Asi by mu pak doktor naordinoval pořádnou dávku temnoty.

Ležel v posteli a popíjel nejlepší skotskou na světě a pálil jednu cigaretu za druhou a díval se, jak hedvábná stuha kouře stoupá ke stropu a zmodrá, když projde tlumenou září dopadající sem z koupelny, a slídil po ní. Slídil po ní a jeho nahozený prut rozrážel jen vodu. Nic nenacházel a to ho dovádělo k šílenství. Jako by byla unesena mimozemšťany nebo něco takového. Pak v jednom okamžiku, když už byl pěkně opilý, vložil svou zapálenou cigaretu do dlaně a sevřel ji v pěsti, představuje si, že to je její ruka, že její ruce drží ve svých a tiskne je ke žhavému oharku. A když se do něj zakousla bolest a obláčky kouře stoupaly z jeho zaťaté pěsti, zašeptal, „Kde jsi Rose? Kde se skrýváš, ty zlodějko?“

Chvíli poté usnul. V pátek ráno se probudil okolo desáté, neodpočatý a s kocovinou a nejasně vyděšený. Celou noc se mu zdály podivné sny. I v těch snech byl vzhůru a ležel ve své posteli tady v devátém patře Whitestonu a temnotu jeho pokoje změkčovalo světlo z koupelny a cigaretový kouř stále stoupal jako pohyblivá modrá clona. Jenže v těch snech mu na té cloně někdo promítal filmy. A v tom kouři uviděl Rose.

Tady jsi, pomyslel si, když se díval, jak v utichající bouři jde mrtvou zahradou. Z nějakého důvodu byla Rose nahá a on pocítil neočekávaný záchvěv touhy. Při pohledu na její nahotu po osm let nebo i víc necítil nic jiného než unavený odpor, ale teď vypadala jinak. Vlastně velice pěkně.

To není tím, že by zhubla, myslel si v tom snu, i když to vypadá, že ano… v každém případě aspoň trochu. Je to hlavně v tom, jak se pohybuje. Co to je?

Pak mu to došlo. Vypadala jako ženská, která s kdekým šuká a nemá pořád dost. A kdyby snad někdo o tom měl mít nějaké pochybnosti – a říkal Co, Rosie? To si snad bratrance děláš legraci – stačil by jeden pohled na její vlasy, aby v této otázce zjednal navždycky jasno. Odbarvila si je na kurevskej blond, jako kdyby chtěla být jako Sharon Stoneová nebo Madonna.

Díval se, jak kouřová Rose odchází z divné mrtvé zahrady a blíží se k potoku, který má tak tmavou barvu, že vypadá, jako by jím místo vody tekl inkoust. Přešla ho přes ploché kameny, rukama udržovala rovnováhu a viděl, že v jedné ruce drží nějaký mokrý zmuchlaný hadr. Normanovi to připomnělo noční košili a pomyslel si: Proč si ji nevezmeš na sebe, ty nestydatá děvko? Nebo čekáš, že přijde tvůj milej si nechat cvaknout lístek? To bych chtěl vidět. Opravdu, chtěl. Řeknu ti něco – jestli ho najdu, jen jak tě drží za ruku, až tě konečně dopadnu, tak ho policajti najdou, jak mu trčí z prdele jak svíčka na narozeninovém dorte.

Nikdo ale nepřišel – alespoň ne v tom snu. Rose nad jeho postelí, kouřová Rose, kráčela po cestičce ke skupince stromů, které vypadaly tak mrtvé jako… no, tak mrtvé jako Peter Slowik. Nakonec došla na mýtinu, kde stál strom, co vypadal, že je ještě živý. Poklekla, sebrala hrst semínek a zabalila je do něčeho, co vypadalo jako další kus její noční košile. Když s tím byla hotová, vstala a šla ke schůdkům poblíž stromu (ve snech člověk nikdy neví, jaká zatracená věc se v příštím okamžiku stane) a zmizela v nich. Čekal poblíž na její návrat, když za sebou ucítil nějakou přítomnost, něco tak studeného a mrazivého, jako by to vylezlo z mrazničky. Během své kariéry jako policista měl co dělat s pár pěkně příšernými postavami – ty nejhorší, se kterými čas od času měli co dělat s Harleyem Bissingtonem, byla individua závislá na PCP – a po nějakém čase si člověk vypěstoval cit na jejich přítomnost. A tu Norman teď cítil. Někdo se k němu přibližoval zezadu a ani na chvíli nepochyboval o tom, že to je někdo nebezpečný.

„Odměním se ti,“ zašeptal ženský hlas. Byl to lahodný hlas a tichý, ale přesto byl děsivý. Nebyl v něm slyšet zdravý rozum.

„Dobře ti tak, děvko,“ řekl Norman ve svém snu. „Pokus se mi odměnit a já ti pěkně upravím tvůj zasranej portrét.“

Zaječela, ten zvuk jako by ani nepotřeboval uši a pronikl až do vnitřku jeho hlavy a cítil, jak se na něj vrhá s rozpřazenýma rukama. Zhluboka zatáhl a vyfoukl cigaretový kouř. Žena zmizela. Norman cítil, že odchází. Chvilku poté byla kolem jen tma a on se pokojně vznášel uprostřed ní, nedotčený obavami ani touhami, které ho pronásledovaly, když bděl

V pátek ráno se probudil v deset deset, a když jeho oči sklouzly z budíku ke stropu hotelového pokoje, téměř očekával, že tam spatří přízračné postavy, pohybující se v rozplývajícím se cigaretovém kouři. Samozřejmě, že tam žádné postavy nebyly, ani kouřové, ani jiné. Také tam nebyl žádný kouř – jen zatuchlý pach pallmallek, in hoc signo vinces. Byl tam jen detektiv Norman Daniels, ležící v propocené posteli, co smrděla tabákem a zvětralým chlastem. V puse měl, jako by celou minulou noc cucal špičku čerstvě nakrémované boty, a levá dlaň ho k zbláznění bolela. Když ji otevřel, v jejím prostředku uviděl lesklý puchýř. Zatímco na trusem pokryté římse pod jeho oknem vrkali a namlouvali se holubi, dlouze se na něj díval. Pak si konečně vzpomněl, jak se sám spálil cigaretou a přikývl. Udělal to, protože ať se snažil sebevíc, nemohl najít Rose… a pak, jako kompenzaci, měl o ní bláznivé sny až do rána.

Položil dva prsty na okraje puchýře a přitlačil, pomalu zvyšoval tlak, až praskl. Utřel si ruku o prostěradlo a vychutnával vlny prudké bolesti. Asi minutu jen tak ležel a díval se na svou ruku – skoro viděl, jak sebou škube. Pak sáhl pod postel a vytáhl svoji cestovní tašku. Na dně byla plechová krabička od bonbónů a v ní byl asi tucet různých prášků. Některé byly na povzbuzení, ale většina byla na uklidnění. Většinou Norman dokázal vstát bez jakékoliv farmakologické pomoci; ale občas se mu už stávalo, že to pro něj byl dost problém.

Zapil percodan malým hltem skotské, pak si lehl nazpět, díval se do stropu a opět kouřil jednu cigaretu za druhou, a když dokouřil, uhasínal je v překypujícím popelníku.

Tentokrát nemyslel na Rose, alespoň ne přímo; tentokrát myslel na piknik, ten, který pořádají její noví přátelé. Byl se

na Ettingerově hrázi podívat a nenašel tam nic, co by ho povzbudilo. Bylo to tam velké – byly tam pláže, zákoutí na piknik a zábavní park – a neviděl, jak to udělat, aby ji s jistotou viděl přijíždět nebo odcházet. Kdyby měl šest mužů (nebo i jen čtyři, kdyby se vyznali), tak by to bylo jiné, ale on byl sám. Byly tam tři přístupy, pokud si odmyslíme možnost, že by přijela lodí, a on všechny tři nemohl najednou uhlídat. To znamenalo, že ji bude muset hledat v davu a hledat někoho v davu stojí vždycky za starou belu. Přál si, aby mohl věřit tomu, že Rose bude jediná, kdo by ho tam zítra mohla poznat, ale kdyby přání byla prasata, šunka by byla zadarmo. Musel se smířit s tím, že ho budou vyhlížet, a také to, že určitě od nějaké sesterské organizace tam u nich dostaly jeho fotku. Nevěděl, co si vymyslet na písmeno a, ale byl si jisty, že fax ve faxu je zkratka za frustrovaný xindl.

To byla jen jedna část problému. Další částí problému bylo jeho vlastní přesvědčení, podepřené více než jednou hořkou zkušeností, že převleky jsou v podobných situacích jen přímým návodem ke katastrofě. Jediný ještě rychlejší a tutovější způsob, jak se dožít průšvihu, je snad jen mít na sobě skrytou vysílačku a kvůli nějakému klukovi, co pobíhá s dálkově ovládaným autíčkem nebo lodí na místě, kde se chystáte usvědčit a zatknout nějakého parchanta, ztratit šest měsíců sledovačky.

Dobrá, pomyslel si. Přece se kvůli tomu nebudeš užírat. Vzpomeň si, co vždycky říkal starej Whitey Slater – situace je taková, jaká je. Jak si to zařídíš, to už je jiná věc. A ani se neodvaž pomyslet na to, že bys tam nešel. Ta jejich zatracená slavnost je už za čtyřiadvacet hodin, a jestli ji tam mineš, tak ji můžeš klidně honit až do příštích vánoc a marně. Pokud sis toho nevšiml, je to tady velké město.

Vstal, šel do koupelny a osprchoval se a zraněnou ruku přitom držel vystrčenou zpod závěsu na vaně. Oblékl se do vybledlých džín a nepopsatelné zelené košile, na hlavu si narazil čepici s nápisem CHISOX a do kapsičky u košile si zastrčil laciné tmavé brýle, alespoň prozatím. Sjel výtahem do hotelové haly a u novinového stánku si koupil noviny a balíček náplastí. Zatímco čekal, až si ten mamlas za pultem spočítá, kolik mu má vrátit, díval se přes jeho rameno do vnitřku výkladní skříně stánku a přes ní dál ven. Bylo tudy vidět na služební výtahy a jeden se zrovna otevřel. Vyšly z něj tři rozesmáté, do rozhovoru zabrané pokojské. Měly s sebou kabelky a Norman uhádl, že jdou na oběd. Jednu z nich, tu uprostřed – štíhlou, hezkou, s nadýchanými blond vlasy – už někde viděl. Po chvilce si vzpomněl. To bylo, když se šel podívat na Dcery a Sestry. Ta blondýna vedle něj chvilku šla. Měla červené kalhoty. Pěknej zadeček.

„Tady to máte, pane," řekl prodavač. Norman si strčil drobné do kapsy, aniž by na ně pohlédl. Nepohlédl ani na trojici pokojských, které přešly těsně kolem něj, dokonce ne ani na tu s tou pěknou prdelkou. Jen ji tak automaticky zaregistroval a prověřil, to bylo vše – byl to reflex policajta, jako když koleno sebou mimovolně škubne. Jeho vědomí teď bylo upřené jen na jedno: najít nejlepší způsob, jak zítra vyhledat Rosii, aniž by si ho přitom všimla.

Už spěchal ke dveřím, když zaslechl dvě slova, která jako by vycházela přímo z jeho vlastní hlavy: Ettingerova hráz.

Klopýtl, jeho srdce poskočilo jako splašené a v puchýři na dlani mu začalo zuřivě škubat. Bylo to jen malé klopýtnutí na schodě – jen jedno malé zaváhání a pak už směřoval se skloněnou hlavou k otáčecím dveřím. Někdo, kdo by ho v té chvíli pozoroval, by si řekl, ze měl asi nenadálou křeč v koleni nebo v lýtku, nic víc, a to bylo dobře. Nejhorší bylo, že nejistý krok si nemohl dovolit. Jestli ta žena, která promluvila, byla jedna z těch čubek z toho útulku na Durhamské třídě, tak by ho mohla poznat, kdyby na sebe upoutal pozornost… dokonce už ho možná poznala, pokud ta dvě kouzelná slůvka řekla ta kočička, co vedle něj včera přecházela ulici. Věděl, ze by to bylo silně nepravděpodobné – jako policista měl vlastní zkušenost s tím, jak úžasně, ohromujícně nepozorná je většina civilistů – ale čas od času se takové věci stávaly. Vrazi a únosci a bankovní lupiči, kteří unikali zatčení dostatečně dlouho, aby se dostali na seznam deseti nejhledanějších zločinců FBI, jsou náhle dopadeni díky nějakému zapšklému úředníčkovi, který čte časopis Opravdový detektiv nebo pokojské, která se dívá na televizní rekonstrukce zločinů. Neodvazoval se zastavit, ale – zastavit se musel.

Norman si najednou poklekl nalevo od otáčecích dveří, zády otočený k ženám. Sklonil hlavu a předstíral, ze si zavazuje tkaničku.

„– je mi líto, ze ten koncert zmeškám, ale pokud chci to auto, tak nemůžu –"

Vyšly ven ze dveří, ale to, co Norman zaslechl, ho přesvědčilo: ty ženy mluvily o pikniku, o pikniku a koncertu, kterým to celé zakončí, nějaká skupina, která se jmenuje Indián Girls, asi to budou nějaký lesby. Takže tady byla naděje, že ta žena zná Rosii. Ne příliš velká naděje – na Ettingerově hrázi zítra bude spousta lidí, kteří nemají žádný vztah k Dcerám a Sestrám – ale přece jen naděje. A Norman byl člověk, který emfaticky věřil v nevypočitatelný zásah štěstěny. Nejhorší bylo, že pořád ještě nevěděl, která ze tří to mluvila.

Ať je to ta blondýnka, modlil se, když rychle vyskočil na nohy a vyšel otáčecími dveřmi. Ať to je ta blondýnka s velkýma očima a pěknou prdelkou. Ať to je ona, co ty na to?

Ovšemže bylo nebezpečné je sledovat – nedalo se předvídat, kdy by se jedna z nich mohla jen tak z dlouhé chvíle rozhlédnout a vyhrát tak první výhru v soutěži „Najděte známou tvář" – ale v této chvíli nemohl nic jiného dělat. Šel za nimi, hlavu točil ke straně, jako by limonády ve výkladních skříních, okolo kterých procházel, byly nějakým způsobem pro něj životně důležité.

„Jak jste na tom dneska s povlaky na polštáře?" zeptal se pytel střev jdoucí na kraji.

„Pro jednou nám souhlasí," řekla starší žena na druhém kraji. „A co ty, Pam?"

„Já je ještě nepočítala, je to příliš deprimující," odpověděla blondýnka a všechny se rozesmály – tím vysokým, chichotavým smíchem, při kterém měl Norman vždy pocit, že mu v zubech praskají všechny plomby. Zastavil se před obchodem se sportovním zbožím a nechal je nabrat náskok. Byla to ona, dobrá – o tom nebylo pochyb. Blondýnka byla ta, která řekla ta kouzelná slůvka Ettingerova hráz. Možná, že to vše změní, možná, že to nebude nic znamenat. V tomto okamžiku byl příliš vzrušený na to, aby si to přebral. Ale bylo mu jasné, že to je úžasná klika – takový ten druh šťastného, náhodného průlomu ve vyšetřování, ve který člověk vždy doufá, když pracuje na nějakém příliš dlouho se táhnoucím případě, průlom, který se stává častěji, než by vůbec kdo věřil.

Prozatím si to všechno pěkně zapíše do paměti a bude postupovat podle plánu A. Raději se ani na blondýnku v hotelu nebude vyptávat. Věděl, že její jméno je Pam, a to mu pro začátek stačilo.

Norman došel na zastávku autobusu, počkal patnáct minut na autobus na letiště a naskočil. Byla to dlouhá cesta; letiště bylo na kraji města. Když konečně vystoupil před odbavovací halou A, nasadil si černé brýle, přešel ulici a vydal se k parkovišti. První auto, které zkusil nastartovat, tam bylo již tak dlouho, že mělo vybitou baterii. Druhé auto, obyčejná fordka Tempo, nastartovala bez problémů. Chlápkovi ve výběrčí budce řekl, že byl tři týdny v Dallasu a ztratil lístek. Řekl, že je vždycky ztrácí. Lístky z čistírny také pořád ztrácí, a když si jde vyzvednout své fotky, tak musí ukazovat řidičák. Ten chlápek v budce přikyvoval a přikyvoval, jako když slyšíte, jak vám někdo už po sté vykládá nějakou nudnou historku. Když mu Norman zkroušeně nabídl deset dolarů místo lístku, náhle ožil. Peníze zmizely.

Norman Daniels vyjel z parkoviště téměř ve stejném okamžiku, kdy Robbie Lefferts nabízel jeho uprchlé ženě to, co sám nazval „pevnější obchodní ujednání".

O dvě míle dál Norman zaparkoval za odstavenou starou rachotinou a vyměnil s ní poznávací značky. O další dvě míle dál se zastavil u myčky aut. Vsadil se sám se sebou, že auto bude mít tmavomodrou barvu, ale prohrál. Bylo zelené. Nemyslel si, že by na tom záleželo – ten muž ve výherci budce odtrhl oči od své maličké černobílé televize jen v okamžiku, kdy se před jeho nosem objevila desetidolarová bankovka – ale bylo lepší to hrát bezpečně. Zvyšovalo to hladinu bezpečí.

Norman si pustil rádio a naladil si stanici se starými písničkami. Hráli právě Shirley Ellisovou a on si spolu s Shirley prozpěvoval její dobré rady, „Když jsou první dvě písmena stejná / Přeskoč je a řekni to jméno / Jako Ruby-Ruby, přeskoč eR, óch-Uby / To jediné je naruby." Norman si uvědomil, ze zná každé slovo té staré hloupé písničky. Co je to za svět, ve kterém si za dva roky potom, co vyjdete ze střední školy, už nevybavíte pitomej vzorec kvadratické rovnice ani časování francouzského slovesa avoir, ale ve kterém si ještě ve čtyřiceti pamatujete, Kalamajka, mik-mik-mik, oženil se kominík? Co je to za svět?

Takový, co za mnou teď ubíhá, pomyslel si vážně Norman a ano, zdálo se, ze tomu tak opravdu je. Jako v těch sci-fi filmech, kde kosmonauti na obrazovce pozorují zmenšující se Zemi, která nejdřív vypadá jako míč, pak jako mince, pak jen jak zářící bod a nakonec zmizí úplně. Přesně tak to teď vypadalo v jeho hlavě – byla vesmírnou lodí, která vyletěla na pětiletou objevitelskou cestu k novým světům do míst, kam člověk nikdy nevstoupil. Hvězdolet Norman, přibližující se k rychlosti světla.

Shirley Ellisová dozpívala a vystřídala ji nějaká písnička od Beatles. Norman vypnul rádio tak prudce, ze ulomil vypínač. Neměl náladu dnes poslouchat nějaký hipísácký sračky jako „Hey Jude".

Byl ještě několik mil od skutečného okraje města, když zahlédl obchod se jménem Základna. VOJENSKÉ PŘEBYTKY, JAKÉ JINDE NENAJDETE! bylo napsané na štítě a z nějakého důvodu to v něm vyvolalo záchvat smíchu. Pomyslel si, že to je určité to nejpodivnější heslo, jaké za celý život videi; zdálo se mu, že to něco znamená, ale nedokázal říct co. V každém případě, na štítu nezáleží. V obchodě by měli mít aspoň jednu z věcí, které sháněl, a to mu stačilo.

Přes prostřední uličku byl natažený velký transparent s nápisem LEPŠÍ BEZPEČÍ NEŽ POZDNÍ LÍTOST. Norman si prohlédl tři různé druhy „paralyzujícího plynu", kuličky se slzným plynem, regál ninjovských vrhacích hvězd (dokonalá zbraň pro sebeobranu v případě napadení totálně ochrnulým slepcem), plynové pistole na gumové projektily, praky, mosazné boxery různých tvarů, zabijáky a bola, biče a píšťalky.

Uprostřed uličky byl prosklený regál, ve kterém se nacházela, alespoň podle Normana, ta jediná užitečná věc na celé Základně. Za šedesát tři padesát si koupil elektrický obušek, který při zmáčknutí spouště vytvářel silný (i když to asi nebude těch 90 000 voltů, jak sliboval návod) elektrický oblouk mezi dvěma kovovými póly. Norman tuto zbraň považoval za přinejmenším stejně nebezpečnou jako je pistole menšího kalibru, na níž je nejlepší to, že při nákupu člověk nikam nemusí psát své jméno.

„Chcete k tomu defitifoltofou baterku?" zeptal se prodavač. Byl to mladík s oholenou hlavou a zaječím pyskem. Měl na sobě tričko, na kterém stálo LEPŠÍ MÍT ZBRAŇ A NEPOTŘEBOVAT JI, NEŽ JI NEMÍT, KDYŽ JI ČLOVĚK ZROVNA POTŘEBUJE. Normanovi připadal jako typ člověka, jehož rodiče jsou blízkými pokrevními příbuznými. „Tak fám to bude chodit – s defiti folty."

Normanovi došlo, co se mu ten mladík se zaječím pyskem snaží říct, a přikývl. „Dejte mi dvě," řekl. „Ať se rozšoupnem."

Mladík se zasmál, jako by to byl ten největší fór, jaký kdy slyšel, dokonce ještě srandovnější než Vojenské přebytky, jaké jinde nenajdete!, sklonil se pod pult, vytáhl dvě devítivoltové baterie a s klapnutím je položil vedle Normanova elektrického obušku značky Omega.

„Á prásk!" vykřikl mladík a ještě víc se rozesmál. Norman si to také představil a po chvilce se již také smál spolu se Zaječím Pyskem, a později si pomyslel, že toto byl ten přesný okamžik zlomu, kdy dosáhl rychlosti světla a hvězdy se změnily v čáry. Kupředu, pane Sulu – tentokrát jedeme až za hranice Klingonské říše.

V ukradené fordce dojel až do města a v té jeho části, kde usmívající se modelky na reklamách na cigarety měly spíš tmavou pleť než bílou, našel holičský krámek s kouzelným jménem U uříznuté ostudy. Vešel dovnitř a našel tam mladého černocha se šviháckým knírkem, sedícího ve staromódním holičském křesle. Na uších měl walkmana a v klíně číslo časopisu Jet

„Co chcete?" vyštěkl černý holič. Choval se možná o něco odměřeněji, než by si dovolil k černochovi, ale nebyl neuctivý. Bez pořádného důvodu člověk nebývá k někomu podobnému neuctivý, zvlášť když je v obchodě sám. Ten chlap měl přinejmenším šest stop a dva couly, široká ramena a nohy silné jako klády. A smrděl jako fizl.

Nad zrcadlem byly fotografie Michaela Jordana, Charlese Barkleye a Jalena Rose. Jordan měl na sobě baseballový dres birminghamských Baronů. Nad jeho obrázkem byl proužek papíru, kde bylo napsáno BÝK KTERÝ BYL & BUDE. Norman na něj ukázal. „Chci to jako on," řekl.

Černý holič se na Normana pozorně zadíval, nejdřív aby si byl jistý, ze není opilý nebo zfetovaný, a také se chtěl ujistit, ze si nedělá legraci. S tím druhým si nebyl tak jistý. „Co říkáš, brácho? Chceš říct, že chceš voholit hlavu?“

„To jsem přesně řek.“ Norman si rukou prohrábl vlasy, které byly ještě syté černé a jen na spáncích začínaly šedé prokvétat. Nebyly ani nijak zvlášť krátké nebo dlouhé. Nosil je stejné dlouhé již skoro dvacet let. Podíval se do zrcadla a snažil se sám sebe představit, jak bude asi vypadat holohlavý jako Michael Jordan, ale v bílém. Nedokázal to. Při troše štěstí, Rose a její nové přítelkyně to také nedokáží.

„Jste si jistej?“

Najednou Norman pocítil šílenou touhu toho chlapa srazit k zemi, vrhnout se na něj a ukousnout mu celý ten jeho horní ret i s tím šviháckým knírkem. Uvědomil si, že ví, proč na to má takovou chuť. Vypadal totiž jako ten nezapomenutelnej buzík, Ramon Sanders. Ten, kterej se chtěl napakovat díky platební kaně, co mu ukradla ta prolhaná čubka, jeho manželka.

Ach, ty jeden holiči, pomyslel si Norman. Ach, ty jeden holiči, málem z tebe zůstal jen mastný flek. Jen ještě jednu další otázku, jen jedno nesprávné slovo a nic víc z tebe nezbyde. A já ti nemohu říct jediné slovo; i kdybych chtěl, tak tě nemohu varovat, protože právě teď by pouhý zvuk mého hlasu stačil, aby začal kolotoč. Tak to teda je, a tak to i bude.

Holič se na něj opět pozorně a dlouze zadíval. Norman nehybně stál na místě a nechal ho, ať si ho prohlédne. Už se cítil opět klidný. Co se má stát, ať se stane. Všechno teď bylo v rukou toho negra.

„Dobrá, tak asi jo,“ řekl nakonec holič. Měl příjemný a odzbrojující hlas. Normanova pravá ruka, zastrčená hluboko v kapse, se uvolnila na rukojeti elektrického obušku. Holič odložil svůj časopis na pult vedle láhví s ionizačními přípravky a kolínskou (ležela tam i mosazná jmenovka se jménem SAMUEL LOWE), pak vstal a vyklepal svou zástěru z umele hmoty. „Chcete bejt jako Mike, tak dem na to.“

O dvacet minut později Norman na sebe zamyšlené zíral do zrcadla. Samuel Lowe stál vedle jeho křesla a pozoroval ho, jak se prohlíží. Lowe vypadal, ze se trochu bojí, ale také byl velice zvědavý. Dělal dojem člověka, který vidí něco důvěrně známého z úplně nové perspektivy. Vešli dva noví zákazníci. Také se dívali, jak se Norman na sebe dívá a oba také vypadali, že mají obavy z jeho reakce.

„Ten člověk je pěknej,“ řekl jeden z nově příchozích. V jeho hlase se ozývalo lehké překvapení a vyznělo to, jako by mluvil sám pro sebe.

Norman si stále nemohl srovnat v hlavě, že ten člověk v zrcadle je stále on. Mrknul a i muž v zrcadle mrknul, usmál se a usmál se i ten muž v zrcadle, otočil se, otočil se i on, ale nic z toho nepomáhalo. Předtím měl čelo policajta; teď měl čelo profesora matematiky, čelo, které končilo až někde v stratosféře. Nemohl si stále zvyknout na hladké, jaksi smyslné křivky své holé lebky. A na její bělost. Nikdy si o sobě nemyslel, že je nějak zvlášť opálený, ale ve srovnání se sinalou lebkou, byl zbytek jeho kůže opálený do bronzova. Jeho hlava vypadala podivně zranitelně a také příliš dokonale na to, aby patřila někomu jako on. Aby vůbec patřila nějakému lidskému stvoření, zvláštně muži. Vypadala jak z čínského porcelánu.

„Člověče, vy nemáte špatnou hlavu,“ řekl Lowe. Mluvil váhavě, ale Normanovi se nezdálo, ze by se mu snažil lichotit, a to bylo jen dobře, protože Norman neměl na podkuřování náladu. „Vypadá dobře. Vypadá mladší. Že jo,Dale?“

„Není to špatný,“ přitakal ten druhý nově příchozí. „Kdepak, pane, vůbec ne.“

„Kolik jste říkal, ze vám dlužím?“ zeptal se Norman Samuela Lowea. Snažil se odpoutat od zrcadla a s rozčílením a také trochu s obavami zjistil, že jeho oči jakoby se snažily vidět za roh a dohlédnout na odvrácenou stranu jeho hlavy. Tento pocit rozdvojení teď prožíval daleko silněji než kdy jindy. On nebyl tím mužem v zrcadle, tím mulem s holou hlavou vědátora, tyčící se nad hustým černým obočím; jak by mohl být? Tohle byl prostě nějaký cizí člověk, nějaký fantastický Lex Luthor v Metropolis a na tom, co odteďka dál udělá, vůbec nezáleží. Ovšem, až na to, ze chytí Rose. A promluví si s ní.

Pěkně zblízka.

Lowe se na něj opět podíval tím svým opatrným pohledem, který se pak stočil na ty dva ostatní, a Norman si najednou uvědomil, ze se snaží odhadnout, jestli by mu ti dva pomohli, kdyby toho velkého bělocha – toho velkého holohlavého bělocha – najednou chytil amok.

„Promiňte,“ řekl a snažil se, aby jeho hlas zněl mírně a smířlivě. „Vy jste něco říkal, ze ano? Co jste to řekl?“

„Říkal jsem, že třicet se mi zdá akorát. Jak se to zdá vám?“

Norman z levé kapsičky košile vytáhl štos přeložených bankovek, sepnutých zašlou sponou, vytáhl dvě dvacky a podal mu je.

„Třicet se mi zdá příliš málo,“ řekl. „Vemte si čtyřicet spolu s mojí omluvou. Udělal jste to bezvadně. Já jen měl špatný týden, to je vše.“ A to toho nevíš ani půlku, kámo, pomyslel si.

Samuelovi Loweovi se viditelně ulevilo a vzal si peníze. „To nic, brácho,“ řekl. „A já si nedělal legraci – vůbec nemáte špatnou hlavu. Jako Michael sice nejste, ale nikdo není jako Michael.“

„Až na Michaela,“ řekl ten nově příchozí jménem Dále. Všichni tři černoši se od srdce rozesmáli a přikyvovali. Ačkoliv by je bez problému mohl zabít všechny tři levou rukou, Norman se s nimi také smál a přikyvoval. Příchod těch dvou všechno změnil. Bylo načase, aby začal být zase opatrný. Ještě rozesmátý vyšel ven.

Trojice výrostků, také černých, se opírala o plot blízko jeho fordky, ale neobtěžovali se tím, že by ji nějak poškodili, asi proto, ze by s tím měli příliš mnoho práce. S velkým zájmem si prohlíželi Normanovu bělostnou lebku a pak se na sebe podívali a obraceli oči v sloup. Bylo jim asi čtrnáct a nebyli to žádní lotrové. Ten uprostřed začal říkat „Díváš se na mě?“ jako Robert De Niro ve filmu Taxi Driver. Norman vypadal, že to vycítil a upřeně se na něj zadíval – jen na něj, ty ostatní dva naprosto ignoroval. Ten uprostřed se rozhodl, že by si to napodobování De Nira měl raději ještě líp

procvičit a nechal toho.

Norman nastoupil do svého čerstvě umytého ukradeného auta a odjel. O šest bloků dále směrem do centra vešel do second handu s oděvy jménem Zahraj to ještě jednou, Same. V obchodě bylo několik nakupujících a všichni se na něj dívali, ale to bylo v pořádku. Normanovi nevadilo, že se na něj lidi dívají, pokud si všímají hlavně jeho čerstvě oholené lebky. Pokud se mu dívají na jeho holou hlavu, pět minut poté, co odejde, nebudou mít sebemenší představu o tom, jak vypadal jeho ksicht.

Našel motorkářskou bundu, celou se lesknoucí cvočky a zipy a stříbrnými řetízky, která vrzala, když ji sundával z ramínka. Prodavač otevřel ústa, aby si za bundu řekl dvě stě čtyřicet dolarů, pohlédl do šílených očí pod neskutečně bílou pouští té čerstvě vyholené lebky a Normanovi řekl, ze bunda je za sto osmdesát plus daň. Kdyby Norman naléhal, tak by šel ještě níž, ale Norman nenaléhal. Byl už unavený, hlava mu třeštila a chtěl se vrátit do hotelu a jít spát. Chtěl spát až do zítřejšího rána. Potřeboval si co nejvíc odpočinout, protože zítra ho čeká velmi těžký den.

Na cestě zpět se ještě dvakrát zastavil. Místo jeho první zastávky byl obchod se zdravotnickými potřebami. Tam si Norman koupil ojetý invalidní vozík bez motoru, který se složený vešel do kufru jeho auta. Pak ještě zašel do Ženského kulturního centra a muzea. Zaplatil šest dolarů vstupného, ale na vystavené exponáty ani nepohlédl a ani nenakoukl do přednáškové síně, kde právě probíhala panelová diskuse o přirozených porodních metodách. Jen rychle zašel do obchodu s upomínkovými předměty a pak odešel.

Zpátky ve Whitestonu šel rovnou nahoru, aniž by se někoho vyptával na blondýnku s pěkným zadečkem. Přitom, jak teď vypadal, by se neodvážil si ani říct o sklenici sodovky. Jeho nově oholená hlava sálala jako výheň, oči se mu koulely v důlcích, bolely ho zuby a v čelistech mu škubalo. Nejhorší ze všeho bylo, že mu připadalo, jako by se jeho mysl vznášela někde nad ním jako pouťový balónek; měl pocit, jako by k němu byla připoutaná jen prostým křehkým provázkem, který se každým okamžikem může přetrhnout. Musel si lehnout. Vyspat se. Možná, že pak se jeho mysl vrátí zpět do jeho hlavy, kam patří. A pokud jde o tu blondýnku, nejlepší bude, když si ji ponechá jako eso v rukávě, které použije jen, když to bude absolutně nutné. V případě nutnosti, rozbijte sklo.

Toho pátku se Norman do své postele vrátil až ve čtyři hodiny odpoledne. Třeštění v jeho spáncích se již dávno nepodobalo obyčejné kocovině; teď to byla jedna z těch bolestí hlavy, kterým říkal „specialitky“. Postihovaly ho často, když hodně pracoval, a od té doby, co Rose odešla a on vyřešil svůj velký drogový případ, nebylo neobvyklé, že přicházely i dvakrát za týden. Jak tam ležel na posteli a díval se do stropu, oči mu slzely a teklo mu z nosu a na okrajích předmětů viděl legrační křivolaké, pulzující vzory. Bolest v té chvíli již dosáhla bodu, kdy měl pocit, ze uvnitř hlavy má jakýsi příšerný fetus, jenž se snaží narodit; v tomto bodě se nedalo dělat nic jiného než se zavrtat do podušek a čekat, až ho to přejde, a toho se dá dosáhnout jedině tím, ze bude přecházet z jednoho okamžiku do druhého, půjde od jednoho k druhému jako po plochých kamenech přes potok. To v hloubi jeho mysli rozvířilo jakousi mlhavou vzpomínku, ale ta se nemohla dostat přes hráz neustávajícího třeštění a Norman ji tedy nechal odplynout. Rukama si třel holou hlavu. Její hladkost mu vůbec nepřipadala jako součást jeho samého; připadal si, jako by se dotýkal kapoty čerstvě navoskovaného auta.

„Kdo jsem?“ zeptal se prázdného pokoje. „Kdo jsem? Proč jsem tady? Co to dělám? Kdo jsem?“

Usnul dřív, než se mohl dočkat odpovědi na některou ze svých otázek. Ještě chvíli ho bolest jako nějaká zlá myšlenka, které se nemůžeme zbavit, pronásledovala do bezesné hlubiny, ale nakonec se Normanovi podařilo ji setřást. Hlava mu klesla na polštář a z levého oka a nosní dírky mu něco vytékalo na tvář a nebyly to slzy. Začal hlasitě chrápat.

Když se o dvanáct hodin později probudil, byla sobota čtyři hodiny ráno a jeho bolení hlavy už pominulo. Cítil se čerstvý a nabitý energií, jak se mu to skoro pokaždé stávalo po jedné z jeho specialitek. Posadil se, položil nohy na podlahu a oknem vyhlédl ven do tmy. Na římse bylo plno holubů a cukrovali dokonce i ve spánku. Naprosto a jistě a nad jakoukoliv pochybnost věděl, ze dnešní den bude znamenat konec. Možná, že to bude i jeho konec, ale to nebylo podstatné. Už jen vědomí, že pak už ho nebude bolet hlava, už nikdy, z toho dělalo docela slušný obchod.

Na druhé straně pokoje, jako temný bezhlavý přízrak, na židli visela jeho nová motorkářská bunda.

Vzbuď se časně, Rose, pomyslel si téměř něžně. Vzbuď se časně, srdíčko, a hezky se dívej, jak vychází slunce, proč ne? Měla by ses na to podívat opravdu pořádně, protože to je naposledy, co něco takového uvidíš.

2.

Toho sobotního rána se Rosie probudila několik okamžiků po čtvrté a s hrůzným pocitem, že Norman je s ní v pokoji, zatápala po vypínači noční lampičky, byla si jistá, že cítí jeho kolínskou. Všichni mí muži nosí jen English Leather nebo nenosí nic.

Ve své panické snaze rozsvítit málem shodila lampičku na zem, ale když se jí to konečně podařilo (s podstavcem nebezpečně stojícím na hraně stolku), její strach rychle pominul. Byl to přece její pokoj, malý a čistý a zdravý a jediné, co tu bylo cítit, byla slabá vůně jejího z postele rozehřátého těla. Nebyl tu nikdo jiný než ona… a ovšem, Rose Madder. Ale Rose Madder byla bezpečně uschovaná ve skříni, kde nepochybně stále ještě stála, rukou si stínila oči a dívala se dolů na rozbořený chrám.

Zdálo se mi o něm, napadlo ji, jak se posazovala. Zase jsem měla zlý sen o Normanovi, a proto jsem se probudila tak vyděšená.

Postrčila lampu dál na stolek. Cinkla o náramek. Zvedla jej a podívala se na něj. Divné, že si vůbec nemohla vzpomenout,

(co si máš vzpomenout)

jak k této tretce přišla. Koupila ho snad v Billově zastáváme, protože vypadal stejně jako ten, co má na sobě žena na jejím obraze? Nevěděla, a to ji znepokojovalo. Jak jsi mohla zapomenout

(to, co máš zapomenout)

na něco takového?

Rosie zvedla obroučku, která byla těžká jako zlato, ale asi to byla jen pozlacená litina a podívala se skrz ni přes pokoj jako dalekohledem.

Přitom se jí najednou vybavil útržek jejího snu a ona si uvědomila, že to nebylo vůbec o Normanovi. Bylo to o Billovi. Jeli na jeho motorce, ale místo toho, aby ji vzal na piknik u jezera, vezl ji po cestě, která se nořila hlouběji a hlouběji do zlověstného lesa mrtvých stromů. Po chvilce se dostali na mýtinu a na té mýtině stál jediný živý strom, obtěžkaný plody barvy chitónu Rose Madder.

Ach, jaký skvělý předkrm! vykřikl Bill rozjásaně, seskočil z motocyklu a spěchal ke stromu. Již jsem o nich slyšel – sněz jedno a budeš vidět i dozadu, sněz dvě a budeš žít věčně!

V tomto okamžiku ten sen přešel hranici pouhého znepokojení do říše pravé noční můry. Nějakým způsobem věděla, že ovoce z toho stromu není kouzelné, ale strašlivě jedovaté a běžela k němu a chtěla ho zastavit, dřív než se zakousne do jednoho z těch lákavých plodů. Ale Bill se nechtěl nechat přesvědčit. Jen ji jednou rukou objal a řekl, Nebuď hloupá, Rosie – já přece znám granátová jablka a tohle granátové jablko není.

V té chvíli se probudila, zoufale se třásla v temnotě a nemyslela na Billa, ale Normana… jako by Norman někde ležel v posteli a myslel na ni. Při této představě Rosie zkřížila ruce na prsou a objala sama sebe. Bylo dobře možné, že to právě dělal. Položila náramek zpět na stolek, běžela do koupelny a pustila sprchu.

Její znepokojující sen o Billovi a otráveném ovoci, její otázky o tom, kde nebo jak mohla přijít k tomu náramku, a její zmatené pocity ohledně obrazu, který si koupila, vyndala z rámu a pak schovala do skříně jako nějaké tajemství… to vše vybledlo před daleko důležitější a bezprostřednější starostí: její schůzka. Bylo to dnes a pokaždé, když na ni pomyslela, jako by jí hrudí projel rozžhavený drát. Zároveň se bála i byla šťastná, ale víc než cokoli jiného, byla zvědavá. Na svou schůzku. Na jejich schůzku.

Pokud vůbec přijde, zasýčkoval vnitřní hlas. Možná, že to všechno byl jen takový žert, víš. Nebo jsi ho mohla vylekat.

Rosie již lezla pod sprchu, když si náhle uvědomila, že má na sobě ještě kalhotky.

„On přijde," zašeptala, jak se shýbala a svlékala si je. „On přijde, ano. Já vím, že přijde."

Jak tápala pod proudem vody a natahovala se pro šampón, nějaký hlas velmi hluboko v její mysli – tentokrát to byl úplně jiný hlas – zašeptal, Zvířata budou spolu bojovat.

„Co?" Rosie ztuhla s plastikovou lahvičkou v ruce. Byla vyděšená a docela dobře nevěděla proč. „Cos to řekla?"

Nic. Dokonce si ani nemohla přesně vzpomenout, na co to myslela, až na to, že to bylo zase něco s tím prokletým obrazem, který jí straší v hlavě jako neodbytný refrén písničky, kterou nemůžeme zahnat z paměti. Když si začala mýt vlasy, Rosie se najednou rozhodla, že se ho zbaví. Při té myšlence se hned začala cítit lépe, jako by se rozhodla, že se zbaví nějakého špatného návyku – kouření, pití při obědě – a když vylézala ze sprchy, tiše si pobrukovala.

3.

Bill ji netrápil pochybnostmi, že by se zpozdil. Rosie si přitáhla kuchyňskou židli k oknu, takže ho mohla vyhlížet (udělala to ve čtvrt na osm, celé tři hodiny poté, co vylezla ze sprchy) a v osm dvacet pět se u chodníku před domem zastavil motocykl s přenosnou chladničkou, přivázanou k nosiči. Řidič měl na hlavě velkou modrou helmu a ze svého stanoviště mu nemohla vidět do obličeje, ale věděla, že to je on. Tvar jeho ramenou si již s nikým nemohla splést. Ještě jednou přidal plyn, pak vypnul motor a patou vysoké boty sklopil opěrku harleye. Jednu nohu sundal dolů a na chvilku byl jasně vidět obrys jeho stehna ve vybledlých džínách. Rosie cítila, jak jí projel záchvěv nesmělého, ale neomylného chtíče a pomyslela si: Tak o tomto budu dnes v noci přemýšlet, zatímco budu čekat až usnu; tohle budu před sebou vidět. A když budu mít hodně, hodně velké štěstí, tak se mi o tom bude i zdát.

Napadlo ji, že by na něj měla čekat tady, nechat ho jít dál jako děvče, které v bezpečí domu svých rodičů čeká na chlapce, který ji přijde vyvést na zábavu, ve večerních šatech bez ramínek číhá na jeho příchod za záclonou v ložnici, potajmu se usmívá, jak vylézá z čerstvě umytého a nablýskaného tátova auta a jde ke dveřím a rozpačitě si upravuje motýlka nebo popotahuje šerpu od smokingu.

Zapřemýšlela o tom, pak otevřela skříň, sáhla dovnitř a vytáhla svetr. Utíkala chodbou a místy se i sklouzla. Když byla u schodiště a viděla ho, jak je již v půlce cesty a se zdviženou hlavou se na ni dívá, napadlo ji, že teď dosáhla dokonalého věku: je příliš stará na to, aby flirtovala jen pro potěšení z flirtování, ale stále ještě příliš mladá na to, aby nevěřila, že některé naděje – ty, na kterých opravdu záleží – se oproti všem očekáváním můžou ukázat jako opodstatněné.

„Ahoj," řekla a dívala se dolů na něj. „Jdeš včas."

„Jasně," řekl a díval se na ni nahoru. Vypadal lehce překvapený. „Já vždycky chodím včas. Byl jsem tak vychovaný. A myslím, že to asi mám i v genech." Podal jí ruku v rukavici, jako když ve starých filmech kavalír nabízí dámě své rámě. Usmál se. „Jsi připravená?"

To byla otázka, na kterou nevěděla, jak odpovědět, a tak jen k němu sešla, vzala ho za ruku a nechala ho, aby si ji odvedl dolů do slunečního světla, ve kterém se koupala první červnová sobota v roce. Na chodníku vedle zaparkované motorky se zastavil, kriticky si ji prohlédl od hlavy až k patě a pak zavrtěl hlavou. „Kdepak, kdepak, ten svetr nestačí," řekl. „Naštěstí jsem starý skaut."

Z každé strany nosiče byly upevněny velké vaky. Uvolnil přezku na jednom z nich a vytáhl koženou bundu podobnou té jeho: s kapsičkami na zip nahoře i dole a na obou stranách, ale jinak černá a bez ozdob. Žádné cvočky, nárameníky nebo symboly. Byla menší než ta, kterou měl na sobě Bill. Dívala se na ni, jak v Billových rukou zplihle visí a trápila ji očividná otázka.

Všiml si toho pohledu, pochopil jej a zavrtěl hlavou. „To je bunda mého otce. Naučil mě jezdit na starém indiánovi, kterého vyměnil za jídelní stůl a ložnici. Říká, že když mu bylo jedenadvacet, projel Ameriku křížem krážem. Byla to

taková ta mašina, co se musela roztlačit, aby nastartovala, a když jsi zapomněla zařadit neutrál, tak byla schopná zpod tebe vyrazit dopředu a nechat tě na místě.“

„Co se s ní stalo? Rozbil ji?“ Trochu se usmála. „Rozbil jsi ji ty?“

„Ani jedno. Zemřela na vysoký věk. Od té doby ve Steinerově rodině jsou jen harleyové. Tenhle, to je model Heritage a má třináct set čtyřicet pět kubíků.“ Pohladil řidítka. „Otec už teď asi pět let na motorce nejezdí.“

„Omrzelo ho to?“

Bill zavrtěl hlavou. „Ne, má zelený zákal.“

Vklouzla do bundy. Odhadovala, že Billův otec musí být přinejmenším o tři couly menší a o nějakých čtyřicet liber lehčí než jeho syn, ale přesto na ní bunda komicky visela skoro až ke kolenům. Ale byla teplá, a tak si s téměř smyslným potěšením zapnula zip až k bradě.

„Sluší ti,“ řekl. „Trochu legračně, jako když se děti převlékají, ale sluší ti to. Opravdu.“

Napadlo ji, že by mu teď mohla říct to, co mu nedokázala říct, když spolu seděli na lavičce a jedli hot-dogy a najednou se jí zdálo velice důležité, aby to řekla.

„Bille?“

Podíval se na ni s úsměvem, ale jeho oči byly vážné. „Ano.“

„Neubliž mi.“

Zamyslil se nad tím, stále ještě s úsměvem, s vážným pohledem a pak zavrtěl hlavou. „Ne, neublížím ti.“

„Slibuješ mi to?“

„Ano. Slibuji. Pojď, vylez nahoru. Už jsi někdy předtím jela na železném oři?“

Zavrtěla hlavou.

„No, tyhle opěrky jsou pro tvoje nohy.“ Sklonil se nad zadkem motorky, něco tam hledal a pak vytáhl helmu. Vůbec ji nepřekvapilo, že má purpurově červenou barvu. „Tady máš kyblík na hlavu.“

Nasadila si helmu na hlavu, naklonila se a podívala se na sebe v jednom z postranních zrcátek harleye a vybuchla smíchy. „Vypadám jak fotbalista!“

„Ten nejhezčí z celého mužstva.“ Vzal ji za ramena a otočil ji. „Tady pod bradou se to zapíná. Tady, já ti to udělám.“ Na chvilku byl jeho obličej úplně blízko a ji napadla bláznivá myšlenka, že kdyby se mu zachtělo ji políbit, přímo tady na sluncem zalitém chodníku plném lidí na sobotní procházce, tak by ho nechala.

Pak ustoupil.

„Není to moc utažené?“

Zavrtěla hlavou.

„Opravdu?“

Přikývla.

„Tak řekni něco.“

„Není to moc utažené?“ zaopičila se po něm a rozesmála se jeho starostlivému výrazu. Rozesmál se také.

„Jsi připravená?“ zeptal se jí ještě jednou. Stále se ještě smál, ale do jeho očí se vrátila původní vážnost, jako by věděl, že se pustil do závažného podniku, při kterém každé slovo nebo pohyb mohou mít dalekosáhlé důsledky.

Zaťala ruku v pěst, poklepala na svou helmu a nervózně se usmála. „Snad ano. Kdo si má sednout první, ty nebo já?“

„Já.“ Přehodil nohu přes sedlo harleye. „Teď ty.“

Opatrně nasedla a položila ruce na jeho ramena. Srdce jí prudce bušilo.

„Ne,“ řekl. „Okolo pasu, ano? Ruce musím mít volné k řízení.“

Strčila ruce mezi jeho paže a boky a sevřela je na jeho plochém břiše. Najednou měla pocit, že zase sní. Vzešlo všechno tohle z jedné malé kapky krve na prostěradle? Z náhlého rozhodnutí vyjít z domovních dveří a jít rovnou za nosem? Bylo to vůbec možné?

Drahý Bože, jen ať to není sen, pomyslela si.

„Máš nohy na opěrkách?“

Položila je na ně a když Bill zhoupnul motorku a sklopil stojan, pocítila úzkostné okouzlení. Teď, když je v rovnováze držely jen jeho nohy, připomnělo jí to ten okamžik, když se odváže poslední lano, spojující člun s pevninou a ten se začne volně pohupovat na vlnách. Přitiskla se blíž k jeho zádům, zavřela oči a zhluboka vdechla. Sluncem prohřátá kůže voněla přesně tak, jak si představovala, a to bylo dobře. Trochu ji to lekalo, ale bylo to dobře.

„Doufám, že se ti to bude líbit,“ řekl Bill. „Opravdu doufám.“

Zmáčkl knoflík na pravém řidítku a harley pod nimi vyletěl jak střela. Rosie nadskočila a sklouzla blíž k němu, její sevření zesílilo a poněkud se zbavilo ostýchavosti.

„Všechno v pořádku?“ zavolal na ni.

Přikývla a vzápětí si uvědomila, že to nemůže vidět a na odpověď na něj zakřičela, že ano, všechno je dobré.

O chvilku později chodník po jejich levici začal ujíždět zpět. Rychle se ohlédl přes její rameno, aby viděl, zda je volná cesta a pak se na Trentonské ulici otočil. Nebylo to jako když se otáčí auto; motocykl se v zatáčce naklonil jako malé letadélko, najíždějící na runway. Bill přidal plyn a harley vyrazil kupředu, do helmy se jí opřel vítr a rozesmál ji.

„Myslel jsem si, že se ti to bude líbit,“ řekl jí Bill přes rameno, když zastavili na červeném světle na rohu. Když postavil nohu na zem, připadalo jí, že jsou opět připoutáni k pevné zemi, ale jen tím nejslabším lanem. Když naskočila zelená, motor pod ní zařval, tentokrát s větší autoritou a zahnuli na Deeringskou třídu, vedoucí kolem Bryant Parku a jeli alejí starých dubů, jejichž stíny na vozovce vypadaly jako inkoustové skvrny. Vzhlédla přes jeho pravé rameno a spatřila slunce, které je vedlo skrz stromy, oslňovalo ji jako heliograf, a když se při zatáčení do Kalumetové třídy naklonil, naklonila se též.

Myslel jsem, že se ti to bude líbit, řekl, když vyjeli, ale jí se to líbilo, jen pokud projížděli severní částí města od jednoho předměstí se sevřenými řadami domků k druhému, ty domky jí připomínaly seriál Celá naše rodina a na každém rohu byl podobný podnik jako Ranní doušek. Ve chvíli, kdy již byli na výpadovce z města, se jí to už nejen líbilo, ale přímo to milovala, a když sjeli z výpadovky na dvouproudou silnici č. 27, vedoucí kolem jezera až do sousedního státu, cítila, že by byla šťastná, kdyby to nikdy neskončilo. Kdyby se jí v té chvíli zeptal, co by tomu řekla, kdyby jeli až do Kanady, třeba na zápas Blue Jays v Torontu, tak by prostě jen položila svou hlavu v helmě mezi jeho lopatky, aby cítil, jak kývá.

Silnice č. 27 byla to nejlepší. Později v létě na ní bývá dokonce i v tuto ranní hodinu silný provoz, ale dnes byla skoro prázdná a vypadala jako černá stuha se žlutým stehem uprostřed. Po pravici mezi ubíhajícími stromy probleskovalo pohádkově modré jezero; vlevo jeli kolem mléčných farem, turistických chat a stánků se suvenýry, které právě zahajovaly sezónu.

Necítila žádnou potřebu mluvit, nebyla si ani jistá, že by mohla mluvit, kdyby to bylo nutné. Postupně přidával plyn, až se červená ručička tachometru ustálila ve vzpřímené poloze jako hodinová ručička ukazující poledne a vítr švihal okolo její helmy. Rosie si připadala jako v těch snech o létání, které se jí zdávaly, když byla malá holka, ve snech, ve kterých se s nebojácným elánem prohánělа po polích a skálách a střechách a komínech s rozevlátými vlasy. Z těch snů se probouzela celá se třesoucí, promáčená potem, zároveň vyděšená i potěšená a stejně se cítila i teď. Když se podívala vpravo, spatřila svůj stín, letící vedle ní jako v těch snech, ale teď vedle ní byl ještě jeden stín a tím to bylo ještě lepší. Pokud se někdy v životě cítila líp než teď, nemohla přijít na to, kdy to mohlo být. Celý svět kolem ní se jí zdál dokonalý a ona si v něm připadala také dokonalá.

Podle toho, jak jeli ve stínu nebo v údolí, se lehce měnila teplota, klesla a pak zase stoupla, když zas vyjeli na slunce. Při šedesáti mílích za hodinu vůně a pachy přicházely v nárazech a byly nesmírně intenzivní: krávy, hnůj, seno, země, posekaná tráva, rozehřátý asfalt, když projížděli kolem úseku silnice v opravě, olejově modré výfukové plyny, když jeli za těžce se vlekoucím farmářským náklaďákem. Vzadu na jeho korbě ležel pes podvraťák s čenichem mezi packami a který hleděl na ně bez sebemenšího zájmu. Když Bill vyrazil, aby ho předjel, farmář za volantem na Rosii zamával. Viděla vrásky okolo jeho očí, zarudlou popraskanou kůži na nose, záblesk jeho snubního prstenu na slunci. Opatrně, jako provazolezec na nataženém laně bez sítě, vytáhla ruku zpod Billovy paže a také mu zamávala. Farmář se na ni usmál a pak zůstal daleko za nimi.

Když byli deset nebo patnáct mil za městem, Bill ukázal na lesknoucí se kovový předmět na obloze. O chvilku později slyšela pravidelné nárazy rotoru helikoptéry ve vzduchu a o okamžik později viděla i dva muže, sedící v průhledné bublině kabiny. Když vrtulník okolo nich s klapavým rachotem přelétal, zahlédla, jak se jeden z mužů naklonil k pilotově uchu a něco mu říkal.

Vidím úplně všechno, myslela si a pak se sama podivila, proč se jí to zdá tak úžasné. Vždyť vlastně neviděla o nic víc, než by mohla vidět z auta. Jenže vidím, pomyslela si, vidím, protože se na to nedívám skrz okno a díky tomu to nevnímám pouze jako krajinu. Takto to není jen krajina, ale svět, jehož jsem součástí. Nad tím světem letím stejně jako ve snech, které jsem kdysi mívala, ale tentokrát již přitom nejsem sama.

Motor mezi jejíma nohama vytrvale hučel. Nebyl to vysloveně se sexem spojený pocit, ale byla si velice dobře vědomá toho, že tam je a k čemu slouží. Když zrovna nepozorovala ubíhající krajinu, fascinovaně hleděla na krátké tmavé vlasy na Billově šíji a představovala si, jaký by to byl asi pocit, kdyby se jich dotýkala svými prsty a uhlazovala je jako peří.

Hodinu poté, co sjeli z výpadovky, již byli hluboko ve venkovské krajině. Bill teď přeřadil na dvojku, a když přijeli k tabuli s nápisem SHORELANDSKÝ KEMPINK – PIKNIKOVÝ AREÁL JEN S POVOLENÍM, přeřadil na jedničku a zahnul na štěrkovou cestu.

„Dobře se drž," řekl. Teď, když jí kolem helmy již nefučela vichřice, slyšela ho zcela jasně. „Jsou tu díry."

Byly tam díry, ale harley přes ně lehce projel, jako by to byly jen drobné nerovnosti povrchu. O pět minut později se zastavili na malém neupraveném parkovišti. Za ním byly vidět piknikové stoly a kamenná barbecue, roztroušené na rozlehlé travnaté ploše, jenž klesala až k oblázkovému břehu, který se snad ani nedal nazvat pláží. Vlnky se spořádaně a zdvořile přelévaly jedna po druhé přes oblázky. Za nimi se rozprostíralo jezero až k obzoru, kde se linie vody a oblohy spojovaly v modrém mlžném oparu. Až na ně byl celý areál opuštěný, a když Bill vypnul motor harleye, nastalo ticho, které jí přímo vyrazilo dech. Nad vodní hladinou kroužili rackové a vyráželi vysoké, frenetické skřeky. Někde z daleka, ze západní strany, se ozýval zvuk motoru tak slabě, že nebylo možné určit, jestli se jedná o náklaďák nebo traktor. To bylo vše.

Špičkou boty si přistrčil placatý kámen k motorce a pak o něj opřel podpěrku motorky, aby se nebořila do země. Slezl ze sedla a s úsměvem se k ní otočil. Když uviděl, jak se tváří, jeho úsměv se proměnil ve starostlivý výraz.

„Rosie? Jsi v pořádku?"

S překvapením na něj pohlédla. „Ano, proč?"

„Vypadáš tak legračně –"

To se vsadím, pomyslela si. To se fakt vsadím.

„Je mi dobře," řekla. „Jen mám trochu pocit, jako by tohle všechno byl jen sen. Pořád mi nemůže dojít, jak jsem se sem dostala." Nervózně se zasmála.

„Ale neomdlíš nebo něco podobného?"

Rosie se zasmála, tentokrát víc přirozeně. „Ne, je mi fakt dobře, opravdu."

„A líbilo se ti to?"

„Přímo jsem si to zamilovala." Bez velkého úspěchu se snažila rozepnout řemínek na helmě.

„Ze začátku to jde ztěžka. Počkej, pomohu ti."

Naklonil se k ní, aby jí pomohl rozepnout přezku, opět na vzdálenost polibku, jenže tentokrát se neodtáhl. Dlaněmi jí nadzvedl helmu a políbil ji na ústa, helma mu za řemínky zůstala viset na ukazováčku a prostředníku levé ruky, zatímco pravou ji objal a Rosie ten polibek přijala, dotyk jeho úst i tlak jeho dlaně byly jako návrat do ztraceného domova. Cítila, že má slzy na krajíčku, ale to nevadilo. Tyto slzy nebolely.

Lehce se od ní odtáhl, stále ji objímal s volně se kývající helmou, která jí přitom vrážela do kolena, a zadíval se jí do obličeje. „V pořádku?“

Ano, pokoušela se říct, ale hlas ji zradil. Místo toho přikývla.

„Skvělé,“ řekl a pak ji rozvážně, jako kdyby vykonával nějakou důležitou práci, políbil na chladné vlhké tváře – nejdřív pod pravé oko a pak pod levé. Jeho polibky byly lehké jako mávnutí motýlích křídel. Nikdy předtím nic podobného necítila a najednou mu dala ruce kolem krku a zuřivě ho objala s obličejem přitisknutým k jeho ramenu a pevně zavřela oči, ze kterých prýštily slzy. Držel ji v objetí a jeho ruka, kterou ji objímal, teď hladila její vlasy, zapletené do copu.

Po chvíli se od něj odtáhla, přejela si oči rukou a pokusila se usmát. „Já vždycky nepláču,“ řekla. „Asi mi to nevěříš, ale je to pravda.“

„Já ti věřím,“ řekl a sundal si svoji helmu. „Pojď, pomoz mi s tou ledničkou.“

Pomohla mu odvázat elastické popruhy, které ji držely a odnesli ji na jeden z piknikových stolů. Tam se zastavila a hleděla dolů k vodě. „Tohle musí být jedno z nejkrásnějších míst na světě,“ řekla. „Nemohu uvěřit, že tu mimo nás nikdo není.“

„No, silnice č. 27 je poněkud mimo obvyklé turistické trasy. Poprvé jsem sem přišel s rodiči, když jsem byl ještě malý kluk. Táta říkal, že to tady našel jen náhodou, když se toulal krajem na motorce. Dokonce ani v srpnu, když ostatní letoviska u jezera jsou přeplněná, tu není moc lidí.“

Vrhla na něj rychlý pohled. „Přivedl jsi sem i jiné ženy?“

„Kdepak,“ řekl. „Chtěla by ses projít? Povzbudíme si tak chuť k jídlu a také bych ti chtěl něco ukázat.“

„Co?“

„Bude lepší, když ti to rovnou ukážu,“ řekl.

„Dobře.“

Vedl ji dál k vodě, kde se vedle sebe posadili na skálu a sundali si boty. Pobavil ji pohled na chlupaté bílé lyžařské ponožky, co měl ve vysokých botách; z nějakého důvodu jí připomínaly střední školu.

„Necháme je tady nebo si je vezmeme s sebou?“ zeptala se a zvedla své tenisky.

Rozmýšlel se. „Ty si vezmi svoje, já je tady nechám. Ty zatracený boty se skoro nedají obout se suchýma nohama. A když je máš mokré, tak na to můžeš rovnou zapomenout.“ Sundal si i bílé ponožky a pečlivě je položil přes masivní špičky bot. Něco v tom, jak to udělal, a v tom, jak spořádaně vypadaly, ji nutkalo k úsměvu.

„Co je?“

Zavrtěla hlavou. „Nic. Pojď, ukaž mi to tvoje překvapení.“

Šli po břehu k severu, Rosie se svými teniskami v levé ruce, Bill v čele. První dotyk vody byl tak studený, že jí vyrazil dech, ale po minutě nebo dvou, se stal příjemným. Její nohy tam dole vypadaly jako bledé lesklé rybky, v kotnících oddělené od zbytku těla lomem světla. Dno bylo oblázkové, ale nezraňovalo. Mohla by sis je dočista rozřezat a stejně bys nic necítila, pomyslela si. Jsou znecitlivělé, zlatíčko. Ale nepořezala si je. Cítila, že on by to nedopustil. Byl to směšný nápad, ale fungoval.

Asi po čtyřiceti yardech chůze po břehu přišli k zarostlé, bílým pískem vysypané cestičce, která se vinula nahoru po hrázi mezi nízkými jalovcovými keři a ona pocítila lehký záchvěv déj? vu, jako by tuto cestičku již někdy viděla v nějakém zapomenutém snu.

Ukázal na vrcholek vyvýšeniny a řekl jí tiše: „Už tam skoro jsme. Buď tak potichu, jak jen dokážeš.“

Počkal, až si obuje tenisky a pak ji vedl dál. Na vrcholku se zastavil a počkal na ni, a když k němu došla a začala mluvit, položil jí prst na rty a pak jím ukázal.

Stáli na okraji malé mýtiny mezi keři, která mohla být tak padesát stop nad jezerem. V jejím středu byl povalený strom. Pod změtí vyvrácených kořenů ležela krásná ryšavá liška a kojila tři mláďata. Čtvrté mládě opodál běhalo za svým vlastním ocáskem na prosluněné trávě. Rosie na ně očarovaně hleděla.

Naklonil se blíž k ní, jeho šepot jí lechtal ucho a mrazil ji v šíji. „Předevčírem jsem se sem přijel podívat, jestli je piknikový areál otevřený a stále tak pěkný. Nebyl jsem tu už pět let, tak jsem si nemohl být jistý. Trochu jsem se tady procházel a padl jsem na tyhle chlapíky. Vulpes fulva – liška ryšavá. Těm malým může být tak šest týdnů.“

„Jak o nich toho tolik víš?“

Bill pokrčil rameny. „Mám prostě rád zvířata,“ řekl. „Čtu o nich a snažím se je pozorovat v přírodě, když je to možné.“

„Lovíš?“

„Probůh, ne. Dokonce ani nefotografuji, jen se dívám.“

Liška je teď zahlédla. Bez jediného pohybu, jakoby ještě víc strnula, její oči byly bystré a pozorné.

Nedívej se jí přímo do obličeje, pomyslela si najednou Rosie. Neměla sebemenší tušení, co to znamená; věděla jen, že ten hlas, který ve své hlavě slyší, není její. Nedívej se jí přímo do obličeje, to není nic pro takové, jako jsi ty.

„Jsou nádherné,“ vydechla Rosie. Sáhla po jeho ruce a vzala ji do dlaní.

„Ano, to jsou,“ řekl.

Liška otočila hlavu ke čtvrtému mláděti, které si přestalo hrát s ocasem a doráželo teď na svůj vlastní stín. Krátce a vysoce zaštěkla. Mládě se otočilo, bez bázně se podívalo na nové příchozí, stojící na konci pěšiny a pak doběhlo ke své matce a lehlo si vedle ní. Začala mu lízat hlavu, rychle a odborně ho myla, ale nespustila přitom zrak z Rosie a Billa.

„Má nějakého samce?“ zašeptala Rosie.

„Ano, už jsem ho viděl. Pěkně velký pes.“

„Tak se jim říká?“

„Hm, hm, psi.“

„Kde je?“

„Někde kolem. Loví. Dneska asi ta mláďata budou mít k večeři spoustu racků, přitáhnutých za zlomené křídlo.“

Rosiiny oči zabloudily ke kořenům stromu, pod nimiž si lišky udělaly své doupě a opět se jí dotkl ten pocit déj? vu. Vytanula jí na mysli letmá představa pohybujícího se kořenu, který jako by ji chtěl zachytit, zachvěla se a pak zase zmizela.

„Má z nás strach?“ zeptala se Rosie.

„Možná, trochu. Kdybychom se pokusili ještě přiblížit, bránila by se.“

„Ano,“ řekla Rosie. „A kdybychom se jim pokusili ublížit, odměnila by se nám.“

Překvapeně se na ni podíval. „No, myslím, že jo.“

„Jsem ráda, že jsi mě sem vzal se na ně podívat.“

Celý se úsměvem rozzářil. „Dobře.“

„Pojďme zpátky. Nechci, aby se bála. A také mám hlad.“

„Dobrá, já taky.“

Zdvihl ruku a obřadně zamával. Liška se na ně dívala svým jasným nehybným pohledem… a pak odhrnula pysky v němém zavrčení a odhalila řadu krásných bílých zubů.

„Jo,“ řekl, „jsi dobrá mamina. Dobře se o ně starej.“

Otočil se. Rosie se vydala za ním, ale pak se ještě jednou otočila za těma jasnýma nehybnýma očima. Liščiny pysky byly stále ještě vyhrnuté, jak kojila mláďata na tiché, sluncem zalité mýtině. Její kožich byl spíš oranžový než ryšavý, ale něco v jeho odstínu – ten násilný kontrast s ospalou zelení kolem – způsobilo, že se Rosie opět zachvěla. Nad jejich hlavou zakroužil racek a jeho stín přeletěl přes křovinatou mýtinku, ale liščí oči ani na okamžik neopustily Rosiin obličej. Ještě když se otáčela, aby následovala Billa, cítila je na sobě, pozorné a hluboce soustředěné ve své nehybnosti.

4.

„Budou v pořádku?“ zeptala se, když se dostali opět k vodě. Držela se ho za rameno, když si sundala nejprve levou a pak pravou tenisku.

„Chceš říct, jestli je někdo neuloví?“ Rosie přikývla.

„Ne, pokud se vyhnou zahradám a kurníkům a jejich mamka a taťka budou dost chytří na to, aby je naučili držet se co nejdál od farem – pokud se nenakazí, tak by se měli dožít normálního věku. U feny to jsou přinejmenším čtyři roky, u psa možná sedm. Přál bych ti, abys ho viděla. Jeho kožich má barvu listí v říjnu.“

Byli již napůl cesty k piknikovému areálu, brodili se po kotníky ve vodě. Nahoře na skále zahlédla jeho vysoké boty, jak je tam nechal, s bílými ponožkami, pečlivě srovnanými na hranatých špičkách bot.

„Co jsi myslel tím, ‚pokud se nenakazí‘?“

„Vzteklina,“ řekl. „Většinou je to díky vzteklině, že se vůbec odváží do zahrad a kurníků. Kvůli ní si jich pak lidé všimnou. Kvůli ní je pak zabíjejí. Samice se jí nakazí častěji než samci a pak mláďata naučí nebezpečnému chování. Nemocní samci rychle umírají, ale samice mohou vzteklinu roznášet dlouhou dobu a je jim jen stále hůř.“

„Opravdu?“ zeptala se. „To je hrozné.“

Zastavil se, pohlédl na její bledý zamyšlený obličej, pak ji vzal do náručí a objal ji. „To se nemusí stát,“ řekl. „Zatím jsou v pořádku.“

„Ale mohlo by se to stát. Mohlo.“

Zamyslel se nad tím a přikývl. „Jistě, to jo,“ řekl nakonec. „Stát se může všechno. Pojď, půjdem se najíst. Co ty na to?“

„Že to zní jako báječnej nápad.“

Ale myslela si, že jídlu moc nedá, že liščin jasný pohled jí zahnal chuť k jídlu. Avšak když začal vybalovat jídlo, najednou se ucítila úplně vyhládlá. K snídani měla jen pomerančovou šťávu a krajíček suché topinky; byla rozrušená (a vyděšená), jak nevěsta o svatebním ránu. Nyní při pohledu na chléb a maso úplně zapomněla na liščí svět severně od pláže.

Stále vytahoval jídlo z ledničky – sendviče se studeným rostbífem, sendviče s tuňákem, kuřecí salát, bramborový salát, zelný salát, dvě plechovky coca-coly, termoska s něčím, co měl být ledový čaj, dva kusy koláče, velký kus vánočky – až jí připomínal cirkusovou scénku s klauny, kteří nepřestávají vystupovat z malinkého auta a rozesmála se. Asi to nebylo zdvořilé, ale již mu dostatečně důvěřovala, aby věděla, že k němu nemusí být jen zdvořilá. To bylo dobře, protože si nebyla jistá, jestli by se jinak vůbec dokázala přemoci.

Vzhlédl se slánkou v levé ruce a pepřenkou v pravé. Všimla si, že na nich pečlivě přelepil dírky pro případ, že by se převrhly, a to ji přivedlo k ještě většímu veselí. Sedla si na lavici z jedné strany piknikového stolu, položila si obličej do dlaní a snažila se ovládnout. Už se jí to téměř podařilo, až do chvíle než mezi prsty zahlédla tu úžasnou hromadu sendvičů – půl tuctu pro dva lidi, každý z nich překrojený a pečlivě zabalený ve fólii. To ji opět uzemnilo.

„Co je?“ zeptal se a také se usmíval. „Co je, Rosie?“

„Čekáš snad nějaké přátele?“ zeptala se a stále se chichotala. „Možná nějaké fotbalové mužstvo? Nebo skautský tábor?“

Jeho úsměv se rozšířil, ale v očích měl stále ten vážný výraz. Byl to zvláštní výraz, který říkal, že dobře chápe, co je tady k smíchu a co není a díky němu si konečně uvědomila, že on přece jen je stejně starý jako ona nebo rozdíl je tak malý, že na něm vůbec nezáleží. „Jen jsem si chtěl být jistý, že budu mít něco, co ti chutná.“

Její chichotání se zklidnilo, ale stále se ještě na něj usmívala. To, co ji na něm nejvíc zaujalo, nebyla jeho laskavost, díky které vypadal mladší, ale jeho otevřenost, která ho teď dělala poněkud starším.

„Bille, já přece můžu jíst všechno," řekla.

„To jsem si jistý, že můžeš," řekl a usadil se vedle ní, „ale o to nejde. Nezáleží mi tolik na tom, co sneseš nebo co vydržíš, ale na tom, co máš ráda a co chceš. To bych ti chtěl dát, protože jsem do tebe blázen."

Vážně se na něj podívala, smích ji přešel, a když ji vzal za ruku, přikryla jeho ruku svou druhou rukou. Snažila si v hlavě přebrat, co jí právě řekl a zjistila, že to jde velice těžce – jako by se pokoušela protáhnout velký kus nábytku skrz úzké dveře, natáčela ho z jedné a z druhé strany a pokoušela se najít ten správný úhel.

„Proč?" zeptala se. „Proč já?"

Zavrtěl hlavou. „Já nevím. Ve skutečnosti, Rosie, já toho o ženách moc nevím. Když jsem byl na střední škole, měl jsem dívku a asi bychom se spolu i vyspali, ale ona se odstěhovala dřív, než vůbec k něčemu došlo. V prvním roce na vysoké jsem měl další dívku a s tou jsem spal. Později, před pěti lety, jsem se zasnoubil s báječnou dívkou, kterou jsem potkal v městské zoologické zahradě. Jmenovala se Bronwyn O'Harová. Nezní to jako nějaká postava z románů Margaret Mitchellové?"

„Je to krásné jméno."

„Ona byla krásné děvče. Zemřela na mozkový aneurismus."

„Ach, Bille, to je mi líto."

„Od té doby jsem chodil s pár dívkami, a to nepřeháním – chodil jsem s pár dívkami, tečka, konec příběhu. Rodiče se kvůli mně hádají. Otec říká, že zůstanu na ocet, a má matka říká ‚Nech toho chlapce na pokoji a přestaň mu nadávat. Jen si přitom šlape na jazyk'."

Rosie se usmála.

„Pak jsi vešla do obchodu a našla ten obraz. Věděla jsi hned, že ho musíš mít, že?"

„Ano."

„To samé jsem cítil ohledně tebe. Jen jsem chtěl, abys to věděla. Nic z toho, co se tady teď děje, není z nějaké laskavosti nebo milosrdenství nebo povinnosti. Nic z toho, co se tady teď děje není proto, že chudinka Rosie měla takový hrozný těžký život." Zaváhal a pak dodal: „Je to proto, že jsem do tebe zamilovaný."

„To přece nemůžeš vědět. Ještě ne teď."

„Vím, co vím," řekl a ona se trochu zalekla jemné naléhavosti v jeho hlase. „Tak a teď už konec televizního seriálu. Pusťme se do jídla."

To udělali. Když skončili a Rosie cítila, jak její břicho napíná opasek kalhot, sbalili ledničku a Bill ji opět přivázal k nosiči harleye. Nikdo se tam mezitím neobjevil; Shoreland stále ještě patřil jim. Šli zpět k vodě a sedli si opět na skálu. Rosie cítila, jak tu skálu začíná milovat, byla to taková ta skála, ke které dvakrát do roka zajdete, jen tak jí poděkovat… ovšem, pokud vše dobře dopadne. A ona si myslela, že ano, alespoň zatím to tak vypadalo. Vlastně si nemohla vzpomenout na nějaký den, který by byl ještě lepší.

Bill ji objal, pak položil prsty své levé ruky na její tvář a otočil její obličej k sobě. Začal ji líbat. O pět minut později jí bylo na omdlení, byla jakoby napolo ve snu, natolik vzrušená, že ani netušila, že by tak vzrušená někdy mohla být, natolik vzrušená, že teď již chápala všechny ty knihy, příběhy a filmy, kterým dřív nerozuměla, ale jen jim věřila, stejně jako slepec věří, když mu vidoucí člověk řekne, že západ slunce je krásný. Její tváře hořely, v prsou cítila návaly krve pod jeho něžnými dotyky a uvědomila si, že si přeje, aby na sobě neměla podprsenku. Při této myšlence se její tváře ještě víc rozhořely. Srdce jí bilo o závod, ale to bylo dobré. Všechno bylo dobré. Víc než to, přímo nádherné. Položila mu ruku tam dolů a cítila, jak je tvrdý. Jako by se dotýkala kamene, jenže kámen by pod její dlaní netepal v rytmu jejího srdce.

Chvilku její ruku nechal tam, kde byla, pak ji jemně zvedl a políbil na dlaň. „To už stačilo," řekl.

„Proč ne?" Bezelstně se na něj podívala. Norman byl jediný muž, kterého ve svém životě poznala v sexuálním slova smyslu a nebyl to typ muže, který se vzruší jen tím, že se ho tam někdo přes kalhoty dotkne. Někdy – během posledních let, čím dál častěji – se nevzrušil vůbec.

„Protože bych pak nemohl přestat, aniž bych si vysloužil ten nejhorší případ skřípnutých koulí v dějinách."

Podívala se na něj s tak nehraným zmatkem, že vybuchl smíchem.

„To nevadí, Rosie. Jen bych chtěl, aby až se budeme poprvé milovat, všechno bylo v naprostém pořádku – žádní komáři, kteří by nás štípali do zadku, žádné kutálení se v kopřivách, žádní studentíci, kteří by se tady objevili v klíčovém okamžiku. Mimoto, slíbil jsem ti, že ve čtyři budeš zpátky, abys mohla prodávat ta trička a nechci, aby ses musela honit."

Podívala se na hodinky a s překvapením zjistila, že je deset minut po druhé hodině. Pokud na té skále seděli jen nějakých pět nebo deset minut, jak je to možné? Dospěla k neochotnému, ale úžasnému závěru, že to možné není. Museli tady sedět nejmíň půl hodiny, spíš asi tři čtvrtě.

„Pojď," řekl a sklouzl ze skály. Zašklebil se, když jeho chodidla dopadla do studené vody, a než se stačil odvrátit, letmo zahlédla bouli na jeho kalhotách. To jsem způsobila já, pomyslela si a byla překvapená pocity, které tuto myšlenku doprovázely: potěšení, pobavení a dokonce i trochy domýšlivosti.

Sklouzla ze skály vedle něho, a dřív než si to stačila uvědomit, vzala ho za ruku. „Dobrá; a co teď?"

„Co takhle malou procházku, než vyrazíme? Na vychladnutí."

„Dobře, ale vyhneme se liškám. Nechci je zase rušit."

Ji, pomyslela si, nechci ji zase rušit.

„Dobrá. Dáme se tedy na jih."

Začal se otáčet. Stiskla jeho ruku, aby se otočil zpět, a když to udělal, Rosie vklouzla do jeho náruče a položila mu

ruce kolem krku. To místo pod pasem bylo ještě docela tvrdé a ji to potěšilo. Do dnešního dne si nemyslela, že s tou tvrdostí může mít žena něco skutečně společného – upřímně se domnívala, že to je jen výmysl časopisů, jejichž hlavním cílem je prodat co nejvíc šatů a makeupu a vlasových vodiček. Teď toho věděla o trochu víc. Silně se přitiskla k tomu tvrdému místu a podívala se mu do očí.

„Nevadilo by ti, když ti řeknu něco, co mě moje matka naučila říkat, když jsem šla na svou první oslavu narozenin? Muselo mi tehdy být asi čtyři nebo pět let.“

„Povídej,“ řekl a usmíval se.

„Děkuji ti za hezký čas, Bille. Děkuji ti za nejkrásnější den, co jsem měla od doby, co jsem vyrostla. Děkuji ti, že jsi mě pozval.“

Bill ji políbil. „Pro mě to bylo také krásné, Rosie. Již léta jsem se necítil takto šťastný. Pojď, projdeme se.“

Šli směrem k jihu, tentokrát po břehu a drželi se za ruce. Vedl ji další cestičkou na dlouhou úzkou louku, která vypadala, jako by se jí celá léta lidská ruka nedotkla. Dopadaly na ni paprsky odpoledního slunce a motýli poletovali mezi trávou na své bezcílné pouti. Včely bzučely a vlevo od nich datel neúnavně ťukal do stromu. Ukazoval jí květiny, z nichž většinu uměl pojmenovat. Myslela si, že se párkrát spletl, ale neřekla mu to. Rosie ukázala na trs hub na úpatí jednoho dubu na kraji pole a řekla mu, že to jsou prašivky, ale ne příliš nebezpečné, protože jsou hořké. To ty, které nemají hořkou chuť, jsou ty nejnebezpečnější a mohou vás i zabít.

Když se vraceli do piknikového areálu, přijeli tam právě ti studenti, o kterých Bill mluvil – byla jich plná dodávka a terénní vůz. Byli příjemní, ale hluční, jak nosili ledničky naplněné pivem do stínu a pak začali natahovat síť na volejbal. Chlapec, kterému mohlo být tak devatenáct, nesl na ramenou svou dívku v khaki šortkách a vršku od bikin. Když se dal s ní do běhu, začala šťastně ječet a bila ho dlaněmi po krátce ostříhané hlavě. Jak se tak na ně dívala, Rosie si uvědomila, že přemýšlí o tom, jestli liška na mýtině slyší dívčiny výkřiky a usoudila, že ano. Skoro jako by ji tam viděla, jak je stočená okolo svých spících, mlékem přepitých mláďat, s nastraženýma ušima a jasným, vychytralým pohledem, který je ale také schopen šílenství.

Nemocní samci rychle umírají, ale samice mohou vzteklinu roznášet dlouhou dobu, pomyslela si Rosie a pak si vzpomněla na ty prašivky, které zahlédla na okraji té přerostlé louky, rostoucí ve vlhkém šeru. Pavoučí prašivky, tak jim říkala její babička, když je jednou v létě Rosii ukázala a i když toto jméno nikdo jiný než babička neužíval – Rosie ho rozhodně nikdy neviděla v žádné knize o houbách – přesto nikdy nezapomněla na jejich ošklivý vzhled, jejich bledé, jakoby voskové kloboučky, pokropené tmavými skvrnami, které vypadaly jako malí pavoučci, pokud ovšem máte dobrou představivost… a to ona měla.

Samice mohou vzteklinu roznášet dlouhou dobu, pomyslela si opět. Nemocní samci rychle umírají, ale…

„Rosie? Je ti zima?“

Nechápavě se na něj podívala.

„Třásla jsi se.“

„Ne, není mi zima.“ Podívala se na studenty, kteří ji a Billa neviděli, protože jim bylo víc než pětadvacet let a pak se opět podívala na něj. „Ale asi je už čas se vrátit.“

Přikývl. „Myslím, že máš pravdu.“

5.

Při zpáteční cestě byl již provoz silnější a stal se ještě silnějším, když sjeli z výpadovky. Zpomalilo je to, ale nikde nezůstali viset. Bill využíval každé mezery, co se naskytla a Rosie si přitom připadala, jako by jela na ocase cvičené vážky, ale nikdy neriskoval a ona mu bezvýhradně důvěřovala, i když projížděl mezi dvěma řadami velkých nákladňáků, seřazených jako mastodonti ve frontě na zaplacení dálničního poplatku. V té chvíli už míjeli tabule, na kterých stálo NÁBŘEŽÍ a AKVÁRIUM a ETTINGEROVA HRÁZ & ZÁBAVNÍ PARK a Rosie byla ráda, že v pravý čas odjeli. Přijde akorát včas, aby vystřídala svou kolegyni ve stánku s tričky, a to bylo dobře. Představí Billa svým přítelkyním, a to bylo ještě lépe než dobře. Byla si jistá, že se jim bude líbit. Když projížděli pod jasně růžovým transparentem s nápisem PROTANČETE SE DO LÉTA S DCERAMI A SESTRAMI!, Rosie pocítila záchvěv štěstí, na který později toho dlouhého dne bude vzpomínat už jen s hrůzou.

Už byla vidět lochneska v zábavním parku se složitými strukturami a křivkami drah, jak se rýsuje proti obloze, slyšela již výkřiky, které sem zaháněl vítr. Na chvilku Billa objala ještě pevněji a zasmála se. Všechno bude v pořádku, pomyslela si, a když si – na chviličku – vybavila tmavé a pozorné oči lišky, odsunula tu vzpomínku, jako se svatebčan zbavuje myšlenek na smrt.

6.

Zatímco motorka Billa Steinera opatrně vjížděla na polní cestu k Shorelandu, Norman Daniels ve svém ukradeném aute vjížděl na velké parkoviště v Tiskové ulici. Parkoviště se nacházelo asi pět bloků od Ettingerovy hráze a sloužilo dobrému půltuctu zábavních atrakcí u jezera – zábavnímu parku, akváriu, parku Old Towne Trolley, obchodům a restauracím. Bylo tam ještě jedno parkoviště, které se nacházelo ještě blíž ke všem těmto místům pro zábavu a občerstvení, ale Norman nechtěl jet blíž. Mohlo se mu stát, že by odsud musel odjet ve velkém spěchu a nechtěl riskovat, že by někde zůstal viset v dopravní zácpě, kdyby k tomu došlo.

Přední část parkoviště na Tiskové ulici byla ve tři čtvrtě na deset v sobotu ráno téměř prázdná, a to pro někoho, kdo chtěl být nenápadný, moc dobré nebylo, ale v části parkoviště pro dlouhodobé stání bylo plno vozů, které většinou patřily turistům, jež si na lodi vyjeli dál na sever na jednodenní výlet nebo na rybářskou výpravu. Norman fordku zaparkoval mezi winnebago s utažskou poznávací značkou a obrovským terénním autem RoadKing RV z Massachusetts. Jeho Ford Tempo mezi těmito obry nebylo ani vidět, a to Normanovi vyhovovalo.

Vylezl z auta, vyndal z něj svou novou koženou bundu a oblékl si ji. Z jedné kapsy vyndal černé brýle – jiné, než měl na sobě minule – a nasadil si je. Pak šel ke kufru, pořádně se rozhlédl, jestli ho nikdo nepozoruje a otevřel ho. Vytáhl z

něj invalidní vozík a rozložil jej.

Celý jej polepil samolepkami, které koupil v prodejně dárkových předmětů v Ženském kulturním centru. Možná, že jim tam nahoře v přednáškových síních přednáší a účastní se symposií spousta chytrých lidí, ale dole, v tom malém obchůdku, prodávali přesně ten druh křiklavých, nesmyslných sraček, jak Norman doufal. Přívěsky ke klíčům s feministickým znakem nebo plakát ukřižované ženy (JEŽÍŠKA ZEMŘELA ZA VAŠE HŘÍCHY) na Golgotě a dokonalé samolepky. ŽENA POTŘEBUJE MUŽE STEJNĚ TAK JAKO RYBA POTŘEBUJE KOLO, stálo na jedné z nich. Na jiné někdo, kdo zřejmě nikdy neviděl ženskou s napůl ohořelým obočím a vlasy, spálenými špatně fungující fajfkou na crack, napsal, ŽENY NEJSOU K SMÍCHU! Na jiných bylo napsáno JSEM PRO PRÁVO SI VYBRAT, SEX JE POLITICKÁ ZÁLEŽITOST a R-E-S-P-E-K-T, PŘIJDI NA TO, CO TO PRO MĚ ZNAMENÁ. Norman se v duchu tázal sama sebe, zdali některá z těch bláznivejch ženskejch bez podprsenek vůbec věděla, že tu písničku napsal muž. Skoupil je všechny. Nejvíc se mu líbila ta, kterou přilepil uprostřed koženkové opěrky křesla, kousek od držáku na walkmana: JSEM MUŽ, KTERÝ RESPEKTUJE ŽENY, stálo na něm.

A to je vlastně pravda, pomyslel si a ještě jednou se rychle rozhlédl, aby si byl jistý, že se nikdo nedívá, jak mrzák hbitě usedá do svého invalidního vozíku. Pokud se slušně chovaj, tak je respektuju.

Nikoho neviděl, natož někoho, kdo by pozoroval zvlášť jeho. Otočil křeslo a podíval se na svůj obraz v naleštěném boku čerstvě umyté fordky. Tak co? zeptal se sám sebe. Co tomu říkáš? Zabere to?

Myslel, že ano. Jelikož převlek byl vyloučený, musel zkusit něco lepšího než převlek – vytvořit skutečnou osobnost, jako když herec vytváří takovou osobnost na jevišti. Dokonce si pro tohoto nového chlápka vymyslel i jméno: Hump Peterson. Hump byl vojenský veterán, který se vrátil z války a pak asi deset let jezdil s motorkářským gangem, potýkajícím se se zákonem, jedním z těch, kde ženy mají jen dvě nebo tři velmi omezená použití. Pak se mu stala nehoda. Příliš mnoho piva, mokrá silnice, zábradlí mostu. Ochrnul od pasu dolů, ale zpátky mezi zdravé lidi ho svou péčí přivedla mladá světice jménem…

„Marylin," řekl Norman a myslel přitom na Marylin Chambersovou, jeho již po celá léta oblíbenou porno-hvězdu. Další jeho favoritka byla Amber Lynn, ale Marylin Lynn, to už vypadalo jako vymyšlené. Další jméno, které ho napadlo, bylo McCoo, ale to také nešlo; Marylin McCoo byla ta čubka, co v sedmdesátých letech zpívala s Fifth Dimension, v dobách, kdy život ještě nebyl tak divnej jako dneska.

Nad nezastaveným pozemkem na druhé straně ulice byla velká tabule s nápisem – PŘÍŠTÍ ROK NA TOMTO MÍSTĚ BUDE STÁT DALŠÍ STAVEBNÍ PROJEKT FIRMY DELANEY! – a Marylin Delaney bylo stejně tak dobré jméno jako každé jiné. Asi žádná z zen od Dcer a Sester po něm nebude chtít, aby jim vyprávěl svůj životní příběh, ale je lepší mít příběh a nepotřebovat ho než ho potřebovat a nemít, napadlo ho jako parafráze nápisu na tričku prodavače v obchodě s vojenským výprodejem.

A ony na Humpa Petersona skočí. Už takových pár chlápků jako on viděli, chlapů, kterým se přihodil nějaký zážitek, co naprosto změnil jejich život, a kteří se snaží kát za svoje hříchy z minulosti. A Humpové všude na světě se kají tak, jak ve svém životě vše dělali, a to na plné pecky. Hump Peterson se prostě ze sebe snažil udělat jakousi čestnou zenu. Norman viděl, jak se podobní všiváci stávají bojovníky proti drogám, Ježíšovými blouznivci nebo příznivci Perota. Ve skutečnosti to byli pořád ti stejní hajzlové jako vždycky, zpívali pořád stejnou písničku – jen v trochu jiné tónině. To ale není důležité. Důležité je, že jsou pořád kolem a všude je můžete najít. Jsou jako písek na poušti nebo rampouchy na Aljašce. Takže ano –domníval se, že Humpa Petersona vezmou jako Humpa, i když budou vyhlížet inspektora Danielse. Dokonce i ty nejcyničtější nad ním jen mávnou rukou jako nad nadrženým kriplem, který se snaží starou metodou „citlivého, pozorného muže" sehnat někoho, s kým strávit sobotní noc. Jen s troškou štěstí, Hump Peterson bude zároveň stejně viditelný i stejně tak nepovšimnutý jako chlápek na chůdách, převlečený za Strýčka Sama na přehlídce na Den nezávislosti.

Jeho plán byl dále nesmírně jednoduchý. Najde místo, kde bude nejvíc žen z domova a coby Hump se kolem nich bude poflakovat a pozorovat je – jejich hry a diskusní skupiny, jejich piknik. A jestli mu někdo přinese hamburger nebo hot-dog nebo kus koláče, což určitě některá dobrá píča udělá (tu jejich potřebu nosit jídlo mužům z nich žádná propaganda ještě nevytloukla – asi je to jejich instinkt, díky Bohu), tak on si všechno od nich vezme a poděkuje a sní to do posledního sousta. Bude mluvit, jen když na něj někdo promluví, a kdyby měl to štěstí a vyhrál nějaké plyšové zvířátko při házení podkov, dá ho nějakému malému dítěti… a dá si pěkný pozor, aby toho parchanta raději ani nepohladil po hlavičce, protože v dnešní době i za to můžete mít na krku žalobu za zneužívání.

Ale většinou se bude jen dívat. Hledat svoji toulavou Rose. To pro něj nebude žádný problém, jakmile ho jednou přijmou jako součást tamní společnosti; v otázce sledování a pozorování je skutečné eso. Poté, co ji najde, vyřídí si to s ní tady přímo na hrázi, pokud se mu umane; jen si počká, až se jí bude chtít jít na záchod, půjde za ní a zlomí jí krk jako slámku. Za pár vteřin bude po všem, ale v tom je právě ten problém. On nechtěl, aby to za pár vteřin skončilo. Chtěl, aby si mohl dát načas. Pěkně pomalu si s ní popovídat. Dostat z ní podrobný popis toho, co dělala od chvíle, když od něj odešla s jeho platební kartou v kapse. Kompletní hlášení, jak se říká, od A až do Z Mohl by se jí například zeptat, jak se cítila, když vyťukávala číslo jeho kódu a pak se shýbla pro bankovky – peníze, pro které on se dřel, peníze, které vydělal tím, že pracoval dlouho do noci a zavíral za mříže zločince, kteří by si dělali, co by chtěli, kdyby na světě nebyli takoví chlapíci jako on, co jim to zatrhli. Chtěl se jí zeptat, jak si vůbec kdy mohla myslet, že z toho jen tak vyvázne. Jak si mohla myslet, že mu unikne.

A poté, co by mu řekla vše, co chtěl slyšet, tak by si on s ní promluvil.

Jen to slovo promluvil asi přesně nevyjadřuje to, co měl na mysli.

Krok číslo jedna bylo ji najít. Krok číslo dvě bylo ji z diskrétní vzdálenosti sledovat. Krok číslo tři bylo jít za ní, až by toho už konečně měla dost a z večírku odešla… možná až po koncertě, možná i dřív, pokud bude mít štěstí. Jakmile se dostane ze zábavního parku, může se zbavit křesla. Sice na něm budou jeho otisky (pár motorkářských kožených

rukavic by to vyřešil a ještě by tím i podpořil postavu Humpa Petersona, ale neměl moc času, nemluvě o té jeho strašné specialitce, jeho bolení hlavy), ale to nevadilo. Měl představu, ze v té chvíli budou otisky prstů tou jeho nejmenší starostí.

Chtěl ji dostat u ní doma a Norman se domníval, ze se mu podaří dosáhnout toho, co chce. Až nastoupí do autobusu (a ona pojede autobusem; auto nemá a nebude chtít utrácet za taxíka), vleze si hned za ní. Kdyby si ho náhodou všimla někde mezi Ettingerovou hrází a svým hnízdečkem, zabije ji rovnou na místě a k čertu se všemi důsledky. Pokud všechno půjde hladce, bude ji sledovat až k jejím dveřím, za kterými bude trpět tak, jak na světle Božím ještě nikdy žádná ženská netrpěla.

Norman dojel k budce označené CELODENNÍ VSTUPENKY, přečetl si, ze dospělí platí dvanáct dolarů, podal peníze chlápkovi v budce a vyrazil do parku. Cesta byla volná; bylo ještě brzy a nedalo se říct, ze by Ettingerova hráz překypovala lidmi. Avšak mělo to i své nevýhody. Bude si muset dát velký pozor, aby nepřilákal nevhodný druh pozornosti. Ale to dokáže zvládnout. To –

„Kámo! Hej, kámo! Vrať se!“

Norman se náhle zastavil, ruce mu ztuhly na kolech křesla a jeho prázdný pohled se zastavil na Strašidelné lodi a obrovském robotu ve starodávném úboru námořního kapitána přímo před ním. „Řekni ahoj hrůůze, plavčíku!“ vyvolával robot, námořní kapitán, svým umělým hlasem. Ne, nechtěl přilákat nevhodný druh pozornosti… a už to tady bylo, dělal přesně to.

„Hej, kámo! Ty, na tom invalidním vozíku!“

Lidé se za ním otáčeli. Jedna z nich byla tlustá černá čubka v červeném kostýmu, která vypadala ještě o půlku hloupější než ten prodavač se zaječím pyskem v obchodě s vojenským výprodejem. Také se mu zdála nějak povědomá, ale to Norman v duchu odmítl jako paranoiu – nikoho v tomto městě neznal. Otočila se a odcházela, v ruce držela kabelku velikosti kufříku, ale spousta jiných lidí se ještě na něj dívala. Normanův rozkrok byl najednou vlhký potem.

„Hej, člověče, vrať se sem! Dals mi moc!“

Chvilku mu to, co na něj volal, nedávalo smysl – jako by na něj mluvil nějakým cizím jazykem. Pak mu to došlo a zmocnil se ho pocit obrovské úlevy – smíšený s pocitem znechucení nad svou vlastní hloupostí. Ovšem, že dal tomu chlápkovi v budce příliš peněz. Zapomněl, že není Dospělý, ale Tělesně postižená osoba.

Otočil se a dojel zpět k budce. Tlusťoch, který se z ní vykláněl, vypadal stejně znechucený Normanem, jako byl Norman znechucený sám sebou. Podával mu pětidolarovku. „Postižení platí sedm dolarů, neumíš číst?“ zeptal se Normana a s bankovkou v ruce nejdřív ukázal na tabuli na budce a pak ji strčil Normanovi pod nos.

Norman se na vteřinku pokochal představou, jak by tu pětidolarovku nacpal do tlusťochova zasraného levýho oka a pak ji od něj vzal a strčil si ji do jedné z mnoha kapes na bundě. „Promiňte,“ řekl zkroušeně.

„No, jo,“ řekl ten chlápek v budce a otočil se na druhou stranu.

Norman s bušícím srdcem opět zamířil do parku. Pečlivě si vytvořil postavu… postupoval přesně podle plánu, který ho měl přivést k cíli… a pak, hned na začátku, udělal něco tak pitomého, tak neuvěřitelně hloupého. Co se to s ním děje?

To nevěděl, ale bude si s tím muset nějak poradit.

„Dokážu to,“ mumlal si pro sebe. „Zatraceně, já to dokážu.“

„Řekni ahoj hrůůze, plavčíku!“ volal na něj robot námořník, když kolem něj Norman projížděl. V mávající ruce měl dýmku vyrobenou z kukuřičného klasu, velikosti záchodové mísy. „Řekni ahoj hrůůze, plavčíku! Řekni ahoj hrůůze, plavčíku!“

„Rozkaz, kapitáne," zamumlal Norman a jel dál. Dostal se na křižovatku tří cest s šipkami, ukazujícími k hrázi, k zábavnímu parku a k piknikovému areálu. Vedle šipky, ukazující k piknikovému areálu, byla malá tabulka s nápisem HOSTÉ A PŘÍZNIVCI DCER A SESTER – JÍDLO V POLEDNE, JÍDLO V ŠEST, KONCERT V OSM. UŽIJTE SI TO! POBAVTE SE!

To se vsaď, pomyslel si Norman a řídil své polepené křeslo po betonové cestičce, lemované květinovými záhony, která vedla k piknikovému areálu. Vlastně to byl park, pěkný park. Bylo tam prostranství vybavené prolézačkami pro děti, které už unavily pouťové atrakce nebo se na nich příliš bály. Byly tam keře, sestříhané do podoby zvířátek jako z Disney Worldu, pískoviště na házení podkov, hřiště na softball a spousta piknikových stolů. Stál tam otevřený plátěný stan a Norman v něm viděl muže v bílých kuchařských úborech, jak připravují barbecue. Za stanem byla řada stánků, které sem evidentně postavili jen pro dnešní příležitost – v jednom jste si mohli vsadit na výhru ručně vyrobené pokrývky, v jiném zase trička (mnohé z nich byly vyzdobené stejnými průpovídkami, jako ty, které zdobily „Humpův“ invalidní vozík) a v dalším zase jste si mohli koupit všechny možné tiskoviny… pokud jste se ovšem chtěli poučit o tom, jak opustit svého manžela a nalézt potěšení se spřízněnou lesbickou duší.

Kdybych měl pušku, myslel si, nějaký těžký a rychlý kalibr, jako Mac-10, udělal bych ze světa lepší místo k žití za pouhých dvacet vteřin. Mnohem lepší.

Většina lidí tady byly ženy, ale přesto zde bylo dost mužů na to, aby se Norman necítil zvlášť nápadný. Projel kolem stánků, tvářil se příjemně, kýval, když na něj někdo kývl, usmál se, když se někdo usmál na něj. Vsadil si na sněhobílý přehoz a své jméno napsal jako Richard Peterson. Nakonec by to nemusel být zrovna tak dobrý nápad, jmenovat se Hump – alespoň ne tady. Vybral si brožurku s názvem Ženy také mají právo na nemovitý majetek a řekl té lesbické královně, co se starala o stánek, že ji pošle své sestře Jeannie v Topece. Lesbická královna se usmála a popřála mu hezký den. Norman se usmál a řekl jí nápodobně. Pozoroval vše a hledal jednu osobu: Rose. Ještě ji nezahlédl, ale to bylo v pořádku; den teprve začínal. Byl si téměř jistý, že tu bude na slavnostní oběd a jakmile ji jednou zahlédne, všechno bude dobré, všechno bude dobré a všechno dobře dopadne. Dobrá, trochu to pohnojil u budky se vstupenkami, ale co? To už bylo pryč a teď už nic nezkazí. Naprosto nic.

„Pěknej vozejk, příteli," řekla mu vesele mladá žena v šortkách s leopardím vzorem. Vedla za ruku malého chlapce. Chlapeček měl v druhé ruce višňovou zmrzlinu a snažil se si s ní pomazat celý obličej. Normanovi připadal jako pěkný rozmazlenec. „Taky pěkný hesla."

Natáhla k Normanovi ruku pro přátelské plesknutí a Norman zauvažoval – jen na okamžik – jaké by to bylo, kdyby ji místo očekávaného plácnutí na odpověď, ukousl pár prstů. Natažená ruka byla levá a Normana nepřekvapilo, že na ní není snubní prsten, ačkoliv ten parchant s tím višňovým svinstvem po celém ksichtě jako by jí z oka vypadl.

Ty děvko, myslel si. Když se tak na tebe dívám, je mi jasný, co s tímhle zkurveným světem není v pořádku. Jak jsi to udělala? Nechala sis do sebe stříknout některým z tvejch buzerantskejch přítelíčků?

Usmál se a lehce plácnul do její natažené dlaně. „Všechno nejlepší, holka," řekl.

„Máš tady nějaké přátele?" zeptala se žena.

„No, tebe," řekl pohotově.

Potěšené se zasmála. „Díky. Vždyť víš, jak to myslím."

„Kdepak, jen se tak rozkoukávám," řekl „Jestli tu vadím nebo je to jen soukromej mejdan, tak se můžu vždycky ztratit."

„Ne, ne!" řekla a při té myšlence se zhrozila… zrovna jak Norman předpokládal, že to udělá. „Zůstaň. Prohlížej si to tady. Užij si to. Můžu ti přinést něco k jídlu? Ráda to udělám. Cukrovou vatu? Nebo možná hot-dog?"

„Ne, díky," řekl Norman. „Zase se mi na okamžik vrátily vzpomínky na tu havárku na motorce – tak jsem skončil tady na tomto úžasném invalidním vozíku." Ta čubka účastně přikyvovala; kdyby chtěl, tak by ji do tří minut dohnal k srdcervoucímu pláči. „Od tý doby mi moc nechutná." Plaše se na ni usmál „Ale díky Bohu, užívám si života!"

Zasmála se. „To děláš dobře! Přeji ti skvělý den."

Přikývl. „Nápodobně, dvojnásob. A tobě taky hezký den, synku."

„Jasan," řeklo dítě nezávazně a podívalo se na Normana nepřátelským pohledem nad červeně pomazanými tvářičkami. Norman prožil okamžik skutečné paniky, měl pocit, že chlapec se dívá přímo do něj a vidí toho Normana, který se skrývá pod vyholenou lebkou Humpa Petersona a pod ocvočkovanou bundou. Řekl si, že to je jen lehký případ paranoii, nic víc a nic míň – koneckonců, vloudil se mezi své nepřátele a bylo normální, že se za takových okolností cítí paranoidní – ale nezastavil se a pokračoval dál.

Domníval se, že se začne cítit líp, jakmile ten chlapec s nepřátelským pohledem bude pryč, ale nestalo se tak. Krátký záchvat optimismu vystřídalo nepříjemné mravenčení. Oběd se již blížil, za nějakých patnáct minut se lidé začnou rozesazovat a po ní nebylo pořád ani potuchy. Některé ženy se byly projet na koních a Rose mohla být s nimi, ale on tomu tak docela nevěřil, protože na koně Rose nikdy nebyla.

Ne, máš pravdu, nikdy nebyla… ale možná, že se změnila, zašeptal hlas v jeho nitru. Začal povídat ještě něco jiného, ale Norman ho vztekle umlčel dřív, než mohl říct jediné slovo. Nepotřeboval poslouchat ty kecy, i když sám věděl, že něco v Rose se muselo změnit, jinak by byla ještě doma a každou středu by žehlila jeho košile a nic z tohohle by se nestalo. Jeho mysli se opět zmocnila myšlenka na to, jak se Rose natolik změnila, že odešla z domu s tou jeho zkurvenou platební kartou, zmocnila se jí zase tím svým hlodavým, bobřím způsobem, který jen těžko snášel. Tyto myšlenky v něm vzbuzovaly paniku, jako by měl na prsou těžké závaží.

Ovládni se, nabádal sám sebe. Musíš se ovládnout. Ber to, jako bys byl na číhané, jako práci, kterou jsi už dělal aspoň tisíckrát. Když na to takto budeš myslet, tak se nakonec všechno podaří. Něco ti řeknu, Normie: zapomeň, že čekáš na Rose. Zapomeň na to, dokud ji opravdu neuvidíš.

Zkusil to. Pomáhalo mu, že se zdálo, že všechno vychází podle jeho plánu; Hump Peterson splynul s krajinou. Dva buzíci s vykrojenými tričky, aby se mohli pochlubit svými svalnatými pažemi, ho na chvíli zapojili do házení frisbee a jedna starší zena s šedivými vlasy a opravdu ohavnými křečovými žilami mu přinesla jogurtovou zmrzlinu, protože, jak řekla, vypadal, že je mu v tom jeho křesle horko. „Hump" jí vděčně poděkoval a řekl, že ano, ze mu je skutečné trochu horko. Zato tobě asi už dlouho pořádně horko nebylo, co, zlato, pomyslel si, když od něj ta žena se šedivějícími vlasy odcházela. Není divu, že jsi tady s těma lesbickejma královnama – ty bys chlapa nesehnala, ani kdyby na tom závisel tvůj život. Jogurtová zmrzlina však byla dobrá – studená – a hltavě ji snědl.

Zásadní bylo, aby se na jednom místě nezdržoval příliš dlouho. Z piknikového areálu se přesunul k plácku na házení podkov, kde dva připitomělí chlapi hráli proti dvěma stejně připitomělejm ženskejm. Normanovi připadalo, že budou hrát až do západu slunce. Projel kolem stanu s kuchyní, kde už dogrilovali první hamburgery a rozdělovali bramborový salát do mís. Nakonec zamířil k pouťovým atrakcím, se skloněnou hlavou poháněl kola vozíku, nenápadně pokukoval po ženách, které teď již směřovaly k piknikovým stolům, některé před sebou tlačily kočárky, jiné zase nesly v náručí cajkové výhry. Rose mezi nimi nebyla.

Nezdálo se, že by vůbec někde byla.

7.

Norman byl příliš zaměstnaný hledáním Rose, aby si všiml, že ta černoška, která si ho již předtím povšimla, si ho všímá zas. Byla to nesmírně mohutná žena, která skutečně byla poněkud podobná Williamu „Almaře" Perrymu.

Gerta byla na dětském hřišti a houpala malého chlapečka na houpačce. Nyní toho nechala a potřásla hlavou, jako by si ji chtěla pročistit. Dívala se na mrzáka v motorkářské bundě, i když teď byl vidět už jen zezadu. Opěrku křesla zdobila samolepka s nápisem JSEM MUŽ, KTERÝ RESPEKTUJE ŽENY.

Jseš taky muž, kterýho odněkud znám, pomyslela si Gerta. Nebo ze snad jen vypadá jako nějaký filmový herec?

„Gerto, dělej!" domáhal se chlapeček Melanie Hugginsové. „Houpej! Chci lítat vysoko! Chci se celej přehoupnout!"

Gerta ho rozhoupala, ale malého Stanleye nepřehoupla – ne v dnešní době, kdy vás kdekdo za kdeco zažaluje, děkuji pěkně. Ale jeho smích způsobil, že se sama také usmála. Zhoupla ho ještě trochu víc a pustila muže v invalidním vozíku z mysli. Ze své vědomé mysli.

„Chci se přehoupnout, Gerto! Prosím! Udělej to, próóósím!“

No dobrá, pomyslela si Gerta, možná, ze projednou se to nezblázní.

„Drž se, hrdino,“ řekla. „Á jedem.“

8.

Norman jel dál, ačkoliv věděl, že už projel kolem všech posledních opozdilců, co přišli na ženský piknik. Domníval se, že bude moudřejší, když se nebude moc ukazovat, zatímco ženy od Dcer a Sester a jejich přátelé jedí. Navíc, jeho pocit paniky stále rostl, a tak se obával, že někdo nepravý by si ho mohl všimnout, kdyby se tam moc vyskytoval. Rose už tu měla být a touto dobou ji již měl spatřit, ale nebyla. Nemyslel si, že tady někde je, a tak mu to vůbec nedávalo smysl. Vždyť to byla jen taková vystrašená myška, přisámbůh, myška a pokud nebyla tady se svejma kamarádkama myšíma píčama, tak kde teda byla? Kam jinam by šla, když ne sem?

Projel pod obloukem s nápisem VÍTEJTE V ZÁBAVNÍM PARKU a aniž by věnoval pozornost tomu, kam jede, jel dál po široké dlážděné cestě. Zjišťoval že nejlepší na jízdě invalidním vozíkem je, že vám lidi uhnou z cesty.

Park se začínal zaplňovat a on si říkal, že to je dobře, ale jinak to nestálo za nic. Hlava mu zase třeštila a při pohledu na spěchající davy se cítil divně, jako by byl cizincem ve svém vlastním těle. Například, proč se jich tolik tak smálo? Co je jim proboha k smíchu? Cožpak nechápou, jaký svět skutečně je? Cožpak nevidí, že všechno – všechno! – je na pokraji zhroucení? S úžasem zjistil, že mu teď všichni připadají jako lesby a buzeranti, úplně všichni, jako by celý svět zdegeneroval v žumpu naplněnou stejnopohlavními milenci, ženami – zlodějkami a muži – lháři, z nichž nikdo nemá sebemenší úctu k tomu základnímu tmelu společnosti.

Jeho bolest hlavy se stále zhoršovala a zase začínal vidět okraje věcí jako roztřepené. Stále se zvyšující hluk ho pomalu přiváděl k šílenství, jako by nějaký zlomyslně krutý skřítek uvnitř jeho hlavy převzal velení a postupně dával všechny knoflíky na nejvyšší hlasitost. Rachot vozů, které stoupaly do prvního kopce horské dráhy, mu připadal jako řítící se lavina a výkřiky návštěvníků, když se vozy propadaly po prudkém spádu, mu trhaly uši jako výbuch šrapnelu. Parní varhany, vyfukující své melodie v oblacích páry, elektronické brebentění videoher, pištivé svištění dětských autíček na závodním okruhu… všechny tyto zvuky se v jeho zmatené a úzkostné mysli spojovaly jako hladové příšery. Nejhorší ze všeho bylo vyvolávání mechanického námořníka, stojícího naproti Strašidelné lodi, které vše ostatní přehlušovalo a zahryzávalo se mu do mozku jako čelisti nějaké špatné předtuchy. Měl pocit, ze jestli ho ještě jednou uslyší zaryčet „Řekni ahoj hrrůze, plavčíku!“, tak se jeho mysl zlomí jako suchá větvička. Buďto, anebo vyletí z toho zkurvenýho invalidního vozíku a s jekotem vystřelí davem –

Přestaň, Normie.

Dojel na malé volné prostranství mezi stánky s koblihami a porcovanou pizzou a tam se zastavil, odvrácený od hemžícího se davu. Když se tento zvláštní hlas ozval, Norman mu vždy naslouchal. Byl to ten hlas, který mu před devíti lety řekl, že jediný způsob, jak Wendy Yarrowové zacpat hubu, je ji zabít a byl to také ten hlas, který ho nakonec přesvědčil, aby Rose odvezl do nemocnice, když měla zlomené zebro.

Normie, ty jsi se zbláznil, řekl mu teď ten klidný, střízlivý hlas. Podle měřítek soudních síní, kde jsi už tisíckrát svědčil, jseš zralej na svěrací kazajku. Ale to ty víš, že?

Větřík vanoucí od jezera k němu zavál slabé: „Řekni ahoj hrrůze, plavčíku!“

Normie?

„Jo,“ zašeptal. Začal si špičkami prstů masírovat spánky. „Jo, myslím, že to vím.“

Dobrá; člověk může překonat své handicapy… pokud je ochoten si je připustit. Musíš přijít na to, kde je, a to znamená, riskovat. Ale riskuješ už i jenom tím, že jsi sem přišel, ne?

„Jo,“ řekl. „Jo, táto, to tedy riskuju.“

Dobrá, tak konec keců. Poslouchej, Normie.

Norman poslouchal.

9.

Gerta ještě chvilku houpala Stana Hugginse, ale jeho výkřiky, aby „ho ještě jednou přehoupla“, se stávaly čím dál tím víc unavující. Vůbec neměla v úmyslu to ještě jednou udělat; když mu to udělala poprvé, tak málem vypadl a Gerta měla na vteřinu pocit, že se o ni pokouší infarkt.

Také se její mysl opět vrátila k tomu chlapovi. K tomu holohlavýmu chlapovi.

Znala ho snad odněkud? Znala ho?

Mohl to být Rosiin manžel?

Ach, ne, to je šílené. Prvotřídní paranoia.

Možná, že jo. Skoro určitě. Ale ta myšlenka v ní pracovala. Výška mohla odpovídat… i když je těžké něco takového odhadnout, když se díváte na člověka na vozíku, ne? Někdo jako Rosiin manžel, to ovšem musel vědět.

Vykašli se na to. Honíš se za stíny.

Stana už houpání omrzelo a chtěl po Gerte, aby s ním šla na prolézačku. Usmála se a zavrtěla hlavou.

„Proč, ne?“ zeptal se dotčeně.

„Protože tvoje stará kámoška Gerta nebyla na prolézačce od té doby, co odhodila plenky a plenkové kalhotky,“ řekla. U skluzavky zahlédla Randi Franklinovou a náhle dospěla k rozhodnutí. Jestli si v tom neudělá trochu jasno, dovede ji to k šílenství. Požádala Randi, aby jí na chvilku pohlídala Stana. Mladá žena řekla zajisté a Gerta ji nazvala andělem, jímž Randi zcela určitě nebyla… ale trocha zvednutého sebevědomí ještě nikomu neuškodila.

„Kam jdeš, Gerto?“ zeptal se Stan, viditelně zklamaný.

„Jdu na pochůzku, ty jeden klacku. Jdi se támhle chvilku klouzat s Andreou a Paulem.“

„Klouzání je pro mimina,“ řekl zachmuřeně Stan, ale šel.

10.

Gerta šla po cestě, co vedla z piknikového areálu k hlavnímu vchodu, a když tam došla, namířila si to k budkám na vstupenky. Jak u budky s celodenními i u budky s půldenními vstupenkami byly dlouhé fronty a byla si skoro jistá, že ten člověk, se kterým chtěla mluvit, jí moc vstříc nevyjde – už měla možnost ho vidět v akci.

Zadní vchod do budky s celodenními vstupenkami byl otevřený. Garta stála ještě chvíli na místě, sbírala svou odvahu a pak se k ní vydala. Nikdy u Dcer a Sester žádné oficiální postavení neměla, ale milovala Annu, která jí pomohla skoncovat vztah s mužem, díky kterému devětkrát skončila na pohotovosti, když jí bylo mezi šestnácti a devatenácti. Nyní jí bylo třicet sedm a již téměř patnáct let byla Anninou neoficiální zástupkyní. Učit nově příchozí ženy to, co ji naučila Anna – že se nemusejí neustále vracet k manželům a přátelům a otcům a nevlastním rodičům, kteří je týrají – bylo jen jednou z jejích funkcí. Vyučovala sebeobranu (ne proto, že zachraňovala životy, ale proto, že zachraňovala důstojnost); pomáhala Anně plánovat akce na sbírku fondů jako byla tato; spolu s Anninou křehkou a postarší účetní se snažila vést účetnictví útulku. A když byla potřeba zajistit bezpečnostní službu, snažila se, jak mohla. Právě v této funkci teď vykročila a rozpínala přitom uzávěr své kabelky. Byla to Gertina mobilní kancelář.

„Promiňte, pane," řekla a nakláněla se dovnitř otevřenými dveřmi. „Mohla bych s vámi na chvilku mluvit?"

„Služby zákazníkům jsou ve stánku nalevo od Strašidelné lodi," řekl jí, aniž by se otočil. „Jestli máte nějaký problém, obraťte se na ně."

„Vy mi nerozumíte," řekla Gerta. Hluboce se nadechla a snažila se mít vyrovnaný hlas. „To je problém, se kterým mi můžete pomoci jen vy."

„Dělá to dvacet čtyři dolarů," řekl prodavač lístků mladé dvojici na druhé straně okénka, „a tady máte šest nazpět. Dobře se pobavte." Ke Gerte, aniž by se k ní otočil, utrousil: „Mám tady práci, paní, pokud jste si nevšimla. Takže jestli si chcete stěžovat na to, že se tu hraje falešně nebo něco podobného, tak se laskavě dobatolte k Službám zákazníkům a –"

To jí stačilo; Gerta neměla rozhodně v úmyslu poslouchat, jak jí tenhle chlápek doporučuje, aby se někam dobatolila, zvlášť ne tónem, kterým dával najevo, že svět je plný bláznů. Možná, že svět opravdu je plný bláznů, ale ona jedním z nich není a také ona věděla něco, co tenhle nafoukaný idiot nevěděl: Peter Slowik byl víc než osmdesátkrát kousnut a nebylo vyloučené, že muž, který to udělal, je právě tady a hledá tu svoji ženu. Vešla do budky – spíš se vmáčkla, ale vešla se tam – a chytila prodavače v modré košili od uniformy za ramena. Otočila si ho. Na jmenovce na náprsní kapse košile stálo CHRIS. Chris zíral do tmavého měsíce obličeje Gerty Kinshawové, celý v šoku, že na něj zákazník vztáhl ruku. Otevřel ústa, ale Gerta promluvila dřív, než mohl vůbec začít.

„Drž hubu a poslouchej. Myslím, že je docela možné, že jsi dneska ráno prodal denní vstupenku velice nebezpečnému muži. Vrahovi. Tak se teď neobtěžuj tím, že mi budeš vykládat, jaký jsi měl těžký den, Chrisi, protože mě… to kurva… ale vůbec nezajímá."

Chris se na ni podíval, oči vykulené překvapením. Dřív než se mu vrátil hlas nebo duchapřítomnost, Gerta vytáhla ze své obrovské kabelky lehce rozmazaný fax s fotografií a strčila mu ji před oči. Detektiv Norman Daniels, který vedl protidrogový tým, stálo na titulku pod ní.

„To musíte na ochranku," řekl Chris. Jeho hlas byl uražený a vystrašený. Člověk, který byl ve frontě u okénka na řadě – měl na hlavě stejně idiotský klobouček jako Mr. Magoo z kreslených grotesek a tričko s nápisem NEJLEPŠÍ DĚDA NA SVĚTĚ – najednou zvedl videokameru a začal natáčet, zřejmě předvídal, že dojde ke konfrontaci, která jeho záběry dostane až na obrazovky reality shows.

Kdybych věděla, jaká to bude sranda, tak bych ani na okamžik nezaváhala, pomyslela si Gerta.

„Ne, je nepotřebuju, alespoň ještě ne teď; potřebuju vás. Prosím. Jen se pořádně podívejte a řekněte mi –"

„Dámo, kdybyste věděla, kolik lidí tady vidím za jeden jediný d"

„Vzpomeňte si na toho chlápka na invalidním vozíku. Brzo ráno. Dřív než nastal nával, okay? Velkej chlap. Holohlavej. Vyklonil jste se z budky a něco na něj křičel. Vrátil se. Musel si zapomenout drobný nebo něco takového."

Chrisovy oči se rozzářily. „Ne, tak to nebylo," řekl. „On si myslel, že mi dává přesný obnos. To vím jistě, protože mi dal desítku a dvě jednodolarovky. Buď zapomněl, že má na celodenní vstupenku slevu pro postižené nebo si toho nevšiml."

Jo, pomyslela si Gerta. Přesně taková věc, kterou by mohl zapomenout někdo, kdo si na mrzáka jen hraje, když je jeho mysl zaměstnaná něčím jiným.

Mr. Magoo, kterému došlo, že ke rvačce nakonec nedojde, odložil svoji kameru. „Prodal byste mi laskavě lístek pro mě a mého vnuka?" zeptal se mluvítkem.

„Klídek," odpověděl Chris. Rozdával svůj šarm na všechny strany, ale nebyl to zrovna příhodný okamžik k tomu, aby mu teď Gerta radila, jak se v tom má ještě zdokonalit. Teď byl čas pro diplomacii. Když se k ní otočil zpět s unaveným a ukřivděným výrazem, ukázala mu ještě jednou fotografii a promluvila na něj klidným, vemlouvavým hlasem.

„Byl tento člověk v tom invalidním vozíku? Představte si ho bez vlasů."

„Ale, dámo, jděte! Taky měl na sobě černé brýle."

„Zkuste to. Je nebezpečný. Pokud je tady možnost, že je zde, tak si s vaší ochrankou budu muset promluvit."

Pláč, to byla chyba. Uvědomila si to vzápětí, ale to už bylo o pár vteřin příliš pozdě. Záblesk v jeho očích sice rychle pominul, ale nedalo se mu neporozumět. Pokud chtěla jít na ochranku s nějakým problémem, který se ho netýkal, tak to bylo v pořádku. Ale pokud se ho to týkalo, byť jen nepřímo, tak to v pořádku nebylo. Už dřív měl s ochrankou problémy nebo mu spíš bylo vytýkáno, že se k lidem nechová s dostatečnou přívětivostí. V každém případě, rozhodl se, že celá tato záležitost je jen dalším problémem, který nemá zapotřebí.

„Není to ten chlap," řekl. Vzal si fotku do ruky, aby si ji lépe prohlédl. Teď se jí pokoušel vrátit. Gerta si položila dlaně na prsa, nad ty úžasné obliny svých ňader a odmítala, alespoň prozatím, ji od něj vzít zpět.

„Prosím," řekla. „Jestli je tady, hledá tu jednu mou přítelkyni a ne proto, aby ji svezl na ruském kole."

„Hej!“ zakřičel někdo ve stále rostoucí frontě na celodenní vstupenky. „Tak pohyb, pohyb!“

Ozvaly se souhlasné výkřiky a pan Nejlepší dědeček na světě opět zvedl svoji kameru. Tentokrát chtěl na pásku natočit jen Gertinýho nového přítele, pana Sympaťáka. Gerta viděla, jak se na něj Chris podíval, viděla, jak mu rudnou tváře, viděla jak se marně snaží zakrýt si obličej rukou jako podvodník, odcházející od soudu, který právě rozhodl o jeho vině. Veškerá šance, že by se tady mohla něco dozvědět, teď právě pominula.

„Není to ten chlap!“ vyštěkl Chris. „Byl úplně jinej! A teď odsud odval tu svou tlustou prdel nebo tě dám vykopnout z parku.“

„Ale to se podívejme,“ odfrkla Gerta. „Na tý tvý bych mohla klidně prostřít pro dvanáct osob a ještě by zbylo místo.“

„Ven! Hned teď!“

Gerta vyrazila zpět k piknikovému areálu s rozpálenými tvářemi. Připadala si jako blázen. Jak to mohla takhle zpackat? Snažila se sama sobě namluvit, že to bylo tím místem – bylo tam příliš hlučno, příliš velký zmatek, příliš mnoho lidí, pobíhajících sem a tam a snažících se bavit se – ale místem to nebylo. Stalo se to kvůli tomu, že je vyděšená. Myšlenka na to, že Rosiin manžel mohl zabít Petera Slowika byla hrozná, ale pomyšlení na to, že by právě tady dnes mohl být, převlečený za ochrnutého železného jezdce, bylo tisíckrát horší. Již dřív se setkala se šílenstvím, ale šílenství, kombinované s takovýmto stupněm posedlé odhodlanosti…

Kde vůbec byla Rosie? Tady ne, to Gerta věděla jistě. Ještě ne, opravila se.

„Zvorala jsem to,“ hlasitě si mumlala a pak si vzpomněla na něco, co říkala ženám, které přicházely k D & S: Když to víš, tak se toho drž.

Dobrá, tak se toho bude držet. To znamenalo, že místní ochranka byla ze hry, alespoň prozatím – přesvědčit je by se mohlo ukázat nemožné a mohlo by to trvat příliš dlouho. Viděla toho holohlavého motorkáře na vozíku poblíž piknikových stolů, jak mluvil s několika lidmi, většinou se ženami. Lana Klineová mu dokonce přinesla něco k jídlu. Vypadalo to jako zmrzlina.

Gerta spěchala zpět do piknikového areálu, chtělo se jí čůrat, ale potlačila to. Hledala Lanu nebo některou jinou ženu, která mluvila s tím holohlavým chlápkem, ale bylo to stejné, jako když hledáte policajta – nejsou nikdy tam, kde jsou potřeba.

Ale teď už opravdu musela jít; celá se kroutila. Proč jen k sakru pila tolik toho ledového čaje?

11.

Norman pomalu projel zábavním parkem zpět k piknikovému areálu. Ženy ještě jedly, ale už skoro končily – viděl, že se už začíná sklízet ze stolů. Musel sebou mrsknout, pokud to chtěl udělat, dokud jich většina z nich seděla na místě. Už se ale necítil znepokojený; obavy ho již přešly. Přesně věděl kam jít, kde by našel jednu ženskou samotnou, jednu ženskou, se kterou by si mohl pěkně zblízka promluvit. Ženský se bez hajzlů nemůžou obejít, Normie, řekl mu jednou jeho otec. Jsou jako čubky, nemůžou projít kolem jedinýho bezovýho keře, aby si nedřeply a nevychcaly se.

Norman rychle projel kolem tabule s nápisem UMÝVÁRNY.

Jen jednu, myslel si. Jen jednu, která tam vejde sama, jednu, co mi bude moct říct, kam to Rose šla, když není tady. Jestli šla do San Franciska, půjdu tam za ní. Jestli šla do Tokia, půjdu tam za ní. A jestli šla do pekla, půjdu tam za ní. Proč, ne? Stejně tam oba skončíme a pravděpodobně tam budeme mít společnou domácnost.

Projel kolem skupinky ozdobných jedlí a samospádem sjel z malého kopečku k cihlovému baráčku bez oken s dveřmi na každém konci – muži vpravo, ženy vlevo. Norman přejel dveře s nápisem ŽENY a zaparkoval na opačné straně domku. To bylo z Normanova hlediska velice uspokojivé místo – byl tam jen úzký pruh holé země, řada plastikových popelnic a naskládané segmenty ohrady. Slezl z invalidního vozíku a díval se za roh domku, opatrně vystrkoval hlavu, aby viděl na cestu. Už se zase cítil v pořádku, uklidněný a rozhodný. Hlava ho sice ještě bolela, ale třeštění se zklidnilo v tupé tepání.

Z háječku vyšel ženský pár – ty mu k ničemu nebyly. Na tomto sledování bylo nejhorší to, že ženy tak často chodí na záchod ve dvou. Co tam, probůh, spolu dělají? Masturbují se navzájem?

Ty dvě vešly dovnitř. Norman je slyšel větracími otvory, jak se tam smějí a povídají si o někom jménem Fred. Fred udělal tohle a Fred udělal támhleto a Fred udělal zase tamto. Fred byl zřejmě pořádný chlapík. Pokaždé, když se ta, co většinu času mluvila, zarazila, aby se nadechla, ta druhá se začala vysoce chichotat a Norman měl při tom pocit, jako by mu někdo obaloval mozek ve skleněných střepech, jako když cukrář obaluje koblihy v cukru. Ale zůstal stát na místě, odkud mohl sledovat cestu a stál naprosto nehybně, až na ruce, které otvíral a zavíral a otvíral a zavíral.

Konečně vyšly ven, stále ještě mluvily o Fredovi a stále se ještě chichotaly, šly tak blízko u sebe, že se dotýkaly boky a rameny a Normanovi bylo zatěžko odolat pokušení se na ně vrhnout a chytit je za ty jejich kurevské krky, jeden do každé dlaně, tak aby je mohl srazit k sobě a roztříštit je jako párek tykví, naplněných tou nejsilnější výbušninou.

„Nedělej to,“ šeptal sám sobě. Po tvářích mu stékaly potůčky potu a kapičky potu vyvstávaly na jeho čerstvě oholené lebce. „Ach, ne, nedělej to, prokrista, nezkaz to teď.“ Celý se třásl a bolest hlavy se mu vrátila s plnou silou jako rána pěstí. Na okraji jeho zorného pole se opět objevily ty roztřepené okraje a z pravé nosní dírky mu začalo téct.

Další žena, která se objevila v jeho zorném poli, byla sama a Norman ji poznal – šedivé vlasy a křečové žíly. Ta žena, co mu přinesla jogurtovou zmrzlinu.

Taky mám pro tebe zmrzlinu, myslel si a celý se napjal, když přicházela po betonové cestičce. Mám pro tebe zmrzlinu a jestli mi nedáš pár odpovědí na mé otázky, a to hned, tak to si piš, že ti z ní dám vyžrat každej kousek.

Pak z háječku vyšel ještě někdo. Norman ji už také viděl – tu tlustou zvědavou čubku v červeném kostýmu, co se za ním ohlížela, když ho volal zpátky ten chlapík v budce. Opět pocítil ten pocit na zcvoknutí, že ji odněkud zná, jako když vám nějaké jméno vyzývavě tancuje na špičce vašeho jazyka a uskočí pokaždé, když ho chcete uchopit. Znal ji? Kdyby ho jen tak nebolela ta jeho hlava –

Pořád ještě měla s sebou tu svou obrovskou kabelu, co vypadala spíš jako kufřík, a právě se v ní přehrabovala.

Copak hledáš, děvče tlusté? pomyslel si Norman. Sušenky? Žůžu? Možná, že –

A najednou, prostě jen tak, mu to došlo. Četl o ní v knihovně v novinovém článku o Dcerách a Sestrách. Byla tam její fotografie, na které byla zachycená v přikrčené poloze při nějaké přiblblé karatistické pozici, a vypadala spíš jak nákladák než jak Bruce Lee. Byla to ta čubka, co reportérovi řekla, že muži nejsou jejich nepřátelé… „ale když nás uhodí, uhodíme je taky." Gerta. Příjmení si nepamatoval, ale její křestní jméno bylo Gerta.

Vypadni odsud, Gerto, Norman v myšlenkách přesvědčoval tlustou černošku v červeném kostýmu. Ruce pevně tiskl k sobě, nehty zarýval do dlaní.

Ale nevypadla. Místo toho zvolala: „Lano! Hej, Lano!"

Žena s šedivými vlasy se obrátila a šla zpět k té tlusťošce, co vypadala jako Almara v sukni. Díval se, jak šedovlasá žena jménem Lana mu odvádí jeho milou Drsnou Gertičku zpátky mezi stromy. Gerta jí za chůze něco ukazovala. Vypadalo to jako kus papíru.

Norman si paží setřel pot z očí a čekal, až Lana skončí svou poradu s Gertou a půjde na záchod. V piknikovém areálu z druhé strany háječku právě dojídali moučník a za chvíli se tady objeví proudy zen, které záchodky přímo zaplaví. Pokud se jeho štěstí neobrátí a hezky rychle neobrátí, mohlo by se to všechno pěkně podělat.

„Jen pojď, pojď," mumlal Norman a jakoby v odpověď někdo vyšel mezi stromy a zamířil na cestičku. Nebyla to ani Gerta, ani Lana, ani Zmrzlinová dáma, ale někdo jiný, koho Norman také poznal – jedna z těch děvek, co je zahlédl na zahradě Dcer a Sester ten den, kdy to tam obhlížel. Byla to ta s dvoubarevnými vlasy rockové hvězdy. Ta čubka jedna drzá, co na něj dokonce ještě zamávala.

A taky mě to tehdy pěkně vyděsilo, pomyslel si, a takové věci by člověk měl vracet, ne? Tak pojď pěkně k taťuldovi.

Norman cítil, jak začíná být vzrušený a bolest v jeho hlavě úplně zmizela. Stál nehybně jako socha, jedním okem sledoval, co se děje za rohem, prosil Boha, aby si Gerta nevybrala právě tento okamžik k tomu, aby se vrátila, modlil se, aby si to ta dívka s napolo zelenými, napolo oranžovými vlasy nerozmyslela. Z háječku nikdo nevyšel a dívka s bláznivými vlasy se blížila. Pankačka roku 1994 – pojď ke mně na návštěvu, řekl pavouk mouše – přicházela blíž a ještě blíž a teď se již natahovala po klice, ale dveře neotevřela, protože Normanova ruka se na Cynthiiným křehkém zápěstí sevřela dřív, než se vůbec dotkla kliky.

Vyděšeně se na něj podívala s vytřeštěnýma očima.

„Pojď pěkně se mnou," řekl a táhl ji pryč. „Pojď pěkně sem, ať si s tebou můžu promluvit. Pěkně zblízka si s tebou promluvit."

12.

Gerta Kinshawová spěchala na záchod, skoro běžela, když – světe div se – zahlédla ženu, již právě předtím hledala. Okamžitě otevřela svoji objemnou kabelu a začala hledat fotografii.

„Lano!" volala. „Hej, Lano!"

Lana se vrátila zpět k ní. „Hledám Cathy Sparksovou," řekla. „Neviděla jsi ji?"

„Jasně, hází podkovy," řekla Gerta a palcem ukázala k piknikovému areálu. „Viděla jsem ji ani ne před dvěma minutami."

„Skvělý!" Lana vyrazila ukázaným směrem. Gerta vrhla toužebný pohled po vytoužených záchodcích, ale vyrazila za ní. Řekla si, že její měchýř to ještě chvilku bude muset vydržet. „Bála jsem se, že zas dostala jeden ze svých záchvatů paniky a utekla odsud," říkala Lana. „Víš, jaká někdy je."

„Hm, hm." Než vkročily mezi stromy, Gerta Laně podala fotografii. Lana si ji zvědavě prohlížela. Bylo to poprvé, co viděla Normana, protože u Dcer a Sester nebydlela. Byla to sociální pracovnice se specializací v psychiatrii, co žila v Crescent Heights se svým příjemným, hodným manželem a třemi příjemnými a naprosto normálními dětmi.

„Kdo je to?" zeptala se Lana.

Dřív než Gerta mohla odpovědět, prošla kolem Cynthia Smithová. Jako vždy, i za těchto okolností, se Gerta musela usmát jejím podivným vlasům.

„Čau, Gerto, máš pěknej kostým!" řekla pohotově Cynthia. Nemyslela to jako poklonu, byl to jen její způsob konverzace.

„Díky, ty máš zase pěkný šortky. Ale vsadím se, že kdyby ses fakt snažila, tak bys našla nějaký, ze kterých ti tvý půlky budou vylejzat ještě víc."

„Jo, to mi povídej," řekla Cynthia a šla dál a zakroutila svým nepopiratelně pěkným zadečkem. Lana se za ní pobaveně dívala a pak svou pozornost obrátila k fotografii. Prohlížela si ji a nepřítomně si hladila své dlouhé prošedivělé vlasy, svázané do koňského ohonu.

„Znáš ho?" zeptala se Gerta.

Lana zavrtěla hlavou, ale Gerta si pomyslela, že to znamenalo spíš pochyby než ne.

„Představ si ho bez vlasů."

Lana udělala líp než to; vlasy na fotografii zakryla. Pak si ji ještě pozorněji prohlížela, pohybovala přitom rty, jako by ji spíš četla, než se na ni jen dívala. Když se pak podívala zpátky na Gertu, vypadala zároveň zmatená a zvědavá.

„Tomuhle chlapovi jsem dneska ráno dala zmrzlinu," začala váhavě. „Měl na sobě černé brýle, ale –"

„Byl na invalidním vozíku," řekla Gerta, a i když věděla, že ji to nejhorší teprve čeká, měla pocit, jako by jí z ramenou spadlo těžké zavazí. Bylo lepší vědět než nevědět. Bylo lepší mít jistotu.

„Ano. Je nebezpečný? Je, že ano. Jsem tady s několika ženami, které si v posledních letech užily dost těžkých problémů. Jsou velice křehké. Budou tady nějaké problémy, Gerto? Ptám se tě kvůli nim, ne kvůli sobě."

Gerta to pořádně uvážila, než odpověděla: „Myslím, že všechno bude v pořádku. Myslím, že to nejhorší už máme skoro za sebou."

13.

Norman ze Cynthie strhl tričko bez rukávů a obnažil její malá ňadra. Přitiskl jí ruku na ústa a zároveň ji tlačil ke zdi a pevně ji objímal. Třel svůj rozkrok o její. Cítil, že se mu snaží vytrhnout, ale to se jí nemohlo zdařit a jeho ještě víc vzrušovalo, že ji držel takto bezmocnou v pasti. Ale vzrušené bylo jen jeho tělo. Jeho mysl se vznášela tři stopy nad jeho hlavou a rozvážně Normana pozorovala, jak se naklonil kupředu a zaryl své zuby do ramena pankačky. Činil se na ní jak vampír, a jakmile se objevila krev, začal ji sát. Byla horká a slaná, a když ejakuloval do kalhot, sotva si to vůbec uvědomoval, stejně jako si neuvědomoval, jak se pod jeho tvrdou dlaní marně snaží křičet.

14.

„Jdi zpátky a zůstaň s tvými pacientkami, dokud ti neřeknu, že je vše v pořádku," řekla Gerta Laně. „A udělej mi, prosím, laskavost – nikomu to neříkej, ještě ne teď. Tvoje přítelkyně nejsou jediné ženy tady kolem, co jsou psychicky zranitelné."

„Já vím."

Gerta jí stiskla paži. „Bude to v pořádku. Slibuji."

„Dobrá, ty to musíš vědět nejlíp."

„Jo, to si myslíš. Ale vím, že by nemělo být těžké ho najít, pokud tady ještě popojíždí na vozíku. Kdybys ho zahlédla, drž se od něj daleko. Rozumíš? Drž se od něj daleko!"

Lana na ni s obavami pohlédla. „Co budeš dělat?"

„Půjdu se vyčůrat, dřív než mi praskne močový měchýř. Pak půjdu na ochranku a řeknu jim, že ten chlap na invalidním vozíku se mi snažil ukrást kabelku. Pak už se ukáže, ale prvním krokem bude dostat ho z našeho pikniku." Rosie tu nebyla, asi měla schůzku nebo něco jiného a Gerta tomu byla neskonale vděčná. Ta by na něj zapůsobila jako roznětka; bez Rosie v okolí byla naděje, že ho zneškodní dřív, než dojde k nějaké škodě.

„Chceš, abych na tebe počkala, než se vrátíš ze záchodu?" zeptala se nervózně Lana.

„To bude dobrý."

Lana se vrátila na cestičku, co vedla zpět do háječku. „Možná, že bych přece jen měla počkat," řekla.

Gerta se usmála. „Dobrá. Nebude to dlouho trvat, to mi věř."

Byla už skoro u záchodků, když nějaký zvuk přetrhl nit jejích myšlenek: někdo ztěžka dýchá. Ne – dva lidé. Koutky Gertiných širokých rtů se zvedly v úsměvu. Podle zvuku si někdo za záchodky užíval hezké odpolední povyražení. Prostě si tam –

„Tak mluv, ty děvko!"

Při zvuku hlubokého hlasu, který zněl spíš jako psí zavrčení, Gerte ztuhl úsměv na rtech.

„Řekni mi, kde je, a pěkně hned teď!"

15.

Gerta běžela kolem nízké cihlové budovy tak rychle, že se jen na poslední chvíli vyhnula opuštěnému invalidnímu vozíku. Holohlavý muž v kožené bundě – Norman Daniels – byl obrácený zády k ní a Cynthii svíral tak pevně nadloktí, že jeho prsty téměř mizely v jejích hubených svalech. Obličejem byl skoro přitisknutý k jejímu, ale Gerta přesto viděla podivný sklon Cynthiina nosu. Už to jednou viděla, dokonce ve svém vlastním zrcadle. Děvče mělo zlomený nos.

„Řekni mi, kde je, nebo už nikdy nebudeš potřebovat rtěnku, protože ti tu tvou zasranou hubu –"

V té chvíli Gerta přestala myslet, přestala i poslouchat. Přešla na automatického pilota. Dvěma kroky se ocitla vedle Danielse. Když běžela, propletla prsty obou rukou v účinný obušek. Co nejvíc se rozpřáhla nad pravým ramenem; musela do toho vložit veškerou sílu, jaké byla schopná. Těsně před tím než udeřila, Cynthiiny vyděšené oči se upřely na ni a Rosiin manžel byl varován. Byl rychlý, to mu Gerta musela nechat. Byl strašlivě rychlý. Její spojené ruce ho udeřily a silně, ale ne do zátylku, jak to měla v úmyslu. Již se začínal otáčet a její ruce ho praštily ze strany do obličeje a do čelisti. Její naděje na rychlý, decentní zásah byla v tahu. Jak se k ní otáčel, Gerta si nejprve myslela, že jedl jahody. Vycenil na ni zuby, ze kterých mu ještě kapala krev. Jeho úšklebek Gertu vyděsil a naplnil ji jistotou, že dosáhla jen toho, že tady zemřou dvě ženy místo jedné. Tohle nebyl člověk. To byl lidojed v motorkářské bundě.

„Ale, Drsná Gertie!" vykřikl Norman. „Chceš se prát, Gertie? To je to, co chceš? Prát se? Chceš mě umlátit až k pokoře těma svejma desítkama, to chceš?" Chechtal se a poplácával si hrudník, aby ukázal, jak ho ta myšlenka nadchla. Zipy na jeho bundě zacinkaly.

Gerta vrhla pohled na Cynthii, která se prohlížela, jako by se divila, kam se podělo její tričko.

„Cynthie, uteč!"

Cynthia na ni omámeně pohlédla, udělala dva váhavé kroky dozadu, ale pak se jen opřela o zeď, jako by ji myšlenka na útěk naprosto vyčerpala. Gerta viděla, jak jí na tvářích a na čele začínají vyvstávat podlitiny a modřiny, jako když kyne těsto.

„Gerta-poberta," zanotoval Norman a vyrazil proti ní. „Nanana-fanna-fo-Ferta, fi-fi-mo-Mert… Gerta!" Smál se tomu jako dítě a rukou si setřel něco krve z pusy. Gerta viděla kapičky potu na jeho holé lebce. Vypadaly jako malé stříbrné penízky. „Uú, Gertie," prozpěvoval si dál Norman a jeho trup se začal pokyvovat do stran jako tělo kobry, vylézající z košíku zaklínače hadů. „Úú, Gertie. Převálcuju tě jako koblížek. Obrátím tě naruby jak starou rukavici. Já tě –"

„Tak proč nejdeš a neuděláš to?" vyštěkla na něj. „Tohle nejsou taneční, ty hajzle jeden posranej! Jestli mě chceš, tak si pro mě dojdi!"

Daniels se přestal kývat a zůstal na ni zírat, zdálo se, že nemůže uvěřit tomu, že takovej pytel střev se na něj odvážil zařvat. Provokovat ho. Za ní se Cynthia opět o dva vrávoravé kroky přesunula dozadu, zadek jejích šortek se přitom zadrhával o cihly, ale nakonec zase jen zůstala stát opřená o zeď.

Gerta napřáhla ruce a držela je před sebou. Její dlaně byly otočené proti sobě, asi dvacet coulů od sebe. Prsty měla roztažené. Zatáhla hlavu mezi ramena, nahrbila se jak medvědice. Norman si ji prohlížel v tomto obranném postoji a výraz překvapení vystřídal pobavený výraz.

„Copak to budeš dělat, Gertičko?“ zeptal se jí. „Myslíš, že si na mně budeš zkoušet nějaký Bruce Leeovy chvaty? Hej, tak to pro tebe mám velkou novinu, je mrtvej, Gertie. Zrovna tak jako budeš za patnáct vteřin i ty – budeš jen stará zdechlá negerská čubka na zemi.“ Zasmál se.

Gerta si najednou vzpomněla na Lanu Klineovou, jak se nervózně rozhlíží a prohlašuje, že na Gertu počká, až se vrátí ze záchodu.

„Lano!“ zakřičela z plných plic. Je tady! Jestli tam ještě jsi, tak bez pro pomoc!“

Rosiin manžel se na chvíli jakoby lekl, ale pak se uklidnil. Znova se objevil ten jeho úsměv. Rychle se ohlédl přes rameno, aby se ujistil, že tam Cynthia stále je a pak pohlédl zpět na Gertu. Jeho trup se začal opět kývat sem a tam.

„Kde je moje manželka?“ zeptal se. „Řekni mi, kde je, a možná ti jen zlomím ruku. K čertu, vždyť bych tě taky mohl jen tak pustit. Ukradla mou bankovní kartu. Chci ji zpět, to je vše.“

Nesmím se nechat vyprovokovat, přemýšlela Gerta. On se musí vrhnout na mě jako první – žádným jiným způsobem nemám ani za mák šanci, ze bych ho zvládla. Ale jak jen toho dosáhnout, aby to udělal?

Její myšlenky se obrátily k Peteru Slowikovi – k částem jeho těla, které chyběly a místům, kde byla největší koncentrace kousnutí – a pomyslela si, že by snad měla nápad.

„Ty dáváš výrazu sníst někoho láskou úplně nový význam, co, ty buzíku jeden přihřátej, že jo? Jen mu ho vykouřit, to ti nestačilo, co? Tak co na to řekneš? Půjdeš si pro mě, nebo se na to ženskejch příliš bojíš?“

Tentokrát se úsměv z jeho tváře nevytratil; když ho nazvala teploušem, zmrazil se tak náhle, že Gerta málem slyšela tříštění rampouchů na okovaných špičkách jeho vysokých bot. Kývání přestalo.

„TY ČUBKO, JÁ TĚ ZABIJU!“ zařval Norman a vyrazil.

Gerta se natočila bokem, stejně jako když na ni ve sklepní herně u D & S zaútočila Cynthia toho dne, kdy si Rosie přinesla svůj nový obraz. Ruce držela ještě níž, než když děvčata učila přehazovací chvaty, protože věděla, že ani jeho slepá zuřivost není dostatečnou zárukou jejího úspěchu – byl to silný muž a pokud ho rovnou nesmete, on ji rozmáčkne jako krysu. Norman se po ní napřáhl a už odhrnoval rty a cenil zuby, připravený kousnout. Gerta se ještě víc přikrčila, zadek se jí otíral o cihlovou zeď a myslela si, Pomoz mi, Bože. Pak uchopila obě Normanova silná, chlupatá zápěstí.

Nezkaz to tím, že na to budeš myslet, řekla si a otočila se zpět k němu, vrazila mu svůj mohutný bok do jeho a smýkla s ním doleva. Roztáhla kolena a pak je zase srazila k sobě a její manšestrové sako mělo smůlu; na zádech se jí až k pasu rozpáralo se zvukem, jako když vybuchne smolné polínko v krbu.

Chvat nádherně vyšel. Z jejího boku se stalo kuličkové ložisko a Norman přes něj bezmocně přeletěl se zuřivým výrazem, měnícím se ve výraz naprostého šoku. Hlavou narazil do invalidního vozíku. Ten se vymrštil a přistál rovnou na něm.

„Jůůů,“ chraplavě zakrákorala Cynthia z místa, kde se opírala o zeď.

Hnědé oči Lany Klineové opatrně nakoukly zpoza rohu. „Co se děje? Co to křičíš –“ Spatřila krvácejícího muže, který se snažil vyprostit zpod převrženého invalidního vozíku, uviděla vražednou nenávist v jeho pohledu a zarazila se.

„Běž pro pomoc,“ vyštěkla na ni Gerta. „Pro ochranku. Hned teď. Vykřič si plíce.“

Norman odstrčil vozík. Z jeho čela krev jen kapala, ale z nosu přímo stříkala. „Za to tě zabiju,“ zasípal.

Gerta vůbec neměla v úmyslu mu k tomu dát příležitost. Jakmile se Lana otočila a utíkala a z plných plic ječela, Gerta přistála na Normanovi Danielsovi s takovým elánem, který by jí mohl závidět i wrestlingový šampión Hulk Hogan. Měla pořádnou váhu – dvě stě osmdesát liber při posledním vážení – a Normanova snaha dostat se na nohy byla marná. Jeho paže se zhroutily jako domeček z karet a jeho zraněný nos se zaryl do udusané hlíny mezi cihlovou zdí a plotem a do jeho varlat s paralyzující silou narazila opěrka na nohy vozíku. Pokusil se vykřiknout – jeho obličej v každém případě vypadal, jako by křičel – ale vycházelo z něj jen chroptění.

Teď seděla na něm, sukni od kostýmu měla roztrženou skoro až k pasu a jak tam seděla a říkala si, co dál, vzpomněla si na ta první dvě nebo tři terapeutická sezení, když se Rosie konečně odhodlala promluvit. První věc, co jim řekla, bylo, že měla tak hrozné bolesti hlavy, že jí někdy nepomáhalo ani si lehnout nebo si dát horkou koupel. A když jim řekla proč, mnohé ženy přikyvovaly, protože to také znaly. Gerta byla jednou z těch, co přikyvovaly. Teď sáhla dolů a vytáhla roztrženou sukni ještě výš, až byly vidět její obrovské modré bavlněné kalhotky.

„Rosie říká, že jsi přes ledviny, Normane. Říká, že to je proto, že jsi jeden z těch chlápků, co neradi nechávají stopy. Taky se na ni rád koukáš, když ji mlátíš, že jo? Ten její nepříčetný pohled. Vždycky zbledne a krve by se na ní nedořezal, že? Dokonce i na rtech. Já to znám, protože jsem měla přítele, kterej byl taky takovej. Když vidíš ten její pohled, tak ti to vevnitř udělá dobře, viď? Aspoň na chvíli.“

„… čubko…“ zasípal.

„Jo, ty jseš prostě přes ledviny, jasně, hodně toho podle obličeje o lidech uhádnu, to je takové moje nadání.“ Pomalu se po kolenou posunovala nahoru. Byla už téměř u jeho ramen. „Někteří chlapi jsou zase přes nohy, někteří přes zadek, někteří zase přes prsa a pak jsou takoví chlapi, takoví vymiškovaní hajzlové jako ty, Normane, kteří jsou přes ledviny. Takže asi budeš znát to staré přísloví – ‚Svý k svému, řekla stará panna a políbila krávu‘.“

„… ze mě…“ zasípal.

„Rosie tu není, Norme,“ řekla a aniž by si ho všímala, posunula se ještě výše, „ale nechala ti tady malý vzkaz od svých ledvin, prostřednictvím mých ledvin. Doufám, že jsi připravený, protože už je to tady.“

Posledním pohybem kolenou se dostala nad jeho zvednutý obličej a pustila to. Ach, ta sladká úleva.

Nejdřív se zdálo, že Normanovi vůbec nedochází, co se děje. Pak přišlo pochopení. Zaječel a snažil se ji shodit. Gerta cítila, že se zvedá a zadkem ho opět srazila k zemi. Překvapilo ji, že je ještě schopný takového výkonu po ránách, které dostal.

„Ne, to tedy ne, můj koníčku,“ řekla a dál si vyprazdňovala měchýř. Utopení mu zrovna nehrozilo, ale nikdy neviděla

takový odpor a vztek v lidské tváři. A kvůli čemu? Kvůli trošce teplé vody. A pokud si někdo, co svět světem stojí, zasloužil pochcat, tak to je tenhle zasr –

Norman dlouze, neartikulovaně vykřikl, natáhl obě ruce, chytil ji za předloktí a zaryl do nich nehty. Gerta vykřikla (hlavně překvapením, i když to také zatraceně bolelo) a přesunula svou váhu dozadu. Přesně si to načasoval, a právě když se nadzvedla, tak vyrazil, silněji než předtím a podařilo se mu ji shodit. Rozplácla se o cihlovou zeď po své levici. Norman se vrávoravě postavil, po jeho obličeji i holé lebce stékal pot, ten také kapal i z jeho kožené bundy, bílé tričko pod bundou měl přilepené k tělu.

„Ty píčo, ty ses na mě vychcala," zasípal a skočil po ní.

Cynthia mu nastavila nohu. Norman zakopnul a opět letěl obličejem přímo do invalidního vozíku. Zvedl se z něj na loktech a kolenou a otočil se. Snažil se vstát, málem se mu to podařilo, pak zase upadl zpátky, těžce hekal a díval se na Gertu svýma jasnýma šedýma očima. Šílenýma očima. Gerta vyrazila proti němu, s úmyslem povalit ho na zem a držet ho. Klidně by mu přerazila hřbet jako hadovi, kdyby to bylo nutné, a teď bylo načase to udělat, dřív než sebere dost síly na to, aby se opět postavil na nohy.

Sáhl do jedné z kapes kožené bundy a na okamžik, při kterém jí ztuhla krev, si byla jistá, že vytáhne pistoli, že ji dvakrát nebo třikrát střelí do břicha. Alespoň zemřu s prázdným měchýřem, pomyslela si a zůstala stát.

Pistole to nebyla, ale i tak to bylo zlé: měl elektrický obušek. Gerta znala jednu bláznivou bezdomovkyni ve městě, která jeden měla a zabíjela jím krysy, ty velký, co vypadaly jako kokršpaněl, ale neměly na to rodokmen.

„Chceš okusit?" zeptal se Norman, stále ještě na kolenou. Mával obuškem před sebou sem a tam. „Chceš trochu, Gertie? Radši by sis pro to měla jít dobrovolně, protože ti to dám okusit, ať chceš nebo…"

Zmlkl a s pochybami se zahleděl k rohu budovy. Ze všech stran byly slyšet ženské výkřiky úleku a vzrušení. Byly ještě vzdálené, ale blížily se.

Gerta využila jeho nepozornosti a ustoupila o krok, chytla rukojeti invalidního vozíku a s trhnutím ho postavila. Stoupla si za něj, rukojeti se úplně ztrácely v jejích obrovských hnědých pěstích. Naznačovala s křeslem krátké výpady směrem k němu.

„No, tak pojď," řekla. „Pojď, ty přes ledviny. Pojď, ty poseroutko. Pojď, ty přihřátej buzíku. Chceš mě šlehnout? Máš ten svůj přístroj nastavený na maximum? No, tak pojď. Myslím, že máme dost času ještě na jeden taneček, než se objeví pánové v bílých pláštích a odvezou si tě do Sunnydale Acres nebo kam to takový vymiškovaný zmrdy jako ty str-"

Postavil se na nohy, opět vrhl pohled směrem k blížícím se hlasům a Gerta si pomyslela, Do háje, mám jen jeden život, tak ať ho aspoň prožiju jako blondýna, a s co největší silou do něj vozíkem vrazila. Dostal plný náraz a s výkřikem pod něj spadl. Gerta se po něm vrhla a Cynthiin přerývaný výkřik uslyšela o okamžik příliš pozdě:

„Pozor, Gerto, má ho furt v ruce!"

Ozval se slabý, ale zlověstný praskot – ziiitttt – a oblouk pochromované agónie Gerte vystřelil od kotníku, kam ji obuškem zasáhl, až po kyčel. To, že její kůže byla od moči mokrá, pravděpodobně ještě zvýšilo účinnost Normanovy zbraně. Všechny svaly v její levé noze se smrštily, až jí vytryskly slzy a vzápětí se úplně uvolnily. Gerta padla k zemi. Jak padala, lapla po zápěstí, které drželo elektrický obušek, a vší silou ho zkroutila. Norman zavyl bolestí a vykopl obě nohy, obuté ve vysokých botách. Jedna ji zcela minula, ale podpatkem té druhé ji zasáhl do bránice, přímo pod prsa. Byla to tak náhlá a silná bolest, že Gerta zapomněla na nohu, alespoň dočasně, ale dál kroutila jeho zápěstím, až se jeho prsty rozevřely a nebezpečná hračka mu vypadla z ruky.

Plazil se od ní, v ústech mu bublala krev a stříkala jemnými kapičkami z jeho nosu. V očích měl nevěřící a vytřeštěný pohled; nemohl nebo nechtěl strávit myšlenku, že takovou nakládačku dostal od ženy. Postavil se, pohlédl směrem k přibližujícím se hlasům – byly teď již blízko – a pak utíkal pryč kolem dřevěného plotu, zpátky k zábavnímu parku. Gerta si nemyslela, že by se mohl dostat daleko, aniž by vzbudil pozornost bezpečnostní služby parku; vypadal jako komparsista z filmového hororu.

„Gerto…"

Cynthia plakala a snažila se dolézt k místu, kde na boku ležela Gerta a dívala se za mizícím Normanem. Gerta se otočila k dívce a viděla, že je na tom daleko hůř, než si původně myslela. Okolo pravého oka jí otékal monokl jak bouřkový mrak a její nos už asi nikdy nebude, jako býval.

Gerta se se značným úsilím dostala na kolena a dolezla k Cynthii. Setkaly se a padly si do náručí a s rukama kolem krku té druhé se snažily udržet rovnováhu a nespadnout. S nesmírným úsilím se Cynthii podařilo pohnout oteklými rty a říct: „Já bych ho přehodila sama… jak jsi nás to učila… jenže mě překvapil."

„To je dobrý," řekla Gerta a lehce ji políbila na spánek. „Jak zle ti ublížil?"

„Já nevím… krev nekašlu… to je snad dobrý znamení." Pokoušela se usmát. Bylo vidět, že ji to bolí, ale stejně se snažila. „Pochcalas ho."

„Jo, to teda jo."

„To je zkurveně dobře," zašeptala Cynthia a pak zase začala plakat. Gerta ji vzala do náručí a tak je našla první skupina žen, zblízka následovaná dvojicí bezpečnostních strážců: na kolenou, mezi zdí záchodků a převrženým invalidním vozíkem, hlavu položenou na ramenou té druhé, pohupující se, jak ztroskotaní námořníci.

16.

Rosiin první dojem z pohotovosti East Sideské nemocnice byl, že jsou tam všichni od Dcer a Sester. Avšak když přecházela přes pokoj ke Gerte (sotva si všimla několika mužů kolem ní), viděla, že přinejmenším tři chybějí: Anna, která ještě mohla být na vzpomínkové slavnosti za svého zesnulého bývalého manžela; Pam, která pracovala; a Cynthia, To poslední v ní vzbudilo opravdovou hrůzu.

„Gerto!" křičela a odstrčila muže, aniž by se na ně vůbec podívala. „Gerto, kde je Cynthia? Je snad –"

„Nahoře," Gerta se pokusila o úsměv, aby Rosii uklidnila, ale moc se jí to nedařilo. Oči měla opuchlé a začervenalé

slzami. „Vzali ji sem a asi si tu nějakou dobu pobyde, ale bude v pořádku, Rosie. Opravdu zle ji zbil, ale bude v pořádku. Víš, že máš na hlavě motocyklovou helmu? Vypadá to… no docela ti sluší.“

Billovy ruce jí už zase rozpínaly přezku, ale Rosie si sotva uvědomovala, že jí někdo sundává helmu. Dívala se na Gertu… Consuelo… Robin. Hledala oči, které jí řeknou, že je nakažená a že ten mor přenesla do čistého domu. Hledala nenávist.

„Je mi to líto,“ řekla chraplavě. „Je mi to všechno líto.“

„Proč?“ zeptala se Robin a bylo v tom slyšet upřímné překvapení. „Ty jsi přece Cynthii nezbila.“

Rosie se na ni nejistě podívala, pak zase zpět na Gertu. Gertiny oči uhnuly, a když je Rosie sledovala, pocítila ochromující strach. Poprvé si uvědomila, že jsou tady nejen ženy od D & S, ale také policajti. Dva v civilu, tři v uniformě. Policajti.

Natáhla ruku, kterou ani necítila, a chytla se Billových prstů.

„Musíte si promluvit s touto ženou,“ říkala Gerta jednomu z policistů. „Její manžel je ten, kdo to všechno udělal. Rosie, to je poručík Hale.“

Všichni se teď otočili, aby se na ni podívali, aby se podívali na policajtovu ženu, která měla tu nestoudnost, ukrást svému manželovi bankovní kartu a pak se pokusit utéct z jeho života.

Normanovi bratři, kteří si ji prohlížejí.

„Madam?“ řekl Hale, policista v civilu a na chvilku to bylo, jako by slyšela Harleye Bissingtona a měla dojem, že začne ječet.

„Klid, Rosie,“ zamumlal Bill. „Jsem tady a zůstanu tady.“

„Madam, co nám o tom můžete říct?“ Teď už alespoň nezněl jako Harley. To jí jen její mysl zahrála na nervy.

Rosie se podívala z okna k nájezdu u vchodu. Dívala se směrem k východu – odkud za pár hodin z jezera povstane noc. Skousla si ret a podívala se zpět na policistu. Chytila Billa za ruku a chraplavým hlasem, který jí vůbec nepřipadal jako její vlastní hlas, řekla:

„Jmenuje se Norman Daniels,“ řekla poručíkovi Haleovi.

Teď máš hlas jako ta žena na obraze, pomyslela si. Teď máš hlas jako Rose Madder.

„Je to můj manžel, je to policejní detektiv a je šílený.“

Kapitola VIII
AŤ ŽIJE BÝČEK

1.

Předtím měl pocit, jako by se vznášel nad svou vlastní hlavou, ale když se na něj Drsná Genie vymočila, všechno se změnilo. Nyní se už necítil jako héliem naplněný balón, ale spíš jako placatý kámen, se kterým nějaká silná ruka dělá žabky na hladině jezera. Už neměl pocit, že se vznáší; teď se mu zdálo, ze skáče.

Stále nemohl uvěřit tomu, co mu ta černá čubka provedla. Věděl to, ovšem, ale vědět a věřit je někdy od sebe na míle vzdálené, jako v tomto případě. Připadal si, jako by prošla jakousi temnou proměnou, která ho změnila v novou bytost, bezmocně letící při hladině vnímání a dopřávající mu jen krátké chvilky myšlení a podivné, nesouvislé útržky zážitků.

Pamatoval si, jak se snažil se postavit na nohy za záchodky, s obličejem krvácejícím z půltuctů řezných ran a oděrek, s napolo ucpaným nosem, rozbolavělým po opakovaných setkáních s jeho vlastním invalidním vozíkem, s žebry a vnitřnostmi rozdrcenými třemi sty librami živé váhy Drsné Gertie… ale to vše se ještě dalo překousnout – to, i víc. Ale byla to ta její vlhkost a pach, nejen moč, ale ženská moč, která jeho mysl dováděla ke kolapsu pokaždé, když na to jen pomyslel. Když pomyslel na to, co mu to udělala, měl chuť začít křičet a svět – na který si nutně potřeboval zachovat vazbu, pokud nechtěl skončit za mřížemi, svázaný do svěrací kazajky a nacpaný thorazinem – se mu zase začal rozplývat v mlze.

Jak vrávoral podél plotu, myslel si, musíš ji dostat, musíš ji dostat, musíš se obrátit a dostat ji, dostat ji a zabít ji za to, co ti udělala nebo jinak už nikdy v noci nezamhouříš oko, jinak už nikdy nebudeš schopný myslet.

Avšak jiná část jeho já na to měla opačný názor, a tak místo, aby se na ni vrhl utíkal pryč.

Drsná Gertie si asi myslela, že ho na útek zahnal zvuk přibližujících se lidí, ale nebylo to tak. Utekl, protože ho žebra tak silně bolela, že mohl dýchat jen s krátkými nadechnutími, alespoň prozatím, a bolel ho žaludek a v jeho varlatech tepala tak hluboká a zoufalá bolest, jakou znají jen muži.

Bolest však nebyla jediným důvodem k jeho útěku – důvodem bylo také to, co ta bolest znamenala. Bál se, že kdyby se s ní opět pustil do křížku, Drsná Gertie by se již nespokojila jen s remízou. Tak utíkal kolem dřeveného plotu, jak rychle jen mohl, a hlas Drsné Gertie ho pronásledoval jako posmívající se přízrak: Nechala ti tady malý vzkaz od svých ledvin, prostřednictvím mých ledvin… jen takovej malej vzkaz, Normie… tady to máš…

Pak měl jeden z těch svých výpadků, byl jen krátký, jak se kámen jeho vědomí odrazil od hladiny skutečnosti a vzdaloval se od ní, a když zase přišel k sobě, uplynul mezitím určitý okamžik – možná jen nějakých patnáct vteřin, možná i čtyřicet pět. Utíkal po hlavní cestě vedoucí k zábavnímu parku, utíkal bezmyšlenkovitě jak splašené zvíře, vlastně utíkal pryč od východů z parku, místo aby běžel k nim, utíkal směrem k hrázi, utíkal k jezeru, kde to bude jen hračka ho obklíčit a chytit.

Mezitím v jeho mysli ječel hlas jeho otce, světové třídy v chytání za koule (a po poslední památeční lovecké výpravě, i světové třídy v požírání ptáků). Vždyť to byla ženská! ječel Ray Daniels. Jak sis jen mohl nechat umejt ksicht nějakou píčou, Normie?

Zatlačil ten hlas pryč ze své mysli. Dědek se na něj nařval až dost, když byl ještě naživu; ať se Norman propadne, jestli bude poslouchat ty jeho furt stejný kecy ještě teď, když už je dědek po smrti. Postará se o Gertii, postará se i o

Rosii, postará se o ně všechny, ale nejdřív se musí dostat tady odsud… dřív než všechny bezpečnostní stráže začnou hledat holohlavýho chlapa s krvavým obličejem. Už teď se po něm lidi otáčeli a nebylo divu. Smrděl močí a vypadal, jako by ho poškrábala divoká kočka.

Zahnul do uličky mezi videohrami a Projížďkou po Jižních mořích, neměl žádný plán, chtěl se jen vyhnout těm čumilům na hlavní cestě, a tam se na něj usmála štěstěna.

Postranní dveře stánku s videohrami se otevřely a vyšlo něco, co Normanovi připadalo jako dítě. Bylo to malé jako dítě a oblečené jako dítě – džíny, značkové tenisky, tričko značky Michael McDermott (MILUJU HOLKU JMÉNEM DÉŠŤ, bylo na něm napsané, ať už to znamená cokoliv) – ale celá jeho hlava byla zakrytá gumovou maskou. Byl to býček Ferdinand. Ferdinand měl na tváři široký, přihlouplý úsměv. Girlandy květů mu zdobily rohy. Norman nezaváhal ani vteřinu, prostě jen natáhl ruku a strhl masku dítěti z hlavy. Vytrhl mu při tom pěknou hrst vlasů, ale co na tom záleželo.

„Jaůůů!“ zařvalo dítě. Bez masky vypadalo asi na jedenáct let. Vypadalo vsak spíš naštvané než vyděšené. „Dejte mi to zpátky, to je moje. Vyhrál jsem ji! Co si myslíte, že –“

Norman ještě jednou natáhl ruku, chytil kluka za obličej a prudce ho odhodil dozadu. Boční stěna Projížďky po Jižních mořích byla z plátna a kluk jí proletěl a drahé tenisky jen bezmocně kopaly do vzduchu.

„Nikomu nic neříkej, nebo se vrátím a zabiju tě,“ řekl Norman do rozevlátého plátna. Pak rychle kráčel k hlavní cestě a natáhl si masku přes hlavu. Byla cítit gumou a mastnými vlasy předchozího majitele, ale žádný z těch pachů Normanovi nevadil. Vadilo mu pomyšlení na to, že za chvíli z ní bude také cítit Gertiina moč.

Pak se jeho mysl dostala do jednoho z těch propadů a na chvíli se ztratil v mlze. Když tentokrát opět přišel k sobě, právě dobíhal na parkoviště na konci Tiskové ulice, pravou ruku přitisknutou k hrudníku, který při každém nadechnutí bolel jako čert. Vnitřek masky teď smrděl přesně tak, jak předvídal, a tak si ji strhnul a vděčně vdechoval čerstvý vzduch, který nesmrděl po moči a kundě. Pohlédl na masku a zachvěl se – něco v té prázdně se usmívající tváři mu nahánělo hrůzu. Býk s kruhem v nose a girlandami kytek okolo rohů. Býk s úsměvem tvora, který byl o něco okraden a je příliš hloupý na to, aby vůbec věděl o co. Nejdřív chtěl tu hnusnou věc zahodit, ale rozmyslel si to. Nesměl zapomenout na výběrčího na parkovišti, který si sice nepochybně vzpomene na muže odjíždějícího v masce Býčka Ferdinanda, ale třeba si to hned nedá dohromady s mužem, na kterého se tu brzy bude vyptávat policie. Pokud mu to může získat trochu času, stojí za to si tu masku ještě chvíli nechat.

Sedl si za volant fordky, masku hodil na vedlejší sedadlo, sklonil se a spojil drátky zapalování. Jak se naklonil, pach moči z jeho košile začpěl tak silně, že mu zaslzely oči. Rosie říká, že jsi přes ledviny, slyšel, jak v jeho hlavě posměvačně říká Drsná Gertie. Strašně se bál, že mu teď v hlavě zůstane navždycky – připadal si, jako by ho jakýmsi způsobem přímo znásilnila a naplnila ho oplodněným semenem nějakého zrůdného dítěte.

Ty jsi jeden z těch tichošlápků, co neradi nechávají stopy.

Ne, pomyslel si. Ne, přestaň, nemysli na to.

Nechala ti tady malý vzkaz od svých ledvin, prostřednictvím mých ledvin… a pak zaplavila jeho obličej, smrdutá a horká jako dětská horečka.

„Ne!“ Tentokrát vykřikl nahlas a praštil pěstí do čalouněné palubní desky. „Ne, to nemůže/ Nemůže/ NEMŮŽE MI TOHLE DĚLAT!“ Vyrazil pestí dopředu, praštil do zpětného zrcátka a urazil je. Odrazilo se od předního skla a dopadlo na podlahu. Praštil pěstí i do předního skla, poranil si ruku a jeho prsten z policejní akademie na skle zanechal vějíř prasklin. Už začal bezhlavě mlátit i do volantu, když se mu konečně podařilo ovládnout se. Podíval se před sebe a spatřil parkovací lístek pod stínítkem. Na ten se upnul a snažil se uklidnit.

Když cítil, že už se ovládá, Norman sáhl do kapsy, vyndal peněženku a vytáhl z ní pětidolarovou bankovku. Pak se od zápachu odříznul tím (jenže ve skutečnosti se tomu uniknout nedalo), že si přes hlavu přetáhl Ferdinandovu masku a pomalu jel k výběrčího budce. Vyklonil se z okénka a přes masku sledoval výběrčího. Viděl, jak se výběrčí nejistou rukou chytil za dveře budky, když se nakláněl pro podávanou bankovku, a Norman si všiml něčeho naprosto báječného: ten chlap byl opilý.

„Ať žije Bejček,“ řekl výběrčí z parkoviště a zasmál se.

„Správně,“ řekl býk, vyklánějící se z fordky. „El toro grande.“

„Bude to dva padesát –“

„Nech si drobný,“ řekl Norman a rozjel se.

Ujel asi půl bloku a pak se zastavil, protože si uvědomoval, že pokud tu zatracenou masku nedá okamžitě dolů, nepoměrně všechno zhorší tím, že se do ní vyzvrací. Zašátral po ní, strhl si ji svými zpanikařenými prsty, jako by to byla pijavice, a pak zase všechno na chvíli zmizelo, přišel zase jeden z těch jeho výpadků, kdy se mysl odpoutala od hladiny skutečnosti jako řízená střela.

Když k sobě opět přišel, seděl tentokrát s holou hrudí za volantem a auto stálo na červené. Na hodinách na bance přes ulici blikalo 2:07 p. m. Rozhlédl se kolem a uviděl, že jeho košile leží na podlážce auta, spolu se zpětným zrcátkem a ukradenou maskou. Drsný Ferda z tohoto úhlu pohledu vypadal vypuštěně a podivně a zíral na něj prázdnýma očima, skrz které Norman viděl vzorek podlážky. Býčkův šťastný, prázdný úsměv se zkrabatil do vševědoucího úšklebku. Ale to nevadilo. Alespoň ta hnusná věc byla pryč z jeho hlavy. Pustil si rádio, což nebylo jednoduché, protože spoustu knoflíků na něm urazil ale nakonec to přece jen šlo. Bylo stále ještě naladěné na stanici se starými písničkami a už tu byl Tommy James a Shondells, zpívající „Šukandu“. Norman si hned s nimi začal prozpěvovat.

Ve vedlejším proudu seděl za volantem camry muž, vypadající jako účetní a díval se na Normana s opatrnou zvědavostí. Nejdřív Norman nechápal, co toho člověka tak zajímá, ale pak si vzpomněl, že mu krvácel obličej – cítil, jak mu krev zaschla v strupy. A navíc na sobě neměl košili. Bude s tím muset něco udělat, a to brzy. Mezitím…

Sklonil se, zvedl masku, navlékl si ji na ruku a špičkami prstů zachytil gumové rty. Pak ji vzpřímenou držel v okénku a

Ferdinand pohyboval ústy v rytmu písně a zpíval spolu s Tommy Jamesem a Shondells. Zápěstím otáčel sem a tam, takže to vypadalo, jako by si Ferdinand i do taktu podupával. Muž, který vypadal jako účetní, se rychle odvrátil a díval se před sebe. Chvilku nehybně seděl. Pak se natáhl přes sedadlo a zatlačil pojistku na zámku u dveří spolujezdce.

Norman se ušklíbnul.

Hodil masku na podlahu a ruku, kterou měl uvnitř, si otřel o nahý hrudník. Věděl, že musí divně vypadat, asi jako blázen, ale ať je prokletý, jestli si na sebe ještě někdy oblékne tu pomočenou košili. Kožená bunda ležela na sedadle vedle něj a ta aspoň byla uvnitř suchá. Norman si ji navlékl a zapnul na zip až k bradě. Při tom naskočila zelená a camry vedle něj vletěla do křižovatky, jako když vystřelí. Norman se také rozjel, ale pomaleji a zpíval si spolu s rádiem: „Viděl jsem ji, jak jde po ulici… Víte, viděl jsem ji poprvé… Pěknou holku, jak tam sama stojí… Hej, holka, můžu tě doprovodit?“ Vzpomněl si přitom na střední školu. To byl tehdy život. Žádná sladká Rose, která by to všechno posrala a způsobila všechny tyhle trampoty. Aspoň ne až do posledního roku.

Kde jsi, Rose? pomyslel si. Proč jsi nebyla na tom čubčím pikniku? Kde kurva jseš?

„Je na svém vlastním pikniku,“ zašeptal býček a v tom hlase bylo něco cizího a zároveň vědoucího – jako by nemluvil o předpokladu, ale jako by hovořil s naprosto nepochybnou znalostí věštce.

Norman se zastavil u chodníku, aniž by bral na vědomí značku NEPARKOVAT a sebral masku z podlážky. Navléknul si ji opět na ruku. Jenže tentokrát ji otočil směrem k sobě. V prázdných očních důlcích viděl své prsty, ale zdálo se mu, že se na něj přesto dívá.

„Co tím míníš, svůj vlastní piknik?“ zachraptěl.

Jeho prsty se pohnuly a pohybovaly býkovou pusou. Necítil je, ale viděl je. Předpokládal, že hlas, který slyší, je jeho vlastní hlas, ale jako jeho hlas nezněl a nezdálo se, že vychází z jeho hrdla; spíš jako by vycházel z těch usmívajících se úst.

„Líbí se jí, jak ji líbá,“ řekl Ferdinand. „Cožpak to nevíš? Taky se jí líbí, jak na ni sahá. Chce si s ním zašukat, než se budou muset vrátit.“ Býček jakoby si povzdychl a jeho gumová hlava se na Normanově zápěstí zhoupla ze strany na stranu v podivně kosmopolitním gestu rezignace. „Ale to mají rády všechny ženský, ne? Šukání. Prošukat celou noc.“

„Kdo?“ vykřikl Norman na masku. Na jeho spáncích vystouply tepající žíly. „Kdo že jí líbá? Kdo že na ni sahá? A kde jsou? Musíš mi to říct!“

Ale maska mlčela. Pokud vůbec někdy promluvila.

Co budeš dělat, Normie? Znal ten hlas. Tátův hlas. Otravoval ho, ale nebál se ho. Toho druhého hlasu se opravdu bál. I kdyby vycházel z jeho vlastního hrdla, stejně se ho bál.

„Najdu jí,“ zašeptal. „Najdu jí a pak jí naučím, jak šukat. Mojí vlastní schválně nespisovné verzi.“

Ano, ale jak? Jak ji najdeš?

Nejdřív ho napadl ten jejich klub na Durhamské třídě. Byl si jistý, že tam musí být nějaký záznam z doby, kdy tam Rose bydlela. Jenže to místo bylo přeměněné ve skutečnou pevnost. K tomu, aby se člověk dostal dovnitř, by byla potřeba karta – taková, co bude vypadat stejně jako ta jeho ukradená bankovní karta – a taky ještě kód, který by zabránil spuštění poplašného zařízení.

A co lidi uvnitř? No, kdyby na to přišlo, mohl by si prostřílet cestu; pár jich zabít a ostatní zastrašit. Svůj služební revolver měl v sejfu hotelového pokoje – jedna z výhod cestování autobusem – ale střílení je vždycky tím horším řešením. Co když je adresa v počítači? A to asi bude, protože dneska tyhle hračky každej používá. Pak by byl asi ještě pořád tam a snažil by se z nějaký z těch ženskej dostat heslo a jméno souboru, než by se objevila policie a oddělala ho.

Pak ho napadlo něco jiného – jiný hlas. Tento se vznášel jeho pamětí jako tvar zahlédnutý v cigaretovém kouři:… je mi líto, že ten koncert zmeškám, ale pokud chci to auto…

Čí to byl hlas a z jakého důvodu si nemohla dovolit přijít?

Po chvilce našel odpověď na tu první otázku. Byl to hlas té blondýnky. Té blondýnky s velkýma očima a pěkným zadečkem. Blondýnky, jejíž jméno bylo Pam něco. Pam pracovala ve Whitestonu, Pam mohla dobře znát jeho toulavou Rose a Pam si nemohla dovolit někam nejít. Co to mohlo být? No, když si to člověk opravdu dobře promyslel, když si nasadil starý lovecký klobouk a zapojil do práce svůj skvělý detektivní mozek, nebylo tak těžké najít odpověď, že ne? Když chcete auto, tak to jediné, kam si nemůžete dovolit nejít, je na pár hodin přesčasů v práci. A jelikož ten koncert, na který si nemohla dovolit jít, se koná dnes večer, tak je slušná naděje, že právě teď bude v hotelu. A i když teď nebude, tak za chvíli ano. A jestli to bude vědět, tak to řekne. Ta čubka pankačka mu to neřekla, ale to jen proto, že neměl čas to s ní pořádně prodiskutovat. Ale tentokrát bude mít všechen potřebný čas. O to se postará.

2.

Partner poručíka Halea, John Gustafson, odvezl Rosii a Gertu Kinshawovou na policejní stanici třetího okrsku v Lakeshore. Bill jel za nimi na motorce. Rosie se neustále na sedadle otáčela, aby se ujistila, že je stále za nimi. Gerta si toho všimla, ale nijak to nekomentovala.

Hale Gustafsona představil jako „svoji lepší polovičku“, ale Hale byl tím, co Norman nazýval dokonalý slídič; Rosie to věděla od chvíle, kdy oba dva viděla pohromadě. Bylo to ve způsobu, jakým se Gustafson na něj díval, ve způsobu, jakým se ten zas díval na Halea, když usedal na sedadlo spolujezdce jejich civilního auta. Rosie takové věci znala, zažila je už tisíckrát ve svém vlastním domově.

Přejeli kolem hodin na bance – před chvílí, kolem nich projel Norman – a Rosie sklonila hlavu, aby se podívala, kolik je hodin, 4:09 p. m. Den se natahoval jako rozměklý karamel.

Ohlédla se přes rameno s hrůzou, že tam Bill nebude a přitom si v nějaké tajné části své mysli a srdce byla jistá, že tam přece jen bude. A byl. Usmál se na ni, zdvihl ruku a krátce na ni zamával. Zamávala mu na oplátku.

„Vypadá jako prima chlap,“ řekla Gerta.

„Ano,“ přitakala Rosie, ale nechtělo se jí mluvit o Billovi, ne před dvěma policisty na předním sedadle, nepochybně

naslouchajícími každému slovu, které řekne. „Měla jsi zůstat v nemocnici. Nechat je, aby tě pořádně prohlédli, ujistit se, že tě tím obuškem nezranil."

„Houby, to mi udělalo dobře," řekla Gerta a zasmála se. Měla na sobě obrovský modrobíle pruhovaný nemocniční koupací plášť, navlečený přes svůj roztrhaný kostým. „Bylo to poprvé, co jsem se cítila dočista a naprosto probuzená od té doby, co jsem ztratila panenství v baptistickém táboře mládeže v roce 1974."

Rosie se také pokusila o úsměv, ale vzmohla se jen na pousmání. „Tohle bylo v rámci akce Protancujte se do léta, co?" řekla.

Gerta se na ni překvapeně podívala. „Co tím myslíš?"

Rosie pohlédla dolů na svoje ruce a ani ji nepřekvapilo, že má zaťaté pěsti. „Normana tím myslím. Ten tchoř na pikniku. Ten velkej zkurvenej tchoř." Slyšela ta slova, to zkurvenej, že vyšla z jejích úst, a stěží věřila, že je vyslovila, zvlášť na zadním sedadle policejního auta se dvěma detektivy, sedícími vpředu. Dokonce ji ještě víc překvapilo, když její zaťatá levá pěst vyrazila do strany a narazila do dveří kousek nad kličkou od okna.

Gustafson za volantem trochu nadskočil. Ohlédnul se s bezvýraznou tváří a zase se otočil zpět. Zdálo se, že něco svému partnerovi zašeptal. Rosie si tím nebyla jistá, ale bylo jí to jedno.

Gerta ji vzala za třesoucí se ruku a snažila se jí otevřít zaťatou pěst, masírovala ji, jako by masírovala sval zkroucený křečí. „Už je to v pořádku, Rosie." Mluvila potichu, její hlas bručel jako motor velkého nákladňáku na neutrálu.

„Ne, není!" vykřikla Rosie. „Ne, není, tak to neříkej!" Z očí jí tekly slzy, ale jí to bylo jedno. Poprvé ve svém dospělém životě plakala vzteky spíš než hanbou nebo strachy. „Proč netáhne pryč? Proč mě nenechá na pokojil Ublíží Cynthii, zkazí piknik… zkurvenej Norman!" Opět se pokusila praštit do dveří, ale Gerta ji pevně držela. „Zkurvenej tchoř Norman!"

Gerta přikyvovala. „Jo. Zkurvenej tchoř Norman."

„Je jako… jako mateřské znaménko! Čím víc si ho škrábeš a snažíš se ho zbavit, tím je tmavší! Zkurvenej Norman! Zkurvenej, smradlavej, šílenej Norman! Já ho tak nenávidím! Já ho tak nenávidím!"

Odmlčela se a snažila se zklidnit dech. Její tvář se chvěla, v očích jí stály slzy… ale nedalo se říct, že se cítí vysloveně špatně.

Bill! Kde je Bill?

Otočila se s jistotou, že tentokrát už tam určitě nebude, ale byl tam. Zamával na ni. Zamávala mu zpátky a pak se opět otočila zpět a cítila se o něco klidnější.

„Máš vztek, Rosie. Máš zatraceně plný právo mít vztek. Ale –"

„Ach, to máš pravdu, mám vztek."

„– ale ten náš den tím nezkazil, abys věděla."

Rosie překvapením mrkla. „Co? Ale jak mohly jen tak pokračovat? Potom, co…"

„A jak jsi ty mohla dál pokračovat, poté co tě mlátil?"

Rosie jen nechápavě vrtěla hlavou.

„Někdo tomu řekne vytrvalost," řekla Gerta. „Pro někoho je to jen obyčejná tvrdohlavost. Ale hlavním důvodem je, Rosie, že chtěly ukázat, že je nic nezlomí. Ukázat, že se nedají zastrašit. Myslíš si, že tohle je poprvé, co se stalo něco podobného? Kdepak. Norman je ten nejhorší, ale není první. A co uděláš, když se takový tchoř objeví na pikniku, zvedne ocas a začne kolem sebe stříkat, počkáš na čerstvý větřík, co ten nejhorší smrad odnese, a pak pokračuješ dál. To je to, co teď na Ettingerově hrázi dělají a nejen kvůli tomu, že jsme podepsaly smlouvu s Indigo Girls, podle které musí dostat zaplaceno, ať se koncert koná nebo ne. Pokračujeme, protože musíme přesvědčit sebe samy, že naše životy z nás nikdo nemůže vymlátit… naše právo na život. Některé z nich asi odešly – Lana Klineová a její pacientky, ty už asi budou v tahu – ale ostatní se semkly pospolu. Consuelo a Robin se vrátily zpět na hráz poté, co jsme odešly z nemocnice."

„To jste správně udělaly," ozval se poručík Hale na předním sedadle.

„Jak jste ho mohli nechat utéct?" vyčítavě se ho zeptala Rosie. „Ježíši, víte aspoň, jak se odtamtud dostal?"

„No, po pravdě řečeno, my jsme ho utéct nenechali," řekl mírně Hale. „To byla ochranka z Ettingerovy hráze, co to má na svědomí; v době, kdy na místo přijela policie, váš manžel byl už dávno pryč."

„Domníváme se, že nějakému dítěti ukradl masku," řekl Gustafson. „Jednu z těch, co se natahují na celou hlavu. Nasadil si ji a pak už jen dělal bubáka. Měl kliku. To vám teda řeknu."

„On měl vždycky kliku," řekla hořce Rosie. Zahnuli na parkoviště u policejní stanice, Bill se stále držel za nimi. Gerte řekla: „Už mi můžeš pustit ruku."

Gerta ji poslechla a Rosie okamžitě zase praštila do dveří. Tentokrát to zabolelo ještě o něco víc, ale cosi v jejím vnitřku tu bolest vychutnávalo.

„Proč mě nenechá na pokojil" zeptala se znovu, aniž by se na někoho přímo obracela. A vzápětí jí odpověděl lahodně chraplavý hlas, který promluvil hluboko v její mysli.

Rozvedeš se s ním, řekl ten hlas. Rozvedeš se s ním, Rosie Pravá.

Podívala se dolů na své paže a viděla, že jí na nich naskočila husí kůže.

3.

Jeho vědomí se opět odpoutalo a odplynulo, jak to kdysi zpívala ta liščí mrcha Marylin McCoová, a když se opět vrátilo, právě se fordku snažil opět zaparkovat. Nebyl si úplně jistý, kde je, ale myslel si, že to asi bude podzemní parkoviště asi půl bloku od Whitestonu, kam už předtím auto ukryl. Když se naklonil, aby rozpojil drátky startéru, jeho pohled zachytil zajímavou věc; ručička měřidla benzínové nádrže byla na plné. Někde se zastavil pro benzín během svého posledního výpadku. Proč to udělal?

Protože benzín nebylo ve skutečnosti to, co chtěl, odpověděl sám sobě.

Naklonil se dopředu, aby se podíval do zpětného zrcátka, ale pak si vzpomněl, že leží na podlážce. Zvedl je a pečlivě se v něm prohlédl. Jeho obličej byl pohmožděný, na několika místech otékal; bylo naprosto jasné, ze se někde pral, ale všechna krev byla pryč. Smyl ji někde na záchodku u benzínové pumpy, zatímco pomalu tankoval u automatu. Takže se opět mohl odvážit na ulici – tak dlouho než zase bude tahat čerta za ocas – a to bylo dobře.

Když rozpojoval dráty zapalování, napadlo ho, kolik je asi hodin. Nebylo možné to určit; hodinky nenosil, ve staré fordce také nebyly a nacházel v podzemí. Záleželo na tom? Bylo –

„Kdepak," řekl měkce starý známý hlas. „Na tom nezáleží. Na čase teď nezáleží."

Pohlédl dolů a spatřil býčí masku, jak na něj zírá ze svého místa v nohách sedadla pro spolujezdce: prázdné oči, znepokojující svraštělý úsměv, absurdní, květinami ozdobené rohy. Najednou se mu líbila. Sice byla pitomá, nenáviděl ty její girlandy na rozích a ještě víc nenáviděl ten její přihlouplý úsměv spokojeného kastráta… ale asi mu přinesla štěstí. Samozřejmě, ze ve skutečnosti nemluvila, to vše se odehrávalo jen v jeho mysli, ale bez té masky by se určitě nikdy nedostal z Ettingerovy hráze. Tím si byl zatraceně jistý.

Okay, okay, myslel si, sláva bejkovi a natáhl se pro masku.

Vzápětí, zdánlivě bez jakékoliv přestávky, se nakláněl a svíral ruce kolem pasu blondýnky, svíral ji tak silně, ze se nemohla ani nadechnout, aby vykřikla. Právě vyšla ze dveří s nápisem ÚKLID, před sebou tlačila svůj vozík a on si zrovna myslel, ze na ni bude muset dlouho čekat, ale na tom teď nezáleželo, protože se hned vrátili do ÚKLIDU, jen Pam a její nový přítel Norman, ať žije bejk.

Kopala ho a několik kopanců mu zasáhlo holeně, ale měla na sobě jen tenisky, takže kopnutí sotva cítil. Jednou rukou pustil její pas, zavřel za sebou dveře a dal dolů závoru. Rychlé rozhlédnutí, jen aby si byl jisty, že až na ně dva, tam nikdo není. V sobotu pozdě odpoledne, uprostřed víkendu, by tam nikdo neměl být… a také nebyl. Byla to dlouhá a úzká místnost s krátkou řadou skříněk na vzdáleném konci. Nádherně to tam vonělo – vonělo tam čisté, vyžehlené prádlo, a ta vůně Normanovi připomínala velké prádlo u nich doma, když byl ještě malý.

Na paletách ležely velké hromádky z úhledně složených prostěradel, stály tam prádelní kose plné nadýchaných osušek, na regálech ležely povlaky na polštáře. Podél celé jedné zdi byly naskládané štosy přehozů na postele a do nich Norman odhodil Pam, aniž by ho zaujalo, ze sukně od uniformy se jí vyhrnula až do půlky stehen. Jeho pohlavní pud měl dovolenou, možná, že už to byl vlastně definitivní odchod do penze, a to bylo nakonec možná jen dobře. Ten nástroj, co měl mezi nohama, ho za ta léta často přivedl do malérů. Bylo to znamení, takový ten druh znamení, při kterých si říkáte, ze Bůh toho má s Andrewem Dice Clayem mnohem víc společného, než byste věřili. Dvanáct let o tom ani nevíte a dalších padesát – nebo i šedesát – vás to má ve vleku a vy jen slintáte jako nějaký vyhladovělý holohlavý tasmánský vlkodlak.

„Nekřič," řekl. „Nekřič, Pammy. Jestli budeš křičet, tak tě zabiju." Byla to prázdná výhrůžka – alespoň prozatím – ale to ona nemohla vědět.

Pam se zhluboka nadechla; pak pomalu a tiše prudce vydechla, Normanovi se trochu ulevilo.

„Prosím vás, neubližujte mi," řekla a páni, to vám bylo přece originální, něco takového přece ještě nikdy neslyšel, kdepak, kdepak.

„Já ti nechci ublížit," řekl jí vřelým hlasem. „Určitě ne." Z jeho zadní kapsy něco viselo. Sáhl tam a nahmátl gumový povrch. Maska. Ani ho to nepřekvapilo. „Jen mi musíš říct, co chci vědět, Pam. Pak si půjdeš pěkně svou cestou a já půjdu tou svou."

„Jak znáte mé jméno?"

Významně pokrčil rameny jako při výslechu, když chtěl naznačit, že vědět spoustu věcí je jeho práce.

Seděla na hromadě rozházených tmavě hnědých přehozů, stejných jako ten na jeho posteli v devátém patře a stahovala si sukni přes kolena. Její oči měly velice neobvyklý odstín modré. Na spodním víčku levého oka se objevila slza, zachvěla se, sklouzla jí po tváři a zanechala za sebou stopu rozmazané řasenky.

„Chcete mě znásilnit?" zeptala se. Dívala se na něj těma svýma úžasnýma, dětsky modrýma očima, nádhernýma očima – který chlap by ještě potřeboval povzbuzovat, když máš takovéhle oči, že jo, Pammy? – ale on v nich neviděl ten pohled, který v nich vidět chtěl Takový ten pohled, který vídáte při výslechu poté, co chlápek, kterého jste zasypávali otázkami během celého dne a půlky noci, se konečně začíná blížit k zhroucení: pokorný pohled, prosebný pohled, pohled, který říká, řeknu vám cokoliv, cokoliv budete chtít, jen mě už dejte na chvíli pokoj. Tento pohled v Paminých očích neviděl.

Ještě ne.

„Pam –"

„Prosím, neznásilňujte mě, prosím ne, ale jestli už musíte, tak si prosím vemte prezervativ, já se totiž strašně bojím AIDS."

Vytřeštil na ni oči a pak vybuchnul ve smích. Sice ho přitom bolelo břicho, ještě víc ho bolela bránice a ze všeho nejvíc ho bolel obličej, ale na chvíli si prostě nemohl pomoci. Říkal si sám sobě, že by to mohlo přivolat hotelového zaměstnance, možná i detektiva, ale ani to nepomohlo; nakonec záchvat smíchu přešel sám od sebe.

Blondýnka se na něj s úžasem podívala a pak se opatrně pousmála. Nadějně.

Normanovi se nakonec podařilo se ovládnout, i když z očí mu stále ještě tekly slzy. „Já tě nechci znásilnit, Pam," nakonec řekl – když už byl schopný promluvit, aniž by se přitom smál.

„Jak znáte mé jméno?" opět se zeptala. Její hlas byl tentokrát o něco silnější.

Vytáhl masku, nasadil si ji na ruku a pohyboval s ní jako na toho přiblblého účetního v camře. „Pam-Pam-bo-Bam, banana-fana-fo-Fan, fi-fi-mo-Mam," zpíval jejími ústy. Maska poskakovala sem a tam jako Shari Lewis se svou zkurvenou Jehněčí Kotletou, jen s tím rozdílem, že tohle byl býk a ne jehně, přiblblej, zasranej bejček s kytkama na rozích. Neměl vůbec žádný důvod, proč by se mu tahle zkurvená věc měla líbit, ale ve skutečnosti se mu líbila.

„Ty se mi taky svým způsobem líbíš," řekl Bejček Ferda a díval se na Normana svýma prázdnýma očima. Pak se otočil k Pam a s Normanem, který pohyboval jeho rty, řekl: „Vadí ti to?"

„N-n-ne," řekla a v očích stále ještě neměla ten pohled, který v nich chtěl vidět, ale už udělal přece jen pokrok, byla z něj vyděšená – z nich – tím si mohl být jistý.

Norman si dřepnul a ruce složil mezi stehna, Ferdinandovy gumové rohy teď ukazovaly k podlaze. Upřímně se na ni podíval. „Vsadím se, že bys mé nejradši viděla hodně daleko odsud a pryč z tvého života, že jo, Pam?"

Přikývla tak silně, že se jí rozlétly vlasy na ramenou.

„Jo, to jsem si myslel, ale nevadí mi to. Jen mi něco řekneš a pak budeš volná jako pták. Je to lehké." Naklonil se k ní, Ferdinandovy rohy se dotýkaly země. „Chci jen vědět, kde je Rose, Rose Danielsová. Kde bydlí?"

„Ach, můj Bože." Barva z Paminých tváří – červené skvrny na jejích tvářích – dočista zmizela a oči se široce rozevřely, až vypadaly, že vypadnou z důlků. „Ach, můj Bože, to jste vy. Vy jste Norman."

To ho vylekalo a rozzlobilo – on měl znát její jméno, tak to mělo být, ale ona jeho jméno znát neměla – a vše, co následovalo, bylo následkem této chyby. Podařilo se jí vstát, zatímco on se vyrovnával s tím, ze zaslechl své jméno z jejích úst, a málem i utéct. Vyskočil za ní, natáhl se po ní pravou rukou, tou, na které měl navlečenou masku býka. Jen matně slyšel sám sebe, jak jí říká, ze nikam nepůjde a ze si s ní chce promluvit a že to chce udělat pěkně zblízka.

Chytil ji za krk. Vydala ze sebe přiškrcený sten, který chtěl být výkřikem a vrhla se kupředu s překvapivou silou. Maska mu zabránila, aby ji chytil. Sklouzla z jeho zpocené ruky a ona se mu vytrhla, dopadla na dveře s roztaženýma mávajícíma rukama a Norman zprvu nepochopil, co se to vlastně stalo.

Ozval se zvuk, mlaskavý zvuk, skoro jako bouchnutí zátky od šampaňského a pak sebou Pam začala divoce škubat, rukama bušila do dveří a její hlava strnula v podivném úhlu, jako by se upřeně dívala na vlajku během vlasteneckého ceremoniálu.

„Co?" řekl Norman a Ferda, narazený na šišato na jeho ruce, povstal před jeho očima. Ferdinand vypadal, že je opilý.

„Jůůů," řekl býk.

Norman si strhnul masku z ruky, strčil ji do kapsy a zaslechl zvuk dopadajících kapek, jako by pršelo. Podíval se na zem a viděl, že Pamina levá teniska už není bílá. Byla teď červená. Kolem ní se rozlévala krev; dlouhými čůrky stékala po dveřích. Její ruce sebou ještě škubaly. Normanovi připomínaly malé ptáčky.

Vypadala skoro, jako by byla ke dveřím přibitá, a když Norman udělal krok dopředu, aby se podíval, viděl, že svým způsobem přibitá je. Na zadní straně těch zatracených dveří byl věšák na kabáty. Když se mu vytrhla z rukou, vyletěla a napíchla se na něj. Věšák měla zapíchnutý do levého oka.

„Ach, Pam, do prdele, ty blázínku," řekl Norman. Cítil se vztekle a zmateně. Stále před sebou viděl býčkův připitomělý výraz, stále slyšel, jak říká Jůůů, jako nějaká přiblblá postava v kreslené grotesce od Warner Bros.

Sundal Pam z věšáku. Ozvalo se přitom nepopsatelné chrupnutí. Její jediné oko – modřejší než kdy jindy, jak se Normanovi zdálo – na něj zíralo s němou hrůzou.

Pak otevřela pusu a zaječela.

Norman zcela bezmyšlenkovitě, jako by jednal bez vlastní vůle, ji chytil za tváře, přitlačil dlaně na její delikátní lícní kosti a trhnul. Ozvalo se suché prasknutí – jako když stoupnete na cedrový šindel – a bezmocně se v jeho rukou zhroutila. Byla pryč a cokoliv věděla o Rosii, bylo pryč s ní.

„Ach, ty jedna smolařko," vydechnul Norman. „Napíchnout si oko na zkurvenej věšák, není to smůla?"

Zatřásl jí ve svém náručí. Hlava se jí bezvládně kývala ze strany na stranu. Na předku své uniformy teď měla červený slintáček. Donesl Pam zpátky k přehozům a pustil ji na ně. Dopadla s roztaženýma nohama.

„Ty děvko jedna nestydatá," řekl Norman. „Nemůžeš toho nechat ani když už jsi mrtvá, co?" Překřížil jí nohy. Jedna ruka se jí sesula z klína na přehoz. Uviděl zkroucený červený náramek okolo jejího zápěstí – vypadal spíš jako kus telefonní šňůry. Byl na něm klíč.

Norman se na něj podíval a pak se podíval směrem k skříňkám na druhé straně místnosti.

Tam ty jít nemůžeš, Normie, řekl jeho otec. Já vím, co si teď myslíš, ale jsi blázen, jestli půjdeš někam poblíž toho jejich klubu na Durhamské třídě.

Norman se usmál. Jsi blázen, jestli tam půjdeš. Je to svým způsobem směšné, když se nad tím zamyslíte. A co jiného měl tedy zkusit? Neměl moc času. Pálil za sebou mosty, všechny mosty.

„Na čase nezáleží," zašeptal Norman Daniels a sundal bužírku s klíčem z Pamina zápěstí. Došel ke skříňkám, podržel si klíček v zubech, zatímco si navlékal býčí masku zpět na ruku. Pak Ferdu zvedl a nechal ho prohlížet si jmenovky na skříňkách.

„Tahle," řekl Ferda a svým gumovým obličejem zaťukal na skříňku s nápisem PAM HAVERFORDOVÁ.

Klíč šel do zámku. Uvnitř byly džíny, tričko, sportovní podprsenka, taštička na zip s toaletními potřebami a Pamina kabelka. Norman si kabelku odnesl k jednomu z prádelních košů a vysypal její obsah na ručníky. Nad rozházenými věcmi křižoval s Ferdinandem, jako by to byl nějaký bizarní špionážní satelit.

„Tady to máme, hrdino," zamumlal Fred.

Norman ze změti kosmetických přípravků, papírových kapesníčků a papírů vybral tenký obdélník umělé hmoty. Nepochyboval o tom, ze s tímto otevře dveře jejich klubu. Vzal si kartu a již se odvracel –

„Počkej," řekl mu bejček. Vlezl si k Normanovu uchu a něco mu šeptal, až se mu květinami zdobené rohy třásly.

Norman poslouchal a pak přikývnul. Opět si sundal masku ze své zpocené ruky, strčil ji zpět do kapsy a naklonil se nad obsahem Paminy kabelky. Tentokrát ho probral pozorněji, jako by vyšetřoval „na místě činu", jak se tomu říká v jejich hantýrce… jen by tam použil špičku pera nebo tužky místo špiček svých prstů.

S otisky prstů si tady určitě nemusí dělat starost, pomyslel si a zasmál se. Teď už ne.

Odstrčil její peněženku stranou a sebral malý červený zápisník s nápisem TELEFONY ADRESY na obalu. Podíval se

pod D, našel tam Dcery a Sestry, ale to nebylo to, co hledal. Nalistoval první stránku, kde byla spousta čísel napsaných okolo a přes Paminy kresbičky – byly to většinou oči a stylizované motýlky… a uprostřed, čisté orámované a označené hvězdičkami bylo tohle: vcbnmhfnvnvbn

„No, páni," řekl. „Připravte si své karty, lidičky, myslím, ze tady máme bingo. Že ano, že je to tak, Pammy?"

Norman vytrhl stránku z Pamina zápisníku, strčil si ji do náprsní kapsy a po špičkách došel ke dveřím. Naslouchal. Venku nikdo nebyl Vydechl a dotkl se růžku papíru, který si právě strčil do kapsy. Jeho mysl se přitom odpoutala v dalším ze svých výpadků a za chviličku všechno zmizelo.

4.

Hale a Gustafson zavedli Rosii a Gertu do rohu služební místnosti, kde to vypadalo spíš jako v útulném obýváku; nábytek tam byl starý, ale pohodlný a nebyly tam žádné stoly, za nimiž by seděli detektivové. Místo toho je usadil na vybledlou zelenou pohovku vedle automatu na nápoje. Místo ponurých obrázků narkomanů a obětí AIDSu nad kávovarem visel plakát cestovní kanceláře se švýcarskými Alpami. Detektivové byli klidní a sympatičtí, hovořili s nimi potichu a uctivě, ale Rosii ani jejich chování, ani neformální prostředí nebylo nic platné. Sice ještě měla vztek, největší, jaký kdy v životě zažila, ale byla také vyděšená. Z toho, že se vůbec nachází na podobném místě.

Několikrát během probíhajícího výslechu málem ztratila kontrolu nad svými emocemi a pokaždé, když k tomu došlo, podívala se přes celou místnost tam, kde Bill trpělivě seděl za nízkým zábradlím s tabulkami VSTUP JEN POVOLANÝM.

Věděla, že by měla vstát, jít k němu a říct mu, aby už dál nečekal – aby jel domů a zítra jí zavolal. Nemohla se ale k tomu odhodlat. Potřebovala, aby tam byl, stejně jako potřebovala, aby za ní jel na motorce, když ji sem detektivové vezli, potřebovala ho, jako dítě s příliš velkou představivostí potřebuje světlo noční lampičky, když se uprostřed noci vzbudí.

Problém byl v tom, že měla bláznivé myšlenky. Věděla, že jsou bláznivé, ale vědět to nepomáhalo. Na chvilku se jí podaří je potlačit a prostě jen odpovídá na jejich otázky a žádné blázniviny ji nenapadají, ale pak se přistihne, že přemýšlí o tom, že Normana drží ve sklepě, že ho tam dole skrývají, ovšemže ano, protože ochránci zákona jsou jedna velká rodina, všichni poldové jsou bratři a ženy policajtů v žádném případě nemají právo od nich utíkat a žít si po svém. Norman je ukrytý v nějaké suterénní místnosti, kde můžete křičet, jak chcete a nikdo vás neuslyší i kdybyste si vykřičeli plíce, v místnosti s betonovými zdmi a holou žárovkou visící ze stropu na drátě, a až bude po téhle nesmyslné maškarádě, tak ji k němu odvedou. Odvedou ji k Normanovi.

Bláznivé. Ale ona naprosto jistě věděla, že je to bláznivé, jen když viděla Billa na druhém konci místnosti, jak se na ni dívá a čeká na ni, až skončí, aby ji mohl odvézt domů na svém železném poníkovi.

Stále se vyptávali, chvílemi otázky pokládal Gustafson, chvílemi Hale, a i když Rosie neměla pocit, že by na ni hráli tu jejich hru na hodného a zlého policajta, přála si, aby už s těmi nekonečnými otázkami a nekonečnými formuláři skončili a nechali je jít. Snad až se odsud dostane, tak se přestane zmítat mezi ochromujícím vztekem a hrůzou.

„Povězte mi ještě jednou, jak to, že jste měla fotografii pana Danielse ve vaší kabelce, paní Kinshawová?" zeptal se Gustafson. Před sebou měl napolo vyplněné hlášení a v ruce propisovačku. Byl hrozně zamračený; Rosii připadal jako kluk, co si při zkoušce vybral právě otázku, na kterou se nepřipravil.

„Už jsem vám to řekla dvakrát," odpověděla Gerta.

„Tentokrát už to bude naposledy," řekl potichu Hale.

Gerta na něj pohlédla. „Čestný slovo?"

Hale se zazubil – velice vítězně – a kývl. „Čestné slovo."

Tak jim ještě jednou vyprávěla, jak s Annou podezíraly Normana Danielse z vraždy Petera Slowika a jak faxem získaly jeho fotografii. Pak přešla k tomu, jak si všimla toho muže v invalidním vozíku, když na něj prodavač lístků křičel. Rosie teď už ten příběh znala, ale stále žasla nad Gertiným hrdinstvím. Když se Gerta dostala k utkání s Normanem za záchodky a vyprávěla o něm s takovou věcností, jako by četla seznam nákupu, Rosie ji vzala za její velkou ruku a silně ji tiskla.

Když pak skončila, Gerta pohlédla na Halea a zvedla obočí. „Stačí?"

„Ano," řekl Hale. „Naprosto stačí. Cynthia Smithová vám vděčí za život. Kdybyste byla policistkou, navrhl bych vás na pochvalu."

Gerta si odfrkla. „Nikdy bych neprošla zkouškami tělesné zdatnosti. Příliš tlustá."

„To je jedno," řekl Hale bez úsměvu a podíval se jí do očí.

„Dobře, oceňuji vaši poklonu, ale opravdu bych od vás chtěla slyšet, co uděláte pro to, abyste toho chlapa chytli."

„My ho chytíme," řekl Gustafson. Mluvil s naprostou jistotou, ale Rosie si pomyslela, To neznáte mého Normana, důstojníku.

„Už jste s námi skončil?" zeptala se Gerta.

„S vámi ano," řekl Hale. „Ještě mám pár otázek na paní McClendonovou… pokud je ovšem ještě snesete? Kdyby ne, tak to může počkat." Odmlčel se. „Ale raději by to čekat nemělo. Myslím, že to víme oba, že ano?"

Rosie krátce zavřela oči a pak je zase otevřela. Podívala se směrem k Billovi, který tam ještě seděl před zábradlím a pak se podívala zpátky na Halea.

„Ptejte se, na co se zeptat musíte," řekla. „Jen ale skončete co nejdřív. Chtěla bych jít domů."

5.

Když se mu tentokrát v hlavě vyjasnilo, vylézal z auta v klidné ulici, kterou téměř okamžitě poznal – byla to Durhamská třída. Zaparkoval asi jeden a půl bloku pod ubytovnou těch cour. Ještě nebyla tma, ale stmívalo se; pod stromy bylo poněkud přesládlé, husté a sametové šero.

Pohlédl na sebe a viděl, ze musel zajít do svého pokoje, než odešel z hotelu. Jeho kůže voněla po mýdle a měl na sobě jiné oblečení. Bylo to správné oblečení na to, co teď podnikal: montérky, bílé tričko a rozepnutou modrou

pracovní košili. Vypadal jako chlápek, co přes víkend opravuje prasklé potrubí nebo…

„Nebo kontroluje poplašné zařízení," zašeptal Norman a usmál se. „Jste pěkně nestydatý, seňore Danielsi. Zatraceně nesty-"

Najednou se ho zmocnila náhlá panika a sáhl si na levou zadní kapsu montérek, co měl teď na sobě. Necítil tam nic jiného než obrys své peněženky. Sáhl na pravou zadní kapsu a hlasitě vydechnul úlevou, když jeho ruka nahmatala gumovou masku. Zřejmě zapomněl na svůj služební revolver – nechal ho asi v sejfu ve svém pokoji – ale nezapomněl na masku a právě teď se mu ta maska zdála mnohem víc důležitá než zbraň. Bylo to možná bláznivé, ale bylo to tak.

Vyrazil po chodníku směrem k číslu 251. Pokud tam bude jen pár těch píč, tak se je pokusí vzít všechny jako rukojmí. Kdyby jich tam bylo hodně, zajal by jich tolik, kolik by zvládl – možná tak půl tuctu – a ostatní by nechal běžet. Pak by je prostě jen střílel, jednu po druhé, až by některá z nich vyplivla Rosiinu adresu. A pokud by ji žádná z nich neznala, odstřelil by je všechny a začal prohlížet záznamy… ale nedomníval se, ze by to zašlo až tak daleko.

Co uděláš, když tam budou poldové, Normie? zeptal se nervózně jeho otec. Poldové venku, poldové uvnitř, poldové, kteří to tam před tebou chrání?

To nevěděl. A taky ho to moc nezajímalo.

Prošel kolem 245, 247, 249. Mezi posledním číslem a chodníkem byl živý plot, a když Norman došel na jeho konec, náhle se zastavil a podezíravýma, zúženýma očima se díval na č. 251 na Durhamské třídě. Očekával, že tam uvidí známky nějaké činnosti, byť i jen malé, ale nebyl připravený na to, co teď právě viděl, totiž ze se tam vůbec nic nebude hýbat.

Dcery a Sestry stály na konci úzkého, hluboko zasahujícího trávníku a okenice v prvním a druhém patře byly zatažené kvůli horku. Bylo tam ticho jak po vymření. Okna nalevo od verandy zakrytá nebyla, ale byla za nimi tma. Nepohybovaly se za nimi žádné stíny. Na verandě nikdo nebyl. Na příjezdové cestě nebyla žádná auta.

Nemohu tady jen tak stát, pomyslel si a dal se opět do kroku. Prosel kolem, nahlédl do zahrádky, kde tehdy viděl ty dvě štětky – jedna z nich byla ta děvka, co ji chytil tam u záchodků. Zahrada byla dnes večer také prázdná. A jak mohl vidět, tak zadní dvorek také.

Je to past, Normie, řekl jeho otec. To přece víš, ne?

Norman došel až na úroveň čísla 257, pak se otočil a procházkovým krokem se vydal zpátky po chodníku. Věděl, že to vypadá jako past, v tom měl hlas jeho otce pravdu, ale nějak to jako past necítil.

Býček Ferdinand se před jeho očima vynořil jako bledý gumový přízrak – Norman, aniž by si to uvědomil, vytáhl masku ze své zadní kapsy a nasadil si ji na ruku. Věděl, že to není dobrý nápad; kdyby se někdo díval z okna, divil by se, proč ten velký chlap s oteklým obličejem mluví na gumovou masku… a pak pohybuje rty masky, když si odpovídá. Ale nezdálo se mu, ze by na tom nějak záleželo. Život se stal velice… no řekněme, omezený na to základní. Normanovi se to tak nějak líbilo.

„Néé, není to past," řekl Ferdinand.

„Jseš si jistý?" zeptal se. Byl už opět skoro u čísla 251.

„Jo," řekl Ferdinand a kýval svými rohy, ověšenými girlandami. „Prostě jen pokračují v tom svým pikniku. Právě teď sedí u táboráku a opékají si buřty, zatímco nějaká lesba navlečená do šatů po babičce jim k tomu zpívá ‚Blowin' in the Wind'. Ty jsi pro ně neznamenal víc než jen malý šrám na jejich dni, který však rychle pomine."

Zastavil se u chodníčku, který vedl k Dcerám a Sestrám, díval se dolů na masku, jako by ho udeřil blesk.

„No – tak promiň," řekl omluvně býček, „ale já si to nevymýšlím, já to jen dávám dál."

Norman byl ohromený poznáním, že existuje ještě něco horšího než zjistit, že vaše žena se vypařila s vaší bankovní kartou ve své kabelce; být ignorován.

Být ignorován ženskými.

„No, tak je nauč, aby to už nedělaly," radil Ferda. „Dej jim za vyučenou. Ukaž jim, kdo jsi. Ukaž jim to tak, že na to nikdy nezapomenou."

„Tak, že na to nikdy nezapomenou," mumlal Norman a maska na jeho ruce nadšeně přikyvovala.

Zastrčil ji zpět do zadní kapsy, a jak šel po cestičce, vytáhl z levé náprsní kapsy Paminu kartu a vytrhnutou stránku z jejího adresáře. Vyběhl po schodech vedoucích na verandu a pohlédl – doufal, že to vypadalo nenápadně – do televizní kamery nade dveřmi. Kartu držel přitisknutou k noze. Nakonec by ho nějaké oči přece jen mohly pozorovat. Ať mu přinášel štěstí nebo ne, musel mít na paměti, že Ferdinand je jen gumová maska s rukou Normana Danielse místo mozku.

Aparát na kartu byl přesně tam, kde ho čekal. Vedle něj byla krabička reproduktoru s instrukcemi pro návštěvníky, jak se mohou dozvonit a ohlásit.

Norman zmáčkl knoflík, naklonil se a řekl: „Midlandská plynárenská, jsem tu kvůli ohlášenému úniku plynu."

Pustil knoflík. Čekal. Pohlédl na kameru. V černobílé barvě jeho obličej nebude vypadat tak naběhle… alespoň doufal. Usmál se, aby ukázal, jak je neškodný, a srdce mu málem vyskočilo z hrudi, jak prudce bušilo.

Žádná odpověď. Nic.

Ještě jednou zmáčkl knoflík. „Jste někdo doma, děvčata?"

Dal jim chvilku, pomalu počítal do dvaceti. Jeho otec mu šeptal, že to je léčka, přesně ten druh léčky, jakou by v podobné situaci on sám nastražil, vlákat mizeru dovnitř, nechat ho, aby věřil, ze tam nikdo není, a pak se na něj sesypat jako kobylky. To ano, byl to ten druh léčky, kterou by on sám určitě nastražil… ale uvnitř nikdo nebyl. Byl si tím téměř jisty. To místo smrdělo prázdnotou, jak odhozená plechovka od piva.

Norman zasunul kartu do škvíry aparátu. Ozvalo se hlasité klapnutí. Vytáhl kartu, otočil klikou a vešel do haly Dcer a Sester. Zleva přicházelo tiché, vytrvalé pípání: píp-píp-píp-píp. Byla tam klávesnice poplašného zařízení. Na displeji blikal nápis PŘEDNÍ DVEŘE.

Norman se podíval na útržek papíru, co si s sebou přinesl, vteřinu se modlil, aby to číslo bylo tím, za které ho

pokládal a vyťukal 0471. Zařízení ještě jednou píplo – a jemu se přitom málem zastavilo srdce – a pak ztichlo. Norman vydechl a zavřel dveře. Jen z profesionálního instinktu policisty, bezmyšlenkovitě opět spustil poplašné zařízení.

Rozhlédl se kolem, všiml si schodů do prvního patra a pak šel dál halou. Nakoukl do prvního pokoje napravo. Vypadal jako učebna se židlemi v kruhu a černou tabulí v čele. Na tabuli byla napsaná slova DŮSTOJNOST, ODPOVĚDNOST a VÍRA.

„Moudrá slova, Norme," řekl Ferdinand. Už byl zase zpátky na Normanově ruce. Dostal se tam jako kouzlem. „Moudrá slova."

„Když to říkáš; mně to připadá jako furt stejný starý kecy." Rozhlédl se a pak nahlas zavolal. Zdálo se to téměř jako svatokrádci, v tomto jaksi zaprášeném tichu mluvit nahlas, ale on je muž, který udělá, co udělat má.

„Haló? Je tu někdo? Midlandská plynárenská!"

„Haló?" volal Ferda na jeho ruce a by stře se kolem rozhlížel svýma prázdnýma očima. Mluvil se směšným německým přízvukem, jak to někdy dělal jeho otec, když byl opilý. „Haló, fy sté hír?"

„Drž hubu, ty idiote," zamumlal Norman.

„Rozkaz, kapitáne," odpověděl býček a ztichl.

Norman se pomalu otočil a sel dál halou. Cestou nacházel další místnosti – společenská místnost, jídelna, co vypadala spíš jako knihovna –ale všechny byly prázdné. Kuchyň na konci haly byla také prázdná a on teď měl nový problém: kde má hledat to, co potřebuje?

Nadechl se a zavřel oči, snažil se přemýšlet (a snažil se zahnat tu bolest hlavy, která se o něj opět pokoušela). Měl chuť na cigaretu, ale neodvažoval si zapálit; vždyť tu mohly mít třeba detektor kouře, který by začal ječet při prvním závanu tabáku.

Ještě jednou se zhluboka z celých plic nadechl a najednou rozpoznal, co to je za pach – nebyl to pach prachu, ale pach žen, žen, které již jsou dlouho uzavřené jen mezi sebou, žen, které si společně utkaly roucho sebejistoty ve snaze chránit se před skutečným světem. Byl to pach krve a sprchy a navoněného prádla a laku na vlasy a kuličkových deodorantů a parfémů s vyzývavými názvy jako Můj hřích a Bílá ramena a Posedlost. Byl to pach po jejich oblíbené zelenině a ovocný pach po čajích, které rády pily; nepáchlo to po prachu, spíš jaksi po kvasnicích, fermentaci a tento pach se nijak nedal odstranit: pach žen bez mužů. Najednou mu ten pach zaplnil nos, zaplnil hrdlo, zaplnil srdce, zvedal mu žaludek, bylo mu na omdlení, téměř se začal dusit.

„Tak koukej se dát do pořádku," řekl ostře Ferdinand. „Jediný, co tady cítíš, jsou včerejší špagety. Myslím to vážně!"

Norman vydechl, znova se nadechl a otevřel oči. Omáčka na špagety, ano. Červená vůně – jako krev. Ale omáčka na špagety je jen omáčkou na špagety.

„Promiň, na okamžik jsem trochu zmagořil," řekl.

„Jo, kdo by nezmagořil?" řekl Ferda a jeho prázdné oči jako by vyjadřovaly sympatii a pochopení. „Nakonec, takhle Kirké proměnila muže v prasata." Maska se zakroutila v Normanově ruce a rozhlížela se prázdným pohledem. „Jo, tady je to místečko."

„O čem to mluvíš?"

„Nic. Na tom nezáleží."

„Nevím, kde mám hledat," řekl Norman a také se rozhlížel. „Musím si pospíšit, ale je to tady tak strašně velký! Musí tu být přinejmenším dvacet místností."

Býček ukázal rohy na dveře naproti kuchyni. „Zkus tyhle."

„Vždyť to bude jen komora."

„To si, Normě, nemyslím. Nemyslím, že by dávali tabulku s nápisem PŘIVÁT na komoru, co ty na to?"

V tom měl pravdu. Norman přešel místnost, strčil si přitom býčí masku zpět do kapsy (a všiml si rozebraného strojku na špagety na odkapávači vedle dřezu) a zaklepal na dveře. Nic. Zkusil kliku. Lehce se otočila. Otevřel dveře, zatápal napravo vedle dveří a rozsvítil.

Ve světle lustru uviděl obrovský pracovní stůl pokrytý papíry. Na vrcholku jedné hromady papírů ležela zlatá destička s nápisem ANNA STEVENSONOVÁ a POŽEHNEJ TENTO NEPOŘÁDEK. Na zdi byla zarámovaná fotografie dvou žen, které Norman znal. Jedna z nich byla nebožka velká Susan Dayová. Druhá byla ta bělovlasá čubka z obrázku v novinách, ta, co vypadala jako Maude. Držely se v objetí a usmívaly se na sebe jako pravé lesby.

U jedné zdi stály kartotéky. Novman šel k nim, klekl na koleno, natáhl ruku ke kartotéce označené D-E, ale pak se zarazil. Už jméno Danielsová nepoužívala. Nemohl si vzpomenout, jestli mu to řekl Ferdinand nebo na to někde přišel sám nebo mu to říkala jeho intuice, ale věděl, že to je pravda. Vzala si zpátky své dívčí jméno.

„Budeš Rose Danielsová až do dne, kdy zemřeš," řekl a natáhl se po kartotéce označené M. Zatáhl. Nic. Byla zamčená.

Byl to problém, ale ne velký. V kuchyni si najde něco, čím to vypáčí. Otočil se, aby se tam vrátil, pak se zastavil a jeho zrak zachytil proutěný košíček postavený na rohu stolu. Na rukojeti košíčku visela cedulka. JEN JDI MŮJ DRAHÝ DOPISE, stálo na ní starobylým písmem. V košíčku byla hromádka dopisů, která vypadala na poštu k odeslání a pod obálkou s platbou, adresovanou Lakelandské kabelové televizi vyčuhovalo toto:

endonová
rentonská ulice
- endonová?
McClendonová?

Vrhl se po dopise, překotil košíček a rozházel většinu dopisů po podlaze, oči mu plály chtíčem.

Ano, McClendonová, proboha – Rosie McClendonová! A přímo pod tím, napsaná pevným a čitelným rukopisem,

byla adresa, pro kterou by šel třeba i do pekla: Trentonská ulice, č. 897.

Norman sebral chromovaný nůž na dopisy, co tam ležel napolo schovaný pod hromadou zbylých letáků na piknik, rozříznul obálku, a aniž by si to vůbec uvědomil, strčil si ji do zadní kapsy. Zároveň přitom vytáhl z kapsy masku a natáhl si ji na ruku. Na listu papíru bylo reliéfem vytlačené záhlaví se jménem Anny Stevensonové, provedené velkými písmeny, a pod tím Dcery a Sestry, poněkud menším písmem.

Norman si zběžně povšiml tohoto náznaku velkého ega a pak přelétl zrakem dopis a nechal Ferdinanda, aby četl s ním. Písmo Anny Stevensonové bylo velké a elegantní – někdo by řekl arogantní. Normanovy zpocené prsty se třásly a snažily se zachytit uvnitř Ferdinandovy hlavy, až se gumová maska kroutila v křečovitých grimasách.

Drahá Rosie,

jen jsem Vám chtěla napsat do Vašeho nového „doupěte“ (vím moc dobře, jak tyto první dopisy, které dostanete mohou být důležité!) a povědět Vám, jak jsem ráda, že jste přišla k nám k Dcerám a Sestrám, a jak jsem ráda, že jsme Vám mohly pomoct. Také bych Vám chtěla říct, jak mě potěšilo, že máte novou práci – řekla bych, že v Trentonské ulici už dlouho bydlet nebudete!

Každá žena, jež přijde k Dcerám a Sestrám, oživí životy všech ostatních – těch, které tam jsou s ní během jejího uzdravení a těch, které přijdou poté, co ona odejde, protože za sebou zanechá kus své vlastní zkušenosti, síly a naděje. Moje naděje je, že Vás u nás často uvidím, Rosie, nejen protože Vaše úplné uzdravení je ještě daleko a protože jste se s mnohými z Vašich pocitů (hlavně se vztekem, řekla bych) ještě nevyrovnala, ale proto, že máte povinnost předávat to, co jste se u nás naučila. Asi není potřeba, abych Vám to všechno říkala, ale –

Cvaknutí, nepříliš hlasité, ale v tom tichu dobře slyšitelné. Po něm následoval další zvuk: píp-píp-píp-píp. Poplašné zařízení. Norman měl společnost.

6.

Anna si vůbec nevšimla zelené fordky zaparkované u chodníku jeden a půl bloku od Dcer a Sester. Snila si svůj soukromý sen, takový, o kterém nikdy nikomu neřekla, dokonce ani ne své psychoterapeutičce, velice potřebný sen, který si schovávala na strašné dny, jako byl dnešek. V tom snu byla na titulní straně časopisu Time. Nebyla to fotografie, ale olejová malba plná života, na které byla zobrazená ve volných modrých šatech (modrá byla její oblíbená barva a šaty měly zakrýt její zoufalost nad tím, jak za poslední dva nebo tři roky přibrala v pase). Dívala se přes levé rameno, nastavovala tak umělci svůj hezčí profil a vlasy měla sčesané a volně rozpuštěné na pravém rameni. Velice sexy způsobem rozpuštěné.

Titulek pod obrazem byl prostý: AMERICKÁ ŽENA.

Zahnula na příjezdovou cestu a s lítostí svůj sen opustila (dostala se právě k místu, kde autor článku psal, „Ačkoliv zachránila životy více než patnácti set bitých žen, Anna Stevensonová přesto zůstává překvapivě, až dojímavě skromnou…“). Vypnula motor auta a chvilku jen tak seděla uvnitř a jemně si masírovala kůži pod očima.

Peter Slowik, o kterém se v době jejich rozvodu vyjadřovala jako o Petrovi Velikém nebo šíleném marxistickém Rasputinovi, byl za svého života nesmírně užvaněný a jeho přátelé se zřejmě rozhodli na něj vzpomínat ve stejném duchu. Mluvilo se a mluvilo a každý „vzpomínkový věneček“ (napadlo ji, že by s chutí postřílela všechny ty politicky správně myslící prďoly, co celé dny nedělají nic jiného, než vymýšlejí takové kýčovité výrazy) se zdál delší než ten předchozí a ve čtyři hodiny, když už konečně dostali nějaké jídlo a víno – domácí a příšerné, přesně takové, jaké by si vybral Peter, kdyby ho kupoval – si byla jistá, že už má na zadku vytetovaný vzorek skládací židle, na které celou tu dobu seděla. Avšak že by mohla odejít dřív –jednoduše se vytratit po jedné jednohubce a hltu vína – ji ani nenapadlo. Lidé ji budou pozorovat, hodnotit její chování. Koneckonců, byla Anna Stevensonová, důležitá žena v politické struktuře jejich města, a bylo tam několik lidí, se kterými si potřebovala promluvit, až obřad skončí. Lidé, se kterými musí mluvit, aby ji zase jiní lidé viděli přitom, protože takhle to prostě chodí.

A jako vrchol všeho, její pager se během čtyřiceti minut třikrát ozval. Celé týdny jen potichu ležel v její kabelce, ale dnes odpoledne během obřadu, při dlouhých odmlkách lidí, kteří se zdáli tak hluboce zasažení smutkem, že ani nemohli mluvit, se ta hračka přímo zbláznila. Když se to stalo potřetí, unavilo ji, jak se na ni lidé otáčejí a vypnula ho. Doufala, že nikdo na pikniku nezačal rodit, že žádné dítě nedostalo koňskou podkovou do hlavy a ze všeho nejvíc doufala, že se neukázal Rosiin manžel. Pochybovala, že by to udělal; myslela si, že je na to příliš chytrý. V každém případě, každý, kdo jí na pager bude volat, nejdřív zavolá na D & S, a tak tam hned, až to skončí, zajde a poslechne si vzkazy na záznamníku ve své kanceláři. Může si je poslechnout, zatímco si bude ulevovat na záchodě. Ve většině případů se to bude dobře hodit k obsahu vzkazů.

Vystoupila z auta, zamkla ho (dokonce i v takové dobré čtvrti jako je tato, člověk nikdy není dost opatrný) a vyšla po schůdcích na verandu. Použila svoji kartu a aniž by si to vůbec uvědomovala, umlčela pípání poplašného zařízení; hlavu měla již opět plnou

(jediná žena své doby, která je milována a respektována všemi směry neustále roztříštěnějšího ženského hnutí)

sladkých útržků svého snu.

„Ahoj, dome!“ zvolala, když procházela halou.

Odpovědělo jí ticho, což vlastně čekala… a řekněme si to na rovinu, i v což doufala. S trochou štěstí se jí podaří urvat dvě nebo snad i tři hodiny požehnaného ticha, než opět začne to večerní chichotání, šumění sprch, bouchání dveří a užvaněné seriály.

Vešla do kuchyně a říkala si, že koupel s dobrou pěnou by možná ten hrozný den mohla napravit. Pak se zastavila a zamračeně se dívala na dveře své pracovny. Byly pootevřené.

„Zatraceně,“ zamumlala. „Zatraceně!“

Jestli něco neměla ale vůbec ráda – vedle lidí, co se jí pořád chtěli dotýkat a líbat – tak to bylo, když někdo narušil její soukromí. Na dveřích pracovny neměla zámek, protože si nechtěla připustit, že by se k něčemu takovému musela snížit. Konečně, tady to bylo její; děvčata a ženy, které sem přišly, se sem dostaly díky její velkorysosti a její dobré vůli. Na těch dveřích by neměla potřebovat zámek. Mělo by stačit její přání, aby tam nechodily, pokud je sama nepozve.

Většinou to tak i bylo, ale občas se našla žena, která opravdu potřebovala nějakou část své dokumentace, která opravdu potřebovala použít Anninu kopírku (jenž se ohřívala rychleji než ta dole v herně), která opravdu potřebovala razítko, a tak taková nezdvořilá osoba vejde dovnitř, prohlíží si místo, kam nepatří, možná i vidí věci, které by vidět neměla, zasmradí celou místnost nějakou lacinou voňavkou…

Anna se zarazila s rukou na klice od pracovny a dívala se do ztemnělého pokoje, kde za jejího dětství bývala komora. Nosní dírky se jí lehce rozšířily a ještě víc se zamračila. Vonělo to, to ano, ale voňavka to nebyla. Nějak jí to připomínalo šíleného marxistu. Byla to…

Všichni mí muži nosí English Leather nebo nenosí vůbec nic.

Ježíši! Ježíši Kriste!

Na pažích jí vyrazila husí kůže. Byla vždy hrdá na svoji praktičnost, ale najednou si příliš snadno představila, jak uvnitř její pracovny na ni čeká duch Petera Slowika, sotva hmatatelnější než nehmotný pach té jeho směšné kolínské…

Její oči se upřely na jediné světlo v té tmě: telefonní záznamník. Červené světýlko splašeně blikalo, jako by jí dnes volalo celé město.

Něco se stalo. Najednou to věděla. To také vysvětlovalo ten pager… a ona byla tak hloupá, že ho vypnula, aby se na ni lidé nekoukali. Něco se přihodilo, pravděpodobně na Ettingerově hrázi. Někdo byl zraněn. Anebo, Bože –

Vešla do kanceláře, po hmatu sáhla na vypínač vedle dveří a pak se zarazila překvapená tím, co její prsty nahmataly. Vypínač byl v rozsvícené poloze, což znamenalo, že lustr měl svítit, ale nesvítil.

Anna dvakrát sepnula vypínač nahoru a dolů, a když to chtěla udělat potřetí, na pravé rameno jí dopadla cizí ruka.

Vykřikla při tom dotyku tak, že by jí kdejaká hrdinka z filmového hororu mohla závidět, a když jí další ruka sevřela levou paži a otočila si ji k sobě a ona spatřila siluetu rýsující se proti světlu dopadajícímu z kuchyně, vykřikla ještě jednou.

Ta věc, co na ni za dveřmi číhala, nebyla lidská bytost. Z vršku hlavy trčely rohy, rohy které vypadaly, jako by byly něčím obalené, nějakými nádorovitými výstupky. Byl to –

„Ať žije býk," řekl dutý hlas a ona si uvědomila, že to je člověk, muž s maskou, ale tím se jí nijak neulevilo, neboť měla velice dobrou představu o tom, kdo to asi je.

Vytrhla se mu a couvala ke stolu. Stále cítila kolínskou English Leather, ale cítila i něco jiného. Rozpálenou gumu. Pot. A moč. Byla to její moč? Pomočila se? Nevěděla. Od pasu dolů byla úplně ochromená.

„Nedotýkejte se mě," řekla roztřeseným hlasem, který neměl nic společného s jejím obvyklým klidným a autoritativním tónem. Sáhla za sebe a snažila se najít tlačítko, kterým se dala přímo přivolat policie. Někde tam bylo, ale pohřbené pod haldami papírů. „Neopovažujte se mě dotknout, varuji vás."

„Anna-Anna-bo-Banna, banana-fanna-fo-Fanna," řeklo to stvoření uvnitř rohaté masky hluboce meditativním tónem a pak za sebou přibouchlo dveře. Teď byli v naprosté tmě.

„Nepřibližuj se," řekla a sunula se kolem stolu. Kdyby se mohla dostat do koupelny, zamknout dveře –

„Fí-fi-mo-Manna."

Přicházelo to zleva. A zblízka. Vrhla se doprava, ale ne dost rychle. Chytily ji silné paže. Pokusila se ještě zakřičet, ale paže ji sevřely a z jejích úst vyšlo jen tiché zaúpění.

Kdybych byla Svéhlavička, tak bych – pomyslela si a pak Normanovy zuby byly už u jejího hrdla, očichával ji jako honící pes stopu a najednou jeho zuby byly v jejím hrdle a něco na ni vystříklo a pak už přestala myslet.

7.

Než se jí vyptali na vše, co chtěli vědět a sepsali s ní protokol, byla už dávno tma. Rosii se točila hlava a cítila se poněkud nesvá, tak jak se jí to občas stávalo po velkých písemkách na střední škole.

Gustafson odešel založit své spisy, nesl si je jako Svatý Grál a Rosie vstala. Vykročila směrem k Billovi, který také vstával. Gerta se vydala hledat dámskou toaletu.

„Paní McClendonová?" řekl Hale, který se objevil přímo vedle ní.

Rosiina únava byla najednou ta tam a zmocnila se jí náhlá, strašlivá předtucha. Byli tam jen oni dva; Bill se nacházel ještě příliš daleko, aby mohl zaslechnout, co jí Hale říká, a bylo jasné, že ten k ní bude hovořit potichu a důvěrně. Řekne jí, že by měla přestat s těmi bláznivými výmysly o svém manželovi, a to hned teď, dokud ještě není pozdě, pokud si uvědomuje, co je pro ni dobré. Že by měla před zdejšími policajty držet hubu zavřenou, pokud jí ovsem některý z nich (a) nepoloží nějakou otázku nebo (b) nerozepne si poklopec. Připomene jí, že toto je rodinná záležitost, že –

„Já ho dostanu za mříže," řekl mírně Hale. „Nevím, jestli existuje způsob, jakým bych vás o tom dokázal naprosto přesvědčit, ale v každém případě chci, abyste to věděla. Já ho dostanu za mříže. To slibuji."

Zůstala na něj zírat s otevřenou pusou.

„Udělám to, protože je to vrah a šílenec a je nebezpečný. Také to udělám z toho důvodu, že se mi nelíbí způsob, jakým se tady rozhlížíte a nadskočíte pokaždé, když někde bouchnou dveře. Nebo také to, jak se schoulíte pokaždé, když pohnu rukou."

„Já ne…"

„Vy ano. Nemůžete si v tom prostě pomoci. To ale nevadí, vždyť já vím, proč to děláte. Kdybych byl ženou a prošel tím, čím jste prošla vy…" Odmlčel se a tázavě se na ni podíval. „Napadlo vás někdy, jaký je to zázrak, že jste ještě vůbec naživu?"

„Ano," řekla Rosie. Nohy se jí třásly. Bill stál u přepážky a zvědavě se na ni díval. Nuceně se na něj usmála a zdvihla

prst – ještě minutu.

„To si pište, že ano," řekl Hale. Rozhlédl se po služební místnosti a Rosie sledovala jeho pohled. U jednoho stolu nějaký policista sepisoval protokol s uplakanou dospívající dívkou ve středoškolské uniformě. U jiného stolu, který stál u vysokého okna chráněného pletivem s malými oky, seděl policista v uniformě a detektiv bez saka, takže byla vidět jeho policejní osmatřicítka v pouzdře na opasku a s hlavami těsně u sebe si prohlíželi hromadu fotografií. U řady počítačových obrazovek, jež se táhla přes celou místnost, Gustafson probíral svá hlášení s mladíkem v uniformě, který podle Rosie vypadal nejvíc na šestnáct let.

„Vy toho o policajtech víte hodně," řekl Hale, „ale většina z toho, co víte, není pravda."

Nevěděla, co mu na to má odpovědět, ale to nevadilo; nevypadal, že by čekal odpověď.

„Paní McClendonová, chcete vědět, co je pro mě tou největší motivací k tomu, abych ho dopadl? Číslo jedna v mé hitparádě?"

Přikývla.

„Dostanu ho za mříže, protože je to policista. Ještě k tomu vyznamenaný policista. Ale příště, až se jeho ksicht objeví na titulní straně novin v jeho domovském městě, tak tam bude jako zesnulý Norman Daniels nebo bude v železech a v oranžové trestanecké uniformě."

„Děkuji, že jste to řekl," řekla Rosie. „Hodně to pro mě znamená."

Odvedl ji k Billovi, který otevřel přepážku a objal ji. Pevně se k němu přimkla se zavřenýma očima.

Hale řekl: „Paní McClendonová?"

Otevřela oči a uviděla, jak se Gerta vrací a zamávala na ni. Pak se plaše, ale bez úzkosti podívala na Halea. „Můžete mi říkat Rosie, jestli chcete."

Pousmál se tomu. „Chcete se dozvědět něco, co vás možná usmíří s tou vaší méně než nadšenou reakcí na toto místo?"

„Já… asi ano."

„Nechte mě hádat," řekl Bill. „Máte problémy s policajty ve městě, odkud Rosie přijela."

Hale se kysele usmál. „To teda máme. Nějak dělají drahoty s odfaxováním záznamů Danielsových krevních rozborů, a dokonce nám dělají problémy i s jeho otisky. Dokonce už do toho zapojili i policejní právníky. Ty pokoutní advokáty!"

„Chrání ho," řekla Rosie. „Věděla jsem, že to udělají."

„Až posud ano. Je to takový instinkt, stejný, jako když všeho necháte a pustíte se za vrahem, když je nějaký policista zastřelen. Přestanou sypat písek do ložisek teprve tehdy, až si konečně uvědomí, že toto je skutečné."

„Opravdu tomu věříte?" zeptala se Gerta.

Zauvažoval o tom a pak přikývl. „Ano, věřím."

„A co policejní ochrana pro Rosii, dokud to neskončí?" zeptal se Bill.

Hale opět přikývl. „Před vaším domem na Trentonské ulici je již postavená hlídka, Rosie."

Její zmatený a vystrašený pohled se od Gerty přenesl na Billa a pak na Halea. Z toho všeho měla pocit, jako by byla zahnaná do kouta. Situace se jí opět vymkla z rukou.

„Proč? Proč? Vždyť on neví, kde žiju, on nemůže vědět, kde žiju! Proto přišel na piknik, protože si myslel, že tam budu. Cynthia mu to přece neřekla, ne?"

„Říká, že ne." Hale zdůraznil první slovo, ale jen tak jemně, že si toho Rosie nevšimla. Gerta a Bill si toho naopak všimli a vyměnili si významné pohledy.

„No, vida! A Gerta mu to také neřekla! Že ne, Gerto?"

„Ne, madam," řekla Gerta.

„Dobrá, nechme toho – chci, aby vaše bezpečí bylo zajištěné co nejlépe. Před vaším domem mám hlídku a záložní hlídky v autech – nejméně dvě – se budou pohybovat v okolí. Nechci vás zase strašit, ale šílenec, který zná policejní procedury je zvláštním druhem šílence. Bude lépe nepokoušet osud."

„Když myslíte," řekla potichu Rosie.

„Paní Kinshawová, rád bych s vámi někoho poslal, kdo by vás odvezl, kam budete chtít –"

„Na Ettingerovu hráz," řekla Gerta a uhladila si koupací plášť. „Budu na koncertě předvádět novou módu."

Hale se zasmál a pak podal ruku Billovi. „Pane Steinere, rád jsem se s vámi setkal."

Bill mu potřásl rukou. „Nápodobně. Za všechno vám děkuji."

„Je to má práce." Přejel pohledem z Gerty na Rosii. „Dobrou noc, děvčata." Podíval se zpět na Gertu a na jeho tváři se rozzářil úsměv, který ho okamžitě omladil o patnáct let. „Jste dobrá," řekl a smál se. Gerta o tom chvilku zapřemýšlela a pak se rozesmála s ním.

8.

Na schodech venku se Bill s Gertou a Rosií schoulili zimou. Ve vzduchu byla vlhkost a od jezera sem šla mlha. Zatím ještě byla řídká, jen takový opar okolo pouličních světel a válela se v tenké vrstvě nízko nad mokrou vozovkou, ale Rosie odhadovala, že za další hodinu bude tak hustá, že by se dala krájet.

„Nechtěla by ses na dnešní noc raději vrátit k D & S, Rosie?" zeptala se Gerta. „Za pár hodin se už vrátí z koncertu; mohly bychom si udělat popcorn."

Rosie, jež se rozhodně nechtěla vrátit k D & S, se otočila k Billovi. „Když půjdu domů, zůstaneš se mnou?"

„Zajisté," rychle odpověděl a vzal ji za ruku. „S potěšením. A neboj se o to, kam mě uložíš – neznám gauč, na kterém bych se nevyspal."

„To ještě neznáš ten můj," řekla a věděla, že s její pohovkou nebude žádný problém, protože Bill na ní spát nebude. Měla sice jen jednolůžkovou postel, což znamenalo, že jim na ní bude trochu těsno, ale domnívals se, že se s tím velmi dobře vyrovná. Těsná blízkost může být dokonce i příjemná.

„Ještě jednou děkuji, Gerto," řekla.

„To je dobrý." Gerta ji krátce a pevně objala, pak se naklonila a mlaskavě políbila Billa na tvář. Zpoza rohu vyjelo policejní auto a zastavilo u nich. „Dej na ni pozor, kámo."

„Dám."

Gerta došla k autu, které ji mělo odvézt, a pak ukázala na Billova harleye, zaparkovaného na jednom z parkovacích míst s nápisem REZERVOVANÉ PRO POLICII. „A nerozbij tu mašinu v tý zatracený mlze."

„Pojedu pomalu, maminko. Slibuji."

S posměšným úšklebkem mu pohrozila pěstí a Bill nasadil trpitelský výraz, který Rosii hrozně rozesmál. Nikdy by nečekala, že se bude smát na schodech policejní stanice, ale tento rok se jí přihodila celá spousta věcí, které by nikdy nečekala.

Spousta.

9.

Prese všechno, co se přihodilo, Rosii se zpáteční cesta do Trentonské ulice líbila skoro stejně, jako když dnes ráno jeli krajinou. Pevně se k Billovi přitiskla, když projížděli úpravnými městskými ulicemi, a velký Harley-Davidson jako by krájel houstnoucí mlhu. Poslední tři bloky to vypadalo, jako by jeli ve vatě. Světelné kužely silných reflektorů harleye se zavrtávaly do vzduchu, jako když posvítíte silnou baterkou do zakouřené místnosti. Když Bill konečně zahnul na Trentonskou ulici, budovy vypadaly téměř jako přízraky a místo Bryant Parku bylo jen bílo.

Hlídka, kterou Hale slíbil, stála zaparkovaná před číslem 897. Na boku auta byla napsaná slova Sloužit a ochraňovat. Před autem bylo volné místo. Bill na ně vjel s motocyklem, nohou přeřadil na neutrál a zastavil motor. „Celá se třeseš," řekl, když jí pomáhal sesednout.

Přikývla a zjistila, že se musí snažit držet zuby od sebe, aby jí necvakaly, když mluví. „Je víc vlhko než zima." Ale přesto se jí zdálo, že to není ani jedním ani druhým; prostě někde hluboko uvnitř si uvědomovala, že něco není v pořádku.

„Tak pojďme někam, kde je sucho a teplo." Uložil jejich helmy, zamkl zapalování harleye a strčil si klíčky do kapsy.

„To je ten nejlepší nápad století."

Vzal ji za ruku a vedl ji po chodníku ke schodům do budovy. Když šli kolem hlídkového vozu, Bill mávl rukou na policistu za volantem. Policista odpověděl líným mávnutím z okénka a prsten na jeho ruce se zalesknul ve světle pouliční lampy. Jeho partner vypadal, že spí.

Rosie otevřela kabelku, vyndala klíč od domovních dveří, které v tuto pokročilou hodinu byly zamčené, a odemkla. Jen stěží věděla, co dělá; její dobrá pohoda byla ta tam a hrůza, kterou před chvilkou pocítila, na ni opět dopadla jako těžký balvan, který se propadá z jednoho patra domu do druhého, až se propadne do sklepa. V žaludku ji náhle mrazilo, hlava jí třeštila a ona nevěděla proč.

Něco viděla, něco, a ve své snaze si vzpomenout na to, co to mohlo být, se tak silně soustředila, že ani nevnímala, jak se dveře policejního auta otevřely a pak opět lehce zabouchly. Ani neslyšela slabé křupání kamínků pod kroky na chodníku přímo za nimi.

„Rosie?"

Billův hlas přicházel odněkud z temnoty. Nacházeli se teď ve vestibulu, ale jen stěží rozeznávala obraz nějakého starého papriky (myslela si, že by to mohl být Calvin Coolidge) visící na zdi vpravo od ní nebo rozsochatý tvar věšáku na kabáty s mosaznými nohami a vyleštěnými mosaznými háky, stojícího vedle schodů. Proč je tam, zatraceně, taková tma?

Protože stropní světlo nefungovalo; prostě proto. Ale znala i těžší otázku: Proč ten policista na sedadle vedle řidiče spal v tak nepohodlné poloze, s hlavou skloněnou na prsa a čepicí stáhnutou tak nízko přes oči, že vypadal jako zločinec ve filmu o gangsterech z třicátých let? A proč vůbec spal, když ten, na koho měl číhat, se tu mohl každou chvíli objevit? Hale by se zlobil, kdyby to věděl, pomyslela si roztržitě. Chtěl by si s tím poldou promluvit. Chtěl by si s ním promluvit pěkně zblízka.

„Rosie? Co se děje?"

Kroky za nimi teď spěchaly.

V duchu si přehrávala zpět, jako film na videu to, co viděla. Viděla, jak Bill zdvihá ruku na pozdrav tomu policistovi v uniformě za volantem auta a mlčky mu tak říká ahoj, ty tam, rád tě vidím. Viděla, jak policista mu mávnutím ruky odpovídá; viděla záblesk světla pouliční lampy na jeho prstenu. Nebyla dost blízko, aby mohla přečíst, co na něm bylo napsané, ale najednou věděla, co to bylo. Mnohokrát to viděla otisknuté do své vlastní kůže jako razítko veterinární kontroly.

Služba, Věrnost, Společnost.

Kroky za nimi ještě zrychlily a běžely nahoru po schodech. Dveře se prudce zabouchly. Ve tmě někdo těžce a rychle dýchal a Rosie ucítila vůni kolínské English Leather.

10.

Zatímco stál do půl těla nahý u výlevky v kuchyni Dcer a Sester a smýval si čerstvou krev z obličeje a hrudi, jeho mysl měla opět jeden ze svých výpadků. Slunce stálo nízko nad obzorem a zaslepovalo ho oranžovým světlem, když zvedl hlavu a sáhl po ručníku. Dotkl se ho a pak, aniž by si to vůbec uvědomil, byl venku a byla tma. Zase měl na hlavě svou starou čepici. A také měl na sobě baloňák. Bůh ví, kde k němu přišel, ale velice se mu hodil, protože nad městem rychle houstla mlha. Mezi prsty promnul drahou látku kabátu a shledal ten dotyk příjemným. Byl to elegantní kousek. Znova se pokusil přijít na to, jak k němu přišel, ale nedařilo se mu to. Zabil snad ještě někoho jiného? Mohlo se to stát, nějaké přátele nebo sousedy, mohlo se to stát; když je člověk na dovolené, tak se může stát ledacos.

Rozhlédl se po Trentonské ulici a spatřil auto městské policie – takové, jakým ve svém slangu říkali „hlídkový vůz" –

které stálo až po nápravy zabořené do mlhy asi ve třech čtvrtinách vzdálenosti k příští křižovatce. Sáhl do hluboké levé kapsy kabátu – byl to opravdu pěkný kabát, někdo tu měl opravdu dobrý vkus – a dotkl se nějaké gumové, zkrabacené věci. Šťastně se usmál, jako by si potřásal pravicí se starým kamarádem. „Bejček," zašeptal. „El toro grande." Sáhl do druhé kapsy, aniž by si byl jistý tím, co tam najde, jen věděl, že tam je něco, co rád uvidí.

Píchl se o to špičkou prostředníku, zasyknul a opatrně ten předmět vytáhl z kapsy. Byl to chromovaný nůž na dopisy ze stolu jeho kámošky Maud.

Jak ta ječela, pomyslel si a usmál se, když otáčel nožem v rukou a nastavoval jeho ostří světlu pouličních lamp, ve kterém vypadalo jako bílá rtuť. Ano, ječela – ale pak přestala. Nakonec ty děvky vždycky přestanou ječet a člověku se uleví.

Prozatím musel vyřešit pořádný problém. V tom autě, co tamhle stojí zaparkované, budou dva muži – dva muži, ozbrojení pistolemi, zatímco on má jen chromovaný nůž na otvírání dopisů. Musí je dostat, a to, pokud možno, co nejtišeji. Byl to pěkný problém a on neměl sebemenší nápad, jak ho vyřešit.

„Norme," zašeptal nějaký hlas. Vycházel z jeho levé kapsy.

Sáhl do ní a vytáhl z ní masku. Její prázdné důlky na něj napjatě zíraly a její úsměv opět vypadal jako vědoucí úšklebek. V tomto osvětlení se mohlo klidně zdát, ze girlandy květů na jeho rozích jsou chuchvalci krve.

„Co?" Promluvil tichým, spikleneckým šepotem. „Co je?"

„Představ si, že máš srdeční záchvat," zašeptal bejček a on udělal, co mu řekl. Pomalu se vlekl po chodníku směrem k autu a čím byl blíže, tím šel pomaleji a pomaleji. Dával pozor, aby se díval do země a auto sledoval jen periferním viděním. Teď už si ho museli všimnout, i kdyby byli úplně neschopní – museli, protože byl jediným pohybujícím se předmětem v okolí – a on chtěl, aby viděli člověka, který se dívá k zemi a každý krok je pro něj namáhavý. Člověka, který je buď opilý, nebo má zdravotní potíže.

Pravou ruku měl zastrčenou pod kabát a masíroval si levou stranu hrudníku. Cítil, jak čepel nože na dopisy, který v ruce držel, bodá do košile. Jakmile se dostal blízko ke svému cíli, zavrávoral – jen tak lehce – a pak se zastavil. Asi pět vteřin stál se skloněnou hlavou naprosto nehnutě, nedovolil svému tělu, aby se pohnulo byť jen o půl coulu. V tomto okamžiku jejich původní představa – že se jedná o pana Rumajzlíka, co se vrací domů po několika hodinách v hospodě U kapky ranní rosy – musela ustoupit jinému ohodnocení situace. Ale chtěl, aby přišli oni k němu. On k nim půjde jedině, když to bude absolutně nutné, ale v takovém případě bylo pravděpodobné, že by ho dostali oni.

Udělal další tři kroky, ne směrem k autu, ale k nejbližšímu vchodu. Zachytil se studeného, kapičkami mlhy pokrytého železného zábradlí vedle vchodu a stál tam, těžce oddychoval se stále skloněnou hlavou a doufal, že vypadá jako člověk, co má srdeční záchvat, a ne jako člověk, který pod kabátem ukrývá smrtelné nebezpečnou zbraň.

Právě ve chvíli, kdy si začínal myslet, že se tady šeredně spletl, dveře hlídkového vozu se otevřely. Spíš to slyšel, než viděl, a pak zaslechl ještě něco lepšího: kroky spěchající k němu. Bacha, kámo, poldové, pomyslel si a pak se odvážil na ně trochu juknout. Musel to udělat, aby měl představu, kde se vzájemně nacházejí. Pokud nebudou vedle sebe, bude muset sehrát, že se hroutí… a ironie byla, že to pro něj bylo také nebezpečné. V takovém případě by s velkou pravděpodobností jeden z nich běžel zavolat rádiem sanitku.

Byla to typická posádka hlídkového auta, zkušený polda a mladý, ještě zelený nováček. Normanovi se ten mladý zdál podivně známý, jako někdo, koho možná viděl v televizi. Ale na tom nezáleželo. Byli blízko u sebe, téměř se dotýkali rameny a na tom záleželo. To bylo moc pěkné. Nádherné.

„Pane?" zeptal se ten vlevo – ten starší. „Pane, je vám něco?"

„Strašně to bolí," zasípal Norman.

„Co vás bolí?" zase ten starší. Teď nastal ten klíčový okamžik. Starší policista teď mohl svému partnerovi říct, aby zavolal rádiem pohotovost a všechno bude v háji, ale nemohl ještě nic dělat, byli od sebe přece jen o fous příliš daleko.

V tomto okamžiku začal konečně cítit svoje staré já, poprvé od té chvíle, kdy se pustil na tuto výpravu: byl klidný a vše viděl najednou jasně a byl naprosto tady, naprosto vše si uvědomoval, od kapek sražené mlhy na zábradlí až po špinavé holubí pírko, ležící v kanálu vedle zmuchlaného sáčku od bramborových lupínků. Slyšel i klidný, vyrovnaný dech obou policistů.

„Tady," vydechl Norman a třel se levou rukou pod kabátem. Čepel noze na dopisy pronikla košilí a zabodla se mu do kůže, což ale jen sotva cítil. „Jako bych měl zlučníkový záchvat, ale je to na prsou."

„Asi bych raději měl zavolat sanitku," řekl ten mladší policista a Norman najednou věděl, koho mu ten mladý připomíná: Jerryho Matherse, kluka, který hrál Bobra v Nechte to na Bobrovi. Díval se na všechny díly, když je opakovali na Channel 11, některé z nich viděl pětkrát i šestkrát.

Ten starší polda ovšem jako Bobrův bratr Wally vůbec nevypadal.

„Počkej chvilku," řekl starší policista, a tak mu to neuvěřitelně usnadnil „Nech mě, já se na něj podívám, na vojně jsem dělal lapiducha."

„Kabát… knoflíky…" řekl Norman a hlídal Bobra koutkem oka.

Starší polda udělal další krok směrem k němu. Stál teď přímo naproti Normanovi. Bobr také přistoupil. Starší policista rozepnul horní knoflík na Normanově novém baloňáku. Pak rozepnul druhý. Když rozepínal třetí, Norman vytáhl nůž na dopisy a zarazil ho do mužova hrdla. Na jeho uniformu vytryskl proud krve. V té mlhavé temnotě krev vypadala jako steaková omáčka.

Ukázalo se, že s Bobrem nebudou žádné problémy. Když jeho partner zvedl obě ruce a marně se snažil zachytit rukojeť té věci, co měl zapíchnutou v krku, jen tam, ochromený hrůzou, zůstal stát. Jeho kolega vypadal, jako by se chtěl zbavit nějaké exotické pijavice. „Bvé!" dusil se. „Achk! Bvé!"

Bobr se otočil k Normanovi. Ve svém šoku si zřejmě vůbec neuvědomoval, že Norman měl něco společného s tím, co se přihodilo jeho partnerovi, a to Normana ani trochu nepřekvapilo. Takovou reakci už viděl dřív. Ve svém šoku a

překvapení policista vypadal skoro o deset let mladší, teď už vypadal jako jeho dvojník.

„Něco se stalo Alovi!“ řekl Bobr. Norman o tom mladém muži, který byl na nejlepší cestě na seznam obětí padlých ve službě, věděl ještě jedno: v duchu se mladík domníval, že křičí, ale ve skutečnosti z jeho úst vycházel jen tichý šepot. „Něco se stalo Alovi!“

„Já vím,“ řekl Norman a praštil ho do brady, byl to riskantní úder, pokud máte zkušeného protivníka, ale ve stavu, v jakém se teď nacházel Bobr, by si s ním poradilo i nemluvně. Rána mladého policistu srazila na zábradlí, kterého se Norman ještě před třiceti vteřinami držel. Bobr sice nebyl úplně mimo, jak Norman doufal, ale jeho oči byly zamlžené a matné; s ním nebudou žádné problémy. Jeho čepice spadla na zem. Pod ní měl krátké vlasy, ale ne příliš krátké na to, aby ho za ně mohl chytit. Norman ho za ně chytil a prudce mladíkovou hlavou trhnul dolů a zároveň přitom zvedl koleno. Byl to zastřený, ale strašlivý zvuk; jako kdybyste praštili paličkou do pytle plného porcelánu.

Bobr spadl k zemi jako kámen. Norman se ohlédnul po jeho partnerovi a viděl něco neuvěřitelného: jeho partner zmizel.

Se žhnoucíma očima se Norman rozhlížel kolem dokola a nakonec ho spatřil. Šel velmi pomalu po chodníku s rukama nataženýma před sebou jako nějaká zombie z filmového hororu. Norman se otočil na místě a hledal nějaké svědky této komedie. Žádné neviděl. Z parku sem doléhaly vzdálené výkřiky hrající si mládeže, která si tam v mlze hrála na honěnou, ale ty mu nevadily. Až posud měl fantastické štěstí. Kdyby mu ještě chtělo vydržet dalších čtyřicet pět vteřin, nejdéle minutu, bude všechno v suchu.

Běžel za starším policistou, který se teď zastavil a pokoušel se vytáhnout si nůž na dopisy Anny Stevensonové z krku. Podařilo se mu dojít asi pětadvacet yardů daleko.

„Strážníku!“ řekl Norman hlubokým rozkazovačným tónem a dotkl se jeho lokte.

Policista se s trhnutím otočil. Měl skelný pohled a oči mu vystupovaly z důlků a Norman si pomyslel, že jeho hlava by se dobře vyjímala na zdi mezi loveckými trofejemi. Jeho uniforma byla od krku až po kolena promáčená krví. Norman vůbec nechápal, jak to, ze tento muž je ještě naživu, natož při vědomí. Asi tady na Středozápadě policajty dělají z tužšího těsta, pomyslel si.

„Zavoó!“ řekl policista naléhavě. „Zavoó! Poily!“ V jeho hlase se ozývalo bublání a dusil se, ale přesto byl ještě překvapivě silný. Norman dokonce věděl, co ten chlap říká. Před chvílí se tam dopustil hrubé chyby, přímo školácké chyby, ale Norman si pomyslel, že to je chlap, se kterým by stejně rád sloužil. Nůž na dopisy trčící z jeho krku se pohupoval nahoru a dolů, když se snažil mluvit a Normanovi to připomínalo rty jeho býčí masky, když s nimi zevnitř pohyboval.

„Ano, zavolám posily,“ měkce a upřímně řekl Norman. Sevřel ruku na policistově zápěstí. „Ale teď vás odvedu zpět k autu. Pojďte. Tudy, strážníku!“ Byl by ho nazýval jeho jménem, ale nemohl, protože jmenovka na jeho uniformě byla pokrytá krví. Strážníku Ale, mu také dost dobře říkat nemohl. Lehce policistu zatáhl za paži a konečně ho dostal do pohybu.

Norman vedl vrávorajícího a krvácejícího policistu z hlídkového vozu s nožem na otvírání dopisů trčícím z krku k jeho autu a čekal, že každou chvíli se ve stále houstnoucí mlze někdo objeví – nějaký muž, který si půjde koupit pivo nebo ženská, která se bude vracet z kina nebo mladá dvojice vracející se ze schůzky (třeba měli rande v zábavním parku na Ettingerově hrázi) – a pak toho člověka bude muset také zabít. Jakmile jednou začnete zabíjet lidi, nemůžete se už zastavit; tím prvním, jako byste hodili kámen na klidnou hladinu rybníka.

Ale nikdo se neobjevil. Ozývaly se jen ty odhmotněné hlasy z parku. Opravdu, byl to úplný zázrak, že strážník Al se ještě držel na nohou, i když krvácel jak píchnuté prase a za sebou nechával tak širokou krvácející stopu, že místy krev vytvářela louže. Louže krve se v mlhou zastřeném pouličním osvětlení leskly jako motorový olej.

Norman se zastavil, aby ze schodů sebral Bobrovu čepici, a když šli kolem otevřených dvířek řidiče hlídkového vozu, naklonil se rychle dovnitř a ze sedadla sebral svazek klíčů od auta. Na kroužku byla spousta klíčů, které trčely na všechny strany a celý svazek vypadal jako obrázek slunce na dětské kresbě, ale Norman okamžitě našel ten, kterým se otevíral kufr auta.

„Jen pojďte,“ šeptal mu. „Jen pojďte ještě kousek a pak seženeme posily.“ Stále čekal, že se policista zhroutí, ale ten se držel. Ale už se alespoň nesnažil si vytáhnout nůž z krku.

„Dejte tady pozor na chodník, strážníku, hopla.“

Policista vylezl na chodník. Když jeho černá bota došlápla na kanál, zranění na krku se rozevřelo kolem čepele jako žábry ryby a další proud krve mu vystříkl na límec košile.

Teď už je ze mě i zabiják policajtů, pomyslel si Norman. Čekal, že ho to pomyšlení sklátí, ale nestalo se tak. Možná proto, že ta hlubší, moudřejší část jeho já věděla, že ve skutečnosti on toho výborného, statečného policistu nezabil; to učinil někdo jiný. Něco jiného. S největší pravděpodobností to byl ten býk. Čím déle o tom Norman přemýšlel, tím se mu to zdálo pravděpodobnější.

„Zastavte se, strážníku, už jsme tady.“

Policista se zastavil na místě u zadku auta. Norman otevřel kufr klíčkem na svazku, který předtím sebral. Byla tam náhradní pneumatika (tak ojetá, že byla hladká jako dětská prdelka), hever a dvě neprůstřelné vesty, pár vysokých bot, umaštěný výtisk Penthousu, krabice s nářadím a policejní rádio s vyhřezlými vnitřnostmi. Jinými slovy, to byl pěkně plný kufr, stejně plný, jako kufry všech policejních aut, které kdy viděl. Ale stejně jako v kufrech všech ostatních policejních aut, které kdy viděl, i v tomto bylo ještě místo. Přesunul bedýnku s nářadím na jednu stranu a policejní rádio na druhou, zatímco Bobrův partner se potácel vedle něj, teď už byl úplně zticha, jeho oči se zdály upřené na nějaký vzdálený bod, jako by už konečně viděl místo, kde začne jeho nová pouť. Norman vzal do ruky kliku heveru, co ležela za rezervní pneumatikou, pak jeho oči sklouzly z prázdného prostoru na člověka, pro kterého jej vytvořil.

„Dobrá,“ řekl. „Bude to dobré. Jen si potřebuji vypůjčit vaši čepici, ano?“

Policista nic neřekl, jen se na místě houpal dopředu a dozadu, ale Normanova mazaná matka vždycky říkávala: „Kdo mlčí, ten souhlasí," a Norman si myslel, že to je dobré úsloví, rozhodně lepší než to, které měl nejraději jeho otec: „Když už jsou dost starý na to, aby se uměly vychcat, tak jsou i dost starý pro mě." Norman policistovi sundal čepici a nasadil si ji na holou hlavu. Baseballovou čapku hodil do kufru.

„Bvé," řekl policista a natáhl zakrvácenou ruku k Normanovi. Jeho oči ji již nesledovaly; zdálo se, že odpluly někam daleko.

„Ano, já vím, krev, ten zatracený býk," řekl Norman a strčil policistu do kufru. Bezvládně tam dopadl s jednou nohou vystrčenou ven. Norman mu ji v koleni ohnul, strčil ji dovnitř a zabouchl víko kufru. Pak šel zpátky k zelenáči. Zelenáč se snažil si sednout, i když v jeho očích bylo vidět, že se mu ještě nevrátilo vědomí. Z uší mu tekla krev. Norman poklekl na jedno koleno, položil ruce kolem policistova krku a začal svírat. Policista upadl na záda. Norman si na něj sedl a svíral dál. Když se Bobr přestal úplně hýbat, Norman přiložil ucho k jeho hrudníku. Zaslechl tři nepravidelné údery srdce, jako když sebou mrská ryba na břehu. Norman vzdychl a opět položil ruce na Bobrův krk a palce mu přitlačil na průdušnici. Teď někdo přijde, pomyslel si, teď určitě někdo přijde, ale nikdo nepřišel. Z bílého prázdna Bryant Parku se ozvalo „Ty, parchante!" a vysoký chechot opilce nebo nějakého duševně zaostalého člověka, ale to bylo vše. Norman se opět sklonil k policistově hrudníku. Neměl chuť, aby mu ten chlápek vstal z mrtvých v tom nejnepříhodnějším okamžiku.

Tentokrát bylo slyšet jen tikání Bobrových hodinek.

Norman ho zvedl, odtáhl ho ke dvířkům spolujezdce hlídkového auta a posadil ho na sedadlo. Narazil mladíkovi čepici co nejhlouběji do tváře – jeho černý a oteklý obličej vypadal přímo obludně – a zabouchl dveře. Celé Normanovo tělo se teď silně třáslo, ale nejhorší ze všeho byla bolest, kterou opět cítil v zubech a čelistech.

Maud, myslel si. Za všechno může Maud.

Najednou byl velice rád, že si nemůže vzpomenout na to, co s Maud dělal… nebo na to, co jí udělal. A ovšem, vždyť to přece vůbec nebyl on; byl to býček, el tóro grande. Ale, dobrý Bože, jak to všechno jenom bolí. Připadal si, jako by ho někdo zevnitř boural, rozebíral na jednotlivě součástky.

Bobr lehce sklouzl doleva, mrtvé oči poulil jako žába. „Prrr, nikam nepůjdeš, vraníku," řekl Norman a posadil ho rovně. Sáhl dozadu, vytáhl bezpečnostní pás a zapnul mu ho. To udělalo své. Norman trochu odstoupil a kriticky se podíval. Zdálo se mu, ze výsledek byl celkem dobrý. Bobr jen vypadal, jako by si právě dával dvacet.

Ještě jednou se opatrně naklonil do okénka, aby nenarušil Bobrovu polohu a otevřel přihrádku na rukavice. Očekával, ze tam najde pouzdro první pomoci a nebyl zklamán. Otevřel víko, vyndal zaprášenou lahvičku anacinu a pět nebo šest jich spolknul. Ve chvíli, kdy se opíral o bok auta a kousal je a ušklíbal se jejich ostré, octové chuti, jeho mysl měla další výpadek.

O něco později, ne za dlouho, přišel k sobě a v puse a krku ještě cítil kyselou chuť aspirinu. Stál v hale jejího činžáku a jednou rukou otáčel vypínačem světla. Nic se nedělo, byla tam tma. Aha, něco udělal se světlem. To bylo dobře. V druhé ruce držel pušku, kterou našel v hlídkovém voze. Držel ji za hlaveň a měl pocit, jako by pažbou do něčeho bušil. Snad do pojistek? Byl snad dole ve sklepě? Možná, ale na tom nezáleželo. Světlo tu nefungovalo a to mu stačilo.

Byl to činžák – hezký činžák, ale pořád jen činžák. Byl tu nezaměnitelný pach laciného jídla, takového, co se ohřívá dětem na vařiči. Ten pach se po nějaké době vsákne do zdí a už se ho nikdy nezbavíte. Za nějaké dva tři týdny k tomuto pachu přibude ještě charakteristický zvuk; tiché bzučení ventilátorů, postavených na oknech, snažících se ochladit vzduch v pokojích, které se v srpnu promění v rozžhavené pece. Vyměnila svůj hezký domek za tuhle krabičku od sardinek, ale neměl čas, aby se touto záhadou nyní zabýval. Teď ho zajímalo, kolik je tu nájemníků a kolik jich asi bude začátkem sobotního večera doma. Jinými slovy, kolik z nich by mu asi mohlo působit problémy?

Žádný z nich, řekl hlas v kapse Normanova nového baloňáku. Byl to uklidňující hlas. Žádny z nich, protože na tom, co se stane potom, nezáleží a tím je to všechno jednodušší. Jestli se ti někdo dostane do cesty, tak ho prostě zabiješ.

Otočil se, došel ke vchodu do domu a zavřel za sebou dveře do haly. Zkusil do nich zatlačit, ale byly zaklapnuté. Předpokládal, ze se dovnitř nějak musel dostat – zámek nevypadal, že by si s ním neporadil – ale lehce ho zneklidňovalo, že si tím nebyl jistý. A ta světla. Proč si s nimi dával tu práci, když ona zcela pravděpodobné přijde domů sama. A když už jsme u toho, jak věděl, že již není doma?

To druhé bylo jednoduché – věděl, ze není doma, protože mu to řekl býk, a tomu on věřil. A ohledně té první věci, mohlo by se stát, ze nebude sama. Mohla by s ní být Genie nebo… no, bejček něco říkal o příteli. Normanovi se zdálo naprosto k neuvěření, ale… „Líbí se jí, jak ji líbá," řekl Ferda. Je to hloupost, ta by se nikdy neodvážila… ale trocha opatrnosti nikdy neuškodí.

Seběhl ze schodů a chtěl jít k policejnímu autu, vklouznout za volant a čekat, až se ukáže a v té chvíli se mu přihodil poslední výpadek mysli a tentokrát to nebyl jen výpadek, ale úplný let prostorem, vyletěl vzhůru jako mince vyhozená při losování před hrou do vzduchu rozhodčím, když se losuje, kdo začne zápas, a když přišel opět k sobě, právě za sebou zabouchával dveře do vestibulu, vrhl se do tmy a svíral ruce na hrdle Rosina přítele. Nevěděl, proč si byl tak jistý, ze se jedná o jejího přítele a že to není třeba jen nějaký policista v civilu, který měl zajistit její bezpečný návrat domů, ale co na tom záleželo? On to věděl a to stačilo. Celá jeho hlava vibrovala pobouřením a vztekem. Viděl snad toho chlapa

(líbí se jí, jak ji líbá)

jak ji ocumlává před vchodem, možná ze mu ruce sklouzly dolů a osahával jí zadek? Nemohl si vzpomenout, nechtěl si vzpomenout, nepotřeboval si vzpomenout.

„Říkal jsem ti to!" řekl býk; i přes všechen vztek byl jeho hlas naprosto střízlivý. „Říkal jsem ti to, ne? To ji naučily ty její kamarádky! To je ale pěkné! Velice pěkné!"

„Já tě zabiju, ty zkurvysynu," zašeptal do neviditelného obličeje muže, který byl Rosin přítel, a tlačil ho ke zdi

vestibulu. „Ach Bože, kdybych tak mohl, kdyby tak Bůh dal, tak té zabiju dvakrát."

Pevně sevřel ruce kolem hrdla Billa Steinera a začal ho škrtit.

11.

„Normane," vykřikla Rosie do tmy. „Normane, pusť ho!"

Billova ruka, která se zezadu lehce dotýkala její paže od té chvíle, co vytáhla klíče ze zámku, najednou zmizela. Slyšela klopýtavé kroky – přímo dusání – v temnotě. Pak se ozvalo ještě silnější žuchnuti, jak někdo tím druhým mrštil o zeď vestibulu.

„Já tě zabiju, ty zkurvysynu," ozvalo se z temnoty šeptem. „Ach Bože, kdybych mohl, kdyby tak Bůh dal –"

Tak tě zabiju dvakrát, dokončila za něj v duchu, dřív než to vyslovil nahlas; byla to jedna z oblíbených Normanových vyhrůžek, které často řval na televizní obrazovku, když rozhodčí zapískal proti jeho milovaným Yankees nebo když před ním někdo udělal myšku v dopravní zácpě. Kdyby Tak Bůh dal, tak tě zabiju dvakrát. A teď slyšela dušení, chroptění, a to byl samozřejmě Bill. Byl to Bill, z něhož právě Normanovy velké a silné ruce vymačkávaly život.

Namísto hrůzy, kterou v ní Norman vždycky vzbuzoval, cítila, jak se jí vrací ten pocit zuřivého vzteku, jenž pocítila v Haleově autě a později i na policejní stanici. Tentokrát měla pocit, že ji úplně pohltil. „Pusť ho, Normane!" vykřikla. „Dej od něj ty svoje zasraný pracky pryč!"

„Drž hubu, ty děvko!" ozvalo se ze tmy a ona v Normanově hlase zaslechla vedle vzteku i překvapení. Do dneška mu nikdy nedala jediný příkaz – za celé jejich manželství – ani na něj nepromluvila podobným tónem.

A ještě něco – nad místem, kde se jí Bill dotýkal, cítila jakési teplo. Byl to ten náramek. Zlatý náramek, co jí dala žena v chitónu. A v duchu Rosie slyšela, jak na ni zavrčela, Přestaň s tím tvým pitomým ovčím kňouráním!

„Varuji tě, nech toho!" zaječela na Normana a pak vyrazila směrem k místu, odkud se ozývalo chroptění a hekání. Ruce držela napřažené před sebou jako slepec a měla odhrnuté pysky a vyceněné zuby jako divoká šelma.

Ty ho neuškrtíš, myslela si. To neuděláš, já tě nenechám. Měl jsi jít pryč, Normane. Měl jsi jít pryč a nechat nás na pokoji, dokud byl ještě čas.

Do zdi přímo před ní bezmocně narážely nějaké nohy a ona si lehce představila Normana, jak u ní drží Billa, se rty odhrnutými ve svém kousacím úsměvu a najednou se cítila, jako by se proměnila ve skleněnou nádobu, naplněnou světlečervenou kapalinou, a ta kapalina byla čistá a nefalšovaná zuřivost.

„Ty hajzle, cožpak jsi mě neslyšel? ŘEKLA JSEM TI PUSŤ HO!"

Natáhla levou ruku, která jí teď připadala silná jako orlí pařát. Náramek byl přímo rozžhavený – cítila to, téměř to mohla vidět, dokonce i přes svetr a bundu, co jí Bill půjčil, žhnul jako rozžhavený uhel. Ale necítila žádnou bolest, jen jakési nebezpečné vzrušení. Chytla muže, který ji po čtrnáct let bil, za rameno a smýkla jím dozadu. Bylo to překvapivě snadné. Sevřela jeho paži přes kluzkou látku jeho baloňáku, pak švihla rukou a mrštila jím do tmy. Zaslechla rychlé klopýtání jeho kroků, pak žuchnuti a hluk rozbíjejícího se skla. Cal Coolidge, nebo kdo to byl na portrétu na zdi, právě skočil bez padáku.

Slyšela, jak se Bill dusí a kašle. Zatápala po něm rukama s roztaženými prsty, nahmatala jeho ramena a objala je. Byl v předklonu, snažil se nadechnout a pokaždé, když se mu to podařilo, okamžitě se rozkašlal. Nepřekvapovalo ji to. Věděla, jakou má Norman sílu.

Zasunula pravou ruku pod jeho levou paži a chytla ho za loket. Bála se použít i svou levou ruku, protože se bála, aby mu neublížila. Cítila, jak v ní pulzuje energie. Snad to nejděsivější na tom pocitu bylo, jak moc se jí to líbilo.

„Bille," zašeptala. „Pojď. Pojď se mnou."

Musela ho dostat nahoru. Nevěděla přesně proč, teď ještě ne, ale neměla sebemenší pochybnost o tom, že až to bude muset vědět, tak to vědět prostě bude. Ale on se nehýbal z místa. Jen se rukama opíral o kolena, kašlal a chroptěl.

„Tak, zatraceně už pojď!" zašeptala chraptivým rozkazovačným hlasem.... a moc nechybělo, aby řekla, Tak sebou už zatraceně pohni! A dobře věděla, jak to zní, koho jí to připomíná, ach ano, věděla to opravdu velmi dobře i za těchto zoufalých okolností to velmi dobře věděla.

Dal se však do pohybu, a na tom teď záleželo. Rosie ho vedla vestibulem se sebedůvěrou slepeckého psa. Ještě stále kašlal a napolo se dávil, ale byl schopný jít.

„Stůjte!" zakřičel Norman odněkud ze tmy. Tón jeho hlasu byl zároveň úřední i zoufalý. „Stůjte, nebo střelím!"

Kdepak, nestřelíš, to by ti zkazilo celou tu legraci, pomyslela si, ale on střelil, pětačtyřicítka, kterou vzal mrtvému policistovi, vystřelila do stropu; výstřel byl v uzavřeném prostoru vestibulu přímo ohlušující a štiplavý zápach střelného prachu jí vehnal slzy do očí. Také se objevil krátký záblesk červeněžlutého světla, tak ostrého, že jí obraz zůstal na sítnici jako tetování a řekla si, že to byl asi důvod, proč vystřelil: aby se mohl v místnosti zorientovat a zjistit, kde se nacházejí. Nacházeli se právě pod schody.

Bill ze sebe vydal zvuk, jako by se dávil, upadl na ni a srazil ji ke zdi schodiště. Jak se snažila neupadnout, zaslechla, jak se za nimi řítí Norman.

12.

První dva schody přeskočila i s Billem, kterého táhla za sebou. Nejistě vrávoral a snažil se jí pomoct; snad se mu to i trochu dařilo. Když Rosie skočila na druhý schod, ohnala se rukou dozadu a překotila věšák na kabáty a přehradila tak schodiště. Když do něj Norman narazil a začal klít, pustila Billa, ten se zakymácel, ale zůstal stát. Stále ještě chroptěl a ona tušila, že se zase předklání a snaží se přimět svoji průdušnici opět k činnosti.

„Vydrž," zamumlala. „Jen vydrž, Bille."

Vyšla o dva schody výše a obešla ho zpět na druhou stranu, aby mohla použít svou levou paži. K tomu, aby ho dostala do prvního patra, bude potřebovat veškerou sílu zlatého náramku. Objala ho okolo pasu a najednou to šlo lehce. Začala se s ním zvedat, ztěžka dýchala a nakláněla se na pravou stranu, jako by vyrovnávala nějaké těžké závaží, ale kolena se jí ani jednou nepodlomila. Zdálo se jí, že kdyby to bylo nutné, tak by ho klidně dostala nahoru i po

žebříku. Chvílemi se snažil jí pomoct a občas se odstrkoval, ale jinak se špičky jeho nohou jen bezmocně vlekly po koberci na schodech. Ve chvíli, kdy byli asi na desátém schodu – podle jejího odhadu, to bylo asi v půlce cesty – jí začal pomáhat o trochu víc. To bylo dobře, protože za nimi se ozval praskavý zvuk, jak věšák povolil pod Normanovými dvě stě dvaceti librami. Teď už ho opět slyšela, jak se za nimi pustil, ne na nohou – alespoň to tak neznělo – ale vkleče na všech čtyřech.

„Ty si se mnou nechceš hrát, Rose," zasupěl. Jak byl daleko? Neuměla to odhadnout. A navíc, Norman, kterého zdržel věšák, s sebou netáhl raněného a ze tří čtvrtin bezvědomého muže. „Zůstaň stát tam, kde jseš. Nepokoušej se utéct. Já si jen chci s teb-"

„Nechoď ke mně!" Šestnáct… sedmnáct – osmnáct. Tady světlo také nesvítilo a bez oken tam byla tma jak v důlní šachtě. Jak vrávoravě postupovala kupředu, její noha, která tápala po devatenáctém schodu, nahmatala jen rovinu. Zřejmě na tomto úseku schodiště bylo jen osmnáct schodů, ne dvacet. Jak úžasné. Podařilo se jim se dostat nahoru dřív než on; když už nic jiného, dokázali alespoň to. „Nepřibližuj se, Nor-"

Napadla ji tak strašná myšlenka, že na místě zkameněla. Spolkla poslední slabiku manželova jména, jako by ji někdo dal pěstí do břicha.

Kde má klíče? Nenechala je zastrčené v zámku domovních dveří?

Pustila Billa, aby si prohmatala levou kapsu kožené bundy, co jí půjčil a v tom okamžiku, jako když se hrozný ss obtočí kolem své kořisti, místo aby ji uštknul, její lýtko měkce a přesvědčivě sevřela Normanova ruka. Aniž by přemýšlela, mocně kopla druhou nohou dozadu. Podrážka jejích tenisek celou plochou narazila do Normanova již rozbitého nosu a ten zaskučel bolestí. To se proměnilo ve výkřik překvapení, když se natáhl po zábradlí, minul ho a v temnotě se pozadu skutálel ze schodů. Rosie jen zaslechla dva nárazy, jak dvakrát udělal přemet.

Zlom vaz! popřála mu v duchu a její ruka se sevřela na uklidňujícím kroužku svazku klíčů v kapse bundy – nakonec je tam opravdu strčila, díky Ježíši, díky Bože, díky i vám všem andělům v království nebeském. Zlom si vaz rovnou tady v té tmě, zlom si ten svůj všivej vaz a nech mě na pokoji!

Ale ne. Už ho slyšela, jak se tam dole hýbá a proklíná ji a pak bylo slyšet, jak se zase po kolenou sune po schodech nahoru a jak se přibližuje, nadávají – do píč a leseb a děvek a čubek.

„Můžu chodit," řekl najednou Bill. Jeho hlas byl slabý a zastřený, ale byla vděčná, že ho vůbec slyší. „Můžu jít, Rosie, musíme se dostat do tvého pokoje, ten šílenec se už zase blíží."

Bill se rozkašlal. Kousek pod ním – ale ne moc pod ním – se Norman rozchechtal. „To je dobry, ty frajírku, šílenec se už zase blíží. Ten šílenec ti přímo z ty tvý kurevský hlavy vyloupne oči a nacpe ti je do chřtánu. Jak myslíš, že chutnaj?"

„NEPŘIBLIŽUJ SE, NORMANE!" zaječela Rosie a vykročila s Billem do neproniknutelně tmavé chodby. Levou rukou ho stále držela kolem pasu; pravačkou šátrala po zdi a hledala, kde jsou její dveře. Levou ruku měla sevřenou do pěsti, v ní držela všechny tři klíče od svého nového života – klíč od domovních dveří, od schránky na dopisy a od pokoje. „NEPŘIBLIŽUJ SE KE MNĚ! VARUJI TĚ!"

A ze tmy za ní – sice ještě na schodech, ale zase již velmi blízko jejich vrcholu – zazněl poslední nesmysl: „NEOPOVAŽUJ SE mě varovat, ty ČUBKO!"

Zeď se najednou propadla do výklenku, kterým musely být dveře jejího pokoje. Pustila Billa, nahmatala příslušný klíč – na rozdíl od toho, co otvíral domovní dveře a byl hranatý, klíč od jejího pokoje měl kulatou hlavu – a pak se potmě snažila strčit klíč do zámku. Normana už nebylo slyšet. Byl na schodech? V chodbě? Byl snad přímo za nimi a šel po Billově chroptivém dýchání? Našla zámek, přiložila pravý ukazováček ke klíčové dírce a s jeho pomocí do ní zasunula klíč. Ucítila, jak jeho špička zajela do klíčové dírky, ale dál nešel zastrčit. Cítila, jak panika začíná hlodat v její mysli svými hbitými krysími zoubky.

„Nejde dovnitř!" vyhrkla na Billa. „Je to ten správný klíč, ale nejde dovnitř!"

„Otoč ho. Asi ho tam strkáš obráceně."

„Heleďte, co se to tam dole děje?" Toto byl nový hlas, který se ozval z chodby nad nimi. Asi z odpočívadla ve druhém patře. Následovalo neplodné cvakání vypínačem. „A proč nesvítí světlo?"

„Zůstaňte-" zakřičel Bill a hned se rozkašlal. Z jeho hrdla se ozval strašlivě drásavý zvuk, jak se snažil si odkašlat. „Zůstaňte, kde jste! Nechoďte dolů! Zavolejte po-"

„Já jsem policie, ty parchante," ozval se měkký a podivně přitlumený hlas ze tmy přímo vedle nich. Ozvalo se tiché, ale lačné a spokojené, hluboké zavrčení. Bill byl od ní odtržen právě ve chvíli, kdy se jí konečně podařilo zasunout klíč do zámku.

„Ne!" vykřikla a ohnala se levou rukou do tmy. Obroučka na jejím nadloktí žhnula víc než kdy předtím. „Ne, nech ho na pokoji! NECH HO NA POKOJI!"

Její prsty se zachytily hladké kůže – byla to Billova bunda – ale ta jí vzápětí zase vyklouzla. Opět se ozvaly ty hrozné dávivé zvuky, jako by mu do hrdla někdo sypal jemný písek. Norman se rozchechtal. I jeho smích zněl zastřeně. Rosie udělala krok směrem k němu s pažemi nataženými před sebou a roztaženými prsty. Dotkla se ramena Billovy bundy, natáhla se přes ně a dotkla se něčeho podivného – připadalo jí to, jako by se dotýkala mrtvoly, ale svým způsobem živé. Bylo to hrbolaté… gumové…

Gumové.

Má na sobě masku, pomyslela si Rosie. Nějaký druh masky.

Pak se její levá ruka zabořila do něčeho teplého, vlhkého, v čemž až příliš pozdě, když jeho zuby cvakly a zakously se do jejích prstů až ke kosti, poznala jeho ústa.

Byla to strašná bolest, ale ani tentokrát na ni nezareagovala jako obvykle se strachem a bezmocnou touhou se vzdát, nechat Normana dělat, co chce, ale zmocnila se jí taková zuřivost, která až hraničila s šílenstvím. Místo aby se pokusila

vysvobodit své prsty z drtícího, zlověstného sevření jeho zubů, skrčila prsty a zaryla je do vnitřku spodní dásně. Pak se spodkem dlaně své nadpřirozeně silné levé ruky zapřela o jeho bradu a trhla.

Pocítila, jak jí pod rukou něco praská, jako když lámete prkénko přes koleno. Cítila, jak sebou Norman trhnul, slyšela, jak ze sebe vydal jakýsi tázavý, dutý zvuk, který obsahoval pouze jen samohlásky – Aaaaooouuuu? – a pak se spodek jeho obličeje vysunul jako zásuvka u stolu, jak mu vypadla dolní čelist. Vydal ze sebe strašný, agonizující výkřik a Rosiina krvácející ruka byla volná a ona si pomyslela, To máš za to kousání, ty parchante, teď si to můžeš ještě zkusit.

Slyšela, jak se zapotácel, a podle jeho výkřiků a šustění košile drhnoucí o zeď usoudila, že se hroutí k zemi. Teď použije pistoli, pomyslela si a otočila se zpět k Billovi. Stál opřený o zeď a opět zoufale kašlal. Jeho temný stín se ve tmě dal jen tušit.

„Heleďte, vy tam, každej vtip má svoje meze.“ Ozval se žoviální hlas muže seshora, jenže ten teď už nebyl nahoře, ale zdálo se, že přichází zdola, z konce této chodby a Rosiino srdce se naplnilo zlou předtuchou, když otáčela klíčem v zámku a otevírala dveře. Když vykřikla, její hlas nezněl jako její vlastní, ale jako hlas té druhé.

„Vypadněte odsud, vy blázne! Zabije vás! Ne-“

Ozval se výstřel. Podívala se vlevo a spatřila výjev jak ze zlého snu, viděla Normana sedícího na podlaze s nohama skrčenýma pod sebou. Záblesk byl příliš krátký na to, aby si mohla lépe všimnout toho, co měl na hlavě, ale poznala to: byla to maska býka s přihlouple se usmívajícím obličejem. Všude kolem otvoru úst byla krev – její. Viděla, jak se Norman na ni dívá uštvaným pohledem svých očí, očí jeskynního pračlověka, chystajícího se k nějaké konečné, zkázonosné bitvě.

Stěžující si nájemník vykřikl právě ve chvíli, kdy už Rosie protáhla Billa dveřmi a zabouchla je za nimi. Její pokoj byl plný stínů a mlha ztlumila světlo pouliční lampy, která obvykle vrhala na podlahu úzký pruh světla, ale ve srovnání s vestibulem, schodištěm a chodbou, tam bylo jasno.

První, co Rosie spatřila, byl náramek, zlatě se třpytící v temnotě. Ležel na nočním stolku vedle podstavce lampičky.

Já jsem to dokázala sama, pomyslela si. Byla tak užaslá, až si připadala hloupě. Já jsem to dokázala úplně sama, stačilo si jen myslet, ze ho mám na sobě –

Samozřejmě, odpověděl další hlas: Rozumná Praktická. Ovšemže to stačilo, protože ta síla nikdy nebyla v náramku, nikdy, ta síla byla vždy v ní, ta síla byla vždy v –

Ne, ne. Po této cestě už dál nebude pokračovat, rozhodně ne. Ale v té chvíli se stejně její pozornost obrátila jinam, protože Norman narazil do dveří jak rozjetý nákladní vlak. Levné dřevo pod jeho vahou zapraskalo; dveře zaúpěly ve veřejích. Někde opodál začal kvílet ten soused seshora, kterého nikdy předtím nepotkala.

Rychle, Rosie, rychle! Vždyť víš, co máš udělat, kam máš jít –

„Rosie… zavolej… musíš zavolat…“ Bill ze sebe vypravil těch pár slov a opět se rozkašlal – a nemohl se zastavit. V každém případě, neměla čas poslouchat takové bláhovosti. Později by jeho nápady mohly být užitečné, ale nyní by kvůli nim mohli oba zemřít. Teď bylo na ní, aby se o něj postarala, ukryla ho… a to znamenalo, že ho musí vzít na místo, kde bude v bezpečí. Kde budou v bezpečí oba.

Rose rozrazila dveře od vestavěné skříně, jako by čekala, že se za nimi bude rozkládat ten podivný cizí svět, který najednou zaplnil zeď její ložnice, když se tehdy probudila duněním hromu. Že na ně zasvítí slunce a oslní jejich oči přivyklé na tmu…

Ale byla tam jen skříň, malá a zatuchlá skříň a byla prázdná – jediné dva kusy oděvu, které tam ukládala, svetr a pár tenisek, měla právě na sobě. Ach ano, byl tam obraz, opřený o zeď na místě, kam ho postavila, ale ani se nezvětšil, ani se nezměnil, ani se nerozevřel, ani neudělal cokoliv jiného. Byl to jen obraz vyndaný z rámu, takový ten druh obrazu od průměrného malíře, jaké najdeme ve vetešnictvích nebo na bleších trzích nebo v zastavárnách. Nic víc než to.

Norman opět vrazil do dveří. Tentokrát následovalo hlasitější zapraskání; ze dveří se odloupla dlouhá tříska a spadla na zem. Ještě pár nárazů a bude dveřím konec; ještě tak dva nebo tři. Dveře v činžácích nejsou stavěné na to, aby odolávaly šílenství.

„Je to víc než jen tak nějaký obraz!“ vykřikla Rosie. „Byl tam pro mě a je to víc než jen tak nějaký obraz! Vede někam do jiného světa! Já to vím, protože mám její náramek!“

Otočila hlavu a podívala se na něj, pak běžela k nočnímu stolku a vzala ho do ruky. Byl těžší než kdy předtím. A horký.

„Rosie,“ řekl Bill. Teprve teď si uvědomila, že tam stojí a rukama se drží za hrdlo. Měla dojem, že má ústa od krve. „Rosie, musíme zavolat –“ Pak vykřikl, jakmile jasné světlo zalilo celý pokoj… jenže to nebylo jasné světlo zamlženého slunečného dne, jak čekala. Bylo to měsíční světlo, které vycházelo ze skříně a zaplavovalo celý pokoj. S náramkem v ruce došla k Billovi a nahlédla dovnitř. Tam, kde se původně nacházela zadní stěna skříně, spatřila kopec, viděla, jak si mírný, ale vytrvalý noční vánek pohrává se stvoly vysoké trávy, viděla bledé obrysy chrámu a sloupů zářících v temnotě. A nad tím byl měsíc, který vypadal jako stříbrný peníz na tmavé obloze s purpurovým odstínem.

Představila si tu matku lišku, kterou dnes viděla, nebo možná to už bylo aspoň tisíc let, jak se také dívá na podobný měsíc. Viděla lišku, jak se uchváceně dívá svýma černýma očima na měsíc a její mláďata spí vedle ní v závětří vyvráceného stromu.

Na Billově obličeji se zračil úžas. Jeho pleť se v měsíčním světle stříbrně leskla. „Rosie,“ řekl slabým a neklidným hlasem. Jeho rty se pohybovaly dál, ale nic z nich nevycházelo.

Chytla ho za paži. „Pojď, Bille. Musíme jít.“

„Co se děje?“ Ve svém zmatku byl k politování. Výraz jeho obličeje v ní vzbouzel zvláštní a protikladné pocity: těžko ovladatelnou netrpělivost při jeho pomalých, váhavých reakcích a divokou lásku – naprosto ne mateřskou – zářící v její mysli jako pochodeň. Ochrání ho. Ano. Ano. Ochrání ho, i kdyby sama měla zemřít.

„Nevšímej si toho, co se tu děje,“ řekla. „Jen mi důvěřuj, jako já jsem ti důvěřovala, když jsi mě vezl na motorce.

Důvěřuj mi a pojď. Musíme už jít.“

Táhla ho pravou rukou kupředu; náramek měla navlečený na levé jako preclík. Chvíli se bránil, ale pak Norman vykřikl a opět narazil do dveří. S výkřikem plným děsu a vzteku Rosie pořádně sevřela svou ruku na Billově paži. Smýkla s ním do skříně a skrz ni do měsíčním světlem zalitého světa, jenž se rozkládal za její zadní stěnou.

13.

Věci se začaly parádně kazit v okamžiku, když ta čubka přehradila schodiště věšákem. Norman se do něj prostě zapletl nebo spíš se do něj zapletl ten jeho baloňák, co se mu tak líbil. Jeden z mosazných háků nějakým způsobem projel knoflíkovou dírkou – ten nejšpinavější podraz za celý týden – a druhý pronikl do jeho kapsy jako nějaký nemotorný kapesní zloděj, co chce otočit peněženku. A třetí mosazný trn mu propíchnul jeho již značně zkoušená varlata. S řevem a proklínáním sebou škubal nahoru a dolů. Odporný věšák se k němu vinul jako břečťan a odmítal ho pustit a ukázalo se, ze ho nemůže ani za sebou vléct, protože jedna z jeho zahnutých noh se zahákla za koncový sloupek zábradlí a držela tam jako kotva.

Musel se dostat tam nahoru, prostě musel. Nechtěl, aby se s tím svým buzíkem stačila zamknout v té své myší díře dřív, než se tam dostane. Nepochyboval o tom, že kdyby na to přišlo, tak by ty dveře vyrazil, za ta léta ve službě jich už vyrazil dost, a některé mu daly pěkně zabrat, ale začínalo tady jít o čas. Nechtěl ji zastřelit, to by bylo příliš rychlé a příliš, příliš lehké pro takovou toulavou Rose, jako je ta jeho, ale pokud nebude mít štěstí a celá záležitost se bude moc protahovat, tak by to mohla být jediná možnost, co mu zbude. Jaká by to byla škoda!

„Nasaď mě, trenére!“ křičel býček v kapse jeho kabátu. „Jsem opálený, jsem v plné formě, jsem odpočatý, jsem připravený!“

Ano, to byl zatraceně dobrý nápad. Norman vytáhl masku z kapsy, natáhl si ji na hlavu a vdechoval pach moči a gumy. Když se ty pachy smíchaly, vůbec to nebylo nepříjemné; vlastně to svým způsobem hezky vonělo. Svým způsobem ho to uklidňovalo.

„Ať žije býk!“ vykřikl a vyprostil se z kabátu. Opět vyrazil kupředu s pistolí v ruce. Ten zatracený věšák pod jeho váhou praskl, ale ještě předtím se pokusil mu jedním ze svých prokletých háků provrtat levé koleno. Norman si to sotva uvědomoval. Uvnitř své masky se divoce šklebil, cvakal zuby a vychutnával ten zvuk, podobný ťukání do sebe narážejících kulečníkových koulí.

„Ty si se mnou nechceš hrát, Rose.“ Pokusil se postavit, ale koleno, do kterého si vrazil hák věšáku, se pod ním podlomilo. „Zůstaň, kde jsi. Nepokoušej se utíkat. Já si jen chci s tebou promluvit.“

Něco na něj zaječela v odpověď, nějaká slova, slova, slova, na kterých vůbec nezáleželo. Co nejrychleji mohl, lezl dál po čtyřech a snažil se být co nejvíc potichu. Konečně pak nad sebou vytušil nějaký pohyb. Vymrštil ruku nahoru, chytil ji za levé lýtko a zaryl do něj nehty. Bože, jak to bylo skvělé! Dostal jsem tě! pomyslel si s vítězným triumfem. Bože, dostal jsem tě! Do-

Naprosto nenadále a neočekávaně ze tmy vystřelila její noha, narazila do jeho nosu a rozdrtila ho na dosud nedotčeném místě. Byla to strašná bolest – měl pocit, ze se mu v hlavě vyrojily africké včely. Vytrhla se mu, ale to už si Norman jen stěží uvědomoval; právě letěl v kotrmelcích dolů, snažil se zachytit zábradlí, ale prsty mu po něm jen sklouzly. Kutálel se až dolů k věšáku a raději sundal prst ze spouště pistole, aby si ještě sám v sobě neudělal díru… protože přitom, jak se věci vyvíjely, by se to docela dalo čekat. Chvíli bezvládně ležel, ale pak zatřásl hlavou, aby si ji pročistil, a opět se pustil zpátky.

Tentokrát to nebyl skutečný výpadek mysli, nebyl to skutečný zlom ve vědomí, ale neměl sebemenší potuchy o tom, co na něj tam seshora ze schodů mohli křičet, ani o tom, co na ně křičel on. Mohl za to jeho opětovně zraněný nos, který vše překrýval rudým závojem bolesti.

Uvědomoval si jen, ze se někdo snaží vetřít na jejich večírek, nějaký ten nevinný kolemjdoucí a Rosin přihřátý přítelíček mu říká, aby se držel stranou. Hezké na tom bylo, že se mu tak krásně podařilo zjistit, kde ten buzerantský přítelíček právě je. Norman se po buzerantském přítelíčkovi natáhl a buzerantský přítelíček tam byl. Chytil buzerantského přítelíčka za krk a začal ho škrtit. Tentokrát byl rozhodnutý s tím už totálně skoncovat, ale pak ucítil Rosinu ruku na tváři… na povrchu masky. Připadalo mu to jako pohlazení při umrtvení novokainovou injekcí.

Rosie. Rosie se ho dotýká. Je tady. Poprvé od té chvíle, co odkráčela s tou jeho zatracenou bankovní kartou v kabelce, byla právě tady a Norman ztratil zájem o jejího amanta. Chytil ji za ruku, nacpal si ji přes masku do pusy a zakousl se do ní, co nejvíc mohl. Byla to úplná extáze. Jenže –

Jenže pak se něco stalo. Něco ošklivého. Něco strašného. Měl pocit, jako by mu někdo vytrhl spodní čelist z pantů. Ze všech stran do jeho hlavy vystřelily blyštivé ocelové šipky a s třeskem se srazily na jejím temeni. Vykřikl a odvrávoral od ní, ta čubka, ta špinavá čubka, co se to s ní stalo, co ji změnilo z té předvídatelné osůbky na takové monstrum?

Pak promluvil nevinný kolemjdoucí a Norman si byl docela jistý, že ho střelil. V každém případě někoho střelil; lidé řvou tímto způsobem, buď když jsou postřeleni, nebo popáleni. A pak když otáčel zbraň směrem k místu, kde byla Rose a ten její přihřátý přítelíček, uslyšel už jen, jak se dveře zabouchly. Té čubce se přece jen podařilo se dostat do svého pokoje dřív než on.

Prozatím, ale i to mělo jen druhotnou důležitost. Místo nosu se teď středobodem jeho bolesti stala čelist, stejně jako předtím jeho nos vystřídal pohmožděné koleno a zprzněné koule. Co mu to provedla? Dolní polovina jeho obličeje jako by byla nejen roztržená, ale i nějakým způsobem povytažená; měl pocit, že jeho zuby se teď vznášejí jako jakési satelity někde daleko před špičkou jeho nosu.

Nebuď idiot, Normie, zašeptal jeho otec. Prostě ti jen vymkla sanici, to je všechno. Víš moc dobře, jak si s tím poradit, tak to koukej udělat!

„Drž hubu, ty starej teplouši,“ pokusil se říct Norman, ale z jeho zdeformovaného obličeje vyšlo jen, Uh u u y ae i!

Odložil pistoli, palci odhrnul okraje masky (když si ji natahoval, nestáhl si ji až dolů, a to mu teď usnadnilo práci) a pak jemně přitlačil ruce na klouby sanice. Měl pocit, jako by se dotýkal vypadlého kuličkového ložiska.

Zatvrdil se proti bolesti, sklouzl rukama o něco níže, nadzvedl je a prudce trhnul. Bolelo to, ale hlavně proto, že zpátky mu zapadl jen jeden kloub. Dolní půlka jeho obličeje teď byla nakřivo, jako když nakřivo zarazíte zásuvku od prádelníku.

Jestli se nepřestaneš takhle ksichtit, Normane, tak ti to tak zůstane! vyštěkla mu v hlavě jeho matka – pamatoval si moc dobře na tu její jedovatou slinu.

Norman ještě jednou trhnul pravou stranou čelisti. Tentokrát hluboko uvnitř své hlavy uslyšel cvaknutí, jak kloub čelisti zapadl do jamky. Ale celá čelist byla jaksi uvolněná, jako by všechno vazivo bylo příliš vytažené a potřebovalo teď nějaký čas k tomu, aby se zase zpevnilo. Měl zvláštní dojem, že kdyby zívl, tak by mu čelist spadla až k přezce na opasku.

Maska, Normie, zašeptal jeho otec. Ta maska ti pomůže, když si ji stáhneš úplně dolů.

„To je pravda," řekl býk. Jeho hlas byl huhňavý, protože okraje povytažené masky byly celé zkrabacené, ale Norman mu velmi dobře rozuměl.

Opatrně si ji stáhl, tentokrát až dolů, aby její dolní okraj měl až pod bradou a opravdu to pomohlo; drželo to jeho tvář pohromadě jako suspenzor.

„Jo," řekl bejček. „Teď jsem tvůj náhubek."

Když se mu podařilo dostat se na nohy, Norman se zhluboka nadechl a zastrčil si policejní pětačtyřicítku za opasek. Všechno je v pohodě, pomyslel si. Jsme tady jen mezi kluky; žádný holky sem nesměj. Dokonce se mu zdálo, jako by teď přes masku viděl lépe než předtím, jako by jeho vidění bylo teď nějakým způsobem ostřejší. Nepochybně to bylo jen v jeho představivosti, ale opravdu se tak cítil a byl to moc hezký pocit. Zvedal mu sebevědomí.

Přitiskl se ke zdi, odrazil se a vrazil do dveří, do kterých ona a ten buzík vešli. I přes těsně obepínající masku se mu přitom bolestivě pohnula čelist, ale to ho nemohlo zadržet. Rám dveří zapraskal a z horního panelu se odloupla dlouhá dřevěná tříska.

Najednou si hrozně přál, aby tu s ním byl Harley Bissington. Ve dvou by dveře vyrazili na první pokus a on by nechal Harleye si to rozdat s jeho ženou, zatímco on, Norman, by se postaral o jejího přítele. Velkou, nikdy nevyslovenou touhou v Harleyově životě byl zálusk na Rose, něco, co Norman nechápal, ale četl to v jeho očích pokaždé, když zašel k nim domů.

Opět vrazil do dveří.

Při šestém úderu – nebo to byl šťastný sedmý, nepočítal je – se zámek utrhl a Norman byl katapultován do pokoje. Byla tam, oba tam byli, museli tam být, ale v té chvíli neviděl nikoho. Do očí mu stékal pot a všechno před očima měl rozmazané. Vypadalo to, že pokoj je prázdný, ale to nebylo možné. Oknem nemohli utéct; bylo zavřené a zajištěné.

Vrhl se přes pokoj plný mdlého světla mlhou zahalené pouliční lampy venku, otáčel hlavu ze strany na stranu a Ferdinandovy rohy prorážely vzduch. Kde je? Ta čubka! Kam, probůh, mohla jen jít?

Na druhé straně pokoje, vedle prádelníku, zahlédl otevřené dveře. Vrhl se k nim a vrazil do koupelny. Prázdná. Pokud ovšem –

Vytáhl pistoli a dvakrát střelil skrz vinylový sprchový závěs, potištěný květinovým vzorem. Objevily se dvě díry jako překvapené černé oči. Pak ho stáhnul ke straně. Vana byla prázdná. Kulky rozbily několik dlaždiček na zdi; to byl celý rozsah škody. Ale možná, že to tak bylo dobře. Stejně ji nechtěl zastřelit.

Ne, ale kam se tedy poděla?

Norman vrazil zpět do pokoje, klesl na kolena (sice přitom sykal bolestí, ale ve skutečnosti ji ani necítil) a přejel hlavní své pistole pod postelí. Nic. Vzteky praštil pěstí do podlahy.

Přes to, co mu říkaly jeho oči, se vrhnul k oknu, protože mu už nic jiného než okno nezbývalo… to si myslel do chvíle, kdy spatřil světlo – jasné světlo, co vypadalo jako měsíční záře – které vycházelo z dalších otevřených dveří, těch, kolem kterých jen proletěl, když prve vtrhnul do pokoje..

Měsíční světlo? To si myslíš, že vidíš? Jsi cvok, Normie? Nevím, jestli si na to ještě pamatuješ, ale venku je mlha, synku. Mlha. A dokonce i kdyby dneska byl ten nejjasnější úplněk celého století, tak tohle je přece skříň. Vestavěná skříň v prvním patře.

Možná, že tomu tak bylo, ale už se naučil, že ten jeho ubohý přihřátý tatík s umaštěnými vlasy a celý smrdící potem, nemá automaticky ve všem pravdu. Norman dobře věděl, že měsíční světlo vycházející z vestavěné skříně v prvním poschodí nedává moc velký smysl… ale on to viděl.

Šel pomalu ke dveřím s pistolí ve svěšené ruce a stoupl si do proudu světla. Podíval se otvory v masce (jenže teď jako by se najednou, podivně, díval jen jednou dírou, a to oběma očima) a zůstal zírat do skříně.

Z bočních stran skříně trčely věšáky a na kovové tyči uprostřed visela prázdná ramínka na šaty, ale zadní strana skříně byla pryč. Tam, kde se původně musela nacházet, byl teď měsíčním světlem zalitý kopec zarostlý přerostlou trávou. Viděl, jak v tmavých korunách stromů rejdí světlušky a zanechávají za sebou světelné stopy. Po obloze plula oblaka, která zářila jak lampy, když se ocitla v blízkosti měsíce, který nebyl v úplňku, ale téměř. Na úpatí kopce stála nějaká ruina. Normanovi to připomínalo zchátralou plantážnickou vilu nebo snad opuštěný chrám.

Já jsem se už úplně zbláznil, pomyslel si. Buď to, nebo mě nějak omráčila a tohle je jen nějakej šílenej sen.

Ne, takhle to přece nemůže nechat. Nesmí nechat.

„POJĎ ZPÁTKY, ROSE!" zařval do skříně… která, řekneme si to na rovinu, už dávno nebyla jen skříní. „POJĎ ZPÁTKY, TY ČUBKO!"

Nic. Jen ten nepravděpodobný výhled… a slabý závan vánku, provoněného trávou a květy, který dokazoval, že to není jen hrůzostrašně dokonalý optický klam.

A ještě něco jiného: slyšel vrzání cvrčků.

„Ukradla jsi mi mou bankovní kartu, ty čubko," řekl potichu Norman. Natáhl se dopředu a chytil se za jeden z věšáků trčících z dřevěné stěny, který vypadal jako držadlo v podzemní dráze. Za ním byl cizí, měsícem zalitý svět, ale veškeré obavy, které mohl cítit, byly přehlušené jeho vztekem nad tou pohanou. „Ukradla jsi ji a já si chci s tebou o tom promluvit. A to… pěkně… zblízka."

Vlezl do skříně, podlezl pod tyčí, srazil několik ramínek na podlahu. Pak se na chvilku zastavil a díval se na ten jiný svět, jenž se rozkládal před ním.

Pak do něj vkročil.

Měl pocit, jako by do šlápl o něco níž, jak se někdy stává ve starých domech, kde podlahy v různých místnostech již nejsou stejně vysoko, ale to bylo vše. Jedním krokem již nestál na prknech, již nebyl v žádném pokoji v prvním patře činžáku; stál na trávě a okolo něj vál ten vonný větřík. Zafoukal i dovnitř masky otvorem pro oko (ano, teď už tam byl jen jeden otvor; sice nevěděl, jak to bylo možné, ale poté, co udělal ten krok, už se mu to vůbec nezdálo divné) a osvěžil jeho pohmožděnou a zpocenou kůži. Chytil okraje masky, aby ji stáhnul a mohl tak vystavit celý obličej příjemnému vánku, ale maska se ani nehnula. Nehnula se ani o chlup.

Kapitola IX
ODMĚNÍM SE TI

1.

Bill se rozhlédl po kopci zalitém měsíčním světlem opatrným pohledem člověka, který nemůže věřit svým vlastním očím. Jednou rukou si sáhl na oteklý krk a začal si ho masírovat. Rosie viděla, jak na něm vystupují vějíře modřin.

Noční vánek pohladil její obočí jako laskavá ruka. Byl lehký a teplý a voněl létem. Nebyla v něm žádná vlhkost mlhy, vůbec z něj nečišela vlhkost velkého jezera, které leželo na východ od města.

„Rosie? Opravdu se to děje?"

Dřív než si mohla rozmyslet, jaký druh odpovědi by mu mohla na tuto otázku dát, ozval se naléhavý hlas – hlas, který znala.

„Ženo! Ty, ženo!"

Byla to ta dáma v červeném, jenže teď na sobě měla prosté roucho – Rosii se zdálo, že je modré, ačkoliv bylo nemožné si tím být jistá v měsíčním světle. „Wendy Yarrowová" stála asi uprostřed kopce.

„Přiveď ho sem dolů! Nesmíš ztrácet čas! Ten druhej tady bude za minutku a vy toho musíte ještě hodně stihnout! Něco důležitého!"

Rosie stále ještě držela Billa za paži. Pokusila se ho vést kupředu, ale on se vzepřel a poplašeně se díval dolů z kopce na „Wendy". Za nimi – sice zastřeně, ale přesto strašlivě blízko – Norman zařval její jméno. Bill přitom nadskočil, ale nepohnulo to s ním.

„Kdo je to, Rosie? Kdo je ta žena?"

„Na tom nezáleží. Pojď!"

Teď už ho jen nezatahala, teď se do něj přímo freneticky opřela. Pohnul se s ní, ale udělal jen nějakých deset kroků, než se zlomil v pase a rozkašlal se, až mu oči vystupovaly z důlků. Rosie toho využila, aby si rozepnula zip na bundě, co jí půjčil. Sundala si ji a odhodila na trávu. Svetr ji následoval. Pod ní měla halenku bez rukávů, a tak si mohla nasadit náramek. Cítila okamžitý příliv síly a pokud se jí týkalo, otázka, jestli tento pocit je skutečný nebo se odehrává jen v její mysli, byla jen čistě akademická. Rychle se ohlédla, jako by čekala, že uvidí Normana, jak se za ní žene, ale nebyl tam, alespoň zatím ne. Viděla jen vozík, koníka volně se pasoucího na měsícem postříbřené trávě a malířský stojan jako minule. Obraz se zase změnil. Postava obrácená zády již jednak nebyla žena – a navíc vypadala jako nějaký rohatý démon. Byl to démon, zdálo se jí, ale byl to také muž. Byl to Norman a ona si vzpomněla, že v krátkém, jasném záblesku výstřelu spatřila rohy trčící z jeho hlavy.

„Děvče, proč ti to jde tak pomalu? Pohni sebou!"

Levou rukou objala Billa, jehož záchvat kašle se začal zklidňovat, a pomohla mu dolů, kde na ně „Wendy" netrpělivě čekala. Ke konci ho Rosie již téměř nesla.

„Kdo… kdo jste?" zeptal se Bill té černošky, když k ní došli, a ihned se opětovně rozkašlal.

„Wendy" na jeho otázku neodpověděla a sama ho také podepřela z druhé strany, než ho podpírala Rosie. A když promluvila, mluvila k Rosii. „Její náhradní zat jsem nechala za chrámem, takže to bude v pořádku… ale musíme si pospíšit! Nemáme jediný okamžik nazbyt!"

„Já nevím, o čem to mluvíte," řekla Rosie, ale někde v hloubi ducha měla pocit, že to asi ví. „Co je to zat?"

„Teď není čas na otázky," řekla černoška. „Raději bychom měli běžet."

Podpíraly Billa z obou stran a vedly ho dolů z kopce k Chrámu Býka (opravdu to bylo docela zvláštní, jak se jí to teď všechno vracelo, pomyslela si Rosie). Jejich stíny kráčely vedle nich. Nad nimi se tyčil chrám – vypadalo to, jako by na ně přímo padal, spíš jako nějaká živá a hladová bytost. Rose byla hluboce vděčná, když „Wendy" zahnula doprava a vedla je podél chrámu.

Náhradní zat byl pověšený na jednom z trnitých keřů za chrámem jako na věšáku. Rosie se na něj podívala s hrůzou v očích, ale nepřekvapilo ji to. Byl to purpurově červený chitón, dvojče toho, co měla na sobě ta žena s lahodným, ale šíleným hlasem.

„Obleč si to," řekla černoška.

„Ne," řekla slabě Rosie. „Ne, bojím se."

„POJĎ ZPÁTKY, TY ČUBKO!"

„Obleč si to," opakovala žena.

„Proč?" zeptala se Rosie, ale už si začala přetahovat halenku přes hlavu. „Proč to mám udělat?"

„Protože ona tomu tak chce a co ona chce, to dostane." Černoška se podívala na Billa, který němě zíral na Rosii. „Otoč se," řekla mu. „V tvém světě se na ni můžeš koukat, když je nahá, až ti třeba oči vypadnou z důlků, ale ne tady, v tom mém. Otoč se, pokud víš, co je pro tebe dobré."

„Rosie?" řekl nejistě Bill. „Tohle je přece sen, ne?"

„Ano," řekla a v jejím hlase byl chlad – jakási spontánní vypočítavost – který v něm nikdy předtím neslyšela. „Ano, to je pravda. Udělej, co říká."

Otočil se prudce jako voják na přehlídce. Nyní měl před sebou úzkou pěšinu, která vedla podél zadní části chrámu.

„Taky si sundej ten postroj na prsa," řekla černoška a netrpělivým posunkem palce ukázala na Rosiinu podprsenku. „Tohle nemůžeš mít pod zatem na sobě."

Rosie si rozepnula podprsenku a sundala si ji. Pak si zula tenisky zavázané na tkaničky a svlékla si džíny. Stála tam jen v bílých kalhotkách a tázavě se podívala na „Wendy", která přikývla.

„Jo, tohle taky."

Rosie si stáhla kalhotky a pak opatrně sundala roucho – zat – z místa, kde viselo. Černoška k ní přistoupila, aby jí pomohla.

„Já vím, jak se to obléká, pryč ode mne!" vyštěkla na ni Rosie a vklouzla hlavou do chitónu, jako by to byla košile.

Wendy se na ni pozorně dívala a ani se nehnula, když Rosie si zpočátku nemohla poradit s ramínkem zatu. Když to zvládla, Rosiino pravé rameno bylo nahé a na jejím levým nadloktí se lesknul zlatý náramek. Stala se zrcadlovým obrazem ženy na obraze.

„Teď už se můžeš otočit, Bille," řekla Rosie.

Otočil se. Pozorně si ji prohlížel od hlavy až k patě, jeho oči o chvilku déle setrvaly na tvarech jejích bradavek rýsujících se pod jemnou tkaninou. Rosii to nevadilo. „Vypadáš jako někdo jiný," nakonec řekl. „Někdo nebezpečný."

„Tak se to vždycky zdá ve snu," řekla a opět ve svém hlase slyšela ten chlad a vypočítavost. Nenáviděla ten zvuk… ale také se jí to líbilo.

„Potřebuješ, abych ti řekla, co máš dělat?" zeptala se černoška.

„Ne, ovšemže ne."

Rosie pozvedla hlas a volání, které z ní vycházelo, bylo zároveň melodické i divoké, vůbec ne jako její vlastní hlas, ale jako hlas té druhé… až na to, že to byl také její hlas; prostě byl.

„Normane!" zvolala, „Normane, jsem tady dole!"

„Ježíši Kriste, Rosie, ne!" zalapal po dechu Bill. „Blázníš?"

Pokusil se ji chytit za rameno, ale ona netrpělivým pohybem setřásla jeho ruku a vrhla na něj varovný pohled. Ustoupil od ní dál, stejně jako předtím „Wendy Yarrowová".

„Tohle je ten jediný způsob a je to ten správný způsob. Mimoto…" Pohlédla na „Wendy" se zábleskem nejistoty. „Já opravdu nebudu muset nic udělat, že?"

„Ne," řekla žena v modrém rouchu. „Všechno to bude na paní. Kdyby ses jí pokusila se do toho plést – nebo kdyby ses dokonce pokusila jí s tím pomoct – tak bys toho nejspíš pak litovala. Ostatně to, co máš udělat, je přesně to, co si ten parchant myslí, že všechny ženský dělají."

„Dovést ho tam," zamumlala Rosie a její oči se koupaly ve stříbrném měsíčním svitu.

„To je pravda," odpověděla ta druhá. „Dovést ho po pěšině dolů. Po pěšině, co vede zahradou."

Rosie se nadechla a opět na něj zavolala a cítila, jak jí náramek pálí na kůži jako nějaký zvláštní, lahodně příjemný oheň, líbil se jí zvuk hlasu, který vycházel z jejího hrdla, hlasitý jako její starý válečný pokřik, kterým se jí tehdy v bludišti podařilo děťátko rozplakat. „Tady doléééé, Normanéééé!"

Bill na ni upřeně hleděl. Poděšeně. Ten pohled v jeho očích se jí nelíbil, ale chtěla ho tam vidět. Chtěla. Byl přece muž, ne? A muži se někdy musí naučit, co to je, bát se ženy, ne? Někdy je to ta jediná ochrana, co žena má.

„Teď už jdi," řekla černoška. „Zůstanu tady s tím tvým mužským. Budeme v bezpečí; ten druhý půjde přes chrám."

„Jak to víš?"

„Protože takoví jako on to vždycky dělají," řekla prostě černoška. „Vzpomeň si, čím je."

„Býkem."

„Správně, býkem. A ty jsi ta panna, jež na něj mává hedvábným šátečkem, aby ho přilákala. Jen měj na paměti, že když tě chytí, žádné triky ho od tebe neodlákají. Jestli tě chytí, zabije tě. To je jasné. Ani já, ani moje paní bychom mu v tom nedokázaly zabránit. Chce se do sytosti napít tvé krve."

To vím líp než ty, pomyslela si Rosie. Vím to už celá léta.

„Nechoď, Rosie," řekl Bill. „Zůstaň tu s námi."

„Ne."

Protáhla se kolem něj, ucítila, jak ji nějaký trn škrábl na stehně a ta bolest jí připadla stejně lahodná jako její křik. Dokonce jí bylo příjemné, když cítila, jak jí krev stéká po kůži –

„Malá Rosie."

Otočila se zpět.

„Ke konci se musíš dostat před něj. Víš proč?"

„Ano, ovšemže vím."

„Co jsi tím mínila, když jsi řekla, že je býk?" zeptal se Bill. Znělo to ustaraně, nedůtklivě – ale přesto ho Rosie nikdy nemilovala víc než teď a asi už nikdy nebude. Byl tak bledý a vypadal tak bezbranný.

Opět se rozkašlal. Rosie mu položila ruku na rameno, strašně se přitom bála, že by se jí mohl vytrhnout, ale neudělal

to. V každém případě ještě ne teď.

„Zůstaň tu," řekla. „Zůstaň tu a ani se nepohni." Pak odběhla. Ještě zahlédl cíp sukně jejího chitónu na druhém konci chrámu, kde se cestička rozšiřovala a pak už byla pryč.

O chvilku později se nocí opět ozvalo její volání, téměř veselé, ale přitom hrůzu nahánějící:

„Normane, vypadáš v té masce tak hloupě…" Na chvilku se odmlčela a pak zase: „Já už se tě, Normane, nebojím…"

„Proboha, on ji zabije," mumlal Bill.

„Možná," odpověděla mu žena v modrých šatech. „Někdo bude dnes v noci zabit, to je…" Zarazila se, nastražila hlavu a oči se jí jen blýskaly.

„Co jste –"

Hnědá ruka se vymrštila a zakryla mu ústa. Netiskla ho příliš silně, ale Bill cítil, že by klidně mohla; měla sílu ocelové pružiny. Jak cítil její dlaň, přitisknutou na rtech a konečky jejích prstů na tváři, v jeho mysli rostla neodbytná představa, téměř jistota: toto není sen. Ať tomu chtěl věřit jak chtěl, prostě to už nešlo.

Černoška stála na špičkách a tiskla se k němu jako vášnivá milenka a držela mu ruku na puse.

„Pššt," zašeptala mu do ucha. „Přichází."

Slyšel teď šustění trávy a listí, následované chrochtavými vdechnutími, doprovázenými pískáním. Byl to zvuk, který by si normálně dal do souvislosti s mužem daleko těžším než Norman Daniels – s mužem, který by vážil tak tři sta až tři sta padesát liber.

Nebo s velkým zvířetem.

Černoška pomalu sňala svou ruku z Billových úst a oba tam stáli a naslouchali, jak se to stvoření přibližuje. Bill ji jednou rukou objal a ona objala jeho. Stáli tam a Bill si najednou byl podivně jistý, že Norman – anebo cokoliv to bylo, v co se Norman změnil – nakonec neprojde chrámem. Půjde kolem a přijde sem a uvidí je. Chvilku bude hrabat kopyty se svou obrovskou hlavou skloněnou k zemi a pak se za nimi vyřítí po této beznadějně úzké cestičce, srazí je, rozdupe je, roztrhá je svými rohy.

„Šššššš…" vydechla.

„Normane, ty idiote…"

Zavanulo k nim jako kouř, jako měsíční světlo.

„Jseš takový blázínek… opravdu sis myslel, že bys mě mohl chytit? Ty starý hloupý býku…"

Následoval výbuch vysokého, posměšného smíchu. Billovi připomínal skleněná vlákna a nezakryté studny a prázdné pokoje o půlnoci. Rozklepal se a na pažích mu naskočila husí kůže.

Před chrámem nastala chvíle ticha (rušeného jen závany větříku, který chvílemi pohyboval trnitými keři, jako kdyby rukou pročesával zacuchané vlasy) a do toho ticha se ozýval Rosiin hlas. Nad jejich hlavou se pustý kotouč měsíce schoval za oblak a postříbřil jeho okraje. Obloha byla posetá hvězdami, ale Bill nepoznával ani jedno souhvězdí. Pak:

„Noórrrmáánéééé… cožpak si se mnou nechceš promluvit?"

„Ach, však já si s tebou promluvím," řekl Norman Daniels a Bill ucítil, jak černoška vedle něj sebou překvapeně trhla a jeho vlastní srdce mu poskočilo až do krku. Ten hlas přicházel ani ne z dvaceti yardů. Jako by Norman svoji neohrabanost jen předstíral, aby mohli lehce pozorovat jeho dráhu a pak, když pro něj bylo užitečnější být potichu, tak se stal naprosto nevypátratelným. „Promluvím si s tebou pěkně zblízka, ty píčo."

Černoška držela varovně prst na rtech a vyzývala ho, aby byl zticha, ale nebylo to zapotřebí. Jejich oči se setkaly a on viděl, že černoška si již také není jistá, že Norman projde chrámem.

Nastalo ticho, které jim připadalo jako věčnost. Dokonce i Rosie jakoby čekala.

Pak, o kousek dál, Norman opět promluvil. „Bůů, ty starej zkurvysyne," řekl. „Co ty tady děláš?"

Bill se podíval na černošku. Lehce zavrtěla hlavou na znamení, že sama také nic nechápe. Uvědomil si hroznou věc: cítil, že se rozkašle. Lechtání na měkkém patře bylo téměř nepřekonatelné. Zabořil ústa do ohybu ruky a pokusil se zadržet kašel, vědom si starostlivého pohledu ženy vedle něj.

Už to dlouho neudržím, pomyslel si. Proč se k sakru Normane nepohneš? Předtím jsi byl daleko rychlejší.

A jako v odpověď na jeho myšlenky: „Noórrmáánéééé! Jses ale zkurveně POMALEJ, Noórrmáánéééé!"

„Děvko," ozval se chraptivý hlas na druhé straně chrámu, „ach, ty jedna děvko."

Zvuk bot drtících drobné kamínky. O okamžik později Bill uslyšel ozvěnu kroků a uvědomil si, že Norman je uvnitř té budovy, kterou černoška nazývala chrámem. Uvědomil si také ještě něco jiného: přestalo se mu chtít kašlat, alespoň prozatím.

Těsně se naklonil k ženě v modrých šatech a zašeptal jí do ucha: „Co budeme teď dělat?"

Šepot její odpovědi ho zalechtal na uchu: „Čekat."

2.

V okamžiku, kdy zjistil, že se maska zřejmě stala součástí jeho těla, Norman se pořádně vyděsil, ale dřív než jeho strach mohl přerůst v paniku, Norman kousek od sebe spatřil něco, co úplně odvedlo jeho pozornost od masky. Seběhl po stráni a klekl si. Zdvihl svetr, prohlédl si ho a odhodil ho stranou. Pak zdvihl bundu. Byla to ta, co měla na sobě. Ten chlap měl motorku a ona s ním na ní jezdila, určitě s rozkrokem těsně přitisknutým k jeho zadku. Ta bunda je na ni příliš velká, pomyslel si. Půjčil jí ji. Ta myšlenka ho rozzuřila, a než ji odhodil, plivnul na ni a pak vyskočil a divoce se rozhlížel kolem.

„Ty čubko," mumlal. „Ty špinavá čubko jedna nevěrná."

„Normane!" dolehlo k němu z temnoty a na vteřinu mu to vyrazilo dech.

Je to blízko, pomyslel si. Do prdele, ta je blízko, myslím, že bude v tom baráku.

Zůstal nehybně stát a čekal, jestli znova zavolá. Po chvíli se opět ozvala. „Normane, jsem tady dole!"

Jeho ruce se opět dotkly masky, ale tentokrát ne proto, aby se ji pokusily sundat, ale aby ji pohladily. „Ať žije býk,"

řekl v ní Norman a seběhl dolů z kopce k rozvalinám chrámu pod ním. Zdálo se mu, ze vidí stopy mířící tím směrem – zlomená stébla vysoké trávy mohla být místem, kam došlápla noha – ale v měsíčním světle si tím nemohl být jistý.

Vzápětí, snad aby mu potvrdil, že se vydal správným směrem, se opět ozval ten její výsměšný křik, co ho dohánělk šílenství: „Tady doléééé, Normanéééé!“ Jako by se ho už vůbec nebála; jako by se ho opravdu nemohla dočkat. Čubka!

„Jen zůstaň stát, Rose,“ řekl. „Jen zůstaň kde jsi, to je hlavní.“ Za pasem džín měl stále ještě zastrčenou policejní pistoli, ale v jeho plánech neměla sehrát žádnou větší roli. Nevěděl, jestli v halucinaci se dá střílet z pistole a v žádném případě netoužil po tom si to vyzkoušet. Chtěl si s tou svou toulavou Rose promluvit mnohem víc osobně, než by to zvládla jakákoliv pistole.

„Normane, vypadáš v té masce tak hloupě… Já už se tě, Normane, nebojím…“

Přijdeš na to, že to je jen přechodné pomatení smyslů, ty čubko, myslel si.

„Normane, ty idiote!“

Dobrá, možná, že v tom baráku není; vlastně jím už mohla projít na druhou stranu. Na tom nezáleželo. Jestli si myslí, ze se s ním může měřit, tak jí připraví to největší překvapení jejího života. Poslední překvapení jejího života.

„Jseš takový blázínek… opravdu sis myslel, že bys mě mohl chytit? Ty starý hloupý býku!“

Držel se teď spíš vpravo, snažil se být potichu, připomínal sám sobě, že by teď vůbec nebylo vhodné, aby se choval jako slon, pardon, býk v porcelánu. Zastavil se na úpatí rozbitých schodů, které vedly ke chrámu (byl to chrám, teď už to viděl, podobnej chrám, jako v těch starejch pověstech, co si ti starý Rekové vymejšleli, když se zrovna nemlátili po hlavě) a rozhlédnul se. Budova byla viditelně opuštěná a rozpadala se, ale to místo ho neděsilo; jaksi podivně se tam cítil jako doma.

„Noórrrmáánéééé… cožpak si se mnou nechceš promluvit?“

„Ach, však já si s tebou promluvím,“ řekl. „Promluvím si s tebou pěkně zblízka, ty píčo.“ Něco ve vysoké trávě napravo od schodů zaujalo jeho pozornost; velký kamenný obličej, upřeně hledící k obloze. Normanovi stačilo jen pět kroků, aby k němu došel, a pak na něj zůstal nějakých deset nebo více vteřin civět, aby se ujistil, že to, co vidí, je to, co si myslí, že vidí. Bylo. Ta velká spadlá hlava měla obličej jeho otce a její prázdné oči v tom idiotském měsíčním svitu šilhaly.

„Bů, ty starej zkurvysyne,“ řekl měkce. „Co ty tady děláš?“

Kamenný otec mu neodpověděl, ale jeho žena ano.

„Noórrmáánéééé! Jseš ale zkurveně POMALEJ, Noórrmáánéééé!“

Ta má ale slovník, poznamenal býk, jen s tím rozdílem, že teď své poznámky dělal přímo v Normanově hlavě. Ta se dala dohromady se skvělými lidmi, kteří ji toho hodně naučili, o tom se nedá pochybovat – změnili celý její život.

„Čubko,“ řekl chraptivým, třaslavým hlasem. „Ach, ty jedna čubko.“

Odvrátil se od kamenného obličeje v trávě a potlačil nutkání vrátit se a plivnout na něj stejně, jako plivnul na tu koženou bundu… nebo si rozepnout poklopec a vymočit se na ni. Ale teď nebyl na podobné hry čas. Pospíchal nahoru po rozpraskaných schodech k černému vchodu do chrámu. Při každém došlápnutí mu celou nohou a pak zády až do jeho zmrzačené čelisti vystřelovala agonizující bolest. Měl pocit, jako by mu čelist teď držela na místě jen maska a příšerně to bolelo. Zatoužil, aby si býval s sebou vzal aspirin z lékárničky v hlídkovém voze.

Jak něco takového mohla udělat, Normie? zeptal se hlas a Norman, již připravený vykročit, se opět zastavil a naslouchal s nakloněnou hlavou.

Víš, co by bylo moudřejší? zeptal se. Bylo by moudřejší tohle prostě považovat za léčku. Já vím, že se ti to nezdá, ale stejně ti chci říct, co si myslím, Normie. Kdybych to měl pod kontrolou já, otočil bych se a vrátil se, odkud jsem přišel. Protože tady něco není v pořádku. Všechno je tady na levačku. Nevím přesně, co to je, ale vím, jak to smrdí – jako past. A jestli do ní vlezeš, tak budeš mít víc starostí než jen rozviklanou čelist a masku, co nejde dolů. Proč se neotočíš a nevrátíš se, kudy jsi přišel? Proč nezkusíš najít cestu zpátky do toho jejího podnájmu a nepočkáš na ni?

Protože přijdou, tati, řekl Norman hlasu. Byl jeho přízračnou naléhavostí a jistotou otřesen, ale nechtěl si to přiznat. Přijdou policajti a dostanou mě. Dostanou mě dřív, než se k ní dostanu tak blízko, abych ji aspoň ucítil. A protože na mě byla sprostá. Protože se z ní stala štětka. Už jen podle toho, jak teď mluví.

Na tom nezáleží, jak mluví, ty idiote! Jestli se zkazila, tak ji nech, ať si někde hnije s těmi svými přáteli! Možná, že ještě není pozdě toho všeho nechat dřív, než ti to vybuchne do ksichtu.

Opravdu se nad tím zamyslel… a pak zvedl oči k chrámu a četl slova vytesaná nad vchodem, ŽENA, KTERÁ UKRADNE MANŽELOVU BANKOVNÍ KARTU, NEBUDE PŘI ŽIVOTĚ PONECHÁNA, stálo tam.

Pochybnosti byly pryč. Už toho svýho usýčkovanýho, buzerantskýho otce nebude dál poslouchat. Prošel zejícími dveřmi do vlhké temnoty za nimi. Bylo tam temno… ale ne tak temno, aby neviděl. Úzkými okny sem pronikaly kužely matného měsíčního světla a zřícenině dodávaly strašidelný ráz, vypadalo to tam podobně jako v kostele, kam kdysi doma vAubreyvillu Rose chodila s rodiči na mši. Procházel po hromadách suchého listí, a když se hejno divoce poletujících pištících netopýrů sneslo skrz paprsky měsíčního světla k jeho obličeji, mával rukama kolem sebe, aby je odehnal. „Táhněte odsud, vy zkurvysyni,“ mumlal.

Když se dostal na kamennou plošinku za dveřmi napravo od oltáře, spatřil na keři nějaký útržek látky. Natáhl se, sundal ho a podržel si ho před očima. V tom světle si tím nemohl být úplně jistý, ale vypadalo to, že je to růžová nebo červená látka. Měla snad na sobě nějaké oblečení v této barvě? Měl za to, že na sobě měla oblečené džíny, ale v jeho mysli se všechno zmátlo. A i kdyby na sobě měla džíny, tak si přece sundala tu bundu, co jí půjčil ten je jí buzerant a možná, že pod ní -

Za ním se ozval tichý zvuk, jako když lodní plachta zaplácá ve větru. Norman se otočil a do obličeje mu vletěl velký hnědý netopýr, s pištěním se na něj dobýval svou vousatou myší tlamou a bil ho křídly do obličeje.

Jeho ruka uchopila pažbu pistole. Vzápětí ji ale pustil, chytil netopýra a s virtuozitou šíleného koncertního pianisty mu začal lámat křídla. Zkroutil ho a roztrhl na dva kusy s takovou silou, ze mu vyhřezly vnitřnosti a dopadly na jeho boty. „Měl ses držet dál od mýho ksichtu, ty šmejde," řekl mu Norman a odhodil zbytky netopýra zpět do tmy.

„V zabíjení netopýrů jseš dobrej, Normane."

Ježíši, to bylo blízko – to bylo přímo za ním! Tentokrát se otočil tak rychle, že málem ztratil rovnováhu a upadl na kamennou plošinku.

Za chrámem se země svažovala k potoku a v půlce svahu, na kterém se rozkládalo něco, co vypadalo jako ta nejmrtvější zahrada na světě, stála jeho sladká, malá toulavá Rose – jen tam tak stála v měsíčním světle a vzhlížela k němu. Rychle po sobě si uvědomil tři věci. První bylo, že už na sobě nemá džíny, pokud je někdy vůbec na sobě měla; měla na sobě krátké šaty, co vypadaly jako kostým na maškarní bál v antickém stylu, pořádaný studentským bratrstvem. Druhou věcí bylo, ze něco udělala se svými vlasy. Byla teď blondýna a vlasy měla stažené z obličeje.

A za třetí byla krásná.

„Netopýři a ženský," řekla ledově. „Tak jseš na tom, co? Skoro je mi tě líto, Normane. Jseš jen ubohá napodobenina chlapa. Ty chlap totiž nejsi, vůbec ne. A ta pitomá maska, co máš na sobě, z tebe taky chlapa neudělá."

„JÁ TĚ ZABIJU, TY ČUBKO!" Norman se odrazil od plošinky a rychle utíkal z kopce dolů k místu, kde stála, a v mrtvolném světle měsíce jeho rohatý stín běžel po suché trávě vedle něj.

3.

Když se strašným řevem, ozývajícím se zpod jeho ohavné masky, vyrazil jejím směrem, chvíli stála bez pohnutí na místě, jako by všechny svaly v jejím těle zkameněly. Nakonec ji rozhýbala hrůzná vzpomínka – kterou jí zřejmě poslala Rozumná Praktická – na tenisovou raketu, kterou ji znásilnil, na její krvavou rukojeť.

Otočila se, sukně zatu se zavlnila a ona utíkala k potoku.

Ty kameny, Rosie… jestli do této vody spadneš…

Ale to se nestane. Ona je ta pravá Rosie, ona je Rosie Pravá a nespadne. Ne, alespoň pokud bude myslet na to, co by se stalo, kdyby tam spadla. Pach vystupující z vody byl tak silný, že ji štípal do očí… a ústa se jí zkroutila touhou. Rosie si levou rukou ucpala nos a skočila na druhý kámen. Odsud skočila na čtvrtý a z něj na druhý břeh. Snadné. Nic to nebylo. Alespoň do té chvíle než jí uklouzly nohy a ona sebou plácla jak široká tak dlouhá na kluzkou trávu a začala sjíždět k černé vodě.

4.

Norman ji viděl spadnout a rozesmál se. Vypadalo to, ze se pěkně namočí.

Neboj, Rose, pomyslel si. Já si tě vylovím a usuším. To si piš.

Jenže vzápětí už byla zase na nohou, po čtyřech se šplhala po břehu nahoru a s hrůzou se ohlížela… ale nezdálo se, že se bojí jeho; dívala se přitom na vodu. Jak vstávala, zachytil pohledem její zadek, holý jako ten den, kdy se narodila, a stalo se něco úžasného; začal být vzrušený.

„Už jdu, Rose," zahalekal. Ano a možná, že brzy už půjde i v jiném smyslu. Půjde a ona odejde, dalo by se říct.

Utíkal dolů k potoku, botami s hranatou špičkou Humpa Petersona rozdupával otisky jejích malých chodidel a doběhl ke břehu proudícího toku ve chvíli, kdy Rosie vylezla na druhý břeh. Chvíli tam stála, dívala se zpět a tentokrát bylo jasné, ze se dívá na něj. Pak udělala něco, co ho úplně zmrazilo, že nebyl na chvíli ani schopen pohybu.

V neslušném posunku k němu natáhla ruku se vztyčeným prstem.

Ano, to si dovolila a ještě si políbila špičku prstu, než vyběhla k lesíku z uschlých stromů.

No, viděl jsi to Norme, ty můj starej kámo? zeptal se bejček uvnitř jeho hlavy. Ta čubka tě takhle uráží. Viděl jsi to?

„Ano," vydechl. „Viděl jsem to. O to se taky postarám. O všechno se postarám."

Ale neměl v úmyslu se slepě vrhnout přes potok a třeba do něj spadnout. V té vodě bylo něco, co se Rosii nelíbilo, a tak bude lepší si dát pozor; dát si doslova pozor na každý krok. Ten prokletý potok by mohl být plný těch malých jihoamerických ryb s velkými zuby, těch, co za jediný den ožerou celou krávu tak, ze z ní zbude jen kostra. Netušil, jestli člověka takové věci mohou zabít i v halucinaci, ale každou chvílí mu to tady připadalo stále víc jako skutečnost.

Vystrčila na mě zadek, pomyslel si. Možná, že bych na ni měl taky něco vystrčit… to by přece byla naprosto fér hra, ne?

Norman se zamračil a položil Humpovu botu na první bílý kámen. Právě v té chvíli se měsíc schoval za mrakem. Když se opět objevil, zastihl Normana již v půlce potoka. Díval se dolů do vody nejprve jen zvědavě, ale pak se jeho zvědavost změnila ve fascinaci a hrůzu. Měsíční světlo do vody vůbec nepronikalo, stejně jako by nepronikalo do proudu bahna, ale ještě něco jiného způsobilo, ze přestal dýchat a zastavil se. Měsíc, co se odrážel od černé vody, nebyl vůbec měsícem. Byla to vybělená, rozšklebená lidská lebka.

Napij se tohohle svinstva, Normie, šeptala mu lebka, odrážející se na hladině. Anebo jestli chceš, tak se v ní pořádně vykoupej. Prostě jen zapomeneš na celé to bláznovství. Napij se a dokážeš to. Napij se a už tě to nikdy nebude trápit; už tě pak nic nebude trápit.

Znělo to tak pravděpodobně, tak opravdově. Podíval se nahoru, snad jen aby se ujistil, ze měsíc na obloze opravdu vypadá jako lebka na vodě a místo měsíce spatřil Rose. Stála na místě, kde cestička končila v lesíku mrtvých stromů vedle sochy kluka s roztaženýma rukama a vystrčeným pinďourem.

„Ty se z toho tak lehce nedostaneš," zasípal. „Já ne-"

V té chvíli se kamenný chlapec pohnul. Spustil ruce a chytil Rosii za pravé zápěstí. Rosie vykřikla a neúspěšně se bránila sevření rukou. Kamenný chlapec se ušklíbal a Norman viděl, ze vypláznul svůj mramorový jazyk a sugestivně jím na Rosii kmital

„Dohřej kluk," zašeptal Norman. „Drž ji – jen ji tam drž." Vyskočil na druhý břeh a utíkal za svou nevěrnou ženou s napřaženýma velkýma rukama.

5.

„Chceš si to se mnou rozdat na všech čtyřech?“ zeptal se jí kamenný chlapec rezavým monotónním hlasem. Kamenné ruce kolem jejího zápěstí ji pevně svíraly. Ohlédla se a viděla Normana, jak skáče na břeh a rohy jeho masky protínají noční vzduch. Také uklouzl na mokré trávě, ale neupadl. Poprvé od chvíle, kdy si uvědomila, že v tom hlídkovém voze byl Norman, se cítila na pokraji paniky. Teď ji chytí a co pak? Svými zuby ji roztrhá na kusy a ona zemře s křikem a s vůní kolínské English Leather v paměti. On ji-

Chceš si to rozdati vyštěkl na ni kamenný chlapec. „Tak co, klekneš si, Rosie, trochu si zašukáme, klekni si na všechny-“

„Ne!“ zaječela se strašným vztekem, který zahalil její myšlenky jako červená opona. „Ale, pusť mě, nech těch pubertálních keců a PUSŤ mě!“

Ohnala se levou rukou, aniž by si uvědomovala, jak moc to bude bolet, až dopadne do obličeje mramorové sochy… ale ve skutečnosti to vůbec nezabolelo. Bylo to, jako by tloukem praštila do něčeho houbovitého a shnilého. Jen zahlédla, jak změnil výraz – místo chtíče se na jeho tváři objevil úžas – a pak se jeho samolibý obličej roztříštil na stovky růžově zbarvených zlomků. Silné sevření jeho rukou zmizelo, ale byl tu teď Norman, Norman ji už téměř dohánět se skloněnou hlavou a s napřaženýma rukama a pod maskou těžce dýchal.

Rosie se otočila, ucítila, jak se jeho natažená ruka prstem dotkla ramínka jejího zatu a vyrazila jako střela.

Teď to bude závod v běhu.

6.

Běžela jako v dobách, kdy ještě byla mladé děvče, předtím než si její praktická a rozumná matka vzala do hlavy, že naučí Rose Dianu McClendonovou se chovat jako pravá dáma (a běhání, zvlášť když máte prsa, která se při běhu před vámi natřásají, k tomu rozhodně nepatřilo). Jinými slovy utíkala jako o závod se skloněnou hlavou a rukama se zaťatými pěstmi přitisknutými na prsou. Věděla, že Norman je jí v patách nebo alespoň ze začátku byl, ale moc si neuvědomovala, že se začal zpožďovat, zprvu jen o pár stop a pak už o celé yardy. I přes jeho zaostávání slyšela, jak mručí a funí, a znělo to úplně stejně jako Erinyes v bludišti. Sama si uvědomovala, jak zlehka dýchá a jak jí cop poskakuje na zádech na všechny strany. Ale to, co si nejvíc uvědomovala, byl pocit šíleného vzrušení, to, jak se jí krev žene do hlavy, až měla pocit, že vybuchne výbuchem, který bude znamenat naprostou extázi. Podívala se nahoru a viděla, že měsíc běží s ní, spěchá hvězdami posetou oblohou mezi suchými větvemi mrtvých stromů, jež tam stály jako ruce obrů pohřbených zaživa, kteří zemřeli, zatímco se pokoušeli dostat na svobodu. Když na ni Norman zaryčel, aby se zastavila a přestala být taková píča, opravdu se rozesmála. Myslí si, že ho jen tak napínám, pomyslela si.

Pak doběhla k zatáčce a uviděla strom zasažený bleskem, spadlý přes cestu. Neměla čas uhnout, a i kdyby se pokusila zabrzdit, mohla by se jedině tak nabodnout na některou z mrtvých větví trčících z kmene. A i kdyby se tomu vyhnula, byl tu Norman. Měla před ním malý náskok, ale kdyby se zastavila, byť i jen na chvilku, skočil by po ní jako pes po králíkovi.

To vše jí najednou proběhlo myslí. Pak, s hlasitým výkřikem – snad hrůzy, snad aby si dodala odvahu, možná v tom bylo obojí – se odrazila s rukama nataženýma před sebou jako Supergirl, přeletěla strom a přistála na levém rameni. Udělala přemet, omámeně vyskočila a viděla Normana, jak na ni zírá přes ležící kmen. Rukama se držel dvou ohněm opálených pahýlů větví a těžce oddechoval. Zavanul větřík a přinesl od něho jejím směrem závan, ve kterém nebyla cítit jen jeho kolínská.

„Ty jsi zase začal kouřit, že?“ řekla.

Oči pod květinami zdobenými rohy se na ni dívaly bez špetky zdravého rozumu. Dolní část masky se křečovitě stahovala, jako by se ten člověk pod ní pokoušel usmát. „Rose,“ řekl býk. „Nech toho.“

„Já nejsem Rose“ řekla a pak se výsměšně zasmála, jako by byl skutečně tím nejhloupějším žijícím stvořením – el toro dumbo. „Já jsem Rosie. Rosie Pravá, ta skutečná. Ale ty už nejsi skutečný, Normane… jsi snad? Tomu nemůžeš věřit ani ty sám. Ale na tom teď už nezáleží, alespoň mně ne, protože jsem se s tebou rozvedla.“ Otočila se a utekla.

7.

Ty už skutečná nejsi, pomyslel si a obešel korunu stromu, kde bylo dost místa, aby se dal obejít. Norman sice viděl, ze vyrazila plnou rychlostí, ale sám jen lehce poklusával. Víc nepotřeboval. Ten vnitřní hlas, ten, který ho nikdy neopustil, mu řekl, že kousek dál cesta končí. To mu mělo udělat radost, ale stále mu v hlavě znělo, co mu řekla předtím, než se zase k němu otočila tím svým pěkným zadečkem.

Já jsem Rosie Pravá, ta skutečná, ale ty už nejsi skutečný, ani ty sám… rozvedla jsem se s tebou.

Dobrá, pomyslel si, s tím posledním něco teda uděláme. Rozvod bude, ale bude to podle mých podmínek, Rose.

Chvilku běžel dál volným tempem, pak se zastavil, otřel si paží čelo a ani ho nepřekvapilo, že bylo celé zpocené, vlastně mu to ani nepřišlo, i když měl ještě na sobě tu masku.

„Raději se vrať, Rose!“ volal „Poslední šance!“

„Pojď si pro mě,“ volala na něj ona a její hlas mu teď připadal nějak jiný, ačkoliv by jen těžko mohl říct proč. „Pojď si pro mě, Normane, už to není daleko.“

Ne, to není. Honil se za ní přes půlku země, a teď dokonce až do nějakého cizího světa nebo snu nebo co to zatraceně bylo, ale teď už byla na dosah.

„Teď už mi nikam neunikneš, můj medový koláčku,“ řekl Norman a šel za zvukem jejího hlasu a zatínal ruce do pěstí.

8.

Vyběhla na kruhovou mýtinku a spatřila sama sebe otočenou zády a se skloněnou hlavou, jako by se modlila nebo meditovala, jak klečí u jediného živého stromu.

To nejsem já, pomyslela si nervózně Rosie. Pokud měla otočenou hlavu, ta žena klečící pod „granátovníkem“ mohla být jejím dvojčetem. Byla stejně vysoká, stejně stavěná, se stejnýma dlouhýma nohama a širokými boky. Měla na sobě

stejný purpurově červený chitón – kterému černoška říkala zat – a vlasy spletené do stejného světlého copu, jako měla Rosie, jí také sahaly až k pasu. Jediný rozdíl byl v tom, že obě ženiny paže byly holé, protože náramek teď měla na sobě Rosie. Ale takového rozdílu si Norman asi nepovšimne. Nikdy Rosie neviděl, že by něco podobného nosila, a ona pochybovala, že by si ho vůbec všiml i za jiných okolností. Pak spatřila něco, čeho by si mohl všimnout – tmavé skvrny vzadu na krku Rose Madder a na jejích nadloktích. Kroutily se jako hladové stíny.

Rosie se zastavila a dívala se na ženu, která tam klečela v měsíčním světle obličejem otočená ke stromu.

„Přišla jsem," řekla nejistě.

„Ano, Rosie," řekla ta druhá svým lahodným, lačným hlasem. „Přišla jsi, ale nejsi ještě dostatečně daleko. Chci tě tam." Ukázala na široké bílé schody, vedoucí dolů pod nápisem BLUDIŠTĚ. „Ne moc daleko – mělo by stačit tak tucet kroků, když se dobře přikrčíš. Jen tak daleko, aby ses nemusela dívat. To nebudeš chtít vidět… ačkoliv se můžeš klidně dívat, jestli se rozhodneš, že chceš."

Zasmála se. V jejím smíchu bylo slyšet nefalšované pobavení, a to na tom bylo právě to hrůzné, pomyslela si Rosie.

„V každém případě," pokračovala, „bylo by dobré, abys slyšela, co se mezi námi odehraje. Ano, myslím, že by to bylo velice dobré."

„Možná, že nebude věřit, že jsem to já, ani v měsíčním světle."

Rose Madder se opět zasmála. Při jejím smíchu Rosii vstávaly hrůzou vlasy na zátylku. „Pročpak ne, malá Rosie?"

„Máte… no… ty skvrny. Jsou vidět i v tomhle světle."

„Ano, pro tebe jsou vidět," řekla Rose Madder a dál se smála. „Ty je vidíš, ale on je neuvidí. Zapomněla jsi snad, že Erinyes je slepý?"

Rosie se chtělo říct, Vy si to paní pletete, tohle je můj manžel, o kterém mluvíme, ne ten býk v bludišti. Pak si vzpomněla na tu masku, co měl Norman na sobě a nic neřekla.

„Jdi, rychle," řekla Rose Madder. „Slyším ho, jak přichází. Po schodech dolů, malá Rosie… a nezůstávej příliš blízko u mne." Zarazila se a pak dodala tím svým přísným zamyšleným hlasem: „Není to bezpečné."

9.

Norman pomalu běžel po cestě a naslouchal. Na okamžik měl dojem, jako by slyšel Rose mluvit, ale to mohla být jen jeho představivost. Ostatně na tom nezáleželo. Jestli tam někdo s ní je, tak ho dostane taky. Kdyby měl tak štěstí a byla to Drsná Gertie – možná, že si ta přerostlá lesbická almara také našla cestu do tohoto snu, Norman by si vychutnal to potěšení naprat jí kulku z pětačtyřicítky do tý její tlustý levý kozy.

Myšlenka na to, že by mohl zastřelit Gertii, ho dohnala opět skoro k běhu. Byl teď už tak blízko, že měl pocit, že ji už vysloveně cítí – smíšené vůně mýdla Dove a šampónu. Proběhl poslední zatáčkou.

Už jdu, Rosie, pomyslel si. Nemáš kam utéct, nemáš kde se schovat. Přišel jsem si tě odvést domů, drahá.

10.

Na schodech vedoucích dolů k bludišti byla zima a Rosie si všimla zápachu, který jí minule unikl – vlhkého pachu rozkladu. V něm se prolínal zápach trusu a rozkládajícího se masa a divokého zvířete. Opět ji napadla ta znepokojující myšlenka,

(umějí býci lézt po schodech?)

ale ve skutečnosti se tentokrát nebála. Erinyes již nebyl v bludišti, pokud ovšem ten širší svět – ten svět na obraze – nebyl sám také bludištěm.

Ach ano, řekl klidně ten podivný hlas, ten, který nebyl hlasem Rozumné Praktičky. Tento svět, všechny světy. A v každém z nich mnoho býků. V těchto mýtech se skrývá pravda, Rosie. V tom je jejich síla. To je důvod, proč se zachovaly.

Lehla si na schody, hluboce dýchala a srdce jí bušilo. Byla vyděšená, ale také v sobě cítila jakousi hořkou chtivost a věděla, co to je: jen zase další převlek pro její vztek.

Ruce, které si držela před obličejem, byly zaťaté do pěstí.

Udělej to, pomyslela si. Udělej to, zabij toho parchanta a vysvoboď mě. Chci ho slyšet umírat.

Rosie, to snad nemyslíš vážně! To byla Rozumná Praktická, zhrzená a znechucená. Řekni, že to tak nemyslíš!

Jenže to nemohla, protože část jejího já si to skutečně myslela. Většina jejího já si to myslela.

11.

Cesta, kterou běžel, ústila na kruhovou mýtinu a tam byla ona. Konečně tam byla. Jeho toulavá Rose. Klečela k němu otočená zády, měla na sobě ty krátké červené šaty (byl si skoro jistý, že jsou červené) a ty štětkovsky odbarvené vlasy měla spletené na zádech do nějakého myšího ocásku. Stál na okraji mýtiny a díval se na ni. Byla to opravdu Rose, ale jaksi se změnila. Měla menší zadek, to byla jedna věc, ale nebylo to to podstatné. Její chování se změnilo. A co to znamenalo? Že nastal příhodný okamžik k tomu, aby jí to její chování napravil.

„Proč sis dala odbarvit ty zatracený vlasy?" zeptal se jí. „Vypadáš jak nějaká zkurvená štětka!"

„Ne, tomu ty nerozumíš," řekla klidně Rose, aniž by se otočila. „Ty jsem si obarvila už předtím. Pod tím jsem vždycky byla blondýna, Normane. Obarvila jsem si je jen proto, abych tě zmátla."

Dvěma dlouhými kroky byl na mýtině, rostl v něm vztek jako pokaždé, když s ním nesouhlasila nebo mu odporovala, když kdokoliv s ním nesouhlasil nebo mu odporoval. A to, co mu dnes večer řekla… co řekla jemu…

„Hovno, kecáš!" vykřikl.

„Hovno, nekecám," odpověděla a zdůraznila svůj neuvěřitelně neuctivý výrok pohrdavým smíchem.

Ale stále se ještě neotočila.

Norman udělal další dva kroky směrem k ní a pak se opět zastavil. Jeho ruce visely podél těla, zaťaté v pěsti. Rozhlížel se po mýtině, protože si vzpomněl na zvuk jejího ztlumeného hlasu, když se blížil. Hledal Gertu nebo toho jejího buzerantskýho přítelíčka, připravený ho odstřelit nebo mu aspoň rozbít hlavu kamenem. Nikoho neviděl, což

pravděpodobně znamenalo, že mluvila jen sama se sebou, což doma dělala pořád. Nebo se někdo skrýval za stromem uprostřed mýtiny, to bylo také možné. Zdálo se, že to je jediný živý strom v tomhle mrtvém světě, měl dlouhé a úzké listy, které se leskly jako čerstvě vyleštěné. Jeho větve se prohýbaly pod váhou nějakého podivného ovoce, jakého by se Norman nedotkl ani v sendviči s burákovou pomazánkou. Klečela přímo v hromadě spadlých plodů, ze kterých stoupal pach, který Normanovi připomínal zápach vody v potoce. Po ovoci, které takhle smrdí, buď rovnou zemřete, nebo dostanete takovou koliku, že si budete přát, abyste už byli mrtví.

Nalevo od stromu bylo něco, co ho ještě více utvrdilo v jeho domněnce, že se jedná o sen. Vypadalo to jako vchod do té zatracené newyorkské podzemky, takový, co je vytesaný z mramoru. Ale na tom nezáleželo; ani na tom stromu s tím posraným smradlavým ovocem. Tady šlo o Rose, o Rose a ten její protivný smích. Napadlo ho, že to budou ti její povedení přátelé, co ji naučili takhle se smát, ale na tom také nezáleželo. Byl tady od toho, aby ji naučil něco, na čem skutečně záleží: ze kdo se takhle směje, ten je na nejlepší cestě k tomu, aby se mu něco stalo. Udělá to v tomto snu, i kdyby to ve skutečnosti udělat nemohl; udělá to, i kdyby měl ležet na zemi v jejím pokoji ve smrtelném deliriu, provrtaný kulkami policajtů.

„Vstávej.“ Udělal ještě jeden krok směrem k ní a vytrhl pistoli z opasku kalhot. „Musíme si o pár věcech promluvit.“

„Ano, máš určitě pravdu,“ řekla, aniž by se otočila nebo vstala. Jen tam dál klečela v měsíčním světle a na zádech se jí rýsovaly pruhy stínů.

„Tak si mě, zatraceně, všímej.“ Udělal další krok v jejím směru. Nehty na volné ruce, ve které nedržel zbraň, zatínal až do živého masa, až do krve. Stále se neotáčela. Stále zůstávala klečet.

„Hej, Erinyesi, hej, ty tam v bludišti!“ zvolala měkkým, melodickým hlasem. „Ecce taurus! Ejhle býk!“ Ale pořád dál bez ohlédnutí klečela.

„Já nejsem žádnej býk, ty píčo!“ zařval a prsty se snažil si strhnout masku. Ani se nehnula. Už to vůbec nevypadalo, že je k jeho tváři přirostlá; teď to vypadalo, že to je jeho tvář.

Jak je to možné? ptal se sám sebe s úžasem. Jak se to jen mohlo stát? Vždyť to byla jen taková pouťová hračka pro děti!

Nenacházel na to žádnou odpověď, ale maska nešla dolů, ať za ni tahal, jak chtěl, a se znechucující jistotou věděl, že kdyby do ní zabořil nehty, tak by ucítil bolest. A tekla by mu krev. A ano, byl tady taky ten jeden otvor pro oči, který se teď podle všeho přesunul doprostřed jeho obličeje. Jeho vidění skrz tuto díru potemnělo; původně jasný měsíční svit jako by se zahalil mraky.

„Sundej mi to!“ zasyčel na ni. „Sundej to ze mě, ty čubko! Ty můžeš, že jo? Já vím, že můžeš! Kurva, nehraj si už se mnou! NEOPOVAŽUJ si se mnou, kurva, zahrávat!“

Dovrávoral se až k místu, kde klečela, a chytil ji za rameno. Ramínko tógy se posunulo, a to, co pod ním spatřil, ho vyděsilo, až zalapal po dechu. Její kůže byla stejně černá a shnilá jako zbytky ovoce, rozkládajícího se pod stromem – které už bylo v takovém stupni rozkladu, ze se roztěkalo.

„Býk vyšel z bludiště,“ řekla Rose a vyskočila na nohy s takovým mrštným půvabem, jaký by od ní nikdy nečekal. „A tak teď Erinyes může zemřít. Tak to bylo psáno; tak tomu bude.“

„Jediný, kdo tady bude umírat –“ začal a dál se nedostal. Otočila se, a když na ni dopadlo mrtvolné světlo měsíce, Norman zaječel. Aniž by si to uvědomil, dvakrát vystřelil ze své pětačtyřicítky mezi své nohy a pak pistoli upustil. Chytil se rukama za hlavu a s křikem ustupoval zpět, motal se, nohy ho neposlouchaly. Odpověděla mu jedním ze svých výkřiků.

Hniloba se táhla přes její ňadra; její krk byl purpurově černý jako u oběti uškrcení. Místy byla kůže popraskaná a z prasklin vytékaly velké slzy žlutého hnisu. Ale tyto příznaky nějaké pokročilé, zřejmě nevyléčitelné choroby v něm nevyvolaly to zoufalé kvílení, co vycházelo z jeho hrdla a úst; ty nebyly tím, co proniklo skořápkou jeho šílenství a propustilo dovnitř něco příšerné reality jako nesmiřitelné světlo cizího slunce.

Byla to je jí tvář.

Byl to obličej netopýra, ve kterém byly zasazené jasné šílené oči lišky, zasažené vzteklinou; byla to tvář nadpozemsky krásné bohyně, na ilustraci skryté v nějaké staré, zaprášené knize jako vzácná květina v zapleveleném záhonu; byla to tvář jeho Rose, která vždycky vypadala tak nenápadně a prostě, s očima plnýma plaché naděje a přemýšlivou křivkou úst. Všechny tyto rysy se zračily na povrchu té tváře jako lekníny na zrádné tůni a pak zmizely a Norman videi, co se skrývá pod nimi. Byla to tvář pavouka, celá zkroucená hlady a šílenou inteligencí. Pavouk otevřel ústa a za nimi zela odpudivá temnota, překřížená hedvábnými vlákny, ve kterých se zmítaly stovky much a brouků, z nichž někteří již byli mrtví. Na místo očí měl velká, purpurově červená vejce, které v očních důlcích tepaly jako živé bahno.

„Pojď ještě blíž, Normane,“ řekl tiše pavouk v měsíčním světle a těsně předtím, než se jeho mysl úplně propadla, Norman spatřil, ze se jeho mouchami naplněná, pavučinou vystlaná ústa pokusila usmát.

Z tógy se vysunuly další ruce a také zpod jejího spodního okraje, jenže to nebyly ruce, vůbec to nebyly ruce a on křičel a křičel a křičel; křičel po zapomnění, po zapomnění a toužil po tom, aby přestal vědět a vidět, ale zapomnění nepřicházelo.

„Pojď blíž,“ lísalo se to k němu a ne-ruce se po něm natahovaly a chřtán se po něm dokořán otevíral. „Chci si s tebou promluvit.“ Na koncích černých ne-rukou byly drápy pokryté černými štětinami. Drápy ho chytily za zápěstí, za nohy, za zduřelý přívěsek v jeho rozkroku. Jeden dráp se láskyplně vloudil do jeho úst; štětiny ho škrábaly na zubech a na vnitřní straně úst. Jeden chytil jeho jazyk, vytrhl ho a vítězoslavně ho držel před jeho vytřeštěným, planoucím okem. „Chci si s tebou promluvit… pěkně… ZBLÍZKA!“

Udělal ještě jeden šílený pokus se vysvobodit ze sevření, ale místo toho byl vtažen rovnou do hladového objetí

Rose Madder.

Zde se Norman konečně poznal, jaké to je, být kousán, místo toho být kousač.

12.

Rosie ležela na schodech se zavřenýma očima a se zaťatými pěstmi přitisknutými k hlavě a poslouchala, jak křičí. Nepokoušela se ani si představit, co se tam děje, ale snažila si zapamatovat, že to je Norman, kdo křičí. Norman s jeho strašlivou tužkou, Norman s jeho tenisovou raketou, Norman s jeho zuby.

A přesto, všechny tyto hrůzy byly přehlušeny děsem v jeho výkřicích, jeho agonizujícím vytím, když Rose Madder…

… dělala, co dělala.

Po chvíli – dlouhé, dlouhé chvíli – křik ustal.

Rosie ležela dál na místě, pomalu rozevírala pěsti, ale oči měla stále ještě zavřené a krátce, těžce dýchala. Ležela by tam snad celé hodiny, kdyby ji lahodný a šílený ženský hlas nevyzval:

„Pojď ke mně, malá Rosie! Pojď ke mně a raduj se! Již býka není!“

Pomalu, jako by jí zdřevěněly nohy, Rosie se nejdříve zvedla na kolena a pak si stoupla. Vyšla po schodech nahoru a zůstala stát. Nechtěla se dívat, ale její oči, jako by si žily svým vlastním životem; přejely mýtinku pohledem, zatímco se v ní tajil dech.

Dlouze vydechla úlevou. Rose Madder stále klečela zády k ní. Před ní leželo něco, co na první pohled vypadalo jako hromada starých hadrů. Pak se z jejího vrcholku skutálelo něco bílého, ze stínu do měsíčního světla. Byla to ruka a najednou Rosie viděla i zbytek toho, co z něj zbylo, jako by se dívala na inkoustovou skvrnu při Rorschachově testu u psychiatra. Byl to Norman. Byl celý zmrzačený a jeho oči byly vytřeštěné smrtelnou hrůzou, ale byl to přece jen Norman.

Rosie se dívala, jak Rose Madder natáhla ruku a utrhla nízko visící plod ze stromu. Zmáčkla, ho v ruce – velmi lidské ruce a docela hezké, až na ty černé, hýbající se skvrny na kůži – až z něj vytekla purpurově červená šťáva a plod pukl a vyhřezla z něj vlhká, tmavočervená dužina. Vybrala z ní asi tucet semínek a začala je strkat do roztrhaného těla Normana Danielse. Poslední strčila do jeho vytřeštěného oka. Ozval se při tom mlaskavý zvuk – jako když rozšlápnete zralý hrozen vína.

„Co to děláte?“ nemohla se Rosie přemoct, aby se nezeptala. Podařilo se jí jen odolat, aby nedodala, Neotáčejte se, můžete mi to říct, aniž byste se otočila!

„Seju do něj.“ Pak udělala něco, při čemž Rosie měla pocit, jako by se ocitla přímo v některém z románů „Richarda Racina“: naklonila se a políbila mrtvolu na ústa. Pak se odtáhla, vzala ho do náručí, vstala a otočila se ke schodišti z bílého mramoru vedoucímu do podzemí.

Rosie se dívala stranou a srdce jí bušilo až v hrdle.

„Sladké sny, ty parchantí synu,“ řekla Rose Madder a hodila Normanovo tělo do tmy pod vytesaný nápis BLUDIŠTĚ.

Kde, s trochou štěstí, se semínka, která do něj vysadila, ujmou a vyrostou.

13.

„Jdi zpět stejnou cestou, kterou jsi přišla,“ řekla Rose Madder. Stála vedle schodů; Rosie stála otočená k ní zády na druhé straně mýtiny, směrem k cestičce. Nechtěla riskovat pohled na Rose Madder a zjistila, že svým očím nemůže zcela důvěřovat, že učiní, co jim nařídí. „Jdi zpět, najdi Dorcas a tvého muže. Ona pro tebe něco má a pak si s tebou ještě chvilku promluvím i já… ale jen chvilku. Pak náš čas vyprší. Myslím, že se ti uleví.“

„Už je pryč, že?“ zeptala se Rosie a upřeně se dívala na pěšinu, zalitou měsíčním světlem. „Opravdu mrtvý.“

„Asi ho ještě uvidíš ve snech,“ řekla pohrdavě Rose Madder, „ale co na tom záleží? Prostě je pravda, že zlé sny jsou pořád lepší než zlá probuzení.“

„Ano. Je to tak jednoduché, že myslím, že většina lidí si to ani neuvědomuje.“

„Jdi teď. Já přijdu za tebou. A ještě něco, Rosie?“

„Co?“

„Pamatuj na ten strom“

„Strom? Já ne-“

„Já vím, že nerozumíš. Ale budeš. Pamatuj na ten strom. A teď jdi.“

Rosie šla. A neohlédla se.

Kapitola X

ROSIE TA PRAVÁ

1.

Bill s černoškou Dorcas – její jméno bylo nakonec Dorcas a ne Wendy – už na úzké cestičce za chrámem nebyli a Rosiiny šaty také zmizely. Její mysli se to nijak nedotklo. Prošla kolem chrámu, podívala se na kopec a spatřila je, jak stojí vedle koňského povozu a vydala se jejich směrem.

Bill jí vyšel vstříc s bledou ustaranou tváří.

„Rosie? Jsi v pořádku?“

„V pořádku,“ řekla a položila mu obličej na prsa. Když ho její ruce objaly, napadlo ji, kolik lidí asi chápe, že objímání je pro lidskou rasu tak důležité – jak se přitom člověk dobře cítí a jak by to klidně dělal celé hodiny bez konce. Myslela si, že mnoho lidí to chápe, ale pochybovala o tom, že většina. Aby člověk plně chápal, jak je objímání důležité, asi k tomu potřebuje, aby mu hodně chybělo.

Šli spolu k místu, kde stála Dorcas a hladila koníka po bílých nozdrách. Koník zvedl hlavu a ospale se na Rosii

podíval.

„Kde je…“ začala Rosie a pak se zarazila. Caroline, málem řekla, Kde je Caroline? „Kde je dítě?“ A pak odvážně: „Naše dítě?“

Dorcas se usmála. „V bezpečí. Je v bezpečí, ničeho se neobávej, slečno Rosie. Tvé šatstvo je vzadu na vozíku. Vsadím se, že se ráda zbavíš toho, co máš teď na sobě.“

„Tos teda vyhrála,“ řekla Rosie a obešla vozík. Pocítila nepopsatelný pocit úlevy, když svlékla zat. Když si zapínala džíny, vzpomněla si na to, co jí pověděla Rose Madder. „Tvoje paní řekla, že pro mě něco máš.“

„Ach!“ vydechla Dorcas překvapeně. „Ach, já jsem ale! Kdybych na to zapomněla, stáhla by ze mě kůži zaživa!“

Rosie zvedla svou halenku, a když si ji přetáhla přes hlavu, Dorcas jí něco podala. Rosie to vzala do ruky a zvědavě si to prohlížela a nakláněla na všechny strany. Byla to hezky provedená keramická lahvička, o nic větší než lahvička na léky. Její hrdlo bylo uzavřené maličkou korkovou zátkou.

Dorcas se rozhlédla, viděla, že Bill stojí opodál a zasněně se dívá na zříceninu chrámu pod kopcem a zdálo se, že ji to uspokojilo. Když se otočila zpět k Rosii, promluvila tichým, ale vemlouvavým hlasem: „Jedna kapka. Jemu. Potom.“

Rosie přikývla, jako by přesně věděla, o čem Dorcas mluví. Bylo to tak jednodušší. Na spoustu otázek by se ještě chtěla zeptat nebo snad měla zeptat, ale její mysl byla příliš unavená, aby je dokázala zformulovat.

„Mohla jsem ti toho dát míň, ale mohl by potřebovat ještě později jednu kapku. Ale buď s tím opatrná, děvče moje. Je to nebezpečná látka!“

Jako by něco na světě bylo bezpečné, pomyslela si Rose.

„Schovej to, rychle,“ řekla Dorcas a sledovala, jak Rosie strká lahvičku do kapsičky u džín. „A pamatuj si, že před ním ani slovo.“ Trhla rukou směrem k Billovi a s vážným, přísným výrazem se otočila k Rosii. V temnotě se v jejích očích, které připomínaly oči řecké sochy, nedaly rozeznat panenky. „Víš proč, ne?“

„Ano,“ řekla Rosie. „Je to ženská záležitost.“

Dorcas přikývla. „Správně, přesně tak to je.“

„Ženská záležitost,“ opakovala Rosie a v duchu zaslechla Rose Madder, jak říká „Pamatuj na ten strom“.

Zavřela oči.

2.

Všichni tři nějakou neurčitou dobu seděli na kopci, Bill s Rosií v objetí, Dorcas kousek od nich, poblíž místa, kde se koník ještě ospale pásl. Koník občas na černošku pohlédl, jako by se divil, proč je v tuto nezvyklou hodinu vzhůru ještě tolik lidí, ale Dorcas si toho nevšímala, dál nehnutě seděla, rukama si objímala kolena a zamyšleně hleděla na zapadající měsíc. Rosii připadalo, jako by si v duchu připomínala volby, které v životě učinila a zjistila, že ty špatné převyšují ty dobré… a ne jen v několika málo případech. Bill několikrát otevřel ústa, jako by chtěl promluvit a Rosie se na něj povzbudivě podívala, ale pokaždé je zase zavřel, aniž by co řekl.

Ve chvíli, kdy se měsíc zabořil do stromů nalevo od zbořeného chrámu, koník opět zvedl hlavu a tentokrát potichu radostně zaržál. Rosie se podívala z kopce a uviděla přicházet Rose Madder. Její silná, pěkně tvarovaná stehna se blýskala v bílém světle blednoucího měsíce. Cop se jí kýval ze strany na stranu jako kyvadlo na starých pendlovkách.

Dorcas uspokojeně zamručela a vstala, sama Rosie pocítila složitou směs obav a očekávání. Položila ruku Billovi na paži a naléhavě na něj pohlédla. „Nedívej se na ni,“ řekla.

„Ne,“ přidala se Dorcas, „a na nic se jí neptej, Billy, i kdyby tě k tomu vyzvala.“

Nejistě se podíval nejdřív na Dorcas a pak na Rosii a pak zase na Dorcas. „Proč ne? Kdo to vůbec je? Májová královna?“

„Je královna toho, čeho sama chce být královnou,“ řekla Dorcas, „a ty si to raději zapamatuj. Nedívej se na ni a nedělej nic, čím bys ji mohl rozzlobit. Nemohu ti nic víc říct; teď na to není čas. Slož si ruce v klíně, človíčku, a dívej se na ně. Nespusť je z očí.“

„Ale –“

„Jestli se na ni podíváš, ztratíš rozum,“ řekla prostě Rosie. Podívala se na Dorcas, která přikývla.

„To je sen, že?“ zeptal se Bill. „Chci říct… já nejsem mrtvý, že ne? Protože, jestli tohle je posmrtný život, tak myslím, že bych se bez něj klidně obešel.“ Pohlédl k přibližující se ženě a zachvěl se. „Je tu příliš hlučno. Příliš mnoho křiku.“

„Je to sen,“ přitakala Rosie. Rose Madder se již blížila jako štíhlá, vzpřímená postava, kráčící mezi stíny a světlem. Stíny dopadaly na její obličej, který vypadal jako kočičí nebo snad liščí. „Je to sen, ve kterém musíš udělat přesně to, co ti říkáme.“

„Rosie a Dorcas místo Simona v: ‚Simon přikázal‘.“

„Jo. A Dorcas přikázala, že si máš dát ruce do klína a dívat se na ně tak dlouho, dokud ti jedna z nás neřekne.“

„Můžu?“ zeptal se a podíval se na ni zpod přivřených víček a ona si pomyslela, že ten pohled je přímo zosobněním naprosté zmatenosti.

„Ano,“ řekla zoufale Rosie. „Ano, to můžeš, ale proboha, jen se na ni nedívej!“

Spojil prsty a poslušně k nim sklonil zrak.

Teď už Rosie slyšela přibližující se kroky, hladivý zvuk trávy přejíždějící po kůži. Také sklopila oči. O chvilku později se před ní zastavil pár stříbrně bílých bosých nohou. Nastalo dlouhé ticho, přerušované jen dalekým voláním nějakého nespavého ptáka. Rosie pohlédla vpravo a viděla, že Bill sedí naprosto nehybně vedle ní a soustředěně pozoruje své složené ruce jako zenový student při ranní meditaci s mistrem.

Nakonec, aniž by vzhlédla, plaše řekla: „Dorcas mi dala to, co jste chtěla. Mám to v kapse.“

„Dobře,“ odpověděl ten lahodný, lehce chraptivý hlas. „To je dobře, Rosie Pravá.“ V jejím zorném úhlu se objevila ruka pokrytá skvrnami a něco spadlo do Rosiina klína. Zlatě se to v bledém světle svítání zablesklo. „Pro tebe,“ řekla Rose Madder. „Na památku, jestli chceš. Nalož s tím, jak uznáš za vhodné.“

Rosie to sebrala z klína a užasle se na předmět podívala. Ta slova na něm – Služba, Věrnost, Společnost – vytvářela trojúhelník kolem obsidiánového kamene. Uprostřed něj teď byla jasná šarlatová skvrnka. Kámen tak vypadal jako uhrančivé oko.

Rozlehlo se ticho, ve kterém jakoby se skrývala otázka. Očekává, že jí poděkuji? ptala se sama sebe Rose. To neudělá… ale řekne jí po pravdě, co cítí. „Jsem ráda, že je mrtvý," řekla potichu a bezvýrazně. „Je to úleva."

„Samozřejmě, že jsi ráda a že to je úleva. Teď půjdeš zpět do svého světa Rosie Pravé s tímto zvířetem. Podle mého soudu to je dobré zvíře." V hlase té druhé se objevil náznak něčeho – Rosie by se nikdy neodvážila pomyslet, že by to mohl být chtíč. „Má dobré slabiny. Dobré nohy." Odmlčela se. „Dobrá bedra." Pak se opět odmlčela a jednou rukou pokrytou skvrnami pohladila Billovy rozcuchané, propocené vlasy. Při jejím dotyku zatajil dech, ale nepodíval se na ni. „Dobré zvíře. Ochraňuj ho a on bude chránit tebe."

Rosie se na ni v té chvíli podívala. Měla hrůzu z toho, co by mohla spatřit, ale nicméně si nemohla pomoci. „Už mu neříkejte zvíře," řekla vzteky se třesoucím hlasem. „A dejte z něho tu vaši nakaženou ruku pryč."

Zahlédla, jak se Dorcas vyděsila, ale jen koutkem oka. Její pozornost teď byla především soustředěná na Rose Madder. Co od jejího obličeje čekala? Teď, když se na něj dívala v blednoucím měsíčním světle, se to těžko dalo říct. Snad Medúzu. Gorgonu. Ta žena stojící před ní jí nebyla. Kdysi (a Rosie si myslela, že tomu nemohlo být tak dávno) byl její obličej tak výjimečně krásný, že by snad mohl být srovnáván s krásou Heleny Trojské. Nyní byly její rysy strhané a začínaly ztrácet svoji ostrost. Jedna z těch tmavých skvrn se rozlézala po její levé tváři až k obočí jako špačci křídlo. V ní planulo oko, které vypadalo zároveň rozzlobené i plné melancholie. Nebyl to ten obličej, co viděl Norman, tím si byla jistá, ale uvědomovala si, co se pod tou tváří skrývá – svým způsobem to bylo, jako by si tuto tvář nasadila jen pro Rosii, něco jako makeup – a z toho ji mrazilo a dělalo se jí špatně. Pod tou krásou se skrývalo šílenství… ale nejen šílenství.

Rosie si pomyslela: Je to nějaký druh vztekliny – úplně ji to stravuje, teď má ještě všechny ty své tvary a záchvěvy a pohyby pod kontrolou, ale brzy se to zhroutí, a kdybych se teď na ni přestala dívat, tak by se na mě mohla vrhnout a udělat se mnou to, co udělala s Normanem, ať už to bylo cokoliv. Možná by toho později litovala, ale to by už mi nebylo nic platné, že?

Rose Madder se opět sehnula a tentokrát se dotkla Rosiiny hlavy – nejprve jejího obočí, pak vlasů, které za sebou měly těžký den a začínaly se uvolňovat z copu.

„Jsi statečná, Rosie. Dobře za svého… svého přítele bojuješ. Jsi odvážná a máš dobré srdce. Ale mohu ti dát jednu radu, než tě pošlu zpět?"

Usmála se úsměvem, který snad považovala za okouzlující, ale při kterém se Rosiino srdce na okamžik zastavilo a pak jí zase vyletělo do hrdla. Když se rty Rose Madder roztáhly a odhalily otvor v jejím obličeji, jenž vůbec nepřipomínal ústa, již ani vzdáleně nevypadala jako lidská bytost. Její ústa byla chřtánem pavouka, něčím, co je určeno k pojídání hmyzu, který ani není ještě docela mrtvý, jen omámený.

„Ovšem." Rosiiny rty byly necitlivé a rozevřené.

Skvrnitá ruka ji lehce pohladila po spánku. Pavoučí ústa se zkřivila v úsměvu. V očích se jí zablýsklo.

„Smyj si tu barvu z vlasů," zašeptala Rose Madder. „Ty nejsi určená k tomu, abys byla blondýnkou."

Jejich oči se setkaly a pevně do sebe hleděly. Rosie zjistila, že je nemůže odtrhnout; byly jako přisáté k tváři té druhé. Koutkem oka viděla Billa, jak se ponuře dívá na své ruce. Jeho tváře a obočí se lesklo potem.

Nakonec svůj pohled první odvrátila Rose Madder. „Dorcas."

„Paní?"

„Dítě –"

„Bude připravené, až si budete přát."

„Dobře," řekla Rose Madder. „Již se na ni těším a je načase vydat se na cestu. Je načase i pro tebe, Rosie Pravá. Pro tebe a tvého muže. Vidíš, umím mu i takto říkat. Tvůj muž, tvůj muž. Ale dřív než půjdeš…"

Rose Madder rozevřela svou náruč.

Pomalu, skoro jako by byla hypnotizovaná, Rosie vstala a vstoupila do nabízeného objetí. Tmavé skvrny na kůži Rose Madder byly horké a rozechvělé – Rosie měla pocit, jako by je cítila, jak se hemží pod dotykem její vlastní kůže. Jinak byla žena v chitónu – v zatu – ledová jako mrtvola.

Ale Rosie se již nebála.

Rose Madder ji políbila vysoko na tvář a zašeptala jí: „Miluji tě, malá Rosie. Přála bych si, abychom se sešly v lepší době, kdy bys mě viděla v lepším světle, ale udělaly jsme, co jsme mohly. Ale bylo to dobré setkání. Jen pamatuj na ten strom."

„Jaký strom?" celá bez sebe rozčilením vyhrkla Rosie. „Jaký strom?" Ale Rose Madder s konečným odmítnutím zavrtěla hlavou, ustoupila a ukončila tak jejich objetí. Rosie naposledy pohlédla do jejího znepokojujícího, dementního obličeje a opět pomyslela na lišku a její mladé.

„Jsem já ty?" zašeptala. „Řekni mi pravdu – jsem já ty?"

Rose Madder se usmála. Byl to jen letmý úsměv, ale na okamžik v něm Rosie spatřila skrytého netvora a zachvěla se.

„Na tom nezáleží, malá Rosie. Jsem na takové otázky příliš stará a nemocná. Filosofii se daří, když je člověku dobře. Jestli nezapomeneš na strom, stejně na tom nebude záležet."

„Já nerozumím –"

„Pššt!" Položila si prst na ústa. „Otoč se Rosie. Otoč se a už se na mě nedívej. Hra skončila."

Rosie se obrátila, vzala Billa za ruce (měl je pevně spjaté, prsty pevně spletené, stisknuté mezi stehny) a postavila ho na nohy. I tentokrát malířský stojan zmizel a obraz, který byl na něm opřený – její byt v noci, namalovaný nevýraznými olejovými barvami – narostl do obrovských rozměrů. I tentokrát to již vůbec nebyl obraz, ale okno. Rosie se k němu

vydala s úmyslem projít jím na druhou stranu a nechat všechny záhady tohoto světa navždy za sebou. Bill ji zatáhl za zápěstí. Otočil se k Rose Madder a promluvil se sklopenýma očima, aniž by se odvážil je zvednout výše než nad její prsa.

„Děkuji vám, že jste nám pomohla," řekl.

„Pěkně prosím," řekla Rose Madder vyrovnaným hlasem. „Odměň se mi tím, že s ní budeš dobře jednat."

Odměním se ti, pomyslela si Rosie a opět se zachvěla.

„Pojď už," řekla a zatahala Billa za ruku. „Prosím, pojďme už."

Chvilku přesto otálel. „Ano," řekl. „Budu s ní dobře jednat. Mám už docela dobrou představu o tom, co se stane lidem, kteří tak nečiní. Lepší, než bych si vůbec někdy přál."

„Je to moc hezký muž," řekla Rose Madder zamyšleně a pak se tón jejího hlasu změnil – stal se rozrušeným, až šíleným. „Vem si ho, dokud ještě můžeš, Rosie Pravá! Dokud ještě můžeš!"

„Jdi už!" vykřikla Dorcas. „Oba dva odsud odejděte, hned teď!"

„Ale než půjdeš, dej mi, co mi patří!" zaječela Rose Madder. Její hlas nezemsky vřeštěl. „Dej mi to, ty čubko!" Něco – nebyla to ruka, na ruku to bylo příliš tenké a štětinaté – se zavlnilo v měsíčním světle a sklouzlo po naskakující husí kůži nadloktí Rosie McClendonové.

Rosie také zaječela, strhla si zlatý náramek dolů a mrštila jím k nohám svíjejícího se stínu, který se nad ní tyčil. Vnímala jen, že Dorcas ten stín objala a snažila se jej uklidnit a víc už Rosie vidět nepotřebovala. Chytla Billa za ruku a proskočila s ním obrazem velikosti výkladní skříně.

3.

Neměla pocit, že by letěla, ale přesto z obrazu spíš vypadla, než vyšla. Bill na tom byl stejně. Přistáli vedle sebe na měsíčním světlem zalitém pruhu podlahy uvnitř skříně. Bill si odřel hlavu o dvířka, podle zvuku dost na to, aby to bolelo, ale zdálo se, že si toho ani není vědom.

„To nebyl žádný sen," řekl. „Ježíši, my jsme byli v obraze! V tom, co jsi koupila ten den, kdy jsme se potkali!"

„Ne," řekla klidně. „Vůbec ne."

Měsíční světlo kolem nich začalo střídavě zesilovat a zeslabovat. Pruh světla, ve kterém seděli, ztratil svůj rovný tvar a náhle se z něj stal kruh. Jako by se za nimi pomalu zavíraly jakési dveře. Rosie měla nutkání se otočit a podívat se, co se děje, ale odolala mu. A když se Bill chtěl ohlédnout, lehce chytila jeho obličej do dlaní a otočila ho směrem k sobě.

„Nedívej se," řekla. „K čemu by to bylo dobré? Ať už se stalo cokoliv, teď je po všem."

„Ale –"

Světlo se smrštilo do oslepujícího kruhu jako od bodového reflektoru a Rosie měla ztřeštěný nápad, že kdyby ji teď Bill vzal do náručí a začal s ní po pokoji tancovat, ten jasný kužel světla by je provázel.

„Na tom nezáleží," řekla. „Na ničem z toho nezáleží. Už na to nemysli."

„Ale kde je Norman, Rosie?"

„Je pryč," řekla a pak ji ještě napadla téměř komická myšlenka: „Můj svetr a ta bunda, co jsi mi půjčil, jsou také pryč. Svetru není žádná škoda, ale je mi líto té bundy."

„Hej," řekl s jakousi omámenou bezstarostností, „netrap se kvůli maličkostem."

Kruh světla se zúžil v bod velikosti hlavičky od zápalky, pak špendlíkové hlavičky a nakonec po něm zůstal jen bod na sítnici. Podívala se zpět do skříně. Obraz byl na stejném místě, jak ho tam tehdy položila po svém prvním výletu do světa v jeho vnitřku, jen se opět změnil. Teď už na něm byl vidět jen vrcholek kopce a pod ním chrám v posledních paprscích blednoucího měsíce. Rosie teď svojí nehybností – a absencí jakékoliv lidské postavy – připadal ještě klasicistnější než kdy jindy.

„Panebože," řekl Bill. Třel si oteklý krk. „Co se stalo, Rosie? Já jen nemohu přijít na to, co se to stalo."

Nemohlo uplynout moc času; nájemník, kterého Norman střelil, se stále ještě mohl venku ukřičet.

„Měl bych se podívat, jestli tomu člověku mohu nějak pomoct," řekl Bill a postavil se na nohy. „Zavoláš sanitku? A policajty?"

„Ano. Řekla bych, že už obojí budou na cestě, ale zavolám."

Šel ke dveřím, pak se pochybovačně ohlédl a stále si přitom masíroval krk. „Co řekneš policii, Rosie?"

Chvilku váhala a pak se usmála. „Já nevím… ale něco si vymyslím. Poslední dobou mi improvizace jdou velice dobře. Teď už jdi. Udělej, co máš."

„Miluji tě, Rosie. To je jediné, čím jsem si ještě jistý."

Odešel dřív, než mu mohla odpovědět. Udělala dva kroky za ním, ale pak se zarazila. Z chodby bylo vidět nějaké váhající blikavé světlo, asi svíčka. Někdo řekl: „No nazdar! Je postřelený?" Billovu zamumlanou odpověď pohltilo další mužovo zavytí bolestí. Byl zraněný, ale asi ne těžce. To by nemohl tak strašně křičet.

Jsi nelaskavá, řekla sama sobě, zdvihla sluchátko svého nového telefonu a vyťukala 911. Možná, ale také to může být jen prostý realismus. Rosie si nemyslela, že by na tom mohlo záležet. Zdálo se jí, že teď vidí svět z úplně nové perspektivy a její názor na toho muže křičícího na chodbě byl jen jednou známkou toho, jak ta nová perspektiva funguje. „Na tom nezáleží, dokud budu pamatovat na ten strom," řekla, aniž by si vůbec uvědomila, že promluvila.

Na druhé straně drátu se již po prvním zazvonění okamžitě dočkala odpovědi. „Haló, tady 911, tento hovor se nahrává."

„Ano, to určitě. Jmenuji se Rosie McClendonová a bydlím v čísle 897 na Trentonské ulici, ve druhém patře. Můj soused seshora potřebuje sanitku."

„Madam, můžete mi říct jaká je povaha jeho –"

To mohla, určitě mohla, ale v té chvíli ji napadlo něco jiného, něco, čemu předtím nerozuměla, ale teď již ano, něco, co musela udělat okamžitě, hned teď, v této vteřině. Hodila sluchátko zpět do vidlice a dvěma prsty pravé ruky vjela do

kapsičky svých džín. Ta malá kapsička se někdy velice hodila, ale také se s ní člověk nazlobil – byl to další jasný důkaz toho, že svět je zaujatý proti levákům, jako je ona. Svět stvořený v podstatě praváky pro praváky a plný podobných úskalí. Ale dobrá; když je člověk levák, tak se s tím prostě naučí žít, to je vše. A to se dá dokázat, pomyslela si Rose. Stejně jako to zpívá Bob Dylan v té staré písničce o dálnici 61, ach ano, dá se to lehce dokázat.

Vytáhla maličkou keramickou lahvičku, co jí dala Dorcas, z kapsičky a upřeně se na ni asi dvě nebo tři vteřiny zadívala, pak naklonila hlavu na stranu a zaposlouchala se do zvuků venku. Ke skupince na konci chodby přibyl někdo další a muž, který byl postřelený (alespoň Rosie předpokládala, že to se mu stalo), jim něco vykládal přerývaným kňouravým hlasem. A v dálce již Rosie slyšela blížící se zvuk sirén.

Šla do kuchyně a otevřela svoji miniaturní ledničku. Uvnitř bylo vakuové balení boloňského salámu, ve kterém ještě zbylo několik plátků, čtvrtlitr mléka, dva bílé jogurty, pinta džusu a tři láhve pepsi. Jednu z nich vyndala, odšroubovala uzávěr a postavila ji na kuchyňskou linku. Rychle se ohlédla přes rameno, napůl v očekávání, že se Bill objeví ve dveřích (Co to děláš? zeptal by se. Co to tam mícháš?). Ale ve dveřích nikdo nebyl, naopak, slyšela ho, jak na druhé straně chodby hovoří svým klidným, rozvážným hlasem, který se již naučila milovat.

Nehty odloupla korkovou zátku na hrdle malé lahvičky. Pak si ji podržela pod nosem a pohybovala s ní sem a tam, jako by čichala k parfému. Co ucítila, nebyl parfém, ale tu vůni – hořce kovovou, ale podivně přitažlivou – okamžitě poznala. V lahvičce byla voda z potoka, který tekl pod Chrámem Býka.

Dorcas: Jednu kapku. Pro něj. Potom.

Ano, jen jednu; víc by bylo nebezpečné, jedna by měla stačit. Všechny otázky a všechny vzpomínky – na měsíční světlo, na Normanovy strašlivé výkřiky bolesti a hrůzy, na ženu, na kterou se nesměl podívat – to vše pomine. A tak také pominou její obavy, že ty vzpomínky by mohly strávit jeho zdravý rozum a jejich začínající vztah jako žíravina. Nakonec to mohly být jen přehnané obavy – lidská mysl je silnější a přizpůsobivější, než si většina lidí myslí, pokud se z těch čtrnácti let života s Normanem něco naučila, tak to bylo tohle, ale mělo cenu riskovat? Zvlášť když se to snadno dalo provést jinak? Co bylo nebezpečnější, jeho vzpomínky, nebo tato tekutá amnézie?

Opatrně, děvečko. Je to nebezpečná látka!

Rosiiny oči se přesunuly z keramické lahvičky k výlevce a pak, pomalu, zase zpět k lahvičce.

Rose Madder: Je to dobré zvíře. Ochraňuj ho a on bude chránit tebe.

Rosie se rozhodla, že terminologie, kterou včera v noci žena použila, byla pohrdavá a špatná, ale myšlenka byla správná. Pomalu a opatrně nahnula keramickou lahvičku přes hrdlo láhve s pepsi a nechala ukápnout jednu kapku z malé lahvičky do velké.

Žbluňk.

A teď rychle vylej zbytek do výlevky.

Už to chtěla udělat, když si vzpomněla na to, co Dorcas ještě dodala: Mohla jsem ti toho dát míň, ale mohla bys později ještě kapku potřebovat.

Ano, a co já? zeptala se sama sebe, když lahvičku uzavírala miniaturní korkovou zátkou a strkala ji zpět do jejího nepohodlného úkrytu v kapsičce. A co já? Budu také později potřebovat kapku nebo dvě, abych se nezbláznila?

Nemyslela, že by to bylo zapotřebí. A mimoto…

„Ti, kdož se nepoučí z minulosti, jsou odsouzeni k životu v pochybnostech," zamumlala. Nevěděla, kdo tohle řekl, ale věděla, že se to příliš podobá pravdě, aby to mohla jen tak ignorovat. Běžela zpátky k telefonu s pančovanou láhví pepsi v ruce. Opět vytočila 911 a dostala se ke stejnému operátorovi, se stejným úvodním prohlášením: dejte si bacha, dámo, tento hovor je nahrávaný.

„To je zase Rosie McClendonová," řekla. „Byli jsme přerušeni." S rozmyslem se zarazila a pak se nervózně zasmála. „Ach, k čertu, to není úplně tak pravda. Já jsem byla tak rozrušená, že jsem vytrhla zásuvku od telefonu ze zdi. Dějou se tady dneska hrozné věci."

„Ano, madam. Do čísla 897 na Trentonské ulici jsme poslali sanitku na žádost Rose McClendonové. Ze stejné adresy máme hlášení o výstřelech, madam, jedná se ve vašem hlášení o zranění střelnou zbraní?"

„Ano, myslím, že ano."

„Chcete, abych vás spojil s nějakým policejním důstojníkem?"

„Chtěla bych mluvit s poručíkem Halem. Je to detektiv, takže to bude oddělení DET-DIV nebo tak nějak."

Chvilku se nic neozývalo, a když se pak operátor pohotovosti znova ozval, jeho hlas byl o něco méně podobný automatu. „Ano, madam, detektivní oddělení se opravdu jmenuje DET-DIV. Přepojím vás."

„Děkuji. Chcete moje číslo nebo si je automaticky zjišťujete?"

Tentokrát byl opravdu překvapený. „Já vaše číslo mám, madam."

„Myslela jsem si to."

„Nezavěšujte, přepojuji vás."

Jak čekala, zvedla láhev pepsi a přejela si jí pod nosem, jako to předtím udělala s tou daleko menší lahvičkou. Zdálo se jí, že ucítila jemný závan hořkosti – ale snad to byla jen její představivost. Ne, že by na tom záleželo. Buď to vypije, nebo ne. Ka, pomyslela si a pak, Cože?

Dřív než se dostala dál, ozvalo se detektivní oddělení.

„Detektivní oddělení, seržant Williams."

Řekla mu Haleovo jméno a čekala. Z chodby a zezdola z vestibulu sem doléhalo mumlání a sténání. Sirény teď byly již daleko blíže.

4.

„Haló, tady Hale!" zaštěklo jí náhle do ucha. Vůbec se to nepodobalo tomu uhlazenému přemýšlivému muži, se kterým se setkala. „Jste to vy, paní McClendonová?"

„Ano –“

„Jste v pořádku?“ Ještě štěkal a teď jí připomínal všechny ty policisty, co se kdy rozvalovali v jejich obýváku a se sundanými botami zasmraďovali celý barák. Ne, on prostě nemůže počkat, až mu řekne, co má na srdci, ne, je celý vzteklý a skáče okolo jejích nohou a štěká jako teriér.

Muži, pomyslela si a zdvihla oči k nebi.

„Ano.“ Mluvila pomalu jako by se pokoušela uklidnit hysterické dítě po pádu z prolézačky. „Ano, jsem v pořádku. Bill – pan Steiner – je také v pořádku. Oba jsme v pořádku.“

„Je to váš manžel?“ Znělo to rozhořčeně, k úplné panice mu scházel jen krůček nebo dva. Byl jako býk na otevřené prostoře, hrabající kopyty a rozhlížející se po červeném hadru, který ho vyzývá. „Byl to Daniels?“

„Ano. Ale teď je už pryč.“ Na okamžik zaváhala a pak dodala: „Nevím, kam šel.“ Ale doufám, že je tam horko a nefunguje klimatizace.

„My ho najdeme,“ řekl Hale. „To vám slibuji, paní McClendonová – my ho najdeme.“

„Mnoho štěstí, poručíku,“ řekla měkce a stočila oči k otevřeným dveřím od skříně. Dotkla se svého nadloktí, na kterém stále ještě cítila teplo z náramku. „Musím teď zavěsit. Norman postřelil jednoho člověka seshora a musím se jít podívat, jestli bych tam nemohla být něco platná. Přijedete sem?“

„To teda zatraceně ano.“

„Pak se uvidíme, až sem přijedete. Na shledanou.“ Zavěsila dřív, než Hale mohl cokoliv říct. Bill vešel dovnitř a vzápětí se rozsvítilo světlo na chodbě za ním.

Překvapeně se rozhlédl. „Byl to zřejmě jistič… což znamená, že byl ve sklepě. Ale když už vypnul jeden, proč teda ne…“ Dusivě se rozkašlal, než mohl dokončit větu. Se zkřiveným obličejem se předklonil a rukama si držel pohmožděný a oteklý krk.

„Tady máš,“ řekla a spěchala k němu. „Napij se toho. Právě jsem to vyndala z ledničky, je to studené.“

Vzal si pepsi, vypil několik doušků a pak podržel láhev proti světlu a zvědavě si ji prohlížel. „Chutná nějak divně.“

„To bude proto, že máš oteklý krk. Možná, že ti trochu krvácel a teď to cítíš. Pěkně to vypij do dna. Nesnáším, když tě slyším takhle kašlat.“

Vypil i zbytek, postavil láhev na stolek, a když se na ni opět podíval, v jeho očích spatřila tupou prázdnotu, jež ji vyděsila.

„Bille? Bille, co se děje? Co se stalo?“

Ta prázdnota po chvilce zmizela a on se rozesmál a zavrtěl hlavou. „To mi nebudeš věřit. To asi bude tím stresem z celého dne, ale…“

„Cože? Čemu nebudu věřit?“

„Na pár vteřin jsem si nemohl vzpomenout, kdo jsi,“ řekl. „Nemohl jsem si vzpomenout na tvé jméno, Rosie. Ale co je ještě bláznivější, na pár vteřin jsem si nedokázal vzpomenout ani na své.“

Smála se a přistoupila k němu blíž. Slyšela dupot kroků – asi pohotovost – přicházejících po schodech, ale to jí nevadilo. Vzala ho do náručí a plnou silou ho k sobě přitiskla. „Jmenuji se Rosie,“ řekla. „Jsem Rosie. Opravdová Rosie.“

„Správně,“ řekl a políbil ji na spánek. „Rosie, Rosie, Rosie, Rosie, Rosie.“

Zavřela oči a přitiskla obličej na jeho rameno a v temnotě za zavřenými víčky viděla ten nepřirozený chřtán pavouka a černé oči lišky, tak nehybné, že v nich nebylo vidět ani šílenství ani zdravý rozum. Tohle vše viděla a věděla, že to ještě dlouho bude vídat. A v hlavě se jí ozývala tři slova, zvučela jako železný zvon:

Odměním se ti.

5.

Poručík Hale si zapálil cigaretu, aniž by se namáhal požádat o dovolení, zkřížil nohy a hleděl na Rosii McClendonovou a Billa Steinera, dvě osoby trpící klasickým případem zamilovanosti; každou chvíli se jeden druhému zadívali do očí. Hale měl pocit, že by v jejich očích mohl málem číst nápis ZÁSAH. Málem ho to také přivádělo k představě, že by se mohli třeba nepohodlného Normana nějak zbavit… jenže věděl, že to je hloupost. To by nebyl jejich styl. Ne tito dva.

Přitáhl si židli z kuchyně do obývacího prostoru, obrátil ji a sedl si na ni s rukou přes opěradlo a bradou položenou na ruce. Rosie a Bill se k sobě mačkali na úzkém sedátku, které předstíralo, že je gaučem. Od prvního Rosiina volání na 911 uplynula necelá hodina. Zraněného nájemníka seshora, jménem John Briscoe, odvezli do nemocnice se zraněním, které jeden ze saniťáků označil za „průstřel bez komplikací“.

Teď se vše konečně trochu uklidnilo. To se Haleovi líbilo. Jen jedno by se mu líbilo ještě víc, a to kdyby věděl, kam to k čertu zmizel Norman Daniels.

„Jeden z vašich nástrojů hraje falešně,“ řekl, „a kazí vám to celý orchestr.“

Rosie a Bill se podívali jeden na druhého. Hale si byl jistý, že vidí zmatek v očích Billa Steinera, ale ohledně Rosie si byl již méně jistý. Bylo v tom ještě něco jiného, byl si tím téměř jistý. Něco, co mu neřekla.

Pomalu pozpátku listoval ve svém zápisníku, dával si načas, chtěl je znejistět. Ale ani u jednoho se mu to nepodařilo. Překvapilo ho, že Rosie dokáže být tak klidná – pokud mu něco tají – ale to buď zapomněl, nebo nikdy nevzal plně v úvahu jednu velmi důležitou věc. Sice nikdy nebyla přítomna policejnímu výslechu, ale vyslechla tisíce znova sehraných výslechů a diskusí, když beze slova roznášela Normanovi a jeho přátelům nápoje a vysypávala popelníky. Jeho techniku velmi dobře znala.

„Dobrá,“ řekl Hale, když už si byl jistý, že ani jeden z nich mu nepomůže. „Tak sem jsme se dostali v našich úvahách. Norman přijde sem. Normanovi se nějakým způsobem podaří zabít strážníky Alvina Demerse a Lee Babcocka. Babcocka dá na přední sedadlo, Demerse uloží do kufru. Norman rozbije žárovku ve vestibulu a pak sejde do sklepa, kde vypne

několik jističů, čistě jen namátkou, ačkoliv ve skříňkách jističů jsou přesně vyvedená schémata. Proč? Nevíme. Je to šílenec. Pak jde zpět do hlídkového vozu a předstírá, že je strážník Demers. Když se objevíte vy a pan Steiner, zezadu vás přepadne – z pana Steinera málem vymáčkne duši, honí vás po schodech, postřelí pana Briscoea, když se pokusí vám ten mejdan překazit a pak vám vyrazí dveře. Jak se vám to zdá až sem?“

„Ano, myslím, že to bylo tak,“ řekla Rosie. „Bylo to poněkud zmatené, ale to musí být tím, jak rychle se to všechno seběhlo.“

„Ale tady následuje ta část, které nerozumím. Vy jste se schovali ve skříni –“

„Ano –“

„– a Norman vtrhne dovnitř jako Freddy Jason nebo jak se ten člověk v tom hororu jmenoval –“

„No, úplně tak to –“

„– a začne všude kolem řádit jako šílenec, v koupelně se zastaví na dost dlouho, aby tam stačil vystřelit dvě díry do závěsu ve sprše… a pak zase vyrazí ven. Je to tak správně, co jste mi vyprávěli?“

„Ano.“ Bylo jí jasné, že nemá cenu něco dodávat. Z ničeho protizákonného ji nepodezíral – to by na ni býval byl daleko ostřejší, přinejmenším ze začátku – ale kdyby se pokusila doplnit své prosté přitakání, byl by na ni dorážel jako vzteklý teriér celou noc a ji už z toho začínala bolet hlava.

Hale pohlédl na Billa. „Je to tak, takhle si to pamatujete?“

Bill zavrtěl hlavou. „Já si nic nepamatuji,“ řekl. „Poslední, na co si jasně vzpomínám, je, jak jsem se svým harleyem zastavil před hlídkovým vozem. Byla hrozná mlha. A poté už byla mlha všude.“

Hale rozhodil znechuceně rukama. Rose vzala Billa za ruku, položila si ji na své stehno, přikryla ji oběma rukama a sladce se na něj usmála.

„To je dobrý,“ řekla. „Jsem si jistá, že se ti to jednou všechno vrátí.“

6.

Bill jí slíbil, že zůstane. Dodržel své slovo a usnul téměř ve chvíli, kdy se jeho hlava dotkla polštáře vypůjčeného z malinké pohovky. Rosii to nepřekvapilo. Lehla si na úzké posteli vedle něj a dívala se, jak cáry mlhy plují kolem pouliční lampy a čekala, až jí ztěžknou víčka. Když se nemohla dočkat, vstala, šla do skříně, rozsvítila v ní a sedla si se zkříženýma nohama před obraz.

Zářilo na něm tiché měsíční světlo. Chrám vypadal jak sinalá hrobka. Kroužili nad ním krkavci. Budou mít zítra, až zajde slunce, k večeři Normanovo tělo? napadlo ji. Nemyslela si to. Rose Madder uložila Normanovo tělo na místě, kam žádní ptáci nikdy nelétají.

Ještě chvilku se dívala na obraz a pak k němu natáhla ruku a prsty se dotýkala ztuhlých tahů štětce na něm. Ten dotyk ji uklidnil. Zhasla světlo a šla zpět do postele. Tentokrát se spánek rychle dostavil.

7.

První den svého života bez Normana se probudila časně – a probudila i Billa. Křičela ze spaní.

„Odměním se ti! Ach, Bože, její oči! Její černé oči!“

„Rosie,“ řekl a zatřásl s ní. „Rosie!“

Podívala se na něj prázdným pohledem, obličej měla zpocený a její noční košile byla celá potem promočená, bavlněná látka se lepila na obliny jejího těla. „Bille?“

Přikývl. „To víš, že jsem to já. Jsi v pořádku. Oba jsme.“

Zachvěla se a přitiskla se k němu. Příjemný pocit se rychle změnil v něco jiného. Ležela pod ním, ruce měla zaklesnuté za jeho šíjí a když do ní vstoupil (s Normanem nikdy nezakusila takovou něhu ani takovou důvěru), její oči se stočily na džíny ležící poblíž na podlaze. Keramická lahvička byla stále ještě v jejich kapsičce a odhadovala, že tam budou ještě přinejmenším tři kapky té hořce přitažlivé vody – možná víc.

Vezmu si ji, pomyslela si těsně předtím, než ji schopnost souvisle přemýšlet opustila. Vezmu si ji, ovšem, ze vezmu. Zapomenu, a to bude jen dobré – kdo má takové sny zapotřebí?

Ale v hloubi své duše – mnohem hlouběji než dlela její stará kamarádka Rozumná Praktická – znala na to odpověď: ona takové sny potřebuje, ona je tím, kdo je potřebuje. Ona. A i když si tu lahvičku i s jejím obsahem ponechá, nebude to pro ni samotnou. Protože ten, kdo zapomene na minulost, je odsouzený si ji zopakovat.

Vzhlédla k Billovi. Hleděl na ni, oči rozšířené a zamlžené blahem. A to jeho blaho bylo i blahem jejím, a tak se nechala unášet tam, kam ji nesl a spolu tam chvíli pobyli jako stateční námořníci, plující na loďce, jíž jim byla její postel.

8.

Pozdě dopoledne se Bill vypravil ven pro čerstvé pečivo a noviny. Rosie se osprchovala, oblékla a pak si, ještě naboso, sedla na okraj postele. Cítila v ní vůně jejich těl a také tu, kterou jejich těla vydávala pospolu. Pomyslela si, že nikdy necítila něco tak hezkého.

Je to to nejlepší? Jasně. Na prostěradle není žádná skvrna. Nikde není žádná krev.

Její džíny se odstěhovaly pod postel. Vytáhla je odtamtud palci u nohy a pak vyndala lahvičku z kapsičky. Odnesla džíny do koupelny, kde byl za dveřmi koš na prádlo z umělé hmoty. Lahvičku dá do lékárničky, alespoň prozatím, kde ji snadno skryje za láhev dezinfekce. Prohledala i ostatní kapsy džín než je hodí (do špinavého prádla, byl to tak zaběhnuty zvyk, že si ani neuvědomovala, že to dělá… a její prsty něco nahmataly v jiné, častěji užívané levé přední kapse. Vytáhla to, prohlédla si to a zachvěla se, když Rose Madder promluvila v její hlavě. Na památku, jestli chceš. Nalož s tím, jak myslíš.

Byl to Normanův prsten z policejní akademie.

Nasadila si ho na palec a otáčela s ním sem a tam, aby se světlo, procházející do koupelny matovým vikýřem, odráželo na slovech Služba, Věrnost, Společnost. Opět se zachvěla a na chvíli měla dojem, že se okolo zlověstného talismanu zhmotní sám Norman.

O půl minuty později, když Dorcasinu lahvičku bezpečně ukryla v lékárničce, spěchala zpět k rozestlané posteli, a to z jiného důvodu než čichat k vůním těla muže a ženy, která z ní ještě stoupala. Přitahoval ji noční stolek. Byla v něm zásuvka. Zatím tam dá ten prsten. Později si promyslí, co s ním udělá; ale prozatím ho jen chtěla mít z očí. Nebylo by bezpečné ho nechat někde povalovat. Poručík Hale se určitě ještě objeví s novými otázkami a spoustou těch starých a pohled na Normanův prsten z policejní akademie by se mu nelíbil. Ani trochu.

Otevřela zásuvku, sáhla do ní, aby tam položila prsten… a pak její ruka ztuhla.

V zásuvce už něco leželo. Útržek modré látky, pečlivě složený do malého úhledného balíčku. Byly na něm purpurově červené skvrny; vypadaly jako kapky napol zaschlé krve.

„Ach, můj Bože," zašeptala Rosie. „Ta semínka!"

Vyndala balíček, jenž byl kdysi kusem levné bavlněné noční košile, sedla si na postel (kolena jí najednou tak zeslábla, že ji nemohla udržet) a položila si balíček do klína. V duchu slyšela Dorcas, jak jí říká, aby to ovoce nejedla, ani si nestrkala ruku, která se dotkla semen do pusy. Říkala tomu granátovník, ale Rosie si nemyslela, že to skutečně je granátovník.

Rozhrnula okraje balíčku a podívala se na semínka. Srdce jí v hrudi tlouklo jako o závod.

Nenechávej si je, pomyslela si. Nenechávej, nenechávej.

Prsten svého zesnulého manžela zatím položila vedle lampičky. Rosie vstala a šla zpátky do koupelny s rozevřeným hadříkem rozloženým na dlani. Nevěděla, jak dlouho je Bill již pryč, naprosto ztratila pojem času, ale už to bylo docela dlouho.

Prosím, pomyslela si, ať je u pekaře hodně velká fronta.

Zvedla záchodové sedátko, klekla si a vzala první jadérko z hadru. Napadlo ji, že semínka možná v tomto světě ztratila své kouzlo, ale když vzápětí konečky jejích prstů znecitlivěly, tak věděla, že tomu tak není. Nebyl to stejný pocit, jako když znecitlivějí zimou; spíš jí to připadalo, jako by jadérko kůži vtisklo jakousi podivnou amnézii. Nicméně, chvíli jadérko držela a upřeně se na ně dívala.

„Jedno za lišku," řekla a hodila je do mísy. Ve vodě vykvetl zlověstný purpurově červený květ. Vypadalo to, jako když si někdo podřeže krk nebo zápěstí. Avšak pach, který z ní stoupal, nebyl pachem krve; byl to ten hořký, lehce kovový zápach potoka tekoucího za Chrámem Býka. Byl tak silný, že ji začalo štípat v očích.

Sebrala druhé jadérko a podržela si je před očima.

„Jedno za Dorcas," řekla a hodila je do záchodové mísy. Barva ztmavla – již to nebyla barva krve, ale chuchvalců sražené krve – a zápach tak zesílil, že jí po tvářích tekly slzy. Oči měla červené, jako by celý den krájela cibuli.

Sebrala poslední jadérko z hadříku a podržela si je před očima.

„A jedno za mě," řekla. „Jedno za Rosii."

Ale když se ho pokusila hodit do mísy, nechtělo se jí odlepit od prstů. Ještě jednou to zkusila se stejným výsledkem. Místo toho její mysl naplnil hlas té šílené ženy a promlouval s přesvědčivě zdravým rozumem: Pamatuj na ten strom. Pamatuj na ten strom, malá Rosie. Pamatuj –

„Strom," zamumlala Rosie. „Pamatuj na ten strom, ano, tomu rozumím, ale jaký strom? A co mám udělat? Co mám, probůh, udělat?"

Já nevím, odpověděla jí Rozumná Praktická, ale ať uděláš cokoliv, měla bys to udělat co nejrychleji. Bill bude zpátky každou minutou, každou vteřinou.

Spláchla záchod a dívala se, jak purpurově červenou tekutinu nahrazuje čistá voda. Pak šla zpátky k posteli, sedla si na ni a upřeně se dívala na poslední semínko ležící na bavlněném hadříku. Ze semínka se její pohled přesunul na Normanův prsten. Pak se opět vrátil k semínku.

Proč tuhle zatracenou věc nemohu vyhodit? ptala se sama sebe. Na tom stromě nezáleží, jen mi probůh řekněte, proč nemohu to poslední semínko z něj vyhodit a skoncovat s tím.

Žádná odpověď nepřišla. Otevřeným oknem k ní však dolehl zvuk přijíždějícího motocyklu. Již dokázala rozeznat zvuk Billova harleye. Rychle, aniž by si kladla další otázky, Rosie položila prsten spolu se semínkem na měkký modrý klůcek. Pak ho opět složila, vrhla se přes pokoj k prádelníku a sebrala z něj svoji kabelku. Její kabelka byla odřená a nemoderní, ale pro ni měla velký význam – byla to ta, kterou si s sebou nesla při svém útěku z egyptského zajetí letos na jaře. Otevřela ji a malý modrý balíček strčila dovnitř, uložila ho až ke dnu, kde bude schovaný ještě bezpečněji než ta keramická lahvička v lékárničce. Když s tím byla hotová, šla k oknu a zhluboka se nadechla čerstvého vzduchu.

Když Bill vešel dovnitř s objemnými nedělními novinami a neskutečným množstvím rohlíků v papírovém sáčku, Rosie se k němu otočila se zářivým úsměvem. „Co tě zdrželo?" zeptala se a pomyslela si: Jseš ty ale pěkná liška, malá Rosie. Jaká –

Jeho úsměv, kterým odpovídal na její, náhle ztuhnul. „Rosie? Jsi v pořádku?"

Opět se rozzářila. „V pořádku. Měla jsem jen pocit, jako by přes můj hrob přešla husa."

Jenže to nebyla husa.

9.

Mohu ti dát jednu dobrou radu, než tě pošlu zpátky? zeptala se jí Rose Madder, a když jim toho dne pozdě odpoledne poručík Hale přinesl šokující zprávy o Anně Stevensonové (na kterou přišli až toho rána, neboť věděli, že nemá ráda nevyžádané návštěvy ve své kanceláři) a pak zase odešel, Rosie si tu radu vzala k srdci. Byla sice neděle, ale kadeřnictví Hair 2000 v nákupním středisku Skyview Mail bylo otevřené. Kadeřnice, která ji dostala na starost, pochopila, co Rosie chce, i když krátce zaprotestovala.

„Vždyť je to takhle moc hezké!" řekla.

„Asi ano," odpověděla Rosie, „ale mně se to nelíbí."

Takže kadeřnice udělala, o co ji požádala a překvapené Billovy protesty, které očekávala, až se večer uvidí, se

nekonaly.

„Máš teď sice kratší vlasy, ale jinak vypadáš stejně, jako když jsi poprvé přišla do obchodu," řekl. „Myslím, že se mi to líbí."

Objala ho. „To je dobře."

„Chceš k věčen činu?"

„Jen když mi slíbíš, že zase zůstaneš přes noc."

„Kdyby bylo tak snadné dodržet všechny sliby," řekl s úsměvem.

10.

Pondělní titulky: POLICISTA-ZLOČINEC SPATŘEN VE WISCONSINU

Úterní titulky: POLICIE MLČÍ O POLICISTOVI DANBELSOVI

Středeční titulky: ANNA STEVENSONOVÁ BYLA POHŘBENA; 2000 ÚČASTNÍKŮ SE V TICHOSTI ZÚČASTNILO VZPOMÍNKOVÉHO POCHODU

Čtvrteční titulky: DOBŘE INFORMOVANÉ ZDROJE PŘEDPOKLÁDAJÍ, ŽE DANIELS MOHL SPÁCHAT SEBEVRAŽDU

V pátek se Norman přestěhoval na druhou stranu.

Další pátek už byl pryč.

11.

Krátce po čtvrtém červenci Robbie Lefferts dal Rosii číst knihu, která byla na míle vzdálená dílu „Richarda Racina": Tisíc akrů od Jane Smileyové. Byl to příběh farmářské rodiny z lowy, jenže ve skutečnosti to nebyl jen tak nějaký příběh; na střední škole Rosie tři roky dělala návrhářku kostýmů pro školní divadelní společnost, a ačkoliv sama nikdy nestála na prknech, která znamenají svět, byla schopná poznat Shakespearova šíleného krále, když na něj padla. Learovi od Smileyové sice čouhala sláma z bot, ale šílený byl stejně.

Také z něj udělala stvoření, které Rosii strašidelně připomínalo Normana. Toho dne, když knihu dočetla („Byl to váš zatím nejlepší kousek," řekla jí Rhoda, „a jedno z nejlepších čtení, jaké jsem kdy slyšela."), Rosie se vrátila do svého pokoje a nezarámovaný obraz vyndala ze skříně, kde ležel od té noci, co Norman… no, zmizel. Bylo to poprvé, co se na něj od té noci podívala.

Co spatřila, ji moc nepřekvapilo. Na obraze byl opět den. Kopec byl stále stejný, zarostlý a neudržovaný a chrám pod ním byl také stejný (nebo skoro stejný; Rosie cítila, že podivně sražená perspektiva chrámu se jaksi změnila, stala se normální) a ženy byly pryč. Rosie se domnívala, že Dorcas tu šílenou ženu odvedla se naposledy podívat na své děťátko… a pak Rose Madder již půjde sama na místo, kam taková stvoření jako ona jdou, když udeří hodina jejich smrti.

Nesla obraz do chodby k šachtě spalovače odpadků a držela ho přitom opatrně za okraje, jako již předtím – držela ho tak, jako by se bála, že když si nedá pozor, tak její ruka jím projde do toho jiného světa. Po pravdě se něčeho takového obávala.

U šachty spalovače se zarazila a naposledy se zadívala na obraz, který na ni promluvil ze zaprášeného regálu zastavárny svým němým, rozkazovačným hlasem, jenž mohl klidně patřit samotné Rose Madder. A asi také patřil, pomyslela si Rosie. Zdvihla ruku k dvířkům šachty, pak se zarazila, protože její oko zachytlo něco, co jí předtím unikalo: dva tvary ve vysoké trávě, kousek pod kopcem. Prstem lehce přejížděla po povrchu barvy na těch místech a snažila se vzpomenout, co by to mohlo být. Po chvilce na to přišla. Ta jetelově červená tečka byl její svetr. A ta černá vedle byla bunda, kterou jí toho dne Bill půjčil na vyjížďku na motocyklu na silnici 27. Na svetru jí nezáleželo, byl to jen laciný svetr z umělého vlákna, ale bylo jí líto bundy. Nebyla nová, ale pěkných pár let ještě mohla sloužit. Mimoto, měla ve zvyku lidem vracet, co si od nich půjčila.

Dokonce i Normanovu bankovní kartu použila jen jednou.

Podívala se na obraz a vzdychla. Nemělo smysl si ho dál nechávat; brzy pokoj, co jí našla Anna Stevensonová, opustí a neměla v úmyslu s sebou stěhovat víc věcí ze své minulosti než bude nutné. Ten obraz byl stále uložený někde hluboko v její hlavě jako střepina granátu, ale –

Pamatuj na ten strom, Rosie, řekl hlas a tentokrát to znělo jako hlas Anny – Anny, která jí pomohla, když pomoc potřebovala, když neměla nikoho jiného, ke komu by se mohla obrátit, Anny, pro kterou nemohla truchlit tak, jak by bývala chtěla… i když vyplakala celé potoky slz pro sladkou Pam s jejíma hezkýma modrýma očima, vždy hledajícíma „někoho zajímavého". Přesto ucítila bodnutí žalu, které rozechvělo její rty.

„Anno, je mi líto," řekla.

To nevadí. Ten hlas, suchý a lehce arogantní. Ty jsi mě nestvořila, ani jsi nestvořila Normana a nemusíš přebírat odpovědnost ani za jednoho z nás. Ty jsi Rosie McClendonová a žádná samaritánka, a to by sis měla pamatovat, když se tě snaží pohltit události. Ale pamatuj si –

„Ne, nebudu," řekla a rázně přelomila obraz napůl, jako by zabouchla knihu. Staré dřevo, na kterém bylo natažené plátno, prasklo. Plátno samo se doslova rozpadlo na cáry. Barvy na cárech byly rozmazané a nedávaly žádný smysl. „Ne, nebudu. Nic nebudu, když nebudu chtít, a já nechci."

Ti kdo zapomenou na minulost –

„Kašlu na minulost!" vykřikla Rosie.

Odměním se ti, odpověděl hlas. Šeptal, chlácholil. Varoval.

„Neslyším tě," řekla Rosie. Otevřela dvířka spalovače, ucítila teplo, kouř. „Neslyším tě, neposlouchám tě, je konec."

Prostrčila roztržený a přelomený obraz dvířky, jako by házela do schránky dopis adresovaný do pekla, stoupla si na špičky a sledovala, jak padá dolů do plamenů.

Epilog

LIŠČÍ ŽENA

1.

V říjnu ji Bill opět vezme do piknikového areálu v Shorelandu. Tentokrát tam jedou jeho autem; je hezký podzimní den, ale na motocykl trochu studený. A tam u rozloženého pikniku, uprostřed lesů planoucích podzimními barvami, se jí zeptá na to, co ona již dávno věděla, že se jí chce zeptat.

„Ano," říká. „Hned jak rozvod nabude právní moci."

Obejme ji, líbá ji a ona, jak ho objímá kolem krku a zavírá oči, slyší někde hluboko ve své hlavě hlas Rose Madder: Všechny účty se teď vyrovnají… a pokud budeš pamatovat na ten strom, tak na tom vlastně nebude záležet.

Ale jaký strom?

Strom Života?

Strom Smrti?

Strom Vědění?

Strom Dobra a Zla?

Rosie se zachvěla a objala ještě pevněji svého nastávajícího manžela, který se podivil, jak rychle její srdce buší pod jeho rukou na levém ňadru.

Jaký strom?

2.

Vzali se při občanském obřadu někdy mezi Dnem Díkůvzdání a Vánoci, deset dní poté, co vešlo v platnost rozhodnutí soudu ohledně jejího rozvodu s Normanem Danielsem. První noc, kdy je Rosie Steinerová, ji probudí výkřiky jejího manžela.

„Nemohu se na ni dívat!" křičí ze spaní. „Jí je jedno, koho zabije! Jí je jedno, koho zabije! Jí je jedno, koho zabije! Ach, prosím, nemůžete něco udělat, aby přestal KŘIČET?" A pak tišším, skomírajícím hlasem: „Co je to ve vašich ústech? Co je to za vlákna?"

Jsou v jednom newyorkském hotelu, kde přespávají na cestě na St. Thomas, kde stráví dva týdny líbánek, ale ačkoliv ten malý modrý balíček nechala na dně své staré kabelky ze dnů jejího egyptského zajetí, keramickou lahvičku si vzala s sebou. Nějaký instinkt – domnívá se, že se to klidně dá nazvat ženskou intuicí – jí to napověděl. Již dvakrát ji použila po podobných zlých snech jako byl tento a následujícího rána, zatímco se Bill holil, vylila poslední kapku do jeho kávy.

Bude to muset stačit, pomyslela si později, když lahvičku hodila do záchodu a spláchla ji. A pokud ne, tak stejně to bude muset stačit.

Líbánky byly dokonalé – spousta slunce, spousta dobrého sexu a ani jeden z nich neměl další zlé sny.

3.

Jednoho dne v lednu, když vítr žene mračna sněhu z plání na město, domácí těhotenský test Rosie Steinerové ukázal něco, co již věděla, a to, že bude mít dítě. Ona ví ještě něco jiného, co test ukázat nemůže: bude to holčička.

Caroline konečně přichází.

Všechny účty se teď vyrovnají, pomyslí si hlasem, který není jejím, když stojí u okna jejich nového bytu a dívá se, jak venku sněží. Připomíná jí to mlhu nad Bryant Parkem té noci, kdy se vrátili domů a čekal na ně Norman.

Nojó, nojó, nojó, myslí si a ta myšlenka ji pomalu už unavuje; pravidelně se vrací jako neodbytná melodie, které se nikdy úplně nezbavíte. Vyrovnané budou tak dlouho, dokud budu pamatovat na ten strom, že je to tak?

Ne, odpovídá šílená žena tak zřetelným hlasem, že Rosie se otočí na podpatcích a srdce jí málem vyskočí z hrudi, protože si je v tom okamžiku jistá, že Rose Madder je s ní v místnosti. Ale ačkoliv ten hlas je tu stále, pokoj je prázdný. Ne… tak dlouho, jak budeš ovládat svoji povahu. Tak dlouho, jak to dokážeš. Ale obě ty věci jsou o jednom a tom samém, ne?

„Vypadni," říká prázdnému pokoji a její chraptivý hlas se chvěje. „Vypadni odsud, ty děvko. Drž se ode mne dál. Vypadni z mého života."

4.

Její holčička váží osm liber a devět uncí. A ačkoliv Caroline vždycky bude její tajné jméno, na křestním listě je napsáno Pamela Gertruda. Rosie je nejprve proti, říká, že když se k tomu přidá příjmení, zní to jak nějaká literátská slovní hříčka. Bez velkého nadšení navrhuje Pamelu Annu.

„Ale prosím tě," říká Bill, „vždyť to zní jak jméno dezertu v nějaké snobské kalifornské restauraci."

„Ale –"

„A netrap se kvůli Pamele Gertrudě. Za prvé, nikdy nedovolí, aby ani její nejlepší přátelé věděli, že její druhé jméno je Gertruda. Na to se spolehni. A za druhé, ta spisovatelka, o které mluvíš, je ta, která prohlásila, že růže je růže. Nemohu přijít na žádný lepší důvod, abychom si vybrali tohle jméno."

Tak učinili.

5.

Nedlouho předtím než Pammy budou dva roky, její rodiče se rozhodnou koupit dům na předměstí. V té době si to již mohou dovolit; oba ve svých zaměstnáních uspěli. Začnou s hromadou prospektů, kterou posléze vytřídí na tucet možností, pak šest, čtyři, dvě. A tady nastanou problémy. Rose chce jeden; Billovi se víc líbí ten druhý. Jak se jejich postoje polarizují, z diskuse se stane debata a debata se vystupňuje v hádku – nešťastnou, ale těžko říct, že výjimečnou; dokonce ani to nejkrásnější a nejharmoničtější manželství není imunní vůči občasné slovní potyčce… nebo příležitostné slovní přestřelce, když na to přijde.

Když tato hádka skončí, Rosie jde do kuchyně a začne připravovat večeři, nejprve strčí kuře do trouby a pak dá vařit

vodu na kukuřičné klasy, které koupila u stánku u silnice. O chvilku později, zrovna když na lince u sporáku škrábe brambory, z obývacího pokoje, kde si prohlížel fotografie těch dvou domů, které byly předmětem této neshody, mezi nimi jinak neobvyklé, vyjde Bill… který tam ve skutečnosti přemýšlel o jejich hádce.

Neotočí se, když se k ní blíží jeho kroky jako obvykle, ani když se skloní a políbí ji na šíji.

„Je mi líto, že jsem na tebe křičel kvůli tomu domu," řekl klidně. „Ještě stále si myslím, že ten ve Windsoru je pro nás lepší, ale opravdu je mi hrozně líto, že jsem na tebe zvýšil hlas."

Čeká na její odpověď, a když se jí nedočká, otočí se a zkroušeně se odplíží a zřejmě si myslí, že se na něj ještě zlobí. Ona se nezlobí; tak se v žádném případě nedá popsat, co cítí. Cítí slepou zuřivost, téměř vražednou zuřivost a její mlčení není jen nějakou dětinskou urážlivostí, ale spíš frenetickým pokusem o to

(pamatuj na ten strom)

se ubránit, aby nechytla hrnec s vařící vodou na sporáku a nevychrstla mu jej do tváře. V duchu vidí zároveň odpudivou i nutkavou představu: Bill vrávorá, křičí, zatímco jeho kůže se zabarvuje do odstínu, který někdy vidí ve svých snech. Bill, jenž se chytá rukama za tváře, na nichž začínají naskakovat první puchýře.

Její ruka jako by sebou trhala směrem k uchu hrnce a té noci, když beze spánku ležela v posteli, tři slova se jí neustále honí myslí: Odměním se ti.

6.

V následujících dnech je přímo posedlá pozorováním svých rukou a paží a obličeje… ale hlavně rukou, protože na nich se to vždycky objeví nejdřív. Kde se co objeví první? Přesně to neví… ale ví, že to pozná,

(strom)

až to spatří.

Objeví tréninkové hřiště baseballu v západní části města a začne tam chodit pravidelně cvičit. Klientela je tam většinou tvořena muži na počátku středního věku, kteří se snaží si udržet figuru nebo středoškoláky, kteří rádi utratí pět dolarů za to, aby se cítili jako Ken Griffey. Jr. nebo Big Hurt. Občas si s nimi zahraje nějaká přítelkyně, ale ty tam chodí většinou jen pro okrasu a stojí opodál tréninkových klecí nebo o něco dražšího Velkoligového tunelu a dívají se. Je tam pár žen – třicátnic, které si tam zkoušejí přízemní míče a odpalování u lajny. Pár? Ne, ve skutečnosti je tam jen tato dáma s krátkými hnědými vlasy a vážným, bledým obličejem. Takže chlapci vtipkují a pošťuchují se lokty a čepice si nasazují štítkem dozadu, aby předvedli, jací jsou to ostří hoši a ona je naprosto ignoruje, jak jejich smích, tak i jejich detailní komentář k jejímu tělu, které se od porodu pěkně rozvinulo. Pěkně. Na kočku, co se to teprv učí (povídají si mezi sebou), je to fakt třída.

A po nějaké době se přestanou smát. Přestanou, protože po počátečních neohrabaných úderech (několikrát ji dokonce tvrdý pryžový míček, servírovaný automatem, trefí do těla), ta dáma v tričku bez rukávů a volných šedivých kalhotách začne míčky trefovat a dokonce, velice dobře trefovat.

„Ta teda má úder," jednoho dne řekne jeden z nich, když udýchaná a zrudlá Rosie – vlasy provlhlé potem se jí lepí k hlavě jako helma – pošle tři míče po celé délce sítě tréninkového tunelu. Pokaždé, když se její pálka dotkne míčku, vyrazí ze sebe vysoký, strašlivý výkřik, jako když Monika Selešová servíruje eso. Vypadá to, jako kdyby jí ten míček něco udělal.

„Ještě to tady rozmlátí," odpoví mu ten druhý, zatímco servírovací automat uprostřed tunelu ze sebe vyplivne míček letící rychlostí osmdesáti mil za hodinu. Rosie námahou vykřikne, hlavu má skloněnou až k rameni, boky vytočené stranou. Odpálí míček a ten letí na druhou stranu. O dvě stě stop dál se zachytí do sítě tunelu, stále stoupá, zelené předivo se natáhne a pak míček srazí dolů k ostatním.

„Zas tak prudce neodpaluje," ohrnuje nos třetí. Vytáhne cigaretu, strčí si ji do pusy, vytáhne krabičku zápalek a jednu rozškrtne. „Jen má –"

Tentokrát Rosie pořádně zaječí – zní to jako výkřik nějakého hladového ptáka – a míček letí tunelem jako rovná bílá čára. Narazí do sítě… a proletí skrz. Nechá po sobě díru, která vypadá jako průstřel zblízka.

Chlapec s cigaretou stojí, jako kdyby zkameněl, a rozžehnutá zápalka mu pálí prsty.

„Co jsi říkal, brácho?" ptá se ho tiše ten první.

7.

O měsíc později, když skončila sezóna na tréninkovém hřišti, Rhoda Simonsová náhle přeruší Rosiino čtení nové Glorie Naylorové a řekne jí, aby toho pro dnešek nechala. Rosie protestuje, že je ještě brzy. Rhoda s tím souhlasí, ale řekne jí, že dnes nějak ztrácí ten správný výraz a že by si raději měla do zítřka odpočinout.

„Jo, jenže já bych to dneska ráda dokončila," říká Rosie. „Už je to jen dvacet stran. Chtěla bych tu zatracenou knížku dokončit, Rho."

„Všechno, co dneska natočíte, se bude muset přetáčet znova," nakonec prohlásila Rhoda. „Nevím, co vám minulou noc Pamelka vyváděla, ale dneska to prostě nejste vy."

8.

Rosie vstane, vyjde ze dveří a bouchne jimi tak, že málem vypadnou ze svých mlčenlivých pantů. Ve studiu chytne vyděšenou Rhodu Simonsovou za límec té její zatracené halenky od Normy Kamali a vrazí jí hlavu do mixážního pultu. Páčka vypínače prorazí její patricijský nos jako hrot grilovací vidlice. Rozstříkne se krev a pokropí skleněnou stěnu nahrávacího studia, na které vytvoří ošklivé purpurově červené pramínky. „Rosie, ne!" vykřikne Curt Hamilton. „Proboha, co to děláš?" Rosie zatne nehty do Rhodina tepajícího hrdla, rozerve je a nastaví tvář horkému proudu krve, jako by se s ní chtěla omýt, jako by chtěla pokřtít tento nový život, proti kterému se tak hloupě snažila bojovat. Není třeba Curtovi odpovídat; ví velice dobře, co dělá, odměňuje se, to je ono, odměňuje se, a Bůh pomáhej tornu, kdo se nachází na té nesprávné straně v jejích účetních knihách. Bůh pomáhej –

9.

„Rosie?“ Rhoda ji volá přes mikrofon a vytrhuje ji z jejího hrůzného, ale poutavého denního snění. „Jste v pořádku?“

Ovládej svoji povahu, malá Rosie.

Ovládej svoji povahu a pamatuj na ten strom.

Pohlédne dolů a vidí, že tužka, kterou držela v ruce je na dva kusy. Několik vteřin se na ně dívá, zhluboka dýchá a snaží se zklidnit divoce pádící srdce. Když má pocit, že už víceméně ovládá tón svého hlasu, řekne: „Jó, jsem v pořádku. Ale máš pravdu, dítě bylo v noci vzhůru a já jsem unavená. Zapíchneme to.“

„Chytrá holka,“ řekne Rhoda a žena z druhé strany skleněné tabule – žena, která si sundává sluchátka z hlavy rukama, jež se třesou jen nepatrně – si myslí, Ne. Ne chytrá. Vzteklá. Vzteklá holka.

Odměním se ti, v hloubce její mysli zašeptá hlas. Dřív nebo později, malá Rosie, odměním se ti. Ať budeš chtít nebo ne, odměním se ti.

10.

Čeká, že tuto noc zase nezavře oko, ale usne krátce před půlnocí a zdá se jí sen. Ve snu je strom, ten strom, a když se probudí, myslí si: Není divu, že jsem to pořád nemohla pochopit. Není divu. Celou tu dobu jsem měla na mysli něco jiného.

Ulehne zpět k Billovi, dívá se do stropu a přemýšlí o tom snu. Naslouchá přitom neustávajícímu křiku racků nad jezerem a slyší Billův hlas, který říká: Pokud se nenakazí a pamatuj na ten strom.

Ví, co musí udělat.

11.

Následujícího dne zavolá Rhodě a řekne jí, že nepřijde. Náběh na chřipku, říká. Pak se po silnici č. 27 vrátí do Shorelandu, tentokrát sama. Na sedadle vedle ní leží její stará kabelka, tu kterou si s sebou přinesla ze svého egyptského zajetí. V tuto roční i denní dobu má celý piknikový areál jen pro sebe. Sundá si boty, strčí je pod piknikový stůl a mělkou vodou se vydá podél břehu jezera k severu jako tehdy, když ji sem poprvé zavezl Bill. Má strach, že se jí nepodaří najít tu zarostlou cestičku, vedoucí nahoru na břeh, ale dělá si zbytečné starosti. Když se šplhá nahoru po strmém břehu a bosé prsty u nohou se jí zarývají do ostrého písku, přemýšlí o tom, kolik nevzpomenutých snů ji sem dohnalo od té doby, co se u ní objevila ta vzteklina. Bylo těžké to odhadnout, ale vlastně na tom ani nezáleželo.

Na konci cestičky je zarostlá mýtina a na mýtině je vyvrácený strom – ten, na který si konečně vzpomenula. Nikdy nezapomněla na to, co prožila ve světě uvnitř obrazu a nyní bez sebemenší známky překvapení vidí, že tento strom je tím stromem, který ležel přes cestu, jež vedla k Dorcasině „granátovníku“.

Vidí liščí pelech pod zpráchnivělými kořeny, ale je prázdný a vypadá, že je opuštěný. Přesto dojde až k němu, klekne si – stejně si není jistá, zda by ji její třesoucí se nohy donesly dále. Otevře svou starou kabelku a vysype z ní zbytky svého starého života na zem pokrytou suchým listím a práchnivinou. Mezi zmuchlanými seznamy z prádelny a prošlými recepty, pod seznamem nákupu s podtrženými slovy

VEPŘOVÉ KOTLETY!

úplně nahoře, napsanými velkými písmeny a doplněnými vykřičníkem (vepřové kotlety měl Norman nejraději), je modrý balíček pokropený červeně purpurovými skvrnkami.

Třese se a nabírá do pláče – částečně proto, že je jí smutno z připomínky jejího starého, bolestivého života a částečně z toho důvodu, že má strašný strach, že její nový život je ohrožený – a hrabe u kořenů spadlého stromu jamku. Když je asi osm coulů hluboká, položí balíček vedle ní a rozbalí ho. Je v něm jadérko, leží uprostřed zlatého kroužku prstenu jejího prvního manžela.

Položí jadérko do jamky (a to jadérko si uchovalo svoje kouzlo, protože jakmile se ho její prsty dotknou, znecitliví) a prsten opět položí kolem něj.

„Prosím,“ říká a neví, zda se modlí nebo za koho se modlí, pokud tomu tak je. V každém případě, dostane se jí svým způsobem odpovědi. Ozve se krátké, ostré zaštěknutí. Není v něm žádné milosrdenství, žádné slitování, žádná laskavost. Je netrpělivé. Nehraj si se mnou, říká.

Rosie vzhlédne a na druhé straně mýtiny vidí nehybně stojící lišku, jak se na ni dívá. Má naježené chlupy. Kožich jí plane jako pochodeň proti šedivé obloze nad hlavou.

„Prosím,“ ještě jednou říká tichým, pohnutým hlasem. „Prosím, nenech mě být tím, čím se bojím, že bych mohla být. Prosím… jen mi pomoz ovládat moji povahu a pamatovat si na ten strom.“

Neozve se nic, co by si mohla vykládat jako odpověď, ani další netrpělivé štěknutí. Liška tam jen stojí. Vyplázla jazyk a těžce oddechuje. Rosii připadá, že se směje.

Ještě jednou se podívá na kroužek okolo jadérka a pak jej pokryje voňavou hlínou.

Jednou za mou paní, napadne ji, a jednou za mé lásky a jednou za tu malou holku, co žije u lávky. Jednou za Rosie.

Couvá ke kraji mýtiny, k cestičce, která vede ke břehu jezera. Když tam dojde, liška rychle běží ke spadlému stromu, očichá místo, kam Rosie zahrabala prsten a jadérko a pak si tam lehne. Ještě těžce dýchá a ještě se usmívá (Rosie si je jistá, že se usmívá), ještě se na Rosii dívá svýma černýma očima. Mláďata už jsou pryč, říkají ty oči, ten lišák, co mi je udělal, je také pryč. Ale, já, Rosie… zůstávám. A když bude potřeba, odměním se ti.

Rosie v těch očích pátrá po zdravém rozumu nebo šílenství a nachází v nich obojí.

Pak si liška položí krásný čumák na svůj nádherný kožich, zavře oči a vypadá, že se chystá k spánku.

„Prosím,“ zašeptá naposledy Rosie a odejde. Když se pak po dálnici vrací zpět, jak doufá, do svého života, vyhodí poslední věc, co jí zbyla z jejího starého života – kabelku, kterou si přinesla ze svého egyptského zajetí – z okénka na straně řidiče do zálivu Coori Bay.

12.

Záchvaty vzteku pominuly.

Dítě, Pamela, ještě zdaleka nevyrostla, ale je již dostatečně stará na to, aby měla své vlastní přátele, aby jí vypučely

zárodky ňader, aby jí začaly měsíčky. Dost stará na to, aby se se svou matkou začala hádat o šaty a o večerní vycházky a o to, co smí dělat a s kým a jak dlouho. Bouřlivé dospívání u Pam ještě úplně nezačalo, ale Rosie ví, že se blíží. Ale očekává ho duševně vyrovnaná, protože její záchvaty vzteku už pominuly.

Billovi zešedivěly skoro všechny vlasy a začaly mu padat.

Rosiiny vlasy jsou stále ještě hnědé. Nosí je rozpuštěné k ramenům. Někdy si je vyčeše nahoru, ale nikdy si je nezaplétá do copu.

Jsou to už léta, co naposledy byli na pikniku v Shorelandu, na státní silnici č. 27; zdálo se, že Bill na to místo úplně zapomněl, když prodal svého Harleye-Davidsona, protože jak prohlásil, „Moje reflexy jsou už příliš pomalé, Rosie. Když se z potěšení stane riziko, je čas se ho vzdát." Nijak se s ním o tom nepřela, ale zdálo se jí, že spolu s motorkou se Bill vzdal spousty vzpomínek a teď pro ně truchlí. Jako by velká část jeho mládí byla schovaná v těch vacích u sedla, a on je zapomněl vyndat před tím, než si jeden příjemný mladý muž z Evanstonu motocykl odvezl.

Již tam nejezdí na piknik, ale jednou za rok, vždy na jaře, Rosie tam jede sama. Dívá se, jak nový strom roste ve stínu starého vyvráceného stromu, jak se z proutku změnil na silný mladý stromek s hladkým a rovným kmínkem a pevnými větvemi. Rok po roku se dívá, jak roste na mýtině, kde teď už žádná liščí mláďata nedovádějí. Potichu tam sedí, někdy i celou hodinu s rukama složenýma v klíně. Nechodí se sem modlit, ale to, že tu takto obřadně pobývá, jí dává pocit, že se zachovala správně, že splnila svoji povinnost, že dodržela jakousi nevyslovenou úmluvu. A jestli to, že sem chodí, jí pomáhá, aby nikomu neublížila – Billovi, Pammy, Rhodě, Curtovi (o Roba Leffertse si už starost dělat nemusí; poklidně zemřel na srdeční záchvat toho roku, co Pammy bylo pět) – tak je to dobře strávený čas.

Jak dokonale ten strom roste! Jeho mladé větve jsou již hustě obalené úzkými, tmavozelenými listy a v posledních dvou letech se mezi těmi listy zableskne i červená barva – jsou to květy, které, až strom bude starší, se stanou plody. Jestli někdo na tuto mýtinu přijde a ty plody sní, Rosie si je jistá, že následkem bude smrt, a to hrozná smrt. Občas ji to zneklidňuje, ale pokud tam neuvidí známky lidské přítomnosti, tak ji to zase tak moc netrápí. Až dosud nic takového neviděla, ani jedinou plechovku od piva, balíček cigaret nebo obal od žvýkačky. Zatím je to tak prosté, přijít sem, složit své čisté, nedotknuté ruce do klína a dívat se na strom svého vzteku a na probleskující purpurově červené květy, které se v pozdějších létech stanou omamnými plody smrti.

Někdy, když tak před tím stromkem sedí, zpívá si. „Já jsem ta pravá Rosie," zpívá si, „A jsem Rosie Pravá… Radši mi věř… Se mnou je to ta pravá…"

Samozřejmě, že ona ta pravá není, snad jen pro ty lidi, kteří v jejím životě něco znamenají, ale vzhledem k tomu, že ji zajímají jen oni, tak je to v pořádku. Všechny účty jsou vyrovnané, jak by řekla ta žena v zatu. Doplula do bezpečného přístavu, a když tu takhle jednoho jarního rána sedí, s nohama zkříženýma pod sebou, poblíž jezera na mýtině, která se za celá ta léta vůbec nezměnila (vypadá trochu jako obraz – takový ten kýčovitý obraz, co můžete najít ve vetešnictví nebo v zastáváme), někdy cítí takový pocit vděčnosti, až se bojí, že to její srdce nevydrží. A ta vděčnost ji nutí zpívat. Musí zpívat. Nemá na vybranou.

A někdy ta liška – teď je stará, léta plodnosti už má dávno za sebou a její lesklý kožich je protkán stříbrem – přijde na okraj mýtiny a stojí tam a vypadá, jako by poslouchala, jak Rosie zpívá. Její černé oči Rosii nesdělují nijakou určitou myšlenku, ale nedá se přehlédnout absolutně zdravý rozum starého, ale chytrého mozku, skrývajícího se za nimi.

10. června 1993 – 17. listopadu 1994